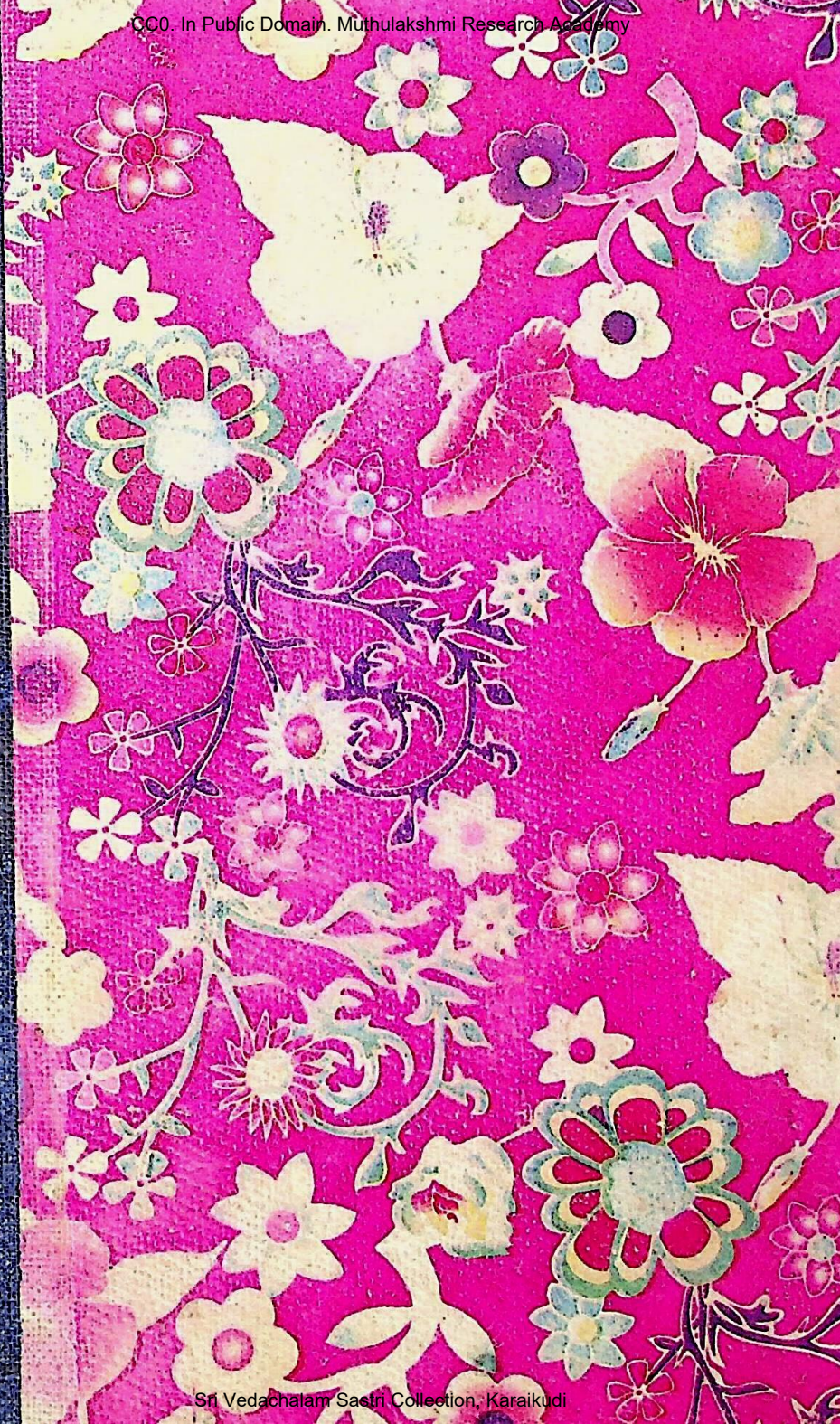

SRĪ SOUNDARYALAHARĪ

BASYAM

சென்னை

1907

உ

முகவுரை

ஆஸ்திகர்களே !

இந்த லோகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஒவ்வொருவிதமான சக்தி யினால் நிரம்பியது. ஒருவிதத்திலும் சக்தியில்லாத பொருளை யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். கடவுளும் இந்த லோகத்தை, ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும், ரக்ஷிப்பதிலும், ஸம்ஹரிப்பதிலும், சக்தியின் ஸம்பந்தத்தைத்தான் எதிர் பார்க்கிறார் என்ற விஷயத்தை யாவரும் அறிந்ததே. இவ்விதம் மஹிமை தங்கிய சக்தியானது பலவாறாகப் பிரிக்கப்பட்டு வெவ்வேறு பொருள் போல் தோன்றினாலும் எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து அகண்டமாகக் கவனித்தால் அந்த சக்தியே தான் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தத்வ மென்பதை யாவரும் எளிதில் அறியக்கூடும். எந்த நூல்களிலும், எவ் விதமான கதாஸந்தர்பங்களிலும் அந்தந்த வஸ்துவினுள்ள சக்தியானது பூஜிக்கப்படாமன்னியில், சக்திக்கு ஆதாரமாகாதவனான புருஷன் ஒருவராலும் மதிக்கப்படமாட்டான். “நான் ரொம்பவும் அசக்தன், என்னை யார் மதிப்பார்கள்?” என்று அவரவர்களே ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். சக்தியின் மஹிமையைப்பற்றி வர்ணிக்கும் ஸந்தர்பத்தில் இந்த க்ரந்த கர்த்தாவான ஜகத்குரு மஹாஸ்வாமிகளவர்களே புருஷருமான தேவதைகளுக்கு புத்தி முத்திகளைக் கைகளால்தான் கொடுக்க சக்தி உண்டு; சக்தி என்ற பரதேவதைக்கோ, தனது பாதங்களாலேயே பக்தர்கள் விரும்பும் பலத் திற்கு மேலானதாகவே புத்தியையோ முத்தியையோ கொடுக்கும் வல்லமை உண்டு, என்று வர்ணித்திருக்கிறார்கள். கைகளால் அபீஷ்டத் தைக் கொடுக்கும் தேவதைகளும், சக்தி அவர்களிடம் இருந்தால்தான், அதை அளிப்பார்கள் அன்னியில் சக்தி அற்றவர்களானால் அவர்களால் கைகளால் ஒன்றையும் கொடுக்க முடியாது. சக்தி என்ற பரதேவ தைக்கோ, பக்தனுடைய அபீஷ்டத்தை தான் அளிக்க மற்றவர் களுடைய உதவி வேண்டாம்; தன்னுடைய ஸ்ரீபாதத்தை தர்சனம் செய் தவர்களுக்கு அந்த பாதகமலங்களிலிருந்தே அதிகமாக புத்தி முத்திகளை வர்ஷிக்கின்றன. இதைக்கவனித்தால் சக்தி என்ற பரதேவதையே எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தேவதை என்பதை யார்தான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள் ?

தவிர, ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸுக்ரீவனும் ஸ்ரீராமனும் ஸக்யம் செய்துகொண்ட பிறகு, ஸ்ரீராமன் தன் வருத்தாந்தத்தை ஸுக்ரீவனுக்கு சொல்லவும், ஸுக்ரீவன் தன் வருத்தாந்தத்தை ஸ்ரீராமனுக்குச் சொல்லி வருவதுமான ஸந்தர்பத்தில், ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்து, “ஸ்வாமின் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பாக ராவணன் ஓர் உத்தம ஸ்திரீயை அப ஹரித்துக்கொண்டு புஷ்பக விமானத்தில் தன் நகரத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். நாங்கள் இந்த ரிச்யமுக பர்வதத்தினுடைய சிகரத்தில் ரப்பொழுதுமே வஸித்துவரும் காரணத்தால், அக்காலத்திலும் நாங்கள் இங்கு இருந்தோம்; புஷ்பக விமானத்தையும் கவனித்துப் பார்த்தோம். விமானத்திலிருந்த ஸ்திரீயானவள் எங்களை கவனித்ததும், எங்கள்

மத்தியில் ஒரு பீதாம்பரத்தில் சில வஸ்துக்களைக்கட்டி கீழே போட்டான் உடன் அதை நாங்கள் அவிழ்த்துப் பார்த்தபொழுது விலைமதிக்கமுடியாததான அநேக ஆபரணங்கள் அதில் இருந்தன. உடன் அதை அந்த வஸ்தரத்திலேயே முடிந்து மிகவும் பயத்துடன் ரக்ஷித்து வருகிறோம். இதோ அந்த வஸ்து இருக்கிறது. தாங்கள் அதை அவிழ்த்து பார்க்கலாம். அதிலுள்ள ஆபரணங்கள் எந்தையினுடையதானால் அன்று ராவணன் புஷ்பக விமானத்தில் அபஹரித்துச் சென்ற ஸ்திரீ, எந்த தான் என்று நிச்சயம் செய்துவிடலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த பொருள்களை ராமனிடம் காண்பித்தான். ஸ்ரீராமனும் எந்தாதேவியினுடையதுதான் என்று அறிந்தவரானாலும் அதை, தான் தீர்மானிக்காதவர் போல் நடத்துக்கொண்டு, லக்ஷ்மணஸ்வாமியைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மண! இந்த ஆபரணங்கள் எந்தையினுடையதுதானா?” என்று கேட்டார். லக்ஷ்மணனோ தேவியின் பாதத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்டு வந்த பாத ஸரத்தை மாத்ரம் எந்தையினுடையது தான் என்றதை நிச்சயமாகச் சொன்னார். முகத்திலோ, கைகளிலோ அலங்கரிக்கப்பட்டுவந்த ஆபரணங்களைப்பற்றித் தனக்கு தெரியாது என்றும் சொல்லிவிட்டார். இவ்விதம் சொன்ன லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ஸ்ரீராமனும் “லக்ஷ்மண! பாதஸரத்தை மாத்ரம் நீ அறிந்திருக்கின்றாயே, மற்ற ஆபரணங்களை ஏன் அறிந்து கொள்ளவில்லை? அதன் காரணம் என்ன? என்று கேட்க, லக்ஷ்மணஸ்வாமியும் ராமனைப் பார்த்து. “அண்ணா! நான் ஸகலவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அடைய பராசக்தியான தேவியினுடைய பாதார விந்தங்களை தர்சனம் செய்யும் வழக்கமாகையால் அங்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட பாத ஸரத்தை நான் அறிந்தேன். தேவியினுடைய மற்ற ப்ரதேசங்களில் என்னுடைய த்ருஷ்டிக்கு ஸஞ்சாரம் ஏற்பட காரணமில்லாததினால் அந்த ப்ரதேசங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களைப்பற்றி நான் எவ்விதம் அறியமுடியும்?” என்று சொல்லிவிட்டார். இதனால் தேவியினுடைய சரணரவிந்தத்தின் மஹிமையானது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசிக்கின்ற தல்லவா! ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் இக்கதையானது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசிக்கின்றது. இந்த ஒரு உதாஹரணமே சக்தி தத்வம் மேலானது என்பதற்கு ப்ரமாணமாகப் போதாதா, ஸ்ரீராமச்சந்திர முர்த்தியே அயோத்யா நகரத்தில் அச்வமேத மஹாமண்டபத்தில் குசல வான் திவ்ய வீணையுடன் ஸ்ரீராமகதையை கானருபமாக ப்ரவசனம்செய்து கொண்டுவரும்ஸமயத்தில் இந்த சரித்ரம் தனக்கும் ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடிக்கக்கூடியது என்பதை பஹிரங்கமாக மஹாஜனங்களுக்கு ப்ரகாசப்படுத்தி இருக்கிறார். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் தனக்கு ப்ரதான்யம் இல்லை என்பதை ஸ்ரீராமனே அங்கீகரித்துவிட்டார். தனக்கு அந்த நூலில் ப்ரதான்யம் இருந்தால் தன்னுடைய சரித்ரம் தனக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கக்கூடியது என்று ராமனே சொல்லுவாரா? அப்படியானால் அது ஆத்மஸ்வரூபமாக ஆகின்றபடியால் சாஸ்த்ர விருத்தமாக ஆகும் ஆகையால் தனக்கு ப்ரதான்யத்தை ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. எந்தா தேவிக்குத்தான் ப்ரதான்யத்தை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். ராமாயணம் என்று அந்த நூலுக்குப் பெயர் ஏற்பட்டாலும், எந்தையினுடைய சரித்ரம் என்றுதான் வால்மீகி மஹர்ஷியும் அந்த நூலுக்கு நாமகரணம் செய்திருக்கிறார். இவ்விதம் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முன் பின் கதா ஸந்தர்ப்பங்களை கவனித்துப்பார்த்தால் சக்தியினுடைய மஹிமைதான் விளங்கிவருகிறது. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மாத்ரமல்ல; மற்ற எந்த இதிலுள்ள புராணங்களையும் ஸம்ருதிகளையும், வேதங்களையும், ஆராய்ச்சிசெய்து பார்த்தாலும் ஆங்காங்கு சக்திக்கே ப்ரதான்யம்

மானது ப்ரகாசிக்கின்றது, லோகங்களிலோ, இது ப்ரஸித்தமானதே. ஒரு க்ருஹத்தில் க்ருஹிணி என்ற ஸ்த்ரீகளுக்கு சாஸ்த்ர விருத்தமில்லாத தான அம்சங்களில் ப்ரதான்யத்தைக் கொடுத்தாலொழிய க்ருஹக்ருத்யம் ஸரிவர நடைபெறுது. அதுபோல் ஜகத்க்ருத்யத்திலும் கடவுளும் சக்தியை ப்ரதானமாக வைத்துத்தான் ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய முன் வருகிறார். லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவோ, பரிபாலிக்கவோ, ஸம்ஹரிக்கவோ, ப்ராசக்திக்கு இச்சை ஏற்படும்பொழுது இந்த மூன்று கார்யத்தையும் நிர்வாஹம் செய்ய, தேவியே தன் கடாஷுத்தால்; ப்ரும்மா, விஷ்ணு, நுத்ரன், முதலான தேவதைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறாள் என்றும் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தேவியினுடைய பெருமையைப்பற்றி யாரும் “இவ்வளவு தான்” என்று வர்ணிக்க முடியாது. ஸகல லோகத்திற்கும் சாச்வதமான தாயாராக ஆகிறாள் என்பதும், லோகம், வேதம், இவைகளில் ப்ரஸித்தமானது. தாயினிடம் பக்தி இல்லாத ப்ராணிகள், ப்ராணிகளாகவே ஆகமாட்டார்கள். ஆகையால் ஸர்வஜனங்களுக்கும் அழிவற்ற தாயாரான ப்ராசக்தியினிடம் மேலான பக்தி ஏற்பட்டவேண்டியது அவச்யமானது என்பதை உத்தேசித்து தேவியினுடைய மஹிமையை ப்ரகாசம்செய்ய ஜகத்க்ருவான ப்ரமாசார்யாள் இந்த க்ரந்தத்தை இயற்றினார்கள். அவர்கள் செய்த ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்களுக்குள் இந்த க்ரந்தமானது மிகவும் மேலானது. இந்த க்ரந்தத்தை படித்துவரும் வழக்கமுள்ளவர்களுக்கு தேவியானவள் ஸகல கல்விகளிலும் அபூர்வமான பயிற்சியையும், தேவர்களாலும் பூஜிக்கக்கூடிய தன்மையையும், தேவியே கொடுத்து அனுக்ரஹம் செய்கிறாள். மூகாம்பிகா கேஷத்ரத்தில் ஒரு ஊமையும், செவிரும், அஞ்ஜலிபந்தமாத்தால் மஹாகவிளாக ஆனார்கள் என்பதும் ப்ரஸித்தமானது. இத்துடன், தென்மொழியில் மஹாவித்வானான ஸம்பந்த மூர்த்தி வடமொழியில் மஹாவித்வானான காளிதாஸன் முதலான மஹான்களோ, முக்யமாக இந்த க்ரந்தத்தையே இயற்றிய ஜகத்க்ருவோ, லோகங்களில் நிகரற்ற மான்யதையை தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்தால் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் ப்ரஸித்தமானது.

நமது லோகத்திற்கும் வாழ்க்கைக்கும் இந்த நூலை ஓர் அபூர்வமான கல்பவ்ருக்ஷமாக பூலோகத்தில் ஸ்தாபனம் செய்வதற்காகவே மஹாகைலாஸத்திற்கு அதிபதியான ஸாக்ஷாத்ப்ரமேச்வரனே கேரள கேஷத்ரத்தில், சிவகுரு, ஆர்யாம்பாள் என்ற திவ்ய தம்பதிகளை ஒரு நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு சங்கர பகவத்பாதாள் என்ற ப்ரஸித்தமான திருநாமத்துடன் அவதரித்தார்கள் என்பதையும் வித்வான்கள் அறியக்கூடும். அவர்களால் இயற்றப்பட்ட இந்த க்ரந்தத்தைத்தான் கல்பவ்ருக்ஷமாக வைத்துக்கொண்டு மற்ற நூல்களை இந்த வ்ருக்ஷத்தின் பத்ரங்களாகவும், புஷ்பங்களாகவும், காய்களாகவும், கனிகளாகவும், சாகைகளாகவும், உபசாகைகளாகவும், பாவிக்கவேண்டும். இவ்விதமிருக்க இந்த நூலை ஒவ்வொரு ச்வேகமமாகப் படித்து தேவியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறவர்களுக்கு ஸர்வ லௌனபாக்யமும் ஏற்படும் என்பதில் கொஞ்சமேனும் ஸந்தேஹமே இல்லை. ரோக நிவ்ருத்தியிலோ துர்தேவதைகளை விரட்டுதல்களிலோ, சத்ருக்களை ஜயிப்பதிலோ, கல்வி பயிற்சியை அடைவதிலோ, அபம்ருத்யுவை பரிஹாரம் செய்து கொள்வதிலோ, ஸகலவிதமான அரிஷ்டத்தையும் பரிஹாரம் செய்துகொள்வதிலும், ஸகலவிதமான இஷ்டங்களையும் அடைவதிலும் இந்த நூலைப்போல் ஒவ்வொரு க்ருஹத்

திலும் இருந்து வர வேண்டிய சிந்தாமணி வேறு ஒன்றுமே ஆகையால் ஸகல ஜனங்களும் ஸ்தோத்ர க்ரந்த பாராயண ஸகலவிதமான அரிஷ்ட நிவ்ருத்தியை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு மேலும் ஸௌபாக்யத்துடன் கூடினவர்களாக ஆவார்கள் விஷயத்தில் தப்தபரசுக்ரஹண மூலமாக சபதம் செய்யலாம்.

ப்ரும்மவித்யாருபிணியான பராம்பிகையின் பரதத்வத்தை கின்ற இந்த ஸ்தோத்ர க்ரந்தத்தைப் பாராயணம் செய்து, தேவியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறவர்களுக்கு பராசக்தியே நேரில் பவித்து வித்யாதானம் செய்கிறபடியால், ஸகலவிதமான வித்யை மூலபூதமான தேவியினுடைய நிலயமான இந்த ஸ்தோத்ர க்ரந்தம் கேவலம் மர்த்யர்களான ஜனங்களுக்கு எதிரில் ப்ரகாசப்ப ஷ்ரீசங்கர பகவத்பாதாளுடைய திவ்ய பாதபத்மங்களில் பரமபக்த இந்த ஸ்தோத்ரக்ரந்தத்தைப் பாராயணம் செய்து, ப்ரும்ம ருபிணியான பராம்பிகையினுடைய திவ்ய தர்சனத்திற்கு யோக் ஜன்மாவே ஸபல ஜன்மாவாக ஆகும் என்பதை ஸகல புண்ய ஜன அறிந்து பரமாசார்யாளுடைய அனுக்ரஹத்திற்கும் பராம்பிகையின் அனுக்ரஹத்திற்கும் பாத்ரபூதராவர்களாக.

தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரம்

ஸௌந்தர்யலஹர்

भूमौ स्वलितपादानां भूमिरेवावलम्बनम् ।
त्वयि जातापराधानां त्वमेव शरणं शिवे ॥

ஹூமி ஸ்வலிதபாடாநாம் ஹூமிரேவாவலம்பநம் ।
த்வயி ஜாதாபராதாநாம் த்வமேவ ஸரணம் சிவே ॥

பூமௌ ஸ்கலிதபாதாநாம் பூமிரேவாவலம்பநம் ।
த்வயி ஜாதாபராதாநாம் த்வமேவ சரணம் சிவே ॥

1) பராசக்தியின் உத்கர்ஷம்

शिवः शक्त्या युक्तो, यदि भवति शक्तः प्रभवितुं
न चेदेवं देवो, न खलु कुशलः स्पन्दितुमपि ।
अतस्त्वां आराध्यां, हरिहरविरिञ्चादिभिरपि
प्रणन्तुं स्तोतुं वा, कथमकृतपुण्यः प्रभवति ॥ १ ॥

சிவ: ஸக்த்யா யுக்தோ யதி பவதி ஸக்த: ப்ரபவிதும்
ந சேதேவம் தேவோ ந கலு குசல: ஸ்பந்திதும்பி ।
அதஸ்த்வாம் ஆராத்யாம் ஹரிஹரவிரிஞ்சாதிபிரபி
ப்ரணந்தும் ஸ்தோதும் வா கதமக்ருதபுண்ய: ப்ரபவதி ॥ ௧ ॥

சிவ:சக்த்யா யுக்தோ யதி பவதி சக்த: ப்ரபவிதும்
ந சேதேவம் தேவோ ந கலு குசல: ஸ்பந்திதும்பி ।
அதஸ்த்வாம் ஆராத்யாம் ஹரிஹரவிரிஞ்சாதிபிரபி
ப்ரணந்தும் ஸ்தோதும் வா கதமக்ருதபுண்ய:
ப்ரபவதி ॥ 1 ॥

பதவுரை : -

[हे! मातः शिव! मातः शिव! मातः=மே தாயே! यतः यतः
யதः=எந்தக் காரணத்தினால்] शिवः शिवः சிவः=பரமசிவன்
(त्वया) शक्त्या (स्वया) शक्त्या (த்வயா) சக்த்யா=பராசக்தி
யாகிய உன்னுடன் युक्तः यदि युक्तः யுக்த: யுக்த: யதி=சேர்ந்து
கொண்டிருப்பாரேயானால் प्रभवितुं प्रभवितुं ப்ரபவிதும்=
உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் முதலான கார்யத்
தைச் செய்வதற்கு शक्तः शक्तः சக்த: சக்த: =ஸாமர்த்யமுள்ளவராக
भवति भवति பவதி=ஆகிறாரோ देवः देवः தேவ: தேவ: =அந்தப்
பரமசிவக்கடவுள் एवं एवம் ஏவம்=முன் சொன்னபடி பரா
சக்தியாகிய உன்னோடு கூடினவராக न चेत् न चेत् ந சேத்
=இல்லாத ஸமயத்தில் स्पन्दितुं अपि स्पन्दितुं ஸ்பந்திதும்
அபி=(தான்) அசைவதற்குக்கூட कुशलः कुशलः குசல: =
ஸாமர்த்யமுள்ளவராக न खलु भवति न खलु भवति ந கலு
பவதி = ஆகமாட்டாரல்லவா! अतः अतः அத: அத: =அக்காரணத்
தினால் हरिहरविरिञ्चादिभिः अपि हरिहरविरिञ्चादिभिः ஹரி
ஹரவிரிஞ்சாதிபி: அபி=விஷ்ணு, ருத்ரன், ப்ரும்மா முதலான
தேவர்களாலும்கூட आराध्यां आराध्यां ஆராத்யாம்=பூஜிக்
கத் தகுந்தவளான त्वां त्वां த்வாம்=உன்னை अक्षतपुण्यः
अक्षतपुण्यः அக்ருதபுண்ய: =சென்ற ஜன்மாக்களில் அள
விடக்கூடாத புண்பத்தைச் செய்யாதவன் प्रणतुं प्रणतुं
ப்ரணந்தும்=நமஸ்காரம் செய்வதற்கோ स्तोतुं वा स्तोतुं
வா ஸ்தோதும் வா=வாக்கினால் ஸ்துதிப்பதற்கோ कथं कथं
கதம்=எப்படி प्रभवति प्रभवति ப்ரபவதி = ஸாமர்த்யமுள்ள
வனாக ஆவான் ?

தாற்பர்யம் : -

இந்த ச்லோகத்தினால் பராசக்தியான ஜகன்மாதா பரதேவதை
ஸகல தேவதைகளுக்குள் உத்க்ருஷ்டமான தேவதை என்று ஸ்ரீ சங்கர
பகவத்பாதாளால் புகழப்படுகிறாள்.

அந்த பரதேவதையினுடைய ஸாந்நித்யரூபமான ஸம்பந்தம்
இல்லாதபோனால், ஸகல வேதங்களால் சொல்லப்படும் பரமசிவன் என்ற
ப்ரும்மத்துக்கும் யாதொருவிதமான கார்யத்தைச் செய்வதிலும் ஸாமர்த்
யம் ஏற்படுகிறதில்லை. பராசக்தியோடு பரமசிவன் கூடியிருக்கும்போது
தான், உலகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோதானம்,
அனுக்ரஹம் என்ற ஐந்துவிதமான கார்யங்களையும் செய்து தன்னிடத்தி

ஓள்ள ஈச்வரத்வம் என்ற தன்மையை அவர் ப்ரகடனம் செய்துகொள் கிறார். இதனால் எந்த தேவியினுடைய ஸம்பந்தத்தினால்தான் பரம் பொருளாகிய பரமசிவனுக்குக்கூட ஜகத் காரணத்வம் என்ற தன்மை யானது ஸித்திக்கிறதோ, அந்த தேவியானவள்தான் மேலான தெய்வம் என்பதற்கு வேறு காரணத்தையும் நிரூபிக்கவேண்டுமோ!

இதனால் அந்த தேவியானவள் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரும்மா, ஸ்திதிகர்த்தாவான விஷ்ணு, ஸம்ஹார கர்த்தாவான ருத்ரன் என்ற த்ரிமூர்த்திகளென்ன, இந்த்ரன் முதலான எட்டுதிக்பாலகர்களென்ன, மற்றுமுள்ள தேவர்களென்ன, எல்லா தேவர்களுக்கும்கூட பூஜிக்கத் தகுந்த தேவதையாக ஆகிறார். சென்ற அநேக ஜன்மாக்களில் அளவிடமுடியாத தவத்தைச் செய்தவர்கள்தான், பராசக்தியான தேவியை காயிகபக்தியாகிற நமஸ்காராதிகளாலோ, வாசிக பக்தியாகிற ஸ்தோத் ரங்களாலோ, மானஸிக பக்தியாகிற த்யானாதிகளாலோ ஆரதித்து ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடைய முயற்சி செய்வார்கள். ஸுக்ருதம் என்ற தவத்தைச் செய்யாதவர்களுக்கு, இந்த தேவியினுடைய விஷயத்தில் பூஜிக்கவேண்டுமென்று மனம் வருவது ரொம்பவும் அரிதுதான். ஸாக்ஷாத் பரமசிவனுடைய திரு அவதாரமாகவோ, அல்லது இனி ஜன்மா எடுக்கக்கூடிய கர்மா இல்லாமல், ஸகல கர்மாக்களையும் அனு பவித்து ஒழித்தவனாகவோ இருக்கும் புண்ய ஜனத்துக்குத்தான் பரா சக்தியினுடைய பூஜையிலோ அவருடைய மஹிமையை விளக்கிக் காட்டு கிற மஹாமந்த்ராதிகளை குருமுகமாக உபதேசம் செய்துகொண்டு ஜபம் செய்வதிலோ அதிகாரம் ஏற்படும். அதில்,

यदि वा पश्चिमं जन्म यदि वा शङ्करः स्वयम् ।
तेनैव लभ्यते विद्या श्रीमत्पञ्चदशाक्षरी ॥

யதி வா பச்சிமம் ஜந்ம யதி வா ஸங்கர: ஸ்வயம் ।
தெனெவ லப்யதே வித்யா ஸ்ரீமத்பஞ்சதசாக்ஷரி ॥

யதி வா பச்சிமம் ஜந்ம யதி வா சங்கர: ஸ்வயம் ।
தேநைவ லப்யதே வித்யா ஸ்ரீமத்பஞ்சதசாக்ஷரி ॥

என்ற சாஸ்த்ரமே ப்ரமானமாகும்.

ஆகையால் ரொம்பவும் அரிதான மானிட ஜன்மாவை அடைந்த வர்கள் ஸர்வலோகத்திற்கும் மாதாவான பராசக்தியென்ற பரதேவதையை உபாஸிக்க வேண்டியது மிகவும் அவச்யமாகும் என்பதுதான் மேற் சொன்ன ச்லோகத்தின் முக்யமான தாத்பர்யமாகும்.

2. பராசக்தியின் பாததுளி மணிமை

तनीयांसं पांसुं तव चरणपङ्केरुहभवं न+अवि
 विरिञ्चिः संचिन्वन् विरचयति लोकानविकलम् ।
 वहत्येनं शौरिः कथमपि सहस्रेण शिरसां
 हरः संक्षुच्येनं भजति भसितोद्दूलनविधिम् ॥ २ ॥

தநீயாம்ஸம் பாம்ஸும் தவ சரணபங்கேருஹபவம்

விரிஞ்சி: ஸம்சிவந் விர்சயதி லோகாநவிகலம் ।

வஹதேநம் ஸௌரி: கதமபி ஸஹஸ்ரேண சிரஸாம்

ஹர: ஸம்க்ஷுத்யேநம் பஜதி பஸிதோத்தூலநவிதிம் ॥ ௨ ॥

தநீயாம்ஸம் பாம்ஸும் தவ சரணபங்கேருஹபவம்
 விரிஞ்சி: ஸம்சிவந் விர்சயதி லோகாநவிகலம் ।
 வஹதேநம் செளரி: கதமபி ஸஹஸ்ரேண சிரஸாம்
 ஹர: ஸம்க்ஷுத்யேநம் பஜதி பஸிதோத்தூலநவிதிம்
 ॥ 2 ॥

பதவுரை :—

[ஹி! भगवति ஹே! ஹவதி ஹே! பகவதி=ஹே!
 பரதேவதையே] विरिञ्चिः விரிஞ்சி: விரிஞ்சி: =ப்ரும்மா तव தவ
 தவ = உன்னுடைய चरणपङ्केरुहभवं சரணபங்கேருஹபவம்
 சரணபங்கேருஹபவம் = தாமரைப்பூவைப்போலொத்த உன்
 பாதங்களிலிருந்து உண்டானதாயும் तनीयांसं தநீயாம்ஸம் தநீ
 யாம்ஸம் = ரொம்பவும் ஸுக்ஷ்மமாயுமுள்ள पांसुं வாம்ஸம்
 பாம்ஸம் = (புழுதியை) தூளியை संचिन्वन् ஸம்சிவந் ஸம்
 சின்வன் = சேர்த்துத் திரட்டி लोकान् லோகாந லோகாந் =
 பூராதி ஸப்த லோகங்களென்ன, அதலம் முதலான ஸப்த
 லோகங்களென்ன ஆக 14 லோகங்களையும் अविकलं சவிகலம்
 அவிகலம் = ஒன்றுக்கொன்று நெருங்காமல் விசாலமாக இருக்
 கும்படி विरचयति விர்சயதி விர்சயதி = ஸ்ருஷ்டிக்கிருர் तथा
 தயா ததா = அப்படியே शौरिः ஸௌரி: செளரி: = ஆதிசேஷ
 னுடைய ரூபமாக விளங்கிவரும் விஷ்ணு एनं னநம்
 ஏநம் = 14 லோகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு வருகிற உன் பாத

தூளியை **शिरसां सहस्रेण** ஸிரஸாம் ஸஹஸ்ரேண சிரஸாம்
 ஸஹஸ்ரேண = தனது ஆயிரம் தலைகளினாலே **कथमपि** கயமபி
 கதமபி = மிகவும் ப்ரயாஸத்துடன் **वहति** வஹதி வஹதி =
 தாங்கிக்கொண்டு ரக்ஷிக்கிறார் **तथा** ததா ததா = அப்படியே
हृः ஹரஃ ஹரஃ = ப்ரளயகாலத்தில் ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும்
 ஸம்ஹரிக்கிற ருத்ரனும் **एनं** ஏநம் ஏநம் = இந்த லோகமாக
 விளங்கிவரும் உன் பாததூளியை **संक्षुब्ध** ஸம்க்ஷுப்த ஸம்
 க்ஷுப்த = நன்றாகப் பொடிசெய்து **भसितोद्भूलनविधिं** ஸஸிதொ-
 ஸிதொநவியிம் பஸிதோத்தூலநவியிம் = விபூதியினால் செய்து
 கொள்ள வேண்டிய உத்தூலனம் என்ற அனுஷ்டானத்தை
भजति ஹஜதி பஜதி = ஸேவிக்கிறார் (செய்கிறார்).

தாத்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தினால் ஸாக்ஷாத் ராஜராஜேச்வரியான ப்ரதேவதையி-
 னுடைய திரு பாதகமலங்களில் ஸம்பந்தப்பட்ட புழுதியாகிற தூளியின்
 மஹிமையானது சொல்லப்படுகிறது.

அதாவது ஸர்வேச்வரியான ஜகன்மாதா தனது பொற்பாத கமலங்-
 களால், தனது ஸ்ரீபுரம் என்ற நகரத்தின் உத்யானவனத்தில் ராஜயோகி-
 களுடைய ஸங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திவ்ய பூமியில் மந்த மதியாக
 நடந்துகொண்டு ஸகிகளுடன் ஆநந்தமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்
 பொழுது, சதுர்முகான ப்ரும்மா ஒரு ஸமயம் அந்தப் ப்ரதேவ-
 தையை தர்சனம் செய்யும்படியான பாக்க்யவானாக ஆனார். அப்படி தேவி-
 யினுடைய தர்சனத்தைச் செய்து தனது ஜன்மாவைப் பரிசுத்தமாகவும்
 செய்துகொண்ட பிற்பாடு அந்த அம்பாள் நடந்துவந்த ப்ரதேசத்தி-
 லுள்ள புழுதித் துளிகளை தான் ஸவீகரித்துக்கொண்டு, அதினின்றும்
 பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம், மஹர்லோகம், ஜநலோகம்,
 தபோலோகம், ஸத்யலோகம், என்ற மேல் லோகங்களாகிய ஏழு
 லோகங்கள் என்ன, அதல, விதல, ஸுதல, ரஸாதல, தலாதல,
 மஹாதல, பாதாள என்ற கீழ் லோகங்களாகிய ஏழு லோகங்கள் என்ன
 ஆக பதிநான்கு லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, லோகத்திற்கு தான்
 ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்ற மேன்மையை அடைந்தார்.

அதுமாத்ரமல்ல. இந்த லோகங்களெல்லாம் ஸ்ரீ தேவியின் பாத-
 தூளியின் அம்சம் என்று அறிந்து அந்த உலகத்தில் ஒரு மான்யதா-
 புத்தியையும் வைத்து மஹாவிஷ்ணு தான் ஆதிசேஷன் என்ற ஸர்ப்ப-
 ராஜாவின் உருவத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு தனது ஆயிரம் தலைகளால்
 மேற்சொன்ன உலகங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு ரக்ஷித்து வருகிறார்.

இதை அறிந்த ருத்ரனே, ப்ரும்மாவுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் ஸ்ரீ ராஜ-
 ராஜேச்வரியினுடைய பாத தூளி கிடைத்ததே, நாம் அதை அடைய
 பாக்கியமில்லாதவனாக ஆகிவிட்டோமே என்று நினைத்து, மஹா ப்ரளய-
 காலத்தில், ஸம்ஹார க்ருத்யத்தில் 'நான் கர்த்தாவாக ஆகிறேன்'

என்று தீர்மானித்து அவ்விதமே ப்ரளயகாலத்தில், மேலே சொல்லப் பட்ட பதிநான்கு லோகங்களாக விளங்கிவரும் அம்பாளுடைய பாத தூளியை நன்றாக கையிலெடுத்து வைத்துக்கொண்டு “தீரியம்பக” மந்த்ரத்தால் பொடியாக்கி தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தைத் தான் அடைவதற்காக, தன் பாதம் முதல் சிரஸ் வரையிலும் தனது சரீரத்தில் அந்த பஸ்மாவைப் பூசிக்கொண்டு தான் க்ருதார்த்தனாகி பரதேவதையினுடைய தயானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

இதனால் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற த்ரிமூர்த்திகளும் தேவியினுடைய பாத தூளியைப் பூஜை செய்து அதனால், தாங்கள் ப்ராபல்யத்தையுமடைந்து, ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்ற தங்களுக்குரிய கார்யங்களைச் செய்துவருகிறார்களே தவிர, ஸ்வயமாக அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களாகிற அவர்களுடைய கார்யங்களை வஹிக்க அவர்களுக்கு சக்தியில்லை என்று தெரிகிறது. தேவதைகளுக்குக்கூட அம்பாளுடைய பாத தூளியின் மஹிமையினால்தான், ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யங்களும் ஏற்படுகிறது என்பது திண்ணம். ஸகலமான குடும்பிகளுக்கும் ஆயுராரோக்ய ஐச்வர்யாபிவ்ருத்திக்கும், சத்ருக்ஷயத்திற்கும் திவ்ய ஞானப்ராப்திக்கும், பரதேவதையினுடைய பாதாரவிந்த தூளியின் பூஜையே மேலானதும் அவச்யமும் என்று அறியவும்.

ஆனால் தேவி நமக்கு அப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கும்பொழுது நமக்கு அந்த அம்பாளுடைய பாதகமலம் ஸம்பந்தப்பட்ட ப்ரதேசம் தெரிந்து அதற்குப் பிறகு நாம் அந்த பாததூளியை அடைந்து நாம் பூஜிப்பது என்பது நமக்கு எப்படி ஸித்திக்கும் என்று எண்ணலாம். ஆகிலும் அந்த பாத தூளியை அடைவதற்கும் ஒரு ஸுலபமான உபாயம் உண்டு. அதாவது, ஏதாவது ஒரு பெளர்ணமி தினத்தன்று ஒரு ஸுவாஸிநீயை, ஸுவாஸிநீ பூஜாவிதிக்கிரமத்தை அனுஸரித்து, நாம் பூஜிக்க வேண்டும். நமது க்ருஹத்திற்குள் அந்த ஸுவாஸிநீயை அழைக்கும்போது, நமது க்ருஹத்தின் வாசலிலிருந்து, ஸுவாஸிநீ பூஜைக்காக அமைத்திருக்கும் பீடம் வரையிலும் நதியிலுள்ள மணலைக் கொண்டுவந்து வஸ்த்ரகாயம் செய்து பூமியில் அதை வாரியிறைத்து, அதன்மேல் அந்த ஸுவாஸிநீயினுடைய பாதங்கள் படும்படியாக அழைத்துப் போகவேண்டும். பூஜாவிதிகள் முடிந்து ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளால் ஸுவாஸிநீயை ஆரதித்து, அவள் அந்த குடும்பத்தார்களுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து வெளியில் போகும் பொழுதும் முன்போலவே அந்த மணல் பாதை வழியாகவே செல்லும்படி செய்யவேண்டும், அப்படியானால்,

स्त्रियस्समस्तः तव देवि भेदाः

ஸ்த்ரியஸ்ஸமஸ்தா தவ தேவி ஹேதா:

ஸ்த்ரியஸ்ஸமஸ்தா : தவ தேவி பேதா :

என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, ஸ்த்ரீகள் தேவியினுடைய விபூதியானதினாலும் அதிலும், ப்ரக்ருதமாக பூஜிக்கப்படும் ஸுவாஸிநீயிடத்தில் பூஜகனுக்கு தேவியினுடைய தாதாத்மயபாவம் இருப்பதினாலும், அந்த ஸுவாஸிநீயினுடைய பாதங்களில் ஸம்பந்தப்பட்ட மணல் தூளிகளை ஸாக்ஷாத் பரதேவதையினுடைய பாதகமல தூளிகளாகவே பாவிக்க வேண்டும். அந்த பாததூளிகளை ச்ரத்தையுடன் க்ரஹித்து தன்னுடைய சக்தி அனுஸாரம் சின்னதாக செய்யப்பட்ட பித்தளைப் பெட்டியிலோ,

வெள்ளிப்பெட்டியிலோ தங்கப்பெட்டியிலோ அதை நிறைத்து வைத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு தினத்திலும் அந்தப் பெட்டியின்மீது தேவியின் பாததாளியை ஆவாஹனம் செய்து, ஷோடசோபசாராதிகளால் பூஜை செய்து வரவேண்டும். ஸ்ரீவித்யா பீஜாக்ஷரங்களினாலே த்யானம், ஆவாஹனம் முதலான பூஜை உபசாரங்களைச் செய்வது அவச்யமாகும். வஸந்த ருதுவிலோ, அல்லது சரத் ருதுவிலோ, ஸ்ரீவித்யா ஸாதகர்கள் ஒரு மண்டலத்திற்குக் குறையாமல், ஸாயங்காலமும் ப்ராதக்காலமும், இரு காலங்களிலும் இந்த பூஜையை செய்துவரவேண்டும். ப்ராதக் காலத்தில் பூஜையானவுடன்,

तनीयांसं पांशुं तनीयां० वा०० तनीयाम्० तनीयाम्० तनीयाम्०

என்ற ச்லோகத்தை ஆயிரம் ஆவர்த்திஜபமும், ஸாயங்கால பூஜை முடிந்தபின், அடுத்துவரும்,

अविद्यानां अन्तस्तिमिरमिहिरद्वीपनगरी

अविद्यानां अन्तस्तिमिरमिहिरद्वीपनगरी

அவித்யாநாம் அந்தஸ்திமிரமிஹிரத்வீபநகரி

என்ற ச்லோகத்தை ஆயிரம் ஆவர்த்தி ஜபமும் செய்து பூஜையை விதிவத் தாக முடிக்கவேண்டும். இவ்விதம் ஒரு மண்டலம் பூஜை செய்து பூர்த்தி யானவுடன், 9 ஸுவாஸிநீகளை அழைத்து ம்ருஷ்டான்ன போஜனம் செய்வித்து, வஸ்த்ரம் ஆபரணம் தக்ஷிணை முதலானதுகளை தன் சக்திக்குக் குறையாமல் கொடுத்து, ஸந்தோஷமாக ஆராதித்தும், வ்ரதத்தை முடிக்கவேண்டியது. வ்ரததினமாகிய ஒவ்வொரு தினத்திலும் ப்ரும்ம சர்யம் முதலான நியமங்கள் தவறாமல் இருக்கவேண்டும். அப்படியானால், அந்த பூஜைஞான மஹாபுருஷன் பரம்பிகையினுடைய ப்ரஸாதத்திற்கு முக்ய பாத்ராகை ஆகி, ஸர்வ வித்யாபாரங்கதனையும் அஷ்டைச்வர்ய ஸம் பன்னனையும், புத்ரமித்ர களத்ராதி ஸம்பத்தோடு கூடினவனையும், அகண்டமான கீர்த்திமாலையினால் அலங்க்ருதனையும், சிரஞ்ஜீவியாய் மிருந்து விளங்கிவருவான்.

—: o :—

3. மோக்ஷப்ரதமான பாததூளி

अविद्यानां अन्तस्तिमिर मिहिरद्वीपनगरी

अविद्यानां अन्तस्तिमिर मिहिरद्वीपनगरी ।

दरिद्राणां चिन्तामणिगुणनिका जन्मजलधौ

निमग्नानां दंष्ट्रा सुररिपुवराहस्य भवति ॥ ३ ॥

अविद्यानां अन्तस्तिमिर मिहिरद्वीपनगरी

अविद्यानां अन्तस्तिमिर मिहिरद्वीपनगरी ।

दरिद्राणां चिन्तामणिगुणनिका जन्मजलधौ

निमग्नानां दंष्ट्रा सुररिपुवराहस्य भवति ॥ ३ ॥

அவியாநாம் அந்தஸ்திமிர மிஹிரத்வீபநகரீ
 ஐடாநாம் சைதந்யஸ்தபக மகரந்தஸ்ருதிஜீ
 தரித்ராணாம் சிந்தாமணிகுணநிகா ஜன்மஜலதௌ
 நிமக்நாநாம் தம்ஷ்ட்ரா முரரிபுவராஹஸ்ய பவதி || 3 ||

பதவுரை :—

[ஹே! भगवति ஹே! ஹவதி ஹே! பகவதி = ஹே! மஹா
 சக்தியே एषः னஷ: ஏஷ: = இந்த भवत्पादाब्जरेणु: ஹவதாபாஸ-
 ரொணு: பவத்பாதாப்ஜரேணு: = உன்னுடைய பாததூளியானது]
 अविद्यानां சவித்தாநாம் அவியாநாம் = அக்ஞானிகளுக்கு अन्त-
 स्तिमिरमिहिराक्षीपनगरी சுஹிதிரகிஹிர லீபநமரீ அந்தஸ்திமிர
 மிஹிரத்வீபநகரீ = ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிற மூல
 அக்ஞானமென்ற இருட்டுக்கு ஸூரியன் உதிக்கும் ஸமுத்தி
 ரத்தின் நடுப்ரதேசமாகிய, நகரமாக விளங்கிவருகிறதாயும்
 जडानां ஜடாநாம் ஐடாநாம் = மந்த புத்தியுள்ளவர்களுக்கு चैतन्य-
 स्तवकमकरन्द स्रुतिशरी மெதநதஸ்தவகமகரந்ரஸூ-
 ஸ்தபகமகரந்தஸ்ருதிஜீ = ஆத்ம ஞானமாகிய கல்ப வருஷத்தி
 னுடைய பூங்கொத்தின் ரஸத்தினுடைய பெருக்கை ப்ரவாஹிக்
 கச்செய்கிறதாயும் दरिद्राणां தரித்ராணாம் தரித்ராணாம் = ஏழை
 களுக்கு चिन्तामणिगुणनिका சிந்தாமணி-
 குணநிகா = ஸகல ஐச்வரியத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய
 சிந்தாமணி ரத்னத்தின் ஸமுஹம் போல் விளங்கி வருகிறதாயும்
 जन्मजलधौ ஜந்மஜலதௌ ஜன்மஜலதௌ = பிறப்பாகிய ஸமுத்ரத்
 தில் निमग्नानां நிமக்நாநாம் நிமக்நாநாம் = மேலே வரமுடியாமல்
 மூழ்கிப்போகிறவர்களுக்கு मुररिपुवराहस्य மூரரிபுவராஹஸ்ய
 முரரிபுவராஹஸ்ய = யக்ஞவராஹ மூர்த்தியாக அவதாரம்
 செய்த மஹாவிஷ்ணுவினுடைய दंष्ट्रा டம்ஷ்ட்ரா தம்ஷ்ட்ரா =
 தெத்திப்பல் போலும் भवति ஹவதி பவதி = விளங்குகிறது.

தாத்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகமும் முன் ச்லோகத்துடன் சேர்ந்துதான் ஒரே
 ப்ரயோகமாக ஆகும். இதனாலும் ஜகன்மாதாவான பரதேவதையினு
 டைய பாததூளிதான் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. ப்ராணிகளுக்கு ரொம்பவும்
 அவச்யமாக மாளிட ஜன்மாவில் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டிய புரு
 ஷார்த்தங்களிலேயே முக்யமானது மோக்ஷமென்பதுதான். அந்த
 மோக்ஷத்தையோ, பரதேவதையினுடைய பாததூளியானது தன் பக்தர்

களுக்கு வெகு ஸுலபமாகக் கொடுத்துவிடும். பிறப்பும் இறப்பும் ஸம்ஸாரம் என்று சொல்லப்படும். அது ஒரு கடலாகவும் வித்வான்களாலும், சாஸ்த்ரங்களாலும் வர்ணிக்கப்பட்டு வருகிறது. கடலுக்கு எப்படி கரையே இல்லையோ, அதன் ஆழத்தையும் எப்படி ஒருவராலும் கண்டு பிடிக்க முடியாதோ, அதுபோல் ஸம்ஸாரத்திற்கு கரையுமில்லை; இதனுடைய காமப்பீர்யமும் இவ்வளவுதான் என்று யாராலேயும் அறியவும் முடியாது. அந்த தன்மையை அனுஸரித்து இந்த ஸம்ஸாரத்தையும் ஸமுத்ரமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. ஸமுத்ரத்திலோ ஸகலமான ஜீவகோடிகளும் முழுகித் தபிக்கிறார்கள். மேல் வந்து மிதக்கமுடியாமலும் முழுகிவிடுகிறார்கள். பொருளாசை, மண்ணாசை, பெண்ணாசை என்ற அநேகவிதமான பாசங்களாலும் கட்டப்பட்ட அவயவங்களோடும், மலம், மாயா, பாசம் என்ற மூன்றுவிதமான பெரிய கனமுள்ள கல்லோடுகூட சேர்த்துக் கட்டப்பட்டவர்களாயும் ஸ்வாதந்திரியத்தை இழந்து, காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம், என்ற ஆறு திருடர்களால் இந்த ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்தில் நன்றாகத் தள்ளி அழுக்கப்பட்டவர்களாக இருந்துகொண்டு ஜீவகோடிகளெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு வருகிறார்கள். அவ்விதமான கஷ்டங்களிலிருந்தும் ஜீவகோடிகளை விமோசனம் செய்து வைப்பதில் ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்துதிக்கப்படுகிற தேவதையான பராசக்தியினுடைய பாததூளியைப்போல் ஸாமந்திய முள்ளதான ஸாதனமே வேறென்றும் லோகத்தில் கிடையாது. தேவியினுடைய பாததூளியை முன் ச்லோக தாத்பர்யத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரகாரம் யார் உபாஸித்து வருகிறார்களோ, அவர்களுக்கு தேவியே ஸ்வப்னத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆகி, ஞானஸம்பந்தமூர்த்தி முதலானவர்களுக்கு அருள் செய்ததுபோல், கடாஷு தீக்ஷையினால் மோக்ஷஸாதனமான ஜீவப்ரும்ம ஐக்யஞானத்தை அந்த ஜீவர்களுடைய மனதில் உதிக்கும்படி செய்து அது மூலமாக ஜீவகோடிகளை முக்தர்களாகவும் கருணையினால் செய்கிறான். ஆகையால் தேவியினுடைய பாததூளியின் பூஜை முமுக்ஷுக்களுக்கு (மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு) ரொம்பவும் அவச்யமானது. அந்த மஹிமையைத் தான், இந்த ச்லோகத்தினால், விஷ்ணுவினுடைய வராஹாவதாரத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டிச் சொல்லப்பட்டது.

முன் காலத்தில், ஹிரண்யாக்ஷன் என்ற ஒரு அஸுரனால் பூமா தேவியானவள் அபஹரிக்கப்பட்டு ஸமுத்ரத்தில் முழுகடிக்கப்பட்டு பாதாளலோகம் கொண்டு போகப்பட்டாள். அந்த ஸமயத்தில், மஹாவிஷ்ணுவானவர், ஆதிவராஹாவதாரம் செய்து அந்த ஹிரண்யாக்ஷனையும் தவம்ஸம் செய்து, தனது தெத்திப்பல்லினால் பூமாதேவியையும் எடுத்துத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து, யதாபூர்வமாக ஸ்தாபித்து லோகத்திற்கு உபகாரம் செய்தார். இந்த கதையானது ஸ்ரீமத் பாகவதம் முதலான க்ரந்தங்களில் ப்ரஸரித்தமாக விளங்கும். அதுபோல் ஜீவஸமுஹமானது காமன் என்ற ஹிரண்யாக்ஷனால் அபஹரிக்கப்பட்டு ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தினுடைய அடிபாகத்திற்கு கொண்டுபோகப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விஷயத்தில் தேவியினுடைய பாததூளியானது, வராஹாவதாரம் செய்த மஹாவிஷ்ணுவினுடைய தெத்திப்பல்போல் விளங்கி வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டபடியால், மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு முமுக்ஷுக்களுக்கு அம்பாளுடைய பாத தூளியே பரம உபாயமாகும் என்பது வெளியாகிறது.

முழுக்ஷுக்களுக்கு மட்டுமல்ல, புழுக்ஷுக்களுக்கும் (போகத்தை இச்சிக்கிறவர்களுக்கும்) தேவியினுடைய பாததூளியேதான் ஸேவிக்கத்தகுந்ததாக ஆகிறது. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் சிந்தாமணி என்ற ஒரு ரத்ன விசேஷம் உண்டு. அது தன்னருகில் வந்தவர்களுக்கு அளவற்ற பொருளைக் கொடுப்பதோடும்கூட ஒவ்வொரு தினத்திலும் தான் அளவற்ற பொருளை உண்டுபண்ணி, அவ்விதமான பொருளாலேயே அந்த ஸ்வர்க்கத்தை நிறப்பிவிடும். அந்த சிந்தாமணி ரத்னத்திற்கு அவ்வளவு விசேஷமானது சாஸ்த்ரங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தேவேந்த்ரனுக்கும் விசேஷ பெருமை ஏற்படுகிறது. இந்த பூலோகத்தில்கூட ஒரு ஸமயம் "ஸத்ராஜித்" என்ற ஒரு மஹானுபாவன் ஸூரியனை உபாஸித்து, அந்த உபாஸனாபலமாக சிந்தாமணி என்ற ரத்ன ஜாதியில் சேர்ந்த "ஸ்யமந்தகமணி" என்ற ஒரு ரத்ன விசேஷத்தை ஸூரியன் மூலமாக வாங்கிக்கொண்டு, குபேரனுக்கும் குபேரனாக விளங்கிவந்தான். அவனுடைய ஸம்பத்தைப் பார்த்து, லக்ஷ்மீபதியான மஹாவிஷ்ணுவின் திரு அவதாரமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மாவுக்குக்கூட ஒரு பெரிய ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று என்று ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சிந்தாமணி என்ற ரத்ன விசேஷத்திற்கு அவ்வளவு பெருமை உண்டு. அம்பாளுடைய பாததூளியோ, சிந்தாமணி என்ற ரத்ன விசேஷங்களுடைய கூட்டமாக விளங்கி வருகிறது. ஒன்று, இரண்டல்ல, அநேக சிந்தாமணி ரத்னங்களுக்கு ஸமானமாகும் அம்பாளுடைய பாததூளி. அதை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸகல ஸௌபாக்யமும் உண்டாகுமென்பதில் ஆசேஷ பணையே இல்லை. ரொம்பவும் ஏழையான குடும்பிகள் தனது குடும்ப பரணத்திற்காக வீணாக என்னென்னவோ உபாயங்களைச் செய்கிறார்களே! ஏன் வீண் கஷ்டம். அவைகளை நிறுத்திவிட்டு, தேவியினுடைய பாததூளியை விதிவத்தாக பூஜித்தால், அவர்களுக்கு அஷ்டைச்வர்யமும் பொங்கிவரும். இதனால் புழுக்ஷுக்களுக்கும் அம்பாளுடைய பாததூளி ஐச்வர்யப்ரதம் என்று நன்றாக வெளியாகிறது.

அத்துடன் ப்ராணிகள் கிஞ்சிக்குள்ளாக விளங்கிவருகிறார்கள். சென்ற விஷயங்களையோ, வரும் விஷயங்களையோ, அறிய சக்தியே இல்லை. அந்த சக்தி இல்லாத காரணத்தால்தான் ஸுகத்தை அடைந்து கொள்வதற்கு எவ்விதமான உபாயத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று தெரியாமலேயே கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஸுகஸாதனமென்று ஏதோ ஒரு உபாயத்தை அனுஷ்டித்துவருகிறார்கள். அது ஸுகத்தைக் கொடுக்காத போனாலும், மஹத்தான துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. நாளை எது நேரிடப்போகிறது என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டால், ப்ராணிகளுக்கு எவ்வளவு சௌக்யம் ஏற்படும். ஆகையால் சென்ற விஷயங்களையோ, வரும் விஷயங்களையோ, தூரத்திலுள்ள விஷயங்களையோ, ஸமீபத்திலுள்ளவைகளையோ, ஸ்தூல விஷயங்களையோ, ஸூட்சும விஷயங்களையோ எல்லா விஷயங்களையும் அறியக்கூடிய சக்தி தனக்கு ஏற்பட்டு தான் ஸர்வக்ஞனாக ஆகவேண்டுமென்று நினைப்பவனும், அம்பாளுடைய பாததூளியை நன்றாக கைபிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். இதனால் தேவியினுடைய பாததூளியை உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸர்வக்ஞத்வமும் எரித்திக்கிறது. எல்லா விஷயத்தையும் அறியக்கூடிய ஞானத்தை, கல்பவ்ருக்ஷத்தினுடைய பூங்கொத்துகள், தேனைப் ப்ரவாஹிக்கச் செய்வது போல், ஆனந்தத்தைப் ப்ரவாஹிக்கச் செய்யும்படி அம்பாள் அருள் செய்கிறாள்.

அத்துடன் மூலக்ஞான மென்றும், தமஸ் என்றும், மாயை என்றும் சொல்லப்படுகிற ஒரு பெரிய இருளானது, 'ஆத்மா என்றால் யார்? ஈசுவரனென்றால் யார்? ஈசுவரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? என்ற தத்வங்களை ஜீவகோடிகளுக்குத் தெரியவிடாமல் மறைத்துக் கொண்டு, ஹிம்ஸித்த வரூகிதது என்ற விஷயமும் லோகத்தில் ப்ரஸித்தமானது. அந்த அவிவேகமாகிய இருளைப் போக்கடிப்பதில் அம்பாளுடைய பாததூளியானது ஸூரியன் உதிக்கின்ற ஸமுத்ரத்தினுடைய மத்யப்ரதேசம் போல் இருந்து வருகிறது. அதாவது, அம்பாளுடைய பாததூளியை கைப்பிடித்தவனுக்கு, மாயையாகிற இருள் விலகிப்போய் ஆத்ம தத்வம் நன்றாக ப்ரகாசித்திருந்து என்பது வெளியாகிறது. இந்த ஜீவகோடிகளுடைய ஹருதயத்திலுள்ள இருளைப் போக்கடிக்கிற சக்தி என்பது அம்பாள் ஒருவனுக்குத்தான் உண்டு. இதைத்தான்

हार्दसंतमसापहा ஹாடி-ஸெந்தஸாவஹா ஹார்த்தஸம் தமஸாபஹா

என்ற நாமாவினால் ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசுதியில் ப்ரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் மாயையிவிரந்து விலக வேண்டுமானாலும் தேவியினுடைய பாததூளியை ஆச்ரயித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

இதனால் தேவியினுடைய பாததூளியை முன் சொன்னபடி ஆராதிக்
கிறவர்களை பராசக்தியானவள், மாயா பாசத்திலிருந்தும் விடுவித்து,
ஸர்வஞ்ஞத்வ சக்தியையும், அகண்டமான ஐச்வர்யத்தையும் கொடுத்து,
அமானுஷமான திவ்ய போகங்களையும் அனுபவிக்கும்படி செய்துவிட்டு,
க்ரமமாக தனது ஸாயுஜ்யம் என்ற கைவல்யத்தையும் கொடுத்து, அனுகூ
லம் செய்கிறான் என்பது வெளியாகிறது. ஆகையால் ச்ரேயஸ்ஸை
இச்சிக் கிற ஜனங்கள் தேவியினுடைய பாததூளியை அவச்யம் ஆராதிக்க
வேண்டும் என்பது ஸித்தமாகிறது.

—: 0 :—

4. மோகஷப்ரதமான பாதகமலங்களின்
நிகரற்ற சக்தி.

त्वदन्यः पाणिभ्यां अभयवरदो दैवतगणः

त्वमेका नैवासि प्रकटितवराभीत्यभिनया ।

अथात् ज्ञातुं दातुं फलमपि च वाञ्छासमधिकं

शरण्ये लोकानां तव हि चरणावेव निपुणौ ॥ ४ ॥

கூடிநதி, வாணிஹாஃ சுஹயவாஹா ஹேவதமண:

சுவனெகா நெவாஸி வுகழிதவரா லீதஜ்விநயா ।

ஹபாஸி தூதும் ஐதும் மௌலவி ஓ வாஹாஸலயிகம்

ஸ்ரீநெழி யொகாநாம் தவ ஹி உரணாவேவ நிபுணௌ || ச ||

த்வதந்ய: பாணிப்யாம் அபயவரதோ தைவதகண:

த்வமேகா நைவாஸி ப்ரகடிதவராபீத்யபிநயா |

பயாத் த்ராதும் தாதும் பலமபி ச வாஞ்சாஸமதிகம்

சரண்யே லோகாநாம் தவ ஹி சரணுவேவ நிபுணௌ" 4 "

பதவுரை :—

லோகாநாं ஹோகாநாம் லோகாநாம் = ஸகலமான ப்ராணிகளுக்கும் ஶரண்யே ஶரணோத்யை சரண்யே = சரணாகதியடையத் தகுந்தவளான (அதாவது ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கிறவளான) ஹே ப்ரகடிதவராபீத்யபிநயா = ஹே பராசக்தியே த்வதந்ய: ஶ்வதந்ய: த்வதந்ய: = உன்னைக்காட்டிலும் வேறான த்வதந்ய: ஶ்வதந்ய: தைவதகண: = விஷ்ணு, சிவன், ப்ரம்மா முதலான தேவதைகளினுடைய ஸமுஹமானது பாணிப்யாம் வாணிஹ்யாம் பாணிப்யாம் = கைகளினாலே . அபயவரத: ஶ்வதந்ய: அபயவரத: = அபய முத்ரையினால் அபயம் என்ற மோக்ஷத்தையும், வர முத்ரையினால் வரமாகிய போகத்தையும் கொடுக்கிறதாக ப்ரகடிதவராபீத்யபிநயா = ஆகின்றது, த்வதந்ய: த்வம் = நீயோ ஶ்வதந்ய: ஶ்வதந்ய: ஏகைவ = ஒருவள்தான் பாணிப்யாம் வாணிஹ்யாம் பாணிப்யாம் = கைகளினால் ப்ரகடிதவராபீத்யபிநயா = மோக்ஷத்தையும், போகத்தையும் கொடுக்கும் சக்தியுள்ள முத்ரையை ப்ரகடனம் செய்கிறவளாக ஆகாமலிருக்கிறாய் இதி உதி இதி = என்று ஆலோசித்து த்வதந்ய: த்வம் = உன்னுடைய சரணாவேவ ஶரணாவேவ சரணாவேவ = திருப் பாதகமலங்களே ப்ரகடிதவராபீத்யபிநயா = ஜன்ம மரண ரூபமான ஸம்ஸார பயத்திலிருந்தும் த்ராதும் தாதும் = ரக்ஷிப்பதற்கும் வாஞ்சாஸமதிகம் வாஞ்சாஸமதிகம் = பக்தனுடைய அபேகைக்கு அதிகமான ஶ்ரம் பலம் = லாபத்தையும் (பலனையும்) தாதும் தாதும் தாதும் தாதும் = கொடுக்கிறதற்கும் நிபுணௌ ஹி நிபுணௌ ஹி = ஸாமர்த்த்யமுள்ளதாக ஆகிறதல்லவா? ச ச ச = இந்த வைபவந்தான் மற்ற தேவதைகளைக்காட்டிலும் உனக்குள்ள மஹிமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

தாத்தார்யம் :—

ஸாக்ஷாத் பராசக்தி என்ற தேவதையானவள் ஸகலமான ப்ராணிகளுக்கும் மாதாவானதினாலு

मातृदेवोभव மாத்ருதேவோபவ

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து மிகவும் முக்யமான தேவதையாக ஆகிறாள். மற்ற தேவதைகளுக்கு ஸமமாக பராம்பிகையை நினைக்கக் கூடாது. மற்ற தேவதைகளைப் போலவே நினைத்துவிட்டால் ஸகல ப்ராணிகளையும் ரக்ஷிக்கின்ற தேவதைகளுக்குள் இந்த தேவதை முக்யமான தேவதை என்று சொல்லுகிற சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் வீணாக ஆகிவிடும். ஆகையால் பராம்பிகையை ஒரு விசிஷ்டமான தேவதையாகத் தான் ஸர்வவாதிகளும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவரும். அதனாலேயே 'மற்ற தேவதைகளைப்போல் கைகளாலேயே போக மோக்ஷங்களை, ஜனங்களுக்கு நாமும் கொடுத்தால், மற்ற தேவதைகளைப் போலவேதான் நாமும் ஒரு தேவதை என்று ஆகிவிடுவோம்' என்ற எண்ணத்துடன் 'அவ்விதம் நாமும் செய்வது ஸரியல்ல' என்று தீர்மானித்து,

अभयं श्रद्धां अभयम्

என்ற மோக்ஷத்தைத்தரும் அபய முத்ரையை வலது கையிலும்,

वरं वारं वरम्

என்ற போகத்தைக் கொடுக்கும் வரமுத்ரையை இடது கையிலும் தரித்துக் கொள்ளாமலேயே பராசக்தியானவள் விளங்கி வருகிறாள். பரதேவதையினுடைய பிம்பத்தில், வர, அபய முத்ரைகள் கைகளில் இராது என்பதை வித்வான்கள் அறிந்துகொள்ளலாம்.

அப்படி இராததற்கு காரணமும், 'மற்ற தேவதைகளைப் போல் தேவியை நினைக்கக்கூடாது; பராசக்தி பரமோத்த்ருஷ்டமான தேவதை; அந்த தேவதைக்கு ஸமானமாக மற்றொரு தேவதையுமில்லை; அந்த தேவதைதான் ஸர்வலோகங்களுக்கும் முக்ய சரண்ய தேவதையாக ஆவாள்' என்ற ஸித்தாந்தந்தான் ஆகும்.

இவ்விதம் பராசக்தியானவள் வராபய முத்ரையை கைகளில் தரித்துக்கொள்ளாமலிருப்பதை சில பக்த ஜனங்கள் பார்த்து நாம் என்ன உபாஸித்தாலும் அபயத்தையும், வரத்தையும் தேவி கொடுக்கப்போகிறதே இல்லை. அதை ஸுசிசிப்பிக்கிற முத்ரைகளைக் கைகளில் காணாமே. ஆகையால் நாம் வீணாகப் பூஜிப்பதில் என்ன பயன், என்று நினைத்து, சிவபக்த ஜனங்கள் பராசக்தியினுடைய ஸமாராதனத்திலிருந்து வைமுக்யத்தை (வெறுப்பை) அடைய யதனம் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுதும், பராசக்தி உதாரீனமாகவே இருந்துவிட்டாள். அந்த ஸமயம் தேவியினுடைய திருப்பாத கமலங்கள் முன்வந்து 'பக்தகோடிகளுக்கு போகாபவர்க்கங்களை நாங்களே தருகிறோம்' என்று கர்ஜித்துவிட்டு, அவ்விதமே பக்த ஜனங்களுக்கு போக மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து, ஸ்ரீ வித்யையாகிற பராம்பிகையினுடைய ஸமர்ச்சனத்தில் ப்ராணிகளை சரத்தா பக்தியோடு கூடினவர்களாகச் செய்தன. இதனால் தேவியினுடைய சரணங்களே போகாபவர்க்கங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளவைகள்; மற்ற தேவதைகள் கைகளால் கொடுக்கும் போகாபவர்க்கங்களை தேவியானவள்

தனது திருப்பாத கமலங்களால் கொடுத்துவிடுகிறான் என்பதினாலேயே, தேவிதான் பரமோத்கருஷ்டமான தேவதை என்பது வெளியாகிறது. முழுக்ஷுக்களுக்கோ, காமிகளுக்கோ, முக்த ஜனங்களுக்கோ, அப்பாளுடைய திருப்பாத கமலங்கள் தான் எப்பொழுதும் பஜிக்கத் தகுந்த வஸ்து தத்வம் என்பது இந்த ச்லோகத்தால் வெளியாகிறது. தேவியினுடைய சரணங்களின் மஹிமையானது அளவிட முடியாதது என்பது இந்த ச்லோகத்தின் முக்ய கருத்தாகும்.

ஆகையால் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்புகிற ஸகலமான ஜனங்களும் பராசக்தியினுடைய ஸ்ரீ பாத கமலங்களை பூஜித்து அதி ஸுலபமாக ஸகல விதமான ஸௌபாக்யத்தையும் அடையலாம்.

தேவியினுடைய சரணங்களின் மஹிமையைச் சொல்லும் இந்த ச்லோகமோ, அமானுஷமான திவ்ய போகங்களையும் கொடுத்து க்ரமமுத்தியைக் கொடுக்கும் வல்லமையுள்ளது. ஸுவர்ணத்திலோ, ரஜதத்திலோ, தாமிரத்திலோ, பூர்ஜபத்ரத்திலோ* யதாசக்தி, (ரொம்பவும் பெரியதில்லாமலும், ரொம்பவும் சிறியதில்லாமலும்) ஒரு பிந்துவை எழுதி, அந்த பிந்துவை மேல்பாகத்தில் அஷ்டதளத்தால் அலங்கரித்து, அந்த பிந்துவினுடைய நடுவில் ஒன்றுக்கொன்று பார்வையாகத் திரிகோணங்கள் போட்டு அதன் நடுவில்

ॐ ஹ்ரீம்

என்ற மாயா பீஜத்தை எழுதி, அதில் இந்த ச்லோகத்தாலேயே ஸ்ரீ தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை த்யான ஆவாஹனாதிகளால் ஸ்தாபித்து, ஷோடசோபசார பூஜைகள் செய்து ஒரு மண்டலம் தினந்தோறும், இந்த ச்லோகத்தை 300 ஆவ்ருத்தி ஜபம் செய்து வந்தால், ஸ்வப்னத்தில் பராசக்தியினுடைய தர்சனம் ஏற்பட்டு, அந்த ஸாதகன் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களையும் அடைய அர்ஹனாக ஆகிவிடுகிறான். அக்னி ஆதானம் செய்துகொண்ட ஆஹிதாக்கினிக்குத்தான்

अहमेयीं पुत्रकाम्यं ॥ १ ॥ ॐ ॥

க்ரஹமேதீயம் புத்ரகாமீயம்

முதலான அவாந்தர இஷ்டிகளில் கர்த்ருத்வம் ஏற்படுவதுபோல், ஸ்ரீவித்யோபாஸகர்களான மஹான்களிடத்தில் மந்த்ர தீக்ஷை செய்து கோண்டவர்களுக்குத்தான், ஸௌந்தர்யலஹரியில் சொல்லப்படுகிற ப்ரயோகத்தில் அதிகாரம் ஸித்திக்கும் என்பதையும் அறியவும். ச்லோக பாராயணத்தில் மந்த்ரதீக்ஷை வேண்டும் என்ற அவச்யம்கூட இல்லை. பராசக்தியை மனதில் த்யானம் செய்துகொண்டு ச்லோகங்களை பாராயணம் செய்துகொண்டு வந்தாலே ஸ்ரீ ஜகன்மாதாவான தேவியினுடைய அனுக்ரஹம் ஏற்பட்டு ஸர்வ ஸௌபாக்யத்தையும் ப்ராணிகள் அடையலாம் என்பது திண்ணம்.

* 'பூர்ஜம்'—ஹிமயமலையின் தாழ்வரையில் இருக்கக்கூடிய ஒரு வ்ருக்ஷத்தின் இலை.

(5)

பராசக்தி பூஜையின் மஹிமை.

மா. 30

हरिस्त्वामाराध्य प्रणतजन सौभाग्यजननीम्

पुरा नारी भूत्वा पुररिपुमपि क्षोभमनयत् ।

सरोऽपि त्वां नत्वा रतिनयनलेहेन वपुषा

मुनीनामप्यन्तः प्रभवति हि मोहाय महताम् ॥ ५ ॥

ஹரிஸ்வாமாராடிய ப்ரணதஜந ஸௌஹாமஜதநீ

புரா நாரீ பூத்வா புரரிபுமபி க்ஷோபமநயத் ।

ஸ்மரோபி த்வாம் நத்வா ரதிநயநலேஹ்யேந வபுஷா

முநீநாமப்யந்தஃ ப்ரபவதி ஹி மோஹாய மஹதாம் ॥ 5 ॥

ஹரிஸ்த்வாமாராத்ய ப்ரணதஜந ஸௌபாக்ய ஜநநீம்

புரா நாரீ பூத்வா புரரிபுமபி க்ஷோபமநயத் ।

ஸ்மரோபி த்வாம் நத்வா ரதிநயநலேஹ்யேந வபுஷா

முநீநாமப்யந்தஃ ப்ரபவதி ஹி மோஹாய மஹதாம்

॥ 5 ॥

பதவுரை : -

[हे! भगवति हेम! ह्रमवति हेम पकवति = हेमि परासक्ति
 यान तायै !] प्रणतजन सौभाग्यजननीं प्रणतज्ज न षण्णामज्ज
 जतनीं प्रणत ज्ज न्नेणपक्कयज्ज न्नीं = सूर्यम्, वाक्कु, मनु,
 इन्त मुन्नु करणङ्कलामान षण्णपक्कयत्तयेत्तुम् उण्णपण्ण
 किरवणान त्वां क्वां त्वाम् = उण्णै पुरा वुरा पुरा =
 मुण्कालत्तिल् हरिः ह्रमिः ह्रमिः = महुाविष्णु आराध्य
 कुराद्य आरात्त = पूजयेत्तु नारी नारी = स्त्री रुप
 माक भूत्वा ह्रक्वा पृत्वा = अकि पुररिपुमपि वुररिपुमपि
 पुररिपुमपि = त्रीपुराणैकं कोन्त पर्मस्वरैककुद
 क्षोभं क्क्षोभं क्क्षोभम् = मण्णैकैरत्तै अन्यत् सनयत्
 अनयत् = अदपुम्पदि सयत्तारं; सरोपि वुरोवा स्मरौपि
 = मन्मतनुम् त्वां क्वां त्वाम् = उण्णै नत्वा नक्वा नत्वा
 = नमस्कृत्तु रतिनयनलेहेन रत्तिनयनलेहेन रतिनयनलेह
 येन = रति येन्त तन्नुदये मण्णैवियो, अल्लत्तु र्णाम्प
 वुम् षुन्तरीयान स्तरीकणो अवर्कण्डये कण्कणाल्

ஆஸ்வாதிக்கத் தகுந்த (அநுபவிக்கத் தகுந்த) **वपुषा** வபுஷா
 வபுஷா = சரீரத்தால் **महतां** மஹதா = மஹதாம = மஹான்களான
मुनीनामपि மூநீநாமபி = மஹரிஷிகளுக்குங்கூட
अन्तः அந்த: = மனதில் **मोहाय** மோஹாய மோஹாய =
 மோஹத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு **भवति हि** ப்ரஹவதி ஹி
 ப்ரபவதி ஹி = ஸமர்த்தனாகிருனல்லவா !

தாத்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் அம்பாள் நித்ய ஸாந்தித்தயத்தை அடைந்திருக்கும் ஸ்ரீசுக்ரத்தின் பூஜையும், அம்பாளுடைய பரதத்வத்தை விளக்குகிற பஞ்சதசீ முதலான மஹா மந்த்ரங்களுடைய ஜபத்தின் மஹிமையும் சொல்லப்படுகிறது. முன் காலத்தில் மஹாவிஷ்ணுவானவர் மோஹினி ரூபத்தை தரித்துக்கொண்டு ஸ்த்ரீயாக உள்ளி வந்தார் என்பதை புராணக் கதை மூலமாக அறிந்துகொள்ளுவோம். அதாவது பரமேஸ்வரன் த்ரிபுராஸுரனை ஸம்ஹாரம் செய்து லோகத்திற்கு நன்மையைச் செய்த காலத்தில், த்ரிபுராஸுரனைச் சேர்ந்த அஸுர ஜனங்கள், அந்த பரமேஸ்வரனை ஜயிக்க என்ன உபாயம் என்பதை ஆலோசித்தார்கள். பிறகு அந்த அஸுரர்கள் வைகுண்டத்திற்குதிபதியான மஹாவிஷ்ணுவை சரணமடைந்து பரமசிவனுடைய கோபத்தைத் தணித்து தங்கள் வம்சத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டுமாய் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள். மஹாவிஷ்ணுவும் அந்த ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி பரமசிவனை எவ்விதம் சாந்தமுர்த்தியாகச் செய்யலாம் என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் யத்ருச்சையாக நாரதர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். நாரதர் வந்தவுடன் மஹாவிஷ்ணுவும் அவரை வரவேற்றுவிட்டு தனது ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். ஆனால் மஹாவிஷ்ணுவினுடைய முகத்தில் அவ்வளவாக களையைக் காணவில்லை. அதை பார்த்த நாரதர் “ஹே ப்ரபோ ! தங்களுக்குக்கூட மனக்கவலை ஏதோ இருப்பதாகத் தெரிகிறதே, அதற்குக் காரணம் என்ன” என்று கேட்டார். நாரதருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட மஹாவிஷ்ணுவும், “மஹர்ஷே ! த்ரிபுராஸுரனைக் கொன்றுவிட்ட பரமசிவனுடைய கோபம் இன்னும் அடங்கவில்லையாம். அந்த அஸுரனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் பரமசிவனால் தங்கள் குலக்ஷயமே ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று அஞ்சி என்னிடம் சரணமடைந்தார்கள். நான் அவர்களுக்கு அபயப்ரதானமும் செய்துவிட்டேன். ஆகிலும், அந்த பரமேஸ்வரனை சாந்தமுர்த்தியாகச் செய்வதில் உபாயம் இன்னதென்று தெரியாமல் கவலையை அடைந்து வருகிறேன்” என்று சொன்னார். நாரத மஹர்ஷியும் மந்தஹாஸம் செய்துகொண்டு, “ப்ரபோ ! கவலையை அடைய வேண்டாம். அம்பாளுடைய அனுக்ரஹத்தை அடைந்துவிட்டால் ஸகலகார்யமும் நிறைவேறிவிடும். ஆகையால் ஸ்ரீ தேவியினுடைய மஹா மந்த்ர ஜபமும், ஸ்ரீசுக்ர பூஜையும் செய்து வந்தால் பரமசிவனையும் மோஹிக்கச் செய்துவிடலாம். எவ்விதமாகச் செய்யும் பூஜைக்கு ப்ரயோக பாரிஜாத க்ரந்த ரீதியாக ‘மனஸ்ஸம்க்ஷாபணம்’ என்று பெயர் ஏற்பட்டது. ஆகையால் தாங்கள் அதை அனுஷ்டித்து வரவேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். மஹாவிஷ்ணுவோ அதுமுதல் அந்த பூஜாக்ரமங்களையும் மஹா மந்த்ரத்தையும் தனக்கு உபதேசிக்கும் ஆசார்ய புருஷனை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்க, ஸாக்ஷாத்

புராசக்தியான பரதேவதையே மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக ஆவிர் பவித்து “பஞ்சதசீ” என்ற மஹாமந்த்ரத்தையும்ஸ்ரீசக்ர பூஜா க்ரமங்களையும் உபதேசித்தாள். அதை ஸித்தி பண்ணி வந்த மஹிமையினால் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு தான் நினைத்த மாதரத்தில் எந்த ரூபத்தை வேண்டுமென்றாலும் எடுத்துக்கொள்ளும்படியான சக்தி ஏற்பட்டு விட்டது. அதனால் மஹாவிஷ்ணு திவ்யமான ஸ்த்ரீ ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தேவர்களும் அஸுரர்களும் அம்ருதமதனம் செய்த காலத்தில் அஸுரர்களை வ்யாமோஹிக்கச் செய்தார்.

இந்த விஷயம் பரமேஸ்வரனுக்கு தெரிந்தவுடன், அவரும் மஹா விஷ்ணுவினுடைய ஸ்த்ரீ ரூபத்தைத் தான் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் இருந்துவந்தார். அதையறிந்த மஹாவிஷ்ணுவும் திவ்யமான ஸ்த்ரீ ரூபத்தை தரித்துக்கொண்டு த்ரிபுராஸுரனை எதிர்த்த பரமேஸ்வரனைக்கூட வ்யாமோஹப்படுத்தி இந்திரியம் ஸ்கலிக்கும்படியாகச் செய்துவிட்டார். மன்மதனையும் சாம்பலாக்கி பரமசிவனுக்கு ஸ்த்ரீ விஷயமான காமனை ஏற்பட ந்யாயமுண்டா? ஆகிலும் ப்ரக்ருதத்தில் பரமேஸ்வரன் விஷ்ணுவினுடைய மோஹினி வேஷத்தைப் பார்த்து மோஹத்தையடைந்தார் என்பதில் தேவியினுடைய பூஜா வைபவமே காரணமாகும். ஆகையால் ஸர்வ ஜனங்களையும் வச்சீகரணம்செய்து தனக்கு அநுகூலமாகவே எப்பொழுதும் லோகம் இருந்துவரும்படி செய்துகொள்வதில் ஸ்ரீவீத்யையினுடைய உபாஸனந்தான் முக்யமான உபாயமாகும் என்று தெரிகிறது.

விஷ்ணுமாத்ரமல்ல, அம்பாளை உபாஸிக்கிற புண்யவான்களுக்குள் மன்மதனும் ஒருவனாவான். அந்த மன்மதனும் முன் காலத்தில் ஸ்ரீ சக்ரத்தை பூஜை செய்தும் முல் வித்யையான “பஞ்சதசீ”யை ஜபம் செய்தும் அளவிடமுடியாததான ஸௌந்தர்யத்தை அடைந்தான். ஸுந்தரிகளான ஸ்த்ரீகளுக்கும் தன் மனைவியான ரதிதேவிக்கும்கூட ஆச்சர்யப்படத் தகுந்ததாயும் விழித்த கண்களால் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறதாயுமுள்ள ஸௌந்தர்யத்தை அடைந்தவனாகக் கொண்டு உலகமே தனது வசப்படுமாபடி செய்து கொண்டான். ஜிதேந்த்ரியர்களான மஹர்ஷிகளுக்கும் மனதில் விஷயாபிலாஷையை உண்டுபண்ணுவதில் சக்தியுள்ளவனாகவும் ஆகிவிட்டான். இதனால் பொதுவாக ப்ராணிகளுக்கு எந்த மனிதனிடமாவது நாளுக்கு நாள் ப்ரீதி அதிகரித்து அந்த மனிதனுடைய விஷயத்தில் தங்கள் மனதிற்கு பெரிய வ்யாமோஹமும் ஏற்பட்டு ‘ஸர்வ ஸம்பத்தையும்’ அந்த மனிதனுக்கு நாம் அர்ப்பணம் செய்துவிடவேண்டும், அவனுக்கு நாம் கிங்கரனாக இருக்கவேண்டும்’ என்ற எண்ணமும் த்ருடமாக ஏற்படுமானால் அதற்கு அந்த மனிதனிடத்திலுள்ள தேவியின் ப்ரஸாதம் தான் முக்ய காரணம் என்பதை அறியவும்.

அவ்விதம் தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தை அடைவதற்கோ முல் வித்யாமந்த்ரஜபமும் ஸ்ரீசக்ரஸமாராதனமும் தான் முக்யமான காரணமாக ஆகும். ஆகையால் பூலோகத்தில் உத்தமமான மானிட ஜன்மாவையடைந்த புண்ய ஜனங்கள் ஸ்ரீவீத்யை என்ற ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாக்ஷரி மந்த்ரத்தை பெரியோர்கள் முகமாக உபதேசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ சக்ரத்தில் சுத்த சக்தியை கௌலாசார விதானப்படி ஸ்ரீ சக்ரத்தையும் ஆராதித்து தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தை அடையவேண்டும்.

இந்தப் ப்ரயோகத்திற்கு ஸர்வ வசீகரம் என்றும் ஸர்வ ஸம்க்ஷோபகரம் என்றும் பெயர் உண்டு. மஹாவிஷ்ணுவும் மன்மதனுமே தேவியை ஆராதிப்பார்களேயானால் ஸாமான்யமான மனிதர்களுக்கு தேவியினுடைய ஆராதனம் முக்யமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகையால் ஜனங்கள் ப்ரீசங்கரபகவத்பாதாளால் இயற்றப்பட்ட "ஸௌந்தர்ய லஹரீ" என்ற மஹாப்ரபந்தத்திலுள்ள

हरिस्त्वां आराध्य ह्यग्रीष्ठां सुराद्य ह्यग्रीஸ்த்வாம் ஆராத்ய
என்ற ச்லோகத்தின் உண்மையை அறிந்துகொண்டு, அதை அவ்விதமே அனுஷ்டித்து தேவியினுடைய கடாட்சத்திற்கு பாத்தர்களாக ஆகி ஸர்வ ஸௌபாக்யத்தையும் அடைவார்களாக.

—: 0 :—

6. கடைக்கண்ணின் கருணை.

धनुः पौष्पं मौर्वी मधुकरमयी पञ्च विशिखाः

वसन्तः सामन्तो मलयमरुदायोधनरथः ।

तथाप्येकः सर्वं हिमगिरिसुते कामपि कृपां

अपाङ्गान्ते लब्ध्वा जगदिदमनङ्गो विजयते ॥ ६ ॥

யநு: பௌஷ்பம் ஸௌவீ-3 உயுகரமயீ பஞ்ச விசிவா:

வஸன்த: ஸாமந்தோ மலயமருதாயோதநரத: ।

ததாப்யேக: ஸர்வம் ஹிமகிரிஸுதே காமபி க்ருபாம்

சுவாங்காந்தே லப்த்வா ஜகதிதமனங்கோ விஜயதே ॥ ௬ ॥

தநு: பௌஷ்பம் மௌர்வீ மதுகரமயீ பஞ்ச விசிகா:

வஸந்த: ஸாமந்தோ மலயமருதாயோதநரத: ।

ததாப்யேக: ஸர்வம் ஹிமகிரிஸுதே காமபி க்ருபாம்

அபாங்காந்தே லப்த்வா ஜகதிதமனங்கோ விஜயதே ॥ 6 ॥

பதவுரை:—

हे! हिमगिरि सुते हे! ह्रीमिरी षुते हे! ह्रीमकिरी
ஸுதே = பர்வதராஜனான ஹிமவானின் பெண்ணான ஹே
பராசக்தியே यस्य யஸ்ய யஸ்ய = எந்த மன்மதனுக்கு धनु:
யநு: தநு: = வில்லானது पौष्पं பௌஷ்பம் = புஷ்ப
மாக இருக்கின்றதோ मौर्वी ஸௌவீ-3 மௌர்வீ = வில்லை வளைக்
கும் நாணானது मधुकरमयी உயுகரமயீ = வண்டு

களின் வரிசையாக இருக்கின்றதோ **विशिखा: वीर्यवा: विसि**
का: = பாணங்கள் पञ्च वन पञ्च = ஐந்துதானே सामन्त:
शान्त: ஸாமந்த: = மந்த்ரியானவன் वसन्त: வசன: வஸந்த:
= வஸந்த ருதுவோ आयोधनरथ: சூயொலநரய: ஆயோதந
रथ: = யுத்தத்திற்கு ஏற்பட்ட ரதமானது मलयमरुत् மலயமரூ
मलयमरुत् = மலய பர்வதத்தின் காற்றே तथापि தயாவி ததாபி
= அப்படியிருந்தாலும் स: अनङ्ग: ஸ: சுநஜ: ஸ: அநங்க: =
அந்த மன்மதனுனவன் एक: வனக: ஏக: = ஸகாயமில்லாத
வனாய் ते ते தே = உன்னுடைய अपाङ्गात् சபாஜா அபாங்
कात् = கடைக்கண்ணிலிருந்து कामपि காவி कामपि =
வார்ணிக்க முடியாததான कृपां கூவா க்ருபாம் = தபையை
लब्ध्वा लब्ध्वा = லப்த்வா = அடைந்து सर्वं ஸர்வம் =
ஸமஸ்தமான इदं உஃ இதம் = இந்த जगत् ஜமக ஜகத் =
உலகத்தை विजयते விஜயதே விஜயதே = ஐயிக்கின்றான்.

தாத்தபர்யம்:—

இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்படும் வித்யைக்கோ, 'அனங்க வித்யை' எனப் பெயர். இந்த வித்யைக்கு மன்மதனே ரிஷியாக ஆவான். இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படும் வித்யையை உபாஸித்துத் தான், மன்மதன் பரமசிவனால் எரிக்கப்பட்ட போதிலும், 'லோக முழு மையையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாக' விளங்கி வருகிறான். சங்கரபகவத்பாதாள் என்ற பரமாசார்யாளோ அம்பாளை ஸ்துதிக்கும்பொழுது அம்பாளுடைய கருணாகடாக்ஷத்தினுடைய பெருமையை விளக்குகிறார். "பர்வதராஜனுக்கு தத்வோபதேசம் செய்வதற்காக அந்த ராஜனுடைய புத்ரி என்ற வ்யாஜத்தால் மங்கள விக்ரஹத் தோடு, ஸ்ருணமாக பாஸித்துவருகிற ஹே பராசக்தியே! ஹே தாயே! உன்னுடைய கடாக்ஷ வீக்ஷணம் எந்த புண்ய புருஷனிடத்தில் விழுகிறதோ; அந்த புண்ய புருஷனுடைய வசமாகவே ஸகல ஜகத்தும் இருந்துவருகிறதம்மா. அதன் பெருமையை யாரால் வர்ணிக்க முடியும்! அந்த வைபவத்தை தற்காலத்தில் அனுபவித்துவருகிறவன் மன்மதன் ஒருவனே. மன்மதனோ பரமசிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணால் எரிக்கப்பட்டு சரீரமில்லாதவனாக ஆகிவிட்டான். சரீரமில்லாதபோனாலும், அனங்கனாகவே அவன் ஜீவிக்கும்படி அவனுடைய தர்மபத்தினியாகிய ரதிதேவியின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி பரமசிவன் அனங்கனாகவே இருந்துவருகிறான். ஆகிலும் ஸகலமான லோகமும் அவனுடைய வசத்தில்தான் இருந்துவருகிறது. எவ்விதமான ஜிதேந்த்ரியர்களான மஹர்ஷிகள் கூட மன்மதனுடைய வசமாகத்தானிருந்து வருகிறார்கள். அப்படி லோகங்களை ஜயிக்கும்படியான உபகரணங்கள் ஏதாவது அவனிடம் இருக்குமோவென்றால் ஒன்றுமில்லை. சரீரமேயில்லை. எவ்விதம் யுத்தம் செய்ய முடியும்! அத்துடன், அந்த மன்மதனுக்கு புஷ்பமே வில்லென்றும் ப்ரஸித்தமானது. புஷ்பத்தை கையினால் தொட்டாலேயே

வாடிவிடும். அதை வளைக்கிறதோ, அதில் பாணத்தை ஸந்தானம் செய்கிறதோ, அதனால் ஒரு சத்ருவை ஜயிக்கிறதோ, இவைகளெல்லாம் ஸாத்யமாகுமா? அத்துடன் வில்லை வளைக்கும் நாணகயிரோ புஷ்ப ரஸத்தை அபஹரிக்கும் வண்டுகளுடைய பங்க்திகளாகவும் தெரிகிறது. வரிசையாக உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் வண்டுகளை நம்பி ஒரு கார்யம் செய்யமுடியுமா? பாணங்களோ, தாமரைப் புஷ்பம் முதலான ஐந்து புஷ்பங்களேதான் ஆகும். புஷ்பங்களை ஒரு மனிதன் சரீரத்தில் விட்டால் அது வ்யதையை உண்டுபண்ணுமா? அதிலும் ஐந்து பாணங்கள் தான். ஐந்தையும் ப்ரயோகம் செய்துவாகத் தெரிகிறது. இந்த ருதுகாலம் இல்லை. மந்த்ரியோ வஸந்த ருதுவாகத் தெரிகிறது. இந்த ருதுகாலம் விசேஷமானதினால், காலத்திற்கு ரூபமில்லாததினாலும், ரூபரஹிதமான காலத்தில் எதுதான் செய்யமுடியும்? யுத்த யாத்ரைக்காக ஏற்பட்ட ரதமோ மலயபர்வதத்தின் காற்றுகிறது. வாயுவுக்கும் ரூபம் இல்லை. ரூபமில்லாத வாயுவை வைத்துக்கொண்டு என்னதான் செய்யமுடியும்? ஸஹாயமான வேறு மனுஷ்யன் யாராவது உண்டோ என்றால் அதுவுமில்லை. இவ்விதம் யுத்த ஸாதனமான உபகரணங்களுக்குள் யாதொன்றும் இல்லாதவனாக இருந்தாலும், ஸமஸ்தமான லோகங்களையும் தன்வசமாக்கிக் கொண்டு ஸர்வோத்தக்ருஷ்டனாக மன்மதன் விளங்குகிறான். அதற்குக் காரணமோ, உன்னுடைய க்ருபா கடாஷுந்தான். ஏதோ இவ்வளவுதான் என்று சொல்லமுடியாத உன் கடைக்கண்ணிலிருந்து ஒரு க்ருபையை அவன் அடைந்திருக்கிறான்.

“ஹே தாயே! உன் கடாஷுத்திற்கு பாத்ரபூதனாக ஆகிவிட்டால், அந்த மனிதனுக்கு எதுதான் துர்லபமாகும்? எல்லாம் அவனுக்கு ஸுலபந்தான். அந்த மஹிமையினால்தான் மன்மதன் லோக முழுமையிலும் ஜயபேரிகை அடித்துக்கொண்டு விளங்கிவருகிறான். உன் கடாஷுத்தின் பெருமையை யாரால் அறிய முடியும்?” என்று அம்பாளுடைய கடாஷு பாதத்தின் மஹிமையை பரமாசார்யாள் இந்த ச்லோகத்தால் வெளியிடுகிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தால் மாதன் ப்ரயோகமானது சொல்லப்படுகிறது. இந்த ப்ரயோகத்தை அனுஷ்டித்து வருகிறவனுக்கு அம்பாளுடைய கருணா கடாஷும் ஏற்படுமென்பது ஸித்தம். ஷட்கோண யந்த்ரத்தை தங்கத் தகட்டிலோ, வெள்ளியிலோ, தாம்ரத்திலோ, அல்லது பூர்ஜர பத்ரத்திலோ எழுதி அதன் நடுவில் காமராஜ பீஜத்தையும் எழுதி, எந்த ஸாதகனானவன் சிகப்பு அரளிப் புஷ்பங்களால் மூலமந்த்ரத்தைச் சொல்லி த்யான, ஆவாஹனாதி ஷோடசோபசார பூஜைகளைச் செய்து, மதுவை நிவேதனம் செய்து, ஒவ்வொரு தினமும் ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, அங்கந்யாஸம், கரந்யாஸம், த்யான ச்லோகங்கள், பஞ்ச முத்தரை, பஞ்சபூஜை இவைகளைச் செய்துவிட்டு, ஆயிரம் தடவைகள் இந்த

धनुः पौष्प मौर्वी यन्त्रः ब्रह्मो ह्येव-३ தரு: பெளஷ்பம் மௌர்வீ என்ற ச்லோகத்தை ஆவர்த்தி செய்துகொண்டு ஒரு மண்டலம் அம்பாளை ஆராதித்து வந்தால் ஜாக்ரத்திலேயே தேவியின் கடாஷு பாத்ரபூதனாக ஆகி, அந்த ஸாதகன் ஸர்வ ஜகத்தையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளலாம். மன்மதனுக்கு ஸமானமான மஹிமையுள்ளவனாகவும் ஆவான். இந்த வித்யைக்கு ‘மன்மத ப்ரஸ்தாரம்’ என்றே பெயராகும். மன்மதனையே ரிஷியாகவும் தேவி காயத்ரியை சந்தஸ்ஸாகவும், ராஜ ராஜேச்வரியை தேவதையாகவும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். பஞ்சதசீ வித்யையினால் பீஜ, சக்தி, கீலகம், அங்கந்யாஸ கரந்யாஸத்தைச் செய்யவும். பஞ்சதசீ

வீதியையினுடைய த்யான ச்லோகமே இதற்கும் த்யான ச்லோகமாகும். இந்த தத்வங்களை மஹா குருவினிடம் உபதேசம் செய்துகொண்டு குரு கடாக்ஷத்தை முன்பாக அடைந்து, விதிபரகாரம் இந்த ப்ரயோகத்தை அனுஷ்டித்துவரும் ஸாதகனுக்கு அம்பாளுடைய கடாக்ஷ வீக்ஷணம் ஏற்பட்டு மன்மதனைப்போல் ஸர்வவிதமான ஸௌபாக்யத்திற்கும் அந்த ஸாதகன் பாத்திரனாக ஆவான் என்பது நிச்சயம்.

—: 0 :—

7. பராசக்தியின் ரூப வர்ணனம்

कणत्काञ्चीदामा करिकलभ कुम्भस्तन नता

परिक्षीणा मध्ये परिणत शरच्चन्द्र वदना ।

धनुर्बाणान्पाशं सृणिमपि दधाना करतलैः

पुरस्तादास्तां नः॥ पुरमथितुः आहोपुरुषिका ॥ ७ ॥

கணதூஹீதாஸா கரிகலஹ கும்பஸ்தந நதா

பரிக்ஷீணா மध्ये பரிணத ஸரச்சந்த்ர வதநா ।

யநுஸ்பாணாந் பாசம் ஸ்ருணிமபி ததாநா கரதலை:

புரஸ்தாதாஸ்தாம் ந: புரமதிது: ஆஹோபுருஷிகா ॥ ௭ ॥

க்வணத் காஞ்சீதாமா கரிகலப கும்பஸ்தந நதா

பரிக்ஷீண மத்யே பரிணத சரச்சந்த்ர வதநா ।

தநுர்பாணந் பாசம் ஸ்ருணிமபி ததாநா கரதலை:

புரஸ்தாதாஸ்தாம் ந: புரமதிது: ஆஹோபுருஷிகா ॥ 7 ॥

பதவுரை :—

कणत्काञ्चीदामा கணதூஹீதாஸா க்வணத் காஞ்சீதாமா = சப்திக் கின்ற தங்கச் சலங்கைகளோடு கூடிய ஓட்யாணத்தால் அலங் கரிக்கப்பட்டவளாயும் करिकलभ कुम्भस्तन नता கரிகலஹ கும்பஸ்தந நதா கரிகலப கும்பஸ்தந நதா = மதம்பிடித்த யானைக்குட்டி யின் கும்பம் (தலைப் ப்ரதேசம்) போல் பெருத்ததான குசபாரத் தால் கொஞ்சம் குனிந்து நிற்கிறவளாயும், मध्ये मध्ये மத்யே = இடுப்பு ப்ரதேசத்தில் परिक्षीणा பரிக்ஷீணா பரிக்ஷீணா = க்ருசமானவளாயும், परिणतशरच्चन्द्र वदना பரிணதஸரச்சந்த்ர வதநா பரிணதசரச்சந்த்ர வதநா = பரிபூர்ணமான சரத்த்கால

சந்த்ரமண்டலம் போல் உள்ள முகத்தோடு கூடினவளாயும்,
 धनुः यत्नः தரு: = கரும்பு வில்லையும் वाणान् ब्रह्मणा பாணந்
 = புஷ்பபாணங்களையும் पाशं ब्रह्मण பாசம் = பாசக்கயிற்றை
 யும் सुनिमिषि ஸுனிமிஷி ஸ்ருணிமபி = ஈட்டியையும் करतलैः
 கரதலெ: கரதலை: = நான்கு கைகளால் दधाना दधाना ததானா
 = தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவளாயும் உள்ள, पुरमथितु: பூரமதிது:
 दधितुः புரமதிது: = த்ரிபுராந்தகனான பரமசிவனுடைய आहो
 पुरषिका சூஹோபூரஸூஷிகா ஆஹோபுருஷிகா = அஹங்கார
 ரூபினியான பரதேவதையானவள் नः यः नः = எங்களுக்கு
 पुरस्तात् பூரஸ்தாஸு புரஸ்தாத் = முன்பாகவே आस्तां சூஸ்தாம்
 ஆஸ்தாம் = இருக்கட்டும் (விளங்கி விலாஸம் செய்ய
 வேண்டும்).

தாத்பர்யம் :-

ஸ்ரீவித்யாதந்தரத்தில் ஸமயம். கௌலம் என்று இரண்டுவித ஆசா
 ரம் உண்டு. பாஹ்ய பூஜையை அவலம்பித்த மஹான்களை கௌலா
 சாரத்தை கைக்கொண்டவர்களென்றும், ஆந்தரமான பராசக்தியினுடைய
 த்யானத்தில் ஈடுபட்டவர்களை ஸமயாசாரத்தைக் கைக்கொண்டவர்களென்
 றும், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸமயத்தை
 அனுஸரித்து

सुधासिन्धु ஸுதாஸிந்து ஸுதாஸிந்து

என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்ற ப்ரும்மரந்தரத்தில் பரதேவதையி
 னுடைய த்யானத்தை நிருபணம் செய்கிற எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு
 உபயோகியாக இந்த ச்லோகத்தில்

मणिपूरकं மணிபூரகம் மணிபூரகம்

என்ற ஸ்தானத்திலிருந்து

हृदयकमल ஹ்ருதயகமல ஹ்ருதயகமல

மத்தியில், த்வம் பதத்தின் லக்ஷ்யார்த்தமாகிய ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு எதி
 ராக ஸாக்ஷாத் பரதேவதையானவள் ப்ரகாசிக்கட்டும், என்று ஸாதகர்கள்
 அம்பாளை ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள்.

இந்த சரீரத்திற்குள் மூலாதாரம், மணிபூரகம், ஸ்வாதிஷ்டாநம்,
 அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை, ப்ரும்மரந்தரம் என்று சில உத்தமமான
 ஸ்தானங்கள் சக்ராகாரங்களாக ஸுஷும்னா நாடியை ஆஸ்ரயித்து
 விளங்கிவருகின்றன. அந்த சக்ரங்களுக்குள், மணிபூரகம் என்பது த்ரி
 புராந்தகன் என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற மஹா காமேச்வரனுடைய ஸ்தான
 மாகும். அந்த மணிபூரகத்தில் காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு
 வேறுபடாததான ஸ்வரூபத்தோடு ஜகதீச்வரியானவள் விளங்கிவரு
 கிறாள். இந்த அவஸரத்தில் அம்பாளுடைய ஸ்வரூபம் எவ்விதமென்
 பதை உபாஸகர்கள் அறிந்து த்யானம் செய்யவேண்டும்.

ஜகதீச்வரியான பராசக்தியானவள் நித்ய யுவதியான் ஸ்வரூபத் தோடு விளங்கிவருகிறாள். அநேகவிதமான ரத்னங்களிழைத்த தங்க ஓடியாணம் அம்பாளுடைய இடுப்பில் ப்ரகாசித்து வருகிறது. அந்த ஓடியாணத்தில் தங்கச் சலங்கைகளும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தச் சலங்கைகளும், கண, கண, என்று அம்பாள் ஸஞ்சரிக்கும்போது சப்திக் கின்றன. அத்துடன் மதம்பிடித்த யானைக்குட்டியின் தலையில் காணப் படும் இரண்டு கும்பங்களைப்போல் அம்பாளுடைய இரண்டு குசங்களும் ஸுவ்ருத்தமாயும் (வட்டமாயும்) ஸுலக்ஷணமாயும், ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த் ரத்திற்கு ஒத்ததாயும் இருக்கும் காரணத்தால், அந்த பார நிமித்தமாக அம்பாளுடைய சரீரம் கொஞ்சம் குனிந்ததாகவும் இருக்கிறது. இடுப்பு ப்ரதேசமோ ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரப்படி ரொம்பவும் க்ருசமாகவும் (இருக் கிறதோ, இல்லையோ என்று ஸந்தேஹிக்கும்படி அல்பமாகவும்) இருக் கிறது. நான்கு கைகளோடு கூடினவளாகவும் அம்பாள் விளங்கிவரு கிறாள். அம்பாளுடைய ஒரு கையில் கரும்பு வில்லும், மற்றொரு கையில் புஷ்பபாணங்களும், வேறொரு கையில் பாசக்கயிறும், நான்காவது கையில் ஈட்டியும் விளங்கி வருகின்றன.

அத்துடன், த்ரிபுராந்தகனை பரமசிவனுடைய ஸஹசாரினியாக வும் இருந்து வருகிறாள். பரமசிவனுக்கு த்ரிபுராந்தகன் என்ற பெயர் வந்ததற்கு, த்ரிபுராஸுரர்களை ஸம்ஹரித்தது மட்டும் காரணமல்ல. புரம் என்றால் பீஜாக்ஷரத்திற்கும் பெயருண்டு. த்ரிபுரை என்ற பெயரோடு கூடின பராமபிகையினுடைய மூலமந்த்ரவரணங்களே த்ரிபுரம் என்று சொல்லப்படும். அந்த முன்று பீஜாக்ஷரங்களாகிய திவ்யமான கூர் த்தை பரமசிவனாகிய காமேச்வரன், தன்னுடைய மனதாகிய மத்தால் கடைந்தார். அதிலிருந்தும் நவநீதம்போல், ஜகதீச்வரியினுடைய ஸ்வ ரூபமானது ஆவிர் பவித்தது. அக்காரணத்தாலும், பரமசிவனுக்கு த்ரிபுர மதனன் என்று பெயர் வந்தது. த்ரிபுராந்தகன் என்ற பதத்திற்கோ, முன்று பீஜாக்ஷரங்களுடைய அர்த்தத்திற்கு (நிச்சயத்திற்கு—அதாவது, அந்த முன்று பீஜாக்ஷரங்களுக்கும் எந்த அர்த்தத்தில் முக்யமான தீர் மானம் என்பதற்கு), தான் கர்த்தாவாக ஆனார் என்பதே தான் ஆகும். பரமசிவனுடைய ஆஹோபுருஷிகையாக பராசக்தியானவள் விளங்கி வரு கிறாள்.

புருஷ: வாஸுஷ: புருஷ:

என்ற பதமானது ப்ரத்யகாத்மாவைச் சொல்லும். அந்த ப்ரத்யகாத்மா வைச் சொல்லுகிற புருஷ சப்தமும் அஹம் என்ற பதத்திற்கு வாச்யமாகி ருது (சொல்லப்படுகிறது) என்பது ப்ரஸித்தமானது.

आहो ओम्हो ओम्हो

என்ற சப்தத்திற்கு ஆச்சர்யம் என்ற அர்த்தம் உண்டு. ப்ரக்ருதத்தில், அஹம் என்ற தன்மையே ஆஹோ என்ற சப்தத்தின் பொருளாகும். இதனால் காமேச்வரனுடைய அஹம் பத லக்ஷ்யமான ப்ரத்யகாத்மாவே காமேச்வரீ என்ற தீர்மானம் வெளியாகிறது.

पुमयितु: वासुधैतु: पुरमदितु:

என்ற பதத்திற்கு “காமேச்வரனுடைய” என்று அர்த்தம். ஆஹோ என்றதினால் அஹம் பதவாச்யமான புருஷிகா ப்ரத்யகாத்மா என்ற அபிப்ராயத்தை

புரமதிது: ஆஹோபுருஷிகா வுராயிது: சூஹோபுருஷிகா

புரமதிது: ஆஹோபுருஷிகா

என்ற பதங்களால் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இதனால் சிவனுக்கும் சக்திக்கும் உள்ள ஐக்யம்தான் பூநீவித்யாதந்தர் ஸித்தம் என்பது வெளியாகிறது.

இவ்விதமான மணிமையோடு ஜகதீச்வரியானவர் மணிபூரக சக்ரத்தில் காமேச்வராபின்னமாக விளங்கிவருகிறார். ஸாதக புருஷர்களுடைய ஜீவனுடைய ஸ்தானமோ ஹ்ருதய கமலம். அந்த ஜீவனுக்கு மணிபூரகம் போவதற்கு சக்தி இல்லை. அதற்காக எவ்விதமான அவஸரத்தோடு மணிபூரகத்தில் பரதேவதையானவர் விளங்கிவருகிறானோ, அந்த ரூபத்துடனேயே, ஜீவனிருக்கும் ஹ்ருதய கமலத்தில் ஜீவனுக்கு எதிராக ப்ரகாசிக்கட்டும் என்று ஸாதகபுருஷர்கள் அம்பாளுடைய ஸாந்நித்யத்தை ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். இந்த ச்லோகமானது ஜாக்ரத்திலோ (விழித்திருக்கும்பொழுதோ) அல்லது ஸ்வப்னத்திலோ அம்பாளுடைய திவ்ய தர்சனத்திற்கு அந்தரங்க உபாயமான மந்த்ரமாகும். ஹ்ருதய கமலத்தில் தேவியை த்யானம் செய்ய சக்தியற்ற பஹிர்முகர்களான ஜனங்கள் வெளியிலேயே பூநீ சக்ரத்தில் பிந்துவில் ஸர்வேச்வரியான ஜகன்மாதாவை த்யானவாஹனம், முதலான ஷோடசோபசாரங்களால் பூஜை செய்து,

कणकाञ्चिदामा கணகாஞ்சிடாமா க்வணத்காஞ்சீதாமா

என்ற ச்லோகத்தை ஒரு பக்ஷத்திலோ (15 நாட்கள்) அல்லது ஒரு மண்டலத்திலோ (45 நாட்கள்) லக்ஷம் ஆவர்த்தி ஆகும்படி ஜபம் செய்து முடித்தால் தேவியினுடைய தர்சனம் அந்த உபாஸகனுக்கு ஜாக்ரத்தில் கிடைப்பது அரிதானாலுங்கூட, ஸ்வப்னத்தில் கிடைப்பது நிச்சயம். அம்பாளுடைய க்ருபாகடாஷுத்திற்கு பாத்ரபூதனாக ஆகி, ஸர்வவிதமான ஸௌபாக்யங்களோடும் கூடினவனாக அந்த உபாஸகன் ஆவான் என்பது நிச்சயம்.

இந்த வித்யைக்குப் பெயர் மஹாவித்யா என்று சொல்லப்படும். இந்த வித்யையை ப்ரும்மரிஷிகளுக்குள் வஸிஷ்டர், விச்வாமித்ரர் முதலானவர்களும் அரசர்களுக்குள் ஜனகர், அச்வபதி, அஜாத சத்ரு முதலானவர்களும் கைக்கொண்டு, பரம்பிகையினுடைய ஸந்தர்சனமும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு, அக்காரணத்தால் அவர்கள் லோகமான்யர்களாக விளங்கிவருகிறார்கள். ஆகையால் உத்தமமான மானிட ஜன்மாவை அடைந்த பெரியோர்கள், லோகத்திற்கே தாயாரான பராசக்தியை ஆராதிக்கவோ, அந்த பரதேவதையினுடைய மூலமந்த்ரங்களை ஜபம் செய்யவோ, த்யானம் பண்ணவோ, கடமைப் பட்டவர்களாகவே ஆகின்றார்கள். அதிலும் தேவியினுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு இந்த ச்லோகம் ரொம்பவும் அவச்யமானதினால் இந்த ச்லோகத்தை விதிப்படி ஸித்தி செய்து, மனிதர்கள் ஸௌபாக்யத்தை அடையலாம்.

8. பராசக்தியின் ஸ்தான வர்ணனம்
சுधासिन्धोर्मध्ये सुरविटपिवाटी परिवृते
मणिद्वीपे नीपोप वनवति चिन्तामणिगृहे ।
शिवाकारे मञ्जे परमशिवपर्यङ्कनिलयां
भजन्ति त्वां घन्याः कतिचन चिदानन्दलहरीम् ॥ ८ ॥

ஸுயாவஸிஸொஃ-ஃயெஃ ஸுரவிடபிவாடி வரிவருதெ

ஃணிஹீவெ நீவொவ வநவதி ஹிணாஃணிமுகஹே ।

ஸிவாகாரொ ஃனெ வரஃஸிவவய-ஃஜ-நியூயாம்

ஹஜ்ணி ஸ்வாம் யந்யாஃ கதிசந ஹிதாநந்தஹரீம் ॥ ௮ ॥

ஸுதாஸிந்தோர்மத்யே ஸுரவிடபிவாடி பரிவ்ருதே
 மணித்வீபே நீபோப வநவதி சிந்தாமணிக்ருஹே ।
 சிவாகாரே மஞ்சே பரமசிவபர்யங்கநிலயாம்

பஜந்தி த்வாம் தந்யாஃ கதிசந சிதாநந்தஹரீம் ॥ 8 ॥

பதவுரை : —

ஹே! भगवति ஹே! ஹவதி ஹே! பகவதி = ஹே! பரதேவ
 தையே சுधासिन्धो: ஸுயாவஸிஸொஃ ஸுதாஸிந்தோ: = அமிர்தக்
 கடலினுடைய மध्ये ஃயெஃ மத்யே = நடுவில் सुरविटपिवाटी
 परिवृते ஸுரவிடபிவாடி வரிவருதெ ஸுரவிடபிவாடி பரிவ்ருதே
 = கல்ப வ்ருக்ஷங்களுடைய வரிசைகளால் சூழப்பட்டதான
 मणिद्वीपे ஃணிஹீவெ மணித்வீபே = மணிமயமான தீவில் नीपोप
 वनवति நீவொவ வநவதி நீபோப வநவதி = கதம்ப வ்ருக்ஷங்
 களால் நிறைந்த உத்யானவனத்தோடு கூடியதான चिन्तामणि
 गृहे ஹிணாஃணிமுகஹே சிந்தாமணிக்ருஹே = சிந்தாமணி என்கிற
 ரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்ட அரண்மனையில் शिवाकारे ஸிவா
 कारे சிவாகாரே = த்ரிகோண ஆகாரமான मञ्जे ஃனெ
 मஞ்சே = கட்டிலில் परमशिवपर्यङ्कनिलयां வரஃஸிவவய-ஃஜ-நியூயாம்
 பரமசிவபர்யங்கநிலயாம் = ஸதாசிவ தத்வமாகிய படுக்கையில்
 வீற்றிருக்கிறவளாயும் चिदानन्दलहरीं ஹிதாநந்தஹரீம் சிதாநந்த
 லஹரீம் = நிரதிசயமாயும் சித்ருபமாயுமுள்ள ஆனந்த ப்ரவாஹ
 ரூபமான त्वां ஸ்வாம் த்வாம் = உன்னை कतिचन कतिचन கதிசந
 = சில घन्याः यन्त्राः தந்யாஃ = புண்யவான்கள் भजन्ति ஹஜ்ணி
 பஜந்தி = த்யானம் செய்கிறார்கள்.

தாத்பர்யம் :—

ஸ்ரீவித்யாதந்தரத்தில் ஸமயாசாரமென்றும், குலாசாரம் என்றும் இரண்டு வகை உண்டு. ஆந்தரமான் (மானஸீக) பூஜையில் ஏற்படும் ஆஸக்திக்கு (ஆவலுக்கு) ஸமயாசாரம் என்றும், பாஹ்ய பூஜையிலுள்ள ஆஸக்திக்கு குலாசாரம் என்றும் பெயர். அத்துடன் ஸ்ரீசக்ரத்திற்கு வியத் சக்ரம் என்றும் பெயருண்டு. வியத் என்றால் ஆகாசம் என்று அர்த்தம். ஆகாசத்தில் ஸ்ரீசக்ரத்தை பூஜிக்கவேண்டியதினால், ஸ்ரீசக்ரத்திற்கே வியத் சக்ரம் என்று பெயர் வந்தது. ஆகாசத்தில் பூஜிப்பதென்பதும், தஹராகாசம், பாஹ்யாகாசம் என்று இருவகைப்படும். பாஹ்யமான ஆகாசத்தின் இடைவெளியில் சாரதாபீடம், ச்யாமளாபீடம் முதலான உத்தமபீடங்களிலோ, ப்ரதிமைகளிலோ, அல்லது பூர்ஜ வ்ருக்ஷத்தின் பட்டையில் எழுதப்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்திலோ, அல்லது வெளுப்பான திவ்ய வஸ்தரத்தில் எழுதப்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்திலோ, தங்கமோ, வெள்ளியோ, பஞ்சலோஹாதிகளோ, இவைகளால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்திலோ பராம்பிகையை பூஜை செய்வதே பாஹ்யாகாசத்தில் செய்யப்பட்ட பூஜை என்றும், குலாசார பூஜை என்றும் சொல்லப்படும். இந்த பூஜையானது ஸகலவிதமான சௌபாக்யங்களையும் ஸாதகர்களுக்குக் கொடுக்கும். ப்ரதி சக்ரவாரத்திலும், பெளர்ணமி தினத்திலும், விஷு, அயனம், ஸங்க்ரமணம் முதலான புண்யகாலங்களிலும் இந்த பூஜையானது உபாஸகர்களுக்கு ரொம்பவும் நன்மையைக் கொடுக்கக்கூடியது. பூஜையின் க்ரமங்களையும், மந்த்ர தந்த்ராதிகளையும் குருமுகமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டியது அவச்யம்.

ஸமயாசாரத்திலோ, ஒன்பது தாதுமயமான இந்த சரீரமாகிற ஸ்ரீசக்ரத்தில் பிந்து ஸ்தானமாகிய ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ள ஸுஷிரத்தில் (இடைவெளியில்) பராம்பிகையின் த்யானமானது ஸாதகர்களுக்கு விசேஷமான பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. கௌலாசாரத்தில் ஒன்பது த்ரீ கோண ரூபமே ஸ்ரீசக்ரமாகும். அதை

नवयोन्यात्मकं नवयोन्यात्मकं नवयோन्यात्मकம்

ஒன்பது யோநிரூபம் என்றும் ஸாதகர்கள் சொல்வார்கள். அதில் சிவஸ்வரூபமான நான்கு யோதிகளுக்கு மேலாகவும், சக்தி ஸ்வரூபமான ஐந்து யோதிகளுக்கு கீழாகவும் உள்ள ஸ்ரீசக்ர ப்ரதேசத்திலுள்ள பிந்து ஸ்தானத்தை ஸுதாஸிந்து என்று ஸாதகர்கள் த்யானம் செய்யவேண்டும். ஐந்து யோதிகளையும் கல்பக வ்ருக்ஷங்களாகவும், அவைகளுடைய நடுவில் கதம்ப வ்ருக்ஷங்களால் நிறைக்கப்பட்ட உத்யானவனமும், மணித் வீபம் சிந்தாமணிக்ருஹம், சிவஸ்வரூபமான நான்கு யோநி ரூபமான மஞ்சம், ஸதாசிவ தத்வமாகிற கல்பம் (படுக்கை) இவைகளை த்யானித்து அதில் மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியை ஸாதகர்கள் த்யானம் செய்யவேண்டும். ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசுவரன் இந்த நான்கு பேர்களும் இந்தக் கட்டிலின் கால்களாகவும் த்யானிக்கத் தகுந்தவர்கள். இவ்விதம் ஸாதகர்கள் ஸர்வேச்வரியான பராசக்தியை ஆராதித்து வந்தால், ஜகன்மாதாவினுடைய அனுக்ரஹத்திற்கு பாத்ர பூதர்களாக ஆவார்கள்.

இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியை த்யானம் செய்யும் மஹான்களுடைய மஹிமையைப் பற்றி

सैरवयामलं नैवराज्यபाश्रவம் பைரவயாமலம்

என்ற க்ரந்தத்தில் ரொம்பவும் விதமான சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதில்,

शिवार्कमण्डलमित्वा द्रावयन्तीन्दुमण्डलं ।

कुलयोषित् कुलं त्यक्त्वा परं वर्षणमेतिसा ॥

ஸிவார்க-மண்டலம்ஹித்வா ட்ராவயந்தி-ந்நுமண்டலம் ।

கூலயோஷித் கூலம் த்யக்த்வா பரம் வர்ஷணமேதிஸா ॥

சிவார்க்கமண்டலம் பித்வா த்ராவயந்திந்துமண்டலம் ।

குலயோஷித் குலம் த்யக்த்வா பரம் வர்ஷண மேதிஸா ॥

என்ற ச்லோகமும் காணப்படுகிறது. இதன் தாத்பர்யமோ, மூலாதார சக்ரத்தில் குண்டலிநீ சக்தி ரூபமாக விளங்கிவரும் பரமேச்வரியானவள் ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ள ஸுலர்ய மண்டலத்தை பேதித்து விட்டு, அந்த ஸுலர்யமண்டலத்திற்கு மேல் ப்ரும்ம ரந்த்ரத்திலுள்ள சந்த்ர மண்டலத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு, ஸுஷும்நா மார்க்கத்தை விட்டு விட்டு, அந்த சந்த்ரமண்டலத்திலேயே தானிருந்துகொண்டு, 72,000 நாடிகளிலும் அந்த அம்ருதவர்ஷங்களை வர்ஷித்துவிட்டு, மறுபடியும் தனக்கு ஸ்வஸ்தானமாகிற மூலாதார சக்ரத்திற்கு வந்து, குண்டலிநீ சக்தி ரூபமாக யோக நித்திரையை அடைந்து விளங்கி வருகிறாள் என்று சொல்லியிருப்பதை அறியவேண்டும். சரீரத்திற்குள்ளே, ஸ்வாதிஷ்டா னத்தில் அக்னி மண்டலமும் ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் ஸுலர்யமண்டல மும், ப்ரும்மரந்த்ரத்தில் சந்த்ரமண்டலமும் இருந்துவருகின்றன. ஸுஷும்னா நாடி என்பது பாதரசத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு குழாய் மாதிரி இருக்கிறது. அதன் மேல் பாகத்தில் ப்ரும்மரந்த்ரத்தில் சந்த்ர மண்டலம் இருக்கிறது, அதன் அம்ருதமயமான கிரணங்கள் கீழுள்ள நாடிகளில் ஸம்பந்தப்பட்டாலும், ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ள ஸுலர்ய மண்டலத்தினால் அந்த ஈரம் கொஞ்சமேனும் இல்லாமல் காய்ந்துபோய் விடுகிறது. 72,000 நாடிகளுக்கும் அம்ருத ஸம்பந்தம் இருந்தால் அந்த ஜீவனுக்கு ஒரு நாளும் சாவே கிடையாது. ஸுலர்யமண்டலம் சிவஸ்தா னம்; சந்த்ரமண்டலம் சக்தி ஸ்தானம். சிவன் தபிக்கச் செய்கிறவன்; சக்தியோ ரஷிக்கின்ற தாயார். மூலாதார சக்ரத்தில் குண்டலிநீ சக்தி ரூபமாக விளங்கிவரும் பரதேவதையை அதிதீவ்ரமான த்யானத்தினால் ஹ்ருதயபுண்டரீகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டால், தேவி யானவள் ஸுலர்யமண்டலத்தை மறைத்துவிட்டு, சந்த்ரமண்டலம் சென்று, அதன் அம்ருதமயமான கிரணங்களை கீழ்நோக்கும்படி செய்து, ஸகலவிதமான நாடிகளிலும் பெருகும்படி செய்கிறாள். அதனால் அந்த ஸாதகனானவன் சிரஞ்சீவியாகவே ஆகிவிடுகிறான் என்பது நிச்சயம். அகஸ்த்ய மஹர்ஷி, ஆஞ்சநேயர் முதலான மஹான்கள் இந்த ச்லோகத் தினுடைய ப்ரயோகத்தை அனுஷ்டித்துத்தான் சிரஞ்சீவிகளாக இருந்து வருகிறார்கள். ஆகையால் நோயற்ற வாழ்வோடு சிரஞ்சீவியாகவே இருக்கவேண்டுமென்ற ஆவலுள்ளவர்கள் இந்த ச்லோகத்தில் சொல் லியபடி, ஸமயாசாரத்தை அனுஸரித்தோ, கௌலாசாரத்தை அனு ஸரித்தோ, பராம்பிகையை உபாஸிப்பது அவச்யமாகும்.

9. தேவியின் அனுஸந்தானம்

महीं मूलाधारे कमपि मणिपूरे हुतवहं आक
स्थितं स्वाधिष्ठाने हृदि मरुतमाकाशमुपरि ।
मनोऽपिभ्रमध्ये सकलमपि भित्वा कुलपथं
सहस्रारे पद्मे सह रहसि पत्या विहरसे ॥ ९ ॥

உமீம் உருதாடாரெ கஉவி உணிவருெ ஹுதவஹம்
ஹிதம் ஸூயிஷ்டானெ ஹுதி மருதமாகாசமுபரி ।
உனாவி மனோபிபுரமயே சகலமபி பித்வா குலபதம்
ஸஹஸ்ராரெ பத்மே ஸஹ ரஹஸி பத்யா விஹரஸே ॥ 9 ॥

மஹீம் மூலாதாரே கமபி மணிபூரே ஹுதவஹம்
ஸ்திதம் ஸ்வாதிஷ்டானே ஹுதி மருதமாகாசமுபரி
மனோபி ப்ருமத்யே ஸகலமபி பித்வா குலபதம்
ஸஹஸ்ராரே பத்மே ஸஹ ரஹஸி பத்யா விஹரஸே ॥ 9 ॥

பதவுரை :-

हे भगवति ஹே ஹவதி ஹே பகவதி = ஹே பரதேவ
தையே! மூலாதாரே உருதாடாரெ மூலாதாரே = ஸகலத்திற்கும்
ஆதார சக்ரமான மூலாதாரமென்ற குதஸ்தானத்தில் स्थितं
ஹிதம் ஸ்திதம் = இருக்கின்ற महीं உமீம் மஹீம் = ப்ருத்வீ
தத்வத்தையும் मणिपूरे உணிவருெ மணிபூரே = மணிபூரக
சக்ரத்தில் स्थितं ஹிதம் ஸ்திதம் = இருக்கின்ற कमपि கஉவி
கமபி = ஐலதத்வத்தையும் स्वाधिष्ठाने ஸூயிஷ்டானெ ஸ்வாதிஷ்ட
ானே = ஸ்வாதிஷ்டானசக்ரத்தில் स्थितं ஹிதம் ஸ்திதம் = இருக்
கின்ற हुतवहं ஹுதவஹம் ஹுதவஹம் = அக்னி தத்வத்தையும்
हृदि ஹுதி ஹுதி = ஹருதயாகாசத்திலிருக்கின்ற அநாஹத
சக்ரத்தில் स्थितं ஹிதம் ஸ்திதம் = இருக்கின்ற मरुतं மருதம்
மருதம் = வாயுதத்வத்தையும் उपरि உபரி உபரி = கீழ்ச்
சொன்ன சக்ரங்களுக்கு மேலிருக்கிற விசுத்தி சக்ரத்தில் स्थितं
ஹிதம் ஸ்திதம் = இருக்கின்ற आकाशं சூகாஸம் ஆகாசம் =
ஆகாச தத்வத்தையும் भ्रमध्ये ஹுதயே ப்ருமத்யே = புருவம்

களுக்கு மத்தியிலுள்ள ஆக்ஞா சக்ரத்தில் ஸ்யத் ஸ்ரீதம் ஸ்திதம்
 = இருக்கின்ற மனோபி உதேஷி மனோபி = மனஸ் தத்வத்தைத்
 யும் एतत् னாதக்ஷி ஏதத் = இந்த சகலமபி உதேஷி ஸகலமபி
 = ஸமஸ்தமான குலபத் கௌவயம் குலபதம் = ஸுஷும்தா
 மார்க்கத்தை மித்வா லிஷா பித்வா = பிளந்துகொண்டு (தாண்டிக்
 கொண்டு) सहस्रारे ஸஹஸ்ராரோ ஸஹஸ்ராரே = ஆயிரந்தள
 முள்ள एषே வஷ்டே பத்மே = தாமரை மலரில் एषा सह वत्सरा
 ஸஹ பத்யாஸஹ = ஸதாசிவன் என்ற மஹாபுருஷனோடு கூட
 विहरसे விஹரஸே விஹரஸே = ஆநந்தமாக விளங்கி வருகிறாய்.

தாத்பர்யம் :—

இந்த பிண்டம் என்ற சரீரத்திற்குள் மூலாதாரம் ஸ்வாதிஷ்டானம், மணியூரகம், அநாஹுதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா, என்று ஆறு சக்ரங்கள் ஸுஷும்தா நாடிக்குள் விளங்கிவருகின்றன. அந்த ஆறு சக்ரங்களையும் ப்ருத்வி, அக்னி, ஜலம், வாயு, ஆகாசம், மனஸ், என்ற தத்வங்களாகவே சாஸ்த்ரங்களில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூலாதாரத்தில் ப்ருத்வி தத்வமானது கந்த தன் மாத்ரையாகவும், மணியூரகத்தில் ஜல தத்வமானது ரஸ தன் மாத்ரையாகவும் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி தத்வமானது ரூப தன் மாத்ரையாகவும், அநாஹுதத்தில் வாயுதத்வமானது ஸ்பர்ச தன் மாத்ரையாகவும், விசுத்தி சக்ரத்தில் ஆகாச தத்வமானது சப்த தன் மாத்ரையாகவும் விளங்கி வருகின்றன. புருவங்களுடைய நடுமத்தியிலுள்ள ஆக்ஞா சக்ரத்தால் மனஸ்தத்வமானது விளங்கி வருகிறது. மனஸ்தத்வம் என்ற பதத்தால் சகஷுஸ, ச்ரோத்ரம் ரஸனம், காரணம், த்வக் என்ற ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களும், வாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்தம், என்ற ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும், அந்தக்கரணமும், ஆகமொத்தம் பதினொன்று இந்த்ரிய தத்வங்களைக் க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆறு சக்ரங்களிலுள்ள ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், சப்தம் என்ற ஐந்து தன் மாத்ரையாக, ப்ருத்வி, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், என்ற ஐந்து பூதங்கள், ஆகமொத்தம் பத்து தத்வங்கள், முன் சொன்ன பதினொன்று தத்வங்கள், இந்த பத்து தத்வங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து இரு பத்தொன்று தத்வங்கள் ஆகின்றன. ஆயிரம் தளமுள்ள தாமரை மலரைப்போல் விளங்கிவரும் ஸஹஸ்ரரகமலம், சந்த்ரமண்டலம், த்வாதசாந்தம், என்று சொல்லப்படும் ப்ரம்மரந்த்ரத்தில் மாயாதத்வம், சுத்த வித்யாதத்வம், மஹேச்வரதத்வம், ஸதாசிவதத்வம், என்ற நான்கு தத்வங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகமொத்தம் இருபத்தைந்து (21 + 4) தத்வங்களாகிவிட்டன. இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகி ஸதாசிவ தத்வத்வதுடன் இருபத்தாருவது தத்வமாகிய ஸாக்ஷாத் ஜகதீச்வரி சேர்ந்து கொண்டு சுத்தபர்ப்ரும்மமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

மூலாதாரம் என்ற சக்ரமானது சரீரத்திற்கே ஆதாரபூதமான சக்ரமாகும். எல்லாவற்றிற்கும் பூமிதான் ஆதாரம் என்பது ப்ரஸித்தமானது. அந்த ப்ருத்வி தத்வமானது மூலாதார சக்ரத்தில் கந்த தன் மாத்ரையாக விளங்கி வருகிறபடியால், மூலாதார சக்ரமானது சரீரத்தினுடைய

ஸ்திதிக்கு ஹேது பூதமான சக்ரமாக ஆகிறது. ப்ருத்வி தத்வரூபமான மூலாதார சக்ரமில்லாத போனால், தேஹமானது ஆகாசத்திலாவது பறந்து போய்விடும்; அல்லது பாதாளத்திலாவது அமிழ்ந்துவிடும். ஆகையால் மூலாதார சக்ரமானது ரொம்பவும் முக்யமானது.

மணியூரகத்தில் ஜலதத்வமானது ரஸ தன் மாத்தரையாக விளங்கி வருகிறது. பரதேவதையானவள் இந்த சக்ரத்திலிருந்துகொண்டு அநேகவிதமான மணிகளால் அந்த ப்ரதேசத்தையே பூர்த்திசெய்து வைக்கிறபடியால், அந்த சக்ரத்திற்கு மணி பூரக சக்ரமென்று ப்ரஸித்தி ஏற்பட்டுவிட்டது. ஸமயாசாரத்தை அவலம்பித்து ஆந்தரமாக பூஜை செய்கிறவர்களுக்கு, மூன்றாவது கமலமாகிய மணியூரகத்தில் அநேக ப்ரகாசமான மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை தேவிக்கு அலங்காரம் செய்து ஆந்தரமாக ஆநந்தத்தை அடைகிறார்கள் என்பது பூர்வீத்யாதந்தரத்தில் ஒரு பெரிய ரஹஸ்யமாகும்.

அவ்விதமே ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் அக்னிதத்வமானது ரூப தன் மாத்தரையாக விளங்கிவருகிறது. ஸ்வாதிஷ்டானம் என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தை கீழ்க்கண்டபடி அறியவும். பராமபிகையானவள் குண்டலிநீ சக்தி ரூபமாக தானே அந்த ஸ்தானத்தை ஆக்ரமித்துக்கொண்டு க்ரந்தி களையும் (முடிச்சு) போட்டுவிட்டு இருப்பதே ஸ்வாதிஷ்டானமாகும். ஸ்வாதிஷ்டானத்தினுடைய மேல்பாகத்தின் கடைசியில் ருத்ரக்ரந்தி என்ற ஓர் ஸ்தானம் இருக்கிறது. அதாவது, குண்டலிநீ சக்திரூபமான தேவியை உபாஸிக்கிற ரிஷி ருத்ரனே. அவர் இருக்கும் ஸ்தானத்திற்கு ருத்ரக்ரந்தி என்று பெயர்.

அநாஹுத சக்ரத்தில் ஸ்பர்சதன்மாத்தரை ரூபமாக வாயுதத்வம் விளங்கிவருகிறது. அந்த ஸ்தானத்தில் க்ரமமாக சக்ரங்களை தாண்டிக் கொண்டுபோன ஸாதகனுக்கு தேவியினுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் என்பதற்கு அறிகுறியாக, முன்பு ஒரு சப்தம் அதிரமணியமாக ஏற்படுகிறது. அதற்கு நாதம் என்று பூர்வீத்யாதந்தரத்தில் சொல்லப்படும். அந்த நாதம் ஒரு பேரிவாத்யத்தை ஒரு தண்டத்தால் அடித்து ஏற்படுவதுபோலாவது, அல்லது ஒரு பெரிய மணியை அடித்து ஏற்படுவதுபோலாவது, வீணை, பிடிஸ் முதலான வாத்யங்களை வாசித்து ஏற்படுவதுபோலாவது உள்ள சப்தத்தைப்போலில்லாமல் அபூர்வமான சப்தமாயிருப்பதினால், அநாஹுத ஸ்தானமென்று அதற்குப் பெயர் ஏற்பட்டது.

அதற்குமேல் விசுத்தி சக்ரம் என்று சொல்லப்படும். அது சுத்த ஸ்படிகத்திற்கு ஸமானமாக இருந்துவருகிறது. அதில் சப்த தன் மாத்தரை ரூபமாக ஆகாசதத்வம் விளங்கிவருகிறது. இதனுடைய அக்ரஸீ மாவில்தான் (மேல்பாகத்தின் கடைசியில்) விஷ்ணுக்ரந்தியானது இருந்துவருகிறது. அதாவது விசுத்தி சக்ரத்தில் நாதப்ரம் ரூபினியான பராமபிகையை உபாஸிப்பதில் ரிஷியானவர் விஷ்ணுவே. அவர் இருந்துவரும் ஸ்தானம் விஷ்ணுக்ரந்தியாகும்.

பிறகு இரண்டு புருவங்களுடைய நடுமத்தியில் ஆக்ஞா சக்ரம் என்று ஒரு விசேஷஸ்தானம் இருந்து வருகிறது.

आङ् ईषत् श्रद्धां गान्धर्व आम्भक्षत्

என்ற ஸுத்திரத்தை அவலம்பித்து,

ज्ञा, ज्ञाने ज्ञा, ज्ञाने ज्ञा, ज्ञाने

என்றதையும் முன்னிட்டு, மின்னலைப்போல் தேவியினுடைய ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம் உபாஸகர்களுக்கு அந்த சக்ரத்தில் ஷ்ணாகாலம் ஏற்படு கிறபடியால், ஆக்ஞாசக்ரம் என்று அந்த ஸ்தானத்திற்கு பெயர் ஏற்பட் டிருக்கிறது. அந்த சக்ரத்தின் மேல் பாகத்தில் ப்ரம்மக்ரந்தியானது இருந்துவருகிறது.

அதற்கு மேலாகத்தான், ஸஹஸ்ரகமலம் சந்த்ரமண்டலம், த்வாத சாந்தம், ப்ரும்மரந்த்ரம், என்று அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட மஹா சக்ரத்தில் இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகிற ஸதாசிவ தத்வத்தோடு, இருபத்தாருவது தத்வமாகிய சக்தி தத்வமானது ஒன்றாகச் சேர்ந்து

सादा शोभा सादा

என்ற பெயரையும் அடைந்து, விளங்கிவருகிறது. ஸமய மதத்தை அவலம்பித்து ஆந்தரபூஜை செய்கிறவர்களுக்கு இந்த ரஹஸ்யங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது ரொம்பவும் அவச்யமானது. இவ்விதம் அந்தந்த சக்ரத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அந்தந்த சக்ரத்திலுள்ள தத்வத்தையும், தேவதையையும் அறிந்து உபாஸிக்கிற ஸாதகர்களுக்கு ஸர்வாபீஷ்டமும், அணிமாத்யஷ்டைச்வர்ய ஸித்தியும், பகவதியினுடைய ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரமும் க்ரமமாக ஏற்பட்டு உபாஸகர்கள் ஸபலமான ஜன்மாவோடு கூடினவர்களாக ஆவார்கள்.

— . 0 : —

10. ஆதார சக்ரத்தில் தேவியின் வர்ணனம்

सुधाधारा सारैः|चरणयुगळान्तर्विगळितैः

प्रपञ्चं सिञ्चन्ती पुनरपि रसाम्नाय महसः ।

अवाप्य खां भूमिं भुजगनिभं अघ्युष्टवलयं

खमात्मानं कृत्वा स्वपिषि कुलकुण्डे कुहरिणि ॥१०॥

ஸுடாயாரா ஸாரெ: ஹணயுமளான்தர்விஸிணை:

புபஞ் சிஞ்சந்தி புனரபி ரசாநாய மஹ: ।

அவாப்ய ஸாம் பூமிம் பூஜநிபம் அஃயுஸ்டவலயம்

ஸமாத்தாநம் க்ருத்வா ஸ்பிஷி குலகுண்டே குஹரிணி ॥ ௧௦ ॥

ஸுதாதாரா ஸாரை: சரணயுகளாந்தர்விகளிதை:
 ப்ரபஞ்சம் ஸிஞ்சந்தீ புநரபி ரஸாம்நாய மஹஸ:
 அவாப்ய ஸ்வாம் பூயிம் புஜகநிபம் அத்யுஷ்டவலயம்
 ஸ்வமாத்மாநம் க்ருத்வா ஸ்வபிஷி குலகுண்டே
 குஹரிணி || 10 ||

பதவுரை:—

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே!
 चरणयुगळान्तर्विगळितै: அரணயுமடாணாவி-மஸிதெ: சரண
 யுகளாந்தர்விகளிதை: = உனது இரண்டு கால்களின் நடுவி
 லிருந்து பெருகுகிறதான சுதாபாரா சாரை: ஸுதாபாரா ஸாரை:
 ஸுதாதாரா ஸாரை: = அம்ருத தாரையின் ப்ரவாஹத்தால்
 प्रपञ्चम् ப்ரபஞ்சம் = எழுபத்திருபிரம் நாடிகளையும்
 सिञ्चन्ती ஸிஞ்சந்தீ = நனைக்கிறவளாகக்கொண்டு
 रसान्नाय महस: ரஸாந்நாய மஹஸ: ரஸாம்நாய மஹஸ: = சந்த்ர
 மண்டலத்திலிருந்து சுவா ஸ்வாம் = தன்னுடைய மூர்
 ஹலிம் பூயிம் = ஸ்தானமாகிய ஆதார சக்ரத்தை புநரபி
 पूनरपि புனரபி = மறுபடியும் அவாப்ய சுவாப்ய அவாப்ய =
 அடைந்து भुजगनिभं ஹஜமநிஹம் புஜகநிபம் = ஸர்ப்பத்திற்கு
 समानमाक अधुष्टवलयं சுமஸ்யஷ்வலயம் அத்யுஷ்டவலயம் =
 குண்டலம் போட்டுக்கொண்டிருப்பதாக சுவா ஸ்வாம் =
 தன்னுடைய आत्मानं சூத்மாநம் ஆத்மாநம் = உருவத்தை க்ருத்வா
 कृत्वा க்ருத்வா = செய்துகொண்டு कुहरिणि குஹரிணி குஹ
 ரிணி = ஸலக்ஷ்மமான த்வாரத்தை உடைய कुलकुण्डे குஹ
 குஹ் குலகுண்டே = தாமரைக் கிழங்குபோலிருக்கிற மூலா
 तार सक्त्रத்தில் स्वपिषि ஸ்வபிஷி ஸ்வபிஷி = யோகநித்ரையைச்
 செய்கிறாய்.

தாத்பர்யம்:—

புருஷனுடைய சிரஸ்ஸில் சந்த்ரமண்டலம் இருக்கிறதென்பது யோக
 சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரஸித்தமானது. ஸ்ரீவித்யா தந்த்ரத்திலும் ஸமயிகர்கள்
 என்று சொல்லப்பட்ட ஆந்த்ரமான பூஜையில் த்ருப்தியுள்ள மஹான்
 களின் ரீதியாக அந்த சந்த்ரமண்டலத்தை ஸ்ரீசக்ரம் என்று சொல்லப்பட்
 டிருக்கிறது. அந்த ஸ்ரீசக்ரம் என்ற சந்த்ரமண்டல ஸ்தானமானது
 ஆயிரம் தளத்துடன் கூடிய தாமரை புஷ்பம்போன்ற மாமஸ்பிண்டத்தின்
 நடுவில் விளங்கி வருகிறது என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிறது.
 இவ்விதம் சிரஸ்ஸில் ஸஹஸ்ர கமலத்தின் உள்பாகத்தில் விளங்குகிற

ஸ்ரீசக்ரமாகிற சந்த்ரமண்டலத்தினுடைய நடுவில் ஸாக்ஷாத் பரதேவதையான ஜகந்மாதாவின் சரணாவீந்தமானது இருந்து வருகிறதாகவும் சாஸ்த்ரத்தினுடைய ரித்தாந்தமாகும். அந்த சந்த்ரகமலத்தின் நடுவிலிருக்கும் தேவியின் சரணகமலத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற ஜலமானது அம்ருதமயமாக ஆகிறபடியால் உபாஸகனுடைய சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் 72000 நாடிகளிலும் அம்பாளுடைய அம்ருதமயமான பாதஜலம் பெருகி அந்த நாடிகளுக்கு பலத்தையும் தைர்யத்தையும் உண்டுபண்ணும் காரணத்தால் தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் சிரஞ்சீவிகளாகவும் மனோபலம், வாக்கபலம், காயபலம் இவைகளோடு கூடினவர்களாகவும் விளங்கி வருகிறார்கள். இவ்விதம் உபாஸகர்களுடைய சரீரத்தை அம்பாளாகிய தேவியானவள் சந்த்ரமண்டலத்திலிருந்து தன் பாதஜலத்தில் நனைத்து விட்டு தன்னுடைய ஸ்தானமாகிய மூலாதார சக்ரத்தில் வந்து ஸர்ப்பம் போல் தன் ஸ்வரூபத்தைக் குண்டலமண்டலாகாரமாகச் செய்துகொண்டும் குண்டலநிசிசக்தி என்ற பெயரையும் அடைந்து யோக நித்ரையில் அமர்ந்திருக்கிறாள்.

பருத்வி என்ற மஹாபூத தத்வம் எந்த சக்ரத்திலடங்கி யிருக்கிறதோ, அந்த ஆதார சக்ரத்திற்கு பெயர் குலம். அதிலும் ஸுஷும்ண என்ற பரமநாடியின் மார்க்கத்தில் அது இருந்துவருகிறது. அந்த மூலாதாரசக்ரமென்ற ஸுஷும்ண மார்க்கத்தில் தாமரைக் கிழங்குபோல் சக்ராகாரமாக ஒரு ஸ்தானமிருந்து வருகிறது. அதில் தாமரைத் தண்டுக்குள்ளிருக்கும் நூல்போல் அதிஸலக்ஷுமமான சரீரத்தோடு அம்பாள் வளித்து வருகிறாளென்பது சாஸ்த்ர ரித்தமானது. அதாவது ஸுஷும்ண நாடியை அவலம்பித்துக்கொண்டு ஸாக்ஷாத் ஜகதீசுவரியானவள் விளங்கி வருகிறாள். மூலாதாரத்தில் ஸுஷும்ண மார்க்கத்தில் தேவியானவள் ஸர்ப்பம்போல் குண்டலம் போட்டுக்கொண்டு தாமரைத் தண்டுக்குள்ளிருக்கும் நூல்போல் ஸலக்ஷுமமான சரீரத்தோடு விளங்கிவரும் காரணத்தால் குண்டலநிசிசக்தி என்ற பெயருடன் கூடினவளாகவும் விளங்கிவருகிறாள்.

அவ்விதமான தேவியின் ஸ்வரூபத்தை ஆந்தர பூணை செய்கிறவர்கள் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆவிர்ப்பவிக்க வேண்டுமானால் நிர்ஜனமான ப்ரதேசத்தில் பத்மாஸனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு தனது குதம் என்ற ஸ்தானத்தை குறுக்கிக்கொண்டு ப்ராண வாயுவை மேல்நோக்கிப் போகிறதளவும் செய்துகொண்டு, பிறகு ப்ராணவாயுவை உச்வாஸ நிச்வாஸமில்லாமல் சும்பகம் செய்துகொண்டு தேவீஸ்வரூபத்தை த்யானம் பண்ணினால் அந்த வாயுவின் ஸம்பந்தத்தால் ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்திலுள்ள அக்னி தத்வமானது ஜ்வலிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது. அந்த ஜ்வாலையால் ஸர்ப்பம்போல் குண்டலம் போட்டுக்கொண்டு தூங்குகிற குண்டலநிசி சக்தியென்ற தேவியானவள் ருத்ரக்ரந்தி, ப்ரஹ்மக்ரந்தி, விஷ்ணுக்ரந்தி என்ற மூன்று க்ரந்திகளையும், மூலாதாரம், மணிபூரகம், ஸ்வாதிஷ்டானம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை என்ற ஆறு சக்ரங்களையும், ஸோமகண்டம், ஸலிர்யகண்டம், அக்னிகண்டம் என்ற மூன்று கண்டங்களையும், அதாவது இந்த பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களையும் பேதித்துக்கொண்டு, இந்த பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களுக்கும் முடிவானது எந்த ஸஹஸ்ரகமலத்தில் ஏற்படுகிறதோ, அந்த ஸஹஸ்ரகமலத்தில் ஸ்ரீசக்ரமென்ற சசி பிம்பத்தின் நடுவில் காமேச்வரனென்ற நிஷ்களபரமசிவ தத்வத்தோடு ஜகதம்பாளாகிய காமேச்வரியானவள் ஒருதத்வமாக ஆதி திவ்ய

ஸ்வரூபத்தோடு அந்தர்முகனான ஸாதகனுக்கு தர்சனம் கொடுக்கிறான். உடன் அந்த உபாஸகன் ஸர்வக்ஞனாயும், ஸர்வசக்திமானாயும், சிரஞ்சீனி யாயும் ஆகிவிடுகிறான். இதனால் ப்ராண நிரோதம், மனோநிரோதமென்ற யோகத்தின் தத்வத்தை கரை காணாத மூடஜனங்களின் விஷயத்தில் தேவியின் ஸ்வரூபம் ஸர்ப்பம்போல் பயத்திற்குக் காரணமாகவே காணப் படும். யோகாருடர்களின் விஷயத்தில் திவ்யரூபத்தோடு ஸஹஸ்ரகம லத்தில் தேவியானவள் உபாஸகனுக்கு தர்சனம் கொடுப்பாள் என்பது வெளியாகிறது. இந்த ச்லோகமானது தேவியினுடைய ஸாக்ஷாத் காரத்தை அடைவதற்குள்ள உபாயத்தைக்காட்டும் ச்லோகமாகும். ப்ருத்வீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், என்ற பஞ்சபூதமென்ன, சந்த்ரன், ஸூர்யன், என்ற தேஜஸ்ஸின் தத்வத்தையும், ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற தேவதா தத்வங்களையும் ஸ்வாதீனம் செய்து கொண்ட மனிதனுக்குத்தான் தேவியின் ஸந்தர்சனம் கிடைக்கும். கிடைக்குமிடமும் ஸஹஸ்ர கமலந்தான். அந்த பன்னிரண்டு தத்வங் களையும் ஸ்வாதீனம் செய்துகொள்ளவோ, ப்ராணவாயுவை மேல்நோக்கி விடும் காரணத்தால் குதத்தை குறுக்கிக்கொண்டு பத்மாஸனத்தில் உட் கார்ந்துகொண்டு பிறகு உச்வாஸ நிச்வாஸ கதியை தடுத்து கும்பகம் செய்துகொண்டு தேவியினுடைய ஸ்ரீவித்யா பீஜத்தை மானஸமாக ஆவர்த்தி செய்வதே அந்தரங்க உபாயமாகும். அவ்விதம் செய்கிற ஸாதகனுக்கு ஆறு சக்ரத்தின் பேதனமும், மூன்று க்ரந்தியின் சேதன மும், மூன்று கண்டத்தின் தரணமும் ஸித்தித்து தேவியினுடைய தர்சன மும் ஏற்படும்.

—: 0 :—

11. ஸ்ரீ சக்ர வர்ணனம்.

चतुर्भिः श्रीकण्ठैः शिवयुवतिभिः पञ्चभिरपि
प्रभिन्नाभिः शंभोः नवभिरपि मूलप्रकृतिभिः ।
चतुश्चत्वारिंशत् वसुदलकलाश्च त्रिवलय
त्रिरेखाभिः सार्धं तव चरणकोणाः परिणताः ॥ ११ ॥

அதுஸிஃ ஸ்ரீகணெஃ ஸிவயுவதிஃ பஞ்ஹிரபி

புபிந்நாஃ ஸம்போஃ நவபிரபி மூலப்ரக்ருதிஃ ।

அதுஸுக்வாரிஸகி வஸுதலகலாசுர த்ரிவலய

த்ரிரெவாஃ ஸாஸம் தவஅரணகொணாஃ வரிணதாஃ ॥ ௧௧ ॥

சதுர்பி: ஸ்ரீகண்டை: சிவயுவதிபி: பஞ்சபிரபி

ப்ரபிந்நாபி: சம்போ: நவபிரபி மூலப்ரக்ருதிபி: ।

சதுச்சத்வாரிம்சத் வஸுதலகலாசர் த்ரிவலய

த்ரிரேகாபி: ஸார்தம் தவசரணகோண: வரிணதா: ॥ 11 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே மஹாசக்தியே
 चतुर्भिः அதுஹிஃ சதுர்பி: = நான்கு श्रीकण्ठै: ஸ்ரீகண்ணை:
 ஸ்ரீகண்டை: = சிவாத்மகமான, அதாவது சிவஸ்வரூபமான
 சக்ரங்களாலும் शंभो: ஸம்ஹா: சம்போ: = நான்குவிதமான
 சிவ த்ரிகோணங்களைக் காட்டிலும் प्रसिन्नाभि: ஸ்ரஹிணாஹி
 ப்ரபிந்நாபி: = மிகவும் வேறுபட்டதான சிவ சக்ரத்தைத் தொடா
 ததான पञ्चभिः अपि வஹ்வி: ஸ்வி பஞ்சபி: அபி = ஐந்துகளாயு
 முள்ள शिवयुवतिभिः ஸிவயுவதிஹி: சிவயுவதிபி: = சக்தி ஸ்வ
 ரூபமான ஐந்து சக்ரங்களாலும் नवभिः நவஹி: நவபி: = ஒன்ப
 தான मूलप्रकृतिभिः மூலப்ரக்ருதிஹி: மூலப்ரக்ருதிபி: = இந்த
 ப்ரபஞ்சத்தின் மூலகாரணமான, சக்தி ஸ்வரூபமான மூல
 தாதுக்கள் ஐந்து, அதாவது, த்வக், அஸ்ருக், மாம்ஸம்,
 மேதஸ், அஸ்தி. சிவஸ்வரூபமான நான்கு தாதுக்கள். அதா
 வது, மஜ்ஜை, சுக்லம், ப்ராணன், ஜீவன் இவ்விதம் இரண்டு
 தத்வங்களும் சேர்ந்து உலகத்திற்கு மூலகாரணமான तव तव
 தவ = உன்னுடைய चरणकोणा: அரணகொணா: சரணகோணா:
 = பிந்து ஸ்தான மந்த்ர கோணங்கள் वसुदलकलाथ त्रिवलय
 त्रिरेखाभिः வஸுஹ்ருகலாபுத்ர த்ரிவரைய த்ரெவாஹி: வஸுதல
 கலாச்ர த்ரீவலய த்ரீரேகாபி: = எட்டு தளம், பதினாறு தளம்
 முன்று மேகலை நான்கு திக்கிலும் த்வாரமுள்ள ப்ரகாரங்கள்—
 அது பூபுரத்ரயம் என்று சொல்லப்படும் இவைகளோடு सार्धं
 ஸாஹ்மஃ ஸார்தம் = கூடினதாக परिणता: सन्त: வரிணதா:
 ஸண: பரிணதா: ஸந்த: = உருவங்களோடு கூடினவைகளாகக்
 கொண்டு अपि सवि अपि = இந்த ஸமஷ்டியானது चतुश्चत्वारिंशत्
 அதுஹ்ருக்வாரிஸ்சு சதுச்சத்வாரிம்சத் = நாற்பத்தி நான்கு
 தத்வங்களாக भवन्ति ஹவணி பவந்தி = ஆகின்றன.

தாற்பார்யம் :—

முன் ச்லோகத்தில் ஸாக்ஷாத் பராசக்தி ஸ்ரீ சக்ரரூபினி என்றும்,
 அந்த ஸ்ரீசக்ரம் சந்த்ரமண்டல ரூபமென்றும் விவரிக்கப்பட்டது. அவ்
 விதம் மஹிமைதங்கிய ஸ்ரீசக்ரத்தின் ஸ்வரூபத்தை விஸ்தாரமாக ஸ்ரீ பக
 வத்பாதாள் அவர்கள் இந்த ச்லோகத்தில் உபதேசிக்கின்றார்கள். இந்த
 ஸ்ரீசக்ரநிர்ணயம் ஸ்ரீ வித்யோபாஸகர்களுக்கு ரொம்பவும் முக்யமாகத்
 தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயமான நூல். இதை பக்தஜனங்
 கள் தெரிந்து அந்த ப்ரகாரமே அனுஷ்டித்து ஸ்ரீதேவியின் ப்ரஸாதத்
 திற்கு பாத்ரர்களாகவேண்டும்.

ஸ்ரீசக்ரத்தின் ஸ்வரூபமோ ஒன்பது யோனிகள் என்று சொல்லப் பட்ட த்ரிகோணங்கள் ; ஒன்பது தாதுக்களாகச் சொல்லப்படுகிறது, காமிகாகமத்தில் இதன் விவரத்தை அறியவும்,

त्वगसूक् मांसमेदोस्थि धातवः शक्तिमूलकाः ।

मज्जाशुक्लप्राणजीव धातवश्चैव मूलकाः ॥

नवधातुरयं देहः नवयोनिसमुद्भवः ।

दशमो धातुरेकैव पराशक्तिः तदीश्वरी ॥

கவமவசூக் மாம்ஸமேதோஸ்தி யாதவஃ ஸக்திமூலகாஃ ।

மஜ்ஜாசுக்லப்ராணஜீவ யாதவஸ்சைவ மூலகாஃ ॥

நவயாதாதுரயம்தேஹஃ நவயோநிஸமுத்பவஃ ।

உஸுமொ யாதுரெகைவ பராஸக்திஃ ததீஸ்வரீ ॥

த்வகஸ்ருக் மாம்ஸமேதோஸ்தி தாதவஃ சக்திமூலகாஃ ।

மஜ்ஜாசுக்லப்ராணஜீவ தாதவஸ்சைவ மூலகாஃ ॥

நவதாதுரயம்தேஹஃ நவயோநிஸமுத்பவஃ ।

தசமோ தாதுரேகைவ பராசக்திஃ ததீஸ்வரீ ॥

என்றபடி த்வக் (தோல்), அஸ்ருக் (ரத்தம்), மாம்ஸம் மேதஸ், அஸ்தி இந்த ஐந்தும், ஐந்து சக்திகோணங்களென்றும், மஜ்ஜா, சுக்லம், ப்ராணன், ஜீவன் இந்த நான்கும் நான்கு சிவகோணங்களென்றும் இவ் விதம் ஒன்பது கோணங்களும் சேர்ந்து ஸ்ரீசக்ரரூபமாக ஆகிறது. இந்த ஒன்பது கோணங்களுடைய மத்தியில் பத்தாவது யோனியானது பிந்து ஸ்தானமென்று சொல்லப்படும். இதனால் தேஹமே ஸ்ரீசக்ரமாக பாஸிக் கின்றது. அந்த தேஹத்திற்கோ ஸ்வாமியான தேவதை ஸாக்ஷாத் பரா சக்திதான். இவ்விதம் ஒன்பது தாதுக்கள் அடங்கிய தேஹத்தை ஒன்பது கோண ரூபமான ஸ்ரீசக்ரமாக பாவித்து நடுவில் ஹ்ருதயத்தில் ஸ்ரீசக்ரத்திற்கு நாயகியான பராசக்தியானவள் பாஸித்துவருகிறாள் என்று த்யானம் செய்வதே ஸமயாசாரப்படி தேவியினுடைய பூஜாக்ரமத் தில் ஒரு ப்ரகாரமாக ஆகும். இந்த தேஹத்தை ஸ்ரீசக்ரம் என்று சொல் லுவதே பிண்டாண்டம், ப்ரம்மாண்டம் என்ற இருவகை அண்டத் தில் (வ்யஷ்டி, ஸமஷ்டி இருவகையில்) பிண்டாண்டத்தின் உத்பத்திக்ரம மென்று அறியவும். ப்ரம்மாண்டத்தின் உத்பத்தி க்ரமத்தை அனுஸரித் தாலோ ப்ரதவீ, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் என்ற ஐந்து மஹா பூதங் களையும், ஐந்து சக்தி கோணங்களாகவும் மாயை, சுத்த வித்யை, மஹேச் வரன். ஸதாசிவன் என்ற நான்கு தத்வங்களை நான்கு சிவகோணங்களா கவும் பாவித்து, இவ்விதம் உள்ள ஒன்பது கோண ரூபமான ஜகத்தையே ஸ்ரீசக்ரமாக அறிந்து அந்த ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகளுக்கு மூலகாரணபூதமான பரப்ரம்மத்தை பராசக்தியாக அறிவதே ப்ரம்மாண்டோத்பத்தி க்ரமத்தில் ஸ்ரீசக்ர பூஜையாக ஆகும்.

இதனால்,

शिवशक्त्यात्मकं विद्धि जगदेतच्चराचरम् ।

ஸ்ரீவஸ்துத்யாத்மகம் வித்தி ஜமடேதச்சராஅர்ம் ।

சிவசக்த்யாத்மகம் வித்தி ஜகதேதச்சராசரம் ।

என்ற சாஸ்த்ரப்படி பிண்டாண்டம், ப்ரம்மாண்டம் என்று சொல்லப்படும் ஸகல ஜகத்தும் சிவசக்தி ஸ்வரூபம் என்று அறிவதே பூஜாக்ரமத்தில் ரொம்பவும் உயர்ந்த பூஜையாக ஆகும். சில சாஸ்த்ரங்களின் ஸித்தாந்த ப்ரகாரம் 51 தத்வங்கள் என்று தெரிகிறது. அதாவது :—

பஞ்ச மஹாபூதங்கள் (5), தன்மாத்தரைகள் (5), ஞானேந்த்ரியங்கள் (5), கர்மேந்த்ரியங்கள் (5), தாதுக்கள் (7), ப்ராணன் (5), மனஸ், அஹங்காரம், க்யாதி, ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம், ப்ரக்ருதி, புருஷன், ராகம், வித்யை, கலை, நியதி, காலம், மாயை, சித்த வித்யை, மஹேச்வரன், ஸதாசிவன், சக்தி, சிவ தத்வம்.

பஞ்சபூதங்களென்றால் முன் சொன்ன ப்ருத்வி முதலானவைகளே, ஸ்தூல சரீராகாரமாக ப்ரிணமித்து விளங்கும் தத்வமாகும். தன்மாத்தரை என்பதினால் அந்தந்த பூதங்களின் குணங்களான ரூப, ரஸ, கந்த, ஸ்பர்ச, சப்தம் என்ற ஐந்து குணங்களாக அறியவும். த்வகிந்த்ரியம், சக்ஷுரிந்த்ரியம், ஜிஹ்வை, க்ராண, ச்ரோத்ரம் என்ற ஐந்து இந்த்ரியங்களும் ஞானேந்த்ரிய பஞ்சகமாகும். வாக்க, பாணி, பாயு, பாத, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து இந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களாகும். த்வக், அஸ்ருக், மாம்ஸம், மேதஸ், மஜ்ஜா, அஸ்தி, சுக்லம், இந்த ஏழும் ஸப்த தாதுக்கள்; ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் களே ப்ராண பஞ்சகம். மனன் சக்தியே மனஸ், அஹம் என்ற பாவனையே அஹங்க்ருத், ஞானம், க்யாதி, குணங்கள், மூன்றும் ப்ரஸித்தமானவை. மூலப்ரக்ருதியே ப்ரக்ருதியாகும். புருஷன், ஜீவன், இச்சை, ராகம், வித்யை மோக்ஷஸாதனமான ஞானம். 360 கலைகளே கலையாகும். நியமன் சக்தியே நியதி எனச் சொல்லப்படும். ஸம்ஹார சக்தியே காலம். மாயை ஐந்த்ரஜாலிக வித்யை. சுத்த வித்யை மோசக ஞானம். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா மஹேச்வரன். ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி இரண்டையும் செய்கிறவன் ஸதாசிவன். மஹேச்வரன் ஸதாசிவன் இவ்விருவர்களுடைய ரக்ஷிப்பது, ஸ்ருஷ்டிப்பது என்பவைகளே சக்தியாகும். சிவதத்வமென்பது ப்ரம்ம் ஸ்வரூபம். இவ்விதம், 51 தத்வங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் நவசக்யாத்மகமான ஸ்ரீசக்ரத்தில் அங்காங்கு அந்தர்பாவத்தை அடைகின்றன. நவ யோனி ஸ்வரூபமான ஸ்ரீசக்ரத்திலோ, ஐந்துயோனிகள் சக்தியாகவும், நான்கு யோனிகள் சிவனாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றபடியால், அவைகளில் ப்ரம்மோத்பத்தி க்ரமத்தில் பஞ்ச மஹா பூதங்களே ஐந்து யோனிகளாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு அந்த ஐந்து பூதங்களும் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் மூலகாரணமானதினால் அவைகளில் எல்லாவற்றையும் அந்தர்பாவப்படுத்த ஸ்ரீசக்ர ரூபமாகவே ஜகத்தை பாவிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ சக்ரமானது 44 கோணங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது.

चतुश्चरिंशत् एतद्वृक्षारिंशसि सत्सुसत्त्वாரिंशसत्

என்ற ச்லோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாக இருந்து வருகிறது.

**वसुदलकलाश्र त्रिवलय त्रिरेखाभिः वसुधैवकुटुम्बकम्, श्रीवन्द्य
श्रीरुवाहीः वसुधैवकुटुम्बकम् त्रिवलय त्रिरेखाभिः**

என்ற பதத்தால் வஸு என்பதில் எட்டுகோணங்களும்; கலாசீரம் என்பதினால் பதினாறு கோணங்களும்; த்ரிவலயம் என்பதினால் மூன்று மேகலையும், த்ரிரேகை என்பதினால் மூன்று *பூபுரங்களும் என்று ப்ரகாசப் படுத்தப்படுகிறது.

**विन्दु त्रिकोण वसुकोण दशारयुग्म-
मन्वथ नागदल संयुत षोडशारम् ।
वृत्तत्रयं च धरणी सदन त्रयं च
श्रीचक्रमेतत् उदितं परदेवतायाः ॥**

விந்து த்ரிகோண வஸுகோண டசாரயுக்ம
மன்வத நாடதல ஸம்யுத ஷோடசாரம் ।
வ்ருத்த்ரயம் ச தரணீ ஸதந த்ரயம் ச
ஸ்ரீசக்ரமேதத் உதீதம் பரதேவதாயா: ॥

பிந்து த்ரிகோண் வஸுகோண தசாரயுக்ம
மன்வத நாடதல ஸம்யுத ஷோடசாரம் ।
வ்ருத்த்ரயம் ச தரணீ ஸதந த்ரயம் ச
ஸ்ரீசக்ரமேதத் உதீதம் பரதேவதாயா: ॥

என்றதினால், நடுமத்தியில் உள்ள பிந்து, த்ரிகோணம், எட்டுகோணம், இருபது அரம், எட்டு தளம், பதினாறு தளம், இவைகளோடு கூடின பதினாறு அரம், மூன்று வர்துளாகாரமான ரேகை, பூபுரத்ரயம் இவைகள் சேர்ந்து ஸ்ரீ சக்ரம் என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸம்ஹார க்ரமமாக ஸ்ரீசக்ரத்தின் நிர்மாணத்தை அடியிற்கண்டபடி அறியவும்:—

அதோமுகமாக நான்கு த்ரிகோணங்களையும் ஊர்த்வமுகமாக ஐந்து த்ரிகோணங்களையும் எழுதி ஊர்த்வ முகமாக உள்ள முதல் த்ரிகோணத்தினுடைய நடுவில் பிந்துவை எழுதவும். ஊர்த்வமுகமான ஐந்து கோணம், அதோமுகமான நான்கு கோணம், இவைகள் சேர்ந்து ஒன்பது கோணங்களுக்கும் மேல் பாகத்தில் எட்டு தளபத்மமும், அதைச் சுற்றி 16 தள பத்மமும், அதைச் சுற்றி மூன்று மேகலையாகிய ரேகைகளும், பிறகு சதுரச்ரமாக மூன்று ரேகைகளிலும், நான்கு திக்குகளிலும் நான்கு த்வாரங்களுடன் மூன்று ரேகைகளை எழுதவும். இந்த மூன்று ரேகை

* [நான்கு திக்குகளிலும் நான்கு த்வாரமுள்ள வலயாகாரமான மூன்று ரேகைகள்]

களைத்தான் ப்ராகாரவலயம் என்று சொல்லப்படும். இவ்விதம் எல்லா கோணங்களும் சேர்ந்து 44 கோணங்களாக ஆகிறபடியால்,

चतुश्चत्वारिंशत् तवचरणकोणाः परिणताः *உதஹுக்வாரிஸ்சி*

தவஹரணகொணாஃ பரிணதாஃ சதுச்சத்வாரிம்சத்

தவசரணகோணாஃ பரிணதாஃ

என்று பகவத்பாதாளவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதில்,

सतद्वाप्रागमन्ता संख्यां *ஸதவாஷ்டாரமண்தா ஸம்ஹார்யம்*

ஸதத்வாஷ்டாரகமந்தா ஸம்ஹார்யம்

என்ற ச்ருதியே ப்ரமாணமாகும்.

ஸ்ரீசக்ரமென்றதோ மேரு ப்ரஸ்தாரம் என்றும், கைலாஸ ப்ரஸ்தாரமென்றும், பூ ப்ரஸ்தாரம் என்றும் மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படும். இம் மூன்றுவித வித்யாசங்களும் மந்த்ர பேதங்களால் ஏற்பட்டவைகள். ஷோடசாக்ஷரி என்ற மஹாமந்த்ரத்தின் க்ரமத்தை அனுஸரித்து ஏற்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்தை மேரு ப்ரஸ்தாரமென்றும், மாத்ருகா வர்ணத்தின் க்ரமத்தால் ஏற்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்தை கைலாஸ ப்ரஸ்தாரமென்றும், வசுநீ முதலான தேவதைகளின் க்ரமத்தை அனுஸரித்து ஏற்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்தை பூப்ரஸ்தாரமென்றும் சொல்லுவார்கள். இவைகளுடைய விவரங்களைப் பற்றி பின்வரும்

चतुषष्ट्या तन्त्रैः *உதஹுஷ்ட்யா தன்ட்ரைய* **சதுஷ்ட்யா தன்ட்ரைய**

என்ற ச்லோகத்தின் தாத்தர்யத்தை ப்ரசுரிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவ்விதமான ப்ரஸ்தார க்ரமத்தை அனுஸரித்து பரதேவதையானவள் ஸ்ரீசக்ரரூபினியானதினால், ஸ்ரீசக்ரரூபினியான தேவியை, முமுக்ஷுக்கள் ஆராதிக்கவேண்டியதவச்யமாகும். தேவியினுடைய பூஜாவிதானப்படி ஒன்பதுவிதமான ஆவரண தேவதைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த ஆவரண தேவதைகளைப்பற்றி மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுத்த சக்திமாலா மந்த்ரம் என்பது இந்த ஒன்பதுவிதமான ஆவரண தேவதைகளின் ஸ்வரூபத்தை போதிக்கின்ற மந்த்ரங்களாகவே ஆகும். இந்த ஒன்பது தேவதைகளும் ஸ்ரீசக்ரத்திலடங்கி இருக்கின்றார்கள். இதில் ஒன்பதாவது தேவதையாகிய பரமேஸ்வரி மஹாபிந்துவாகச் சொல்லப்படுவாள். ஆகையால் ஸ்ரீசக்ரத்தில் ஒன்பதுவிதமான கோணங்களுடைய மத்தியில் எழுதப்பட்டுள்ள பிந்துவில் தேவியினுடைய பரிபூர்ண ஸ்வரூபம் நித்ய ஸாந்தியத்தை அடைந்திருப்பதினால், பிந்துவில் தான் பூஜைகளைச் செய்ய வேண்டும். தங்கத்திலோ, வெள்ளியிலோ, தாம்பரத்திலோ, பஞ்சலோகங்களிலோ, பூர்ஜபத்ரத்திலோ, சுந்தனத்திலோ ஸ்ரீசக்ரத்தை மேற்கண்ட ச்லோகத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம் எழுதி எந்த உபாஸகன் ப்ரத்தினமோ, ப்ரதி சக்ரவாரமோ, ப்ரதி பெளர்ணமியிலோ, பூஜை செய்து வருகின்றானோ, அவனுக்கு தேவி ப்ரத்யக்ஷமாக ஆகி, அவனுடைய அபிஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறாள். ஆகையால் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் மஹான்கள் அவச்யம் ஸ்ரீசக்ரரூபினியான தேவியை ஆராதிக்கவேண்டும். இவ்விதம் க்ரமமாக நியமத்துடன் தேவியை ஆராதிக்க சக்தியில்

லாத ஜனங்கள், மேற்சொன்ன ச்லோகத்தை ஜபம் செய்துவந்தாலேயே தேவியினுடைய தர்சனத்தை அடைந்து, ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடையலாம். 44 கோணங்கள் தேவியினுடைய சரண கோணங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபடியால், ஒவ்வொரு கோணங்களையும் ஒவ்வொரு ஸஹஸ்ரமாக பாவித்து 44,000 ஆவர்த்தி இந்த ச்லோகத்தை ஜபித்தால் ஸித்தியடையலாம் என்றும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தினத்திலும் ஸுகந்தியான சந்தனத்தில் மேற்சொன்ன ப்ரகாரம் ஸ்ரீசக்ரத்தை எழுதி பிந்து ஸ்தானத்தில் பரதேவதையை மூல மந்த்ரத்தால் பூஜித்து, இந்த ச்லோகத்தை ஜபித்துவர வேண்டும். தன் சக்தியை அனுஸரித்து ஜபம் ஆனவுடன் பூஜையை முடித்து, அந்த சந்தனத்தை சரீரத்தில் பூசிக்கொள்வதோ, உள்ளுக்குள் சாப்பிடுவதோ எப்படிச் செய்தாலும், இந்த ஸாதகன் 44,000 ஆவர்த்தி முடியுங்காலத்தில் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து ஸர்வவித்யையிலும் பாரங்கதனாக ஆவதோடுங் கூட அணிமா, மஹிமா, லகிமா, கரிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாம்யம், ஈசித்வம், வசித்வம் என்ற எட்டுவிதமான ஸித்தியையும் கைக்கொண்டு, மூன்று லோகங்களிலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவனாக ஆகி ஜன்ம ஸாபல்யத்தையும் அடைகிறான். இந்த ஸ்ரீசக்ர பூஜையிலோ, ஸ்ரீசக்ர உத்தாரணத்தை வெளிப்படுத்தும் ச்லோகத்தைப் பாராயணம் செய்வதிலோ, அதிகார ஸம்பத்தியானது பூர்வ புண்யத்தால்தான் ஏற்படவேண்டும்.

—: o :—

12. தேவியின் ஸௌந்தர்ய வர்ணனம்

त्वदीयं सौन्दर्यं तुहिनगिरिकन्ये तुलयितुं

कवीन्द्राः कल्पन्ते | कथमपि विरिञ्चि प्रभृतयः ।

यदालोकौत्सुक्यात् अमरललना यान्ति मनसा

तपोभिः दुष्प्रापामपि गिरिशसायुज्यपदवीम् ॥ १२ ॥

கவீந்த்ரா: கல்பந்தே கதம்பி விரிஞ்சி ப்ரப்ருதய: ।

யதாலோகௌத்ஸுக்யாத் அமரலலநா யாந்தி மநஸா

தபோபி: துஷ்ப்ராபாமபி கிரிசஸாயுஜ்யபதவீம் ॥ 12 ॥

தவதீயம் ஸௌந்தர்யம் துஹிநகிரிகந்யே துலயிதும்

கவீந்த்ரா; கல்பந்தே கதம்பி விரிஞ்சி ப்ரப்ருதய: ।

யதாலோகௌத்ஸுக்யாத் அமரலலநா யாந்தி மநஸா

தபோபி: துஷ்ப்ராபாமபி கிரிசஸாயுஜ்யபதவீம் ॥ 12 ॥

பதவுரை :—

हे तुहिनगिरिकन्ये ஹே துஹிநகிரிகநெந்யே ஹே துஹிநகிரிகந்யே = பணியைப் ப்ரதானமாக உடைய பர்வதராஜனுடைய புத்ரியே ! त्वदीयम् த்வடியம் த்வதியம் = உன் தேஹத்தைச் சார்ந்த सौन्दर्यं ஸௌந்ரயம்-ஃ ஸௌநந்தர்யம் = லாவண்யத்தை तुल्यितुं துலயிதும் துலயிதும் = ஓர் த்ருஷ்டாந்த மூலமாக வர்ணிப்பதற்கு विरिञ्चि प्रभृतयः விரிஞ்சி ப்ரஹுதய: விரிஞ்சி ப்ரப்ருதய: = ப்ரம்மா முதலான कवीन्द्रा: கவீந்ரா: கவீந்த்ரா: = பெரிய க்ரந்த கர்த்தாக்களான மஹாகவிகள் கூட कथमपि कथञ्चि कथमपि = கதமபி = ச்ரமப்படும் கल्पन्ते கல்பந்தே = ஸமர்த்தர்களாக ஆகிறார்களா? ஆகவேயில்லை; यत् யத் = யாதொரு காரணத்தால் अमरलक्षणा: அமரலக்ஷணா: = ரம்பை, ஊர்வசி முதலான தேவ ஸ்த்ரீகள் आलोकौत्सुक्यात् குஹோக்ஷுத்யாக்ஷி ஆலோகௌத்ஸுக்யாத் = உன்னுடைய ஸௌநந்தர்யத்தைப் பார்ப்பதில் பரம உத்ஸாஹத்தோடு கூடியிருக்கும் நிமித்தமாக तपोभिः தபோபி: தபோபி: = க்ருச்ர சாந்த்ராயணாதி வ்ரதானுஷ்டானங்களால் दुष्प्रापामपि டுஷ்ப்ராமபி டுஷ்ப்ராமபி = கஷ்டப்படும் அடைய முடியாததான गिरिशायुज्यपदवीम् கிரிசாயுஜ்யபதவீம் கிரிசஸாயுஜ்யபதவீம் = சிவதேஹத்தில் ஐக்யமாவதை मनसा மனஸா மனஸா = மனதினால் यान्ति யாந்தி யாந்தி = அடைகிறார்கள்.

தாத்ரயம் :—

ப்ரம்மா, ப்ரஹ்ஸ்பதி, வீஷ்ணு, இந்த்ரன் முதலான மஹாகவிகளால் கூட பர்வதராஜ புத்ரியான பராசக்தியினுடைய தேஹஸௌநந்தர்யத் திற்கு ஒரு உபமானம் சொல்லி வர்ணிக்க சக்தியில்லை. ஊர்வசி, ரம்பை முதலிய தேவஸ்த்ரீகளை உபமானமாகச் சொல்லலாமோ என்றாலும், அதுவும் ஸாத்யமில்லை. அநேககோடி ஊர்வசி, ரம்பைகளைச் சேர்ந்த அந்த ஸமஷ்டி ஸௌநந்தர்யத்தைக்கூட அம்பாளுடைய தேஹ ஸௌநந்தர்யத்தின் லேசாலேசத்திற்கு உபமானமாகச் சொல்ல முடியாமல் ப்ரம்மாதிகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தேவஸ்த்ரீகளுடைய ஸமஷ்டி ஸௌநந்தர்யங்கூட அம்பாளுடைய ஸௌநந்தர்ய லேசத்திற்கு ஈடாகாது. ஏனென்றால் ஊர்வசி முதலான தேவ ஸ்த்ரீகளே அம்பாளுடைய ஸௌநந்தர்யத்தைப் பார்த்து வ்யாமோஹத்தை அடைந்தார்கள், தன் தேஹ அழகை ஓரழகாக எப்படி சொல்லிக்கொள்ளுவதென்ற லஜ்ஜையுடன் தேவியினுடைய ஸௌநந்தர்யத்தின் முடிவு எவ்வளவு தூரந்தான் போகிறதென்பதைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால், தேவியானவள் பரப்ரம்ம மஹர்ஷி யான காரணத்தைக்கொண்டு, தேவஸ்த்ரீகளுக்குக்கூட தேவியினுடைய அருகில் போய் பார்க்கமுடியாமல், தேவியினுடைய அருகில் போகக்

கூடிய காமேச்வரருடைய திவ்ய ஸாயுஜ்யத்தை தபஸ்ஸினால் அடைய மனதில் இச்சிக்கிறார்கள். இவ்விதம் தேவ ஸ்த்ரீகளுக்கே அம்பிகையி னுடைய தேஹ ஸௌந்தர்யம், அளவிடமுடியாமலிருக்குமானால் பும் பாவத்தை அடைந்த கவிகளுக்கு, அந்த மாதாவினுடைய ஸௌந்தர்யம் எவ்விதம் வர்ணிக்கத் தகுந்ததாக ஆகும்? அந்த தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யத்திற்கு உபமானமாக ஒரு வஸ்துவும், லோகத்தில் கவி களுக்கு அகப்படவில்லை. அதனால் தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யவர்ணனைத் தில் கவிகள் அநந்வயாலங்காரத்தைத் தான் ஆச்ரயிக்க வேண்டியதா யிருக்கிறது. அதாவது தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யத்திற்கு, தேவியினு டைய ஸௌந்தர்யந்தான் உபமானமாகிறது. இவ்விதம் அபரிச்சின்ன மான ஸௌந்தர்யத்தோடுகூடின பரதேவதையினுடைய சரணகமலத்தை ஆராதிக்கிற புண்ய ஜனங்களுக்கு பூநீ மாதாவினுடைய அனுக்ரஹத்தால் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யமும் ஏற்படுமென்பதில் ஆக்ஷேபணையே இல்லை. ஆகையால் முன் ஜன்மாக்களில் தவம்செய்துள்ள பாக்யவான்கள் தேவியை மேற்சொன்ன ச்லோகத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்து வருவார்கள் என்பது திண்ணம்.

— o : —

13. தேவியின் கடைக்கண்ணினுடைய

பார்வையின் மஹிமை

नरं वर्षीयांसं नयनविरसं नमसु जडं

तवापाङ्गालोके पतितं अनुधावन्ति शतशः ।

गळद्वेणी बन्धाः/कुचकलश विस्त्रस्त सिचया

हठात् त्रुम्यत्काञ्च्यः/विगळितदुकूला युवतयः॥ १३॥

நரம் வர்ஷீயாம்ஸம் நயநவிரஸம் நர்மஸு ஜடம்

தவாபாங்காலோகே பதிதம் அநுதாவந்தி சதசஃ ।

மடவெணீ பந்தாஃ குசகலச விஸ்ரஸ்த ஸிசயா

ஹடாஃ த்ருட்யத்காஞ்ச்யஃ விமஸித உகலுராயுவதயஃ ॥ ௧௩ ॥

நரம் வர்ஷீயாம்ஸம் நயநவிரஸம் நர்மஸு ஜடம்

தவாபாங்காலோகே பதிதம் அநுதாவந்தி சதசஃ ।

களத்வேணீ பந்தாஃ குசகலச விஸ்ரஸ்த ஸிசயா

ஹடாத் த்ருட்யத்காஞ்ச்யஃ விகளிததுகூலா யுவதயஃ॥ 13॥

பதவுரை :—

हे! भगवति हेम! महवति हेम! पकवति = हेम ! परासक्ती

யான தேவியே! वर्षीयांसं वर्षीयांशम् வர்ஷீயாம்ஸம் = மிக வும் வயது முதிர்ந்த கிழவனாயும் नयनविरसं नयनविरसम् நயந விரஸம் = கண்களில் தாபாளம் முதலான தோஷங்களால் குருடி

யாயும் **नर्मसु जडं** நமஸு ஜடம் = நர்மஸு ஜடம் = ஸுரதக்ரீடையின் பெருமையை அறியாதவனும் இருந்தாலும் **तव तव** தவ தவ = உன்னுடைய **अपाङ्गलोके** சுவாஜாஜொகெ அபாங்காலோகே = கடைக்கண் பார்வையின் வழியில் **पतितं** வதிதம் = பதிதம் = தவறிவந்தவனான **नरं** நரம் = மனிதனை **मदनं** மதநம் = மன்மதனாக **मत्वा** மத்வா = எண்ணி **शतशः** ஸதஸஃ சதசஃ = அநேகம் பேர்களான **युवतयः** யுவதயஃ யுவதயஃ = ஸௌந்தர்யமுள்ள பெண்கள் **गलहेणी वन्धाः** மலஹேணீ வந்ஹாஃ களத்வேணீ பந்தாஃ = அவிழ்ந்துபோன தலை மயிர் முடியோடு கூடினவர்களாயும் **कुचकलश विस्स** சிவச்யாஃ குககலச விஸ்ஸ விஸ்ஸ விவியாஃ குசகலச விஸ்ரஸ்த விசயாஃ = கலசம் போன்ற ஸ்தனங்களிலிருந்து நழுவிப்போன தலைப்பு முடிச்சோடு கூடினவர்களாயும் **हृदा** ஹடா = சீக்ரமாக **बुध्यमानस्यः** பூடியமனஸ்யஃ த்ருட்யத்காஞ்சயஃ = பூட்டு முறிந்த ஓட்டியாணத்தோடு கூடியவர்களாயும் **विगलितदुक्ताः** விமலிததுக்தாஃ = விகளித்துகூலாஃ = நழுவிப்போன இடுப்பிலுள்ள வெண்பட்டோடு கூடியவர்களாயும் **सत्यः** ஸத்யஃ ஸத்யஃ = இருந்து கொண்டு **अनुधावन्ति** அநுதாவந்தி = பின் தொடர்ந்து ஓடுகின்றார்கள்.

தாத்பர்யம் :—

ஸ்ரீ தேவியினுடைய கடைக்கண் பார்வை எந்த மனிதனிடத்தில் விழுகிறதோ அவன் பரம ஸௌபாக்யத்தை அடைகிறனென்று இந்த ச்லோகத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஓர் மனிதன் முதிர்ந்த கிழவனாயும், காமாலை முதலிய ரோகங்களால் விகாரமான கண்ணோடு கூடியவனாயும், ஸ்த்ரீ ஸுகத்தின் பெருமையை கொஞ்சமேனும் அறியாதவனாயும், மிகவும் முடனான பரம ப்ராக்ருதனாகவும் இருந்தாலும், பராசக்தியினுடைய கடைக்கண் பார்வையின் வழியில் பூர்வ புனைய வசத்தால் வந்து சேர்ந்து தேவியின் கடாக்ஷத்திற்கு பாத்ரனாக ஆகிவிட்டால், அந்த மனிதனை பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகமென்ற மூன்றுலோகங்களிலுள்ள ஸ்த்ரீகளும் மன்மதனாக அறிந்து இவன் மன்மதன்தான் என்ற எண்ணத்துடன் பின் தொடர்ந்து போகிறார்கள். இதனால் துர்பகனான மனிதனையும் ஸுபகனாக செய்துவைக்கும் படியான சக்தி விசேஷம் தேவியினுடைய கடாக்ஷத்திற்கு இருக்கிற தென்பதாவது ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.

இந்த ச்லோகத்தை ஸ்த்ரீவச்யதரம் என்று மஹான்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ப்ராக்ருதமான ஸ்த்ரீகளினுடைய வச்யத்தை மாத்ரம் தேவியினுடைய கடாக்ஷ பாதம் உண்டுபண்ணுகிறதென்பது

மாத்ரம் போதாது. இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்தீரீகளோ அப்ராக்ருதமான ஸ்தீரீகளாகிய உபநிஷத்துக்கள் என்பதை அறியவும். உபநிஷத்துக்களுக்கு ஸ்ச்சிதானந்த ரூபமான பரப்ரஹ்மம் என்ற காமேச்வரனிடத்தில்தான் பரம தாத்பர்யம் என்பதை உபக்ரமோபஸம்ஹார ஐக் வரியிடத்தில்தான் பரம தாத்பர்யம் என்பதை உபக்ரமோபஸம்ஹார ஐக்யம், அப்யாஸம், அபூர்வத்வம், பலம், அர்த்தவாதம், உபபத்தி என்ற ஆறுவிதமான தாத்பர்யலிங்கங்களால் அறியவேண்டும். தேவியினுடைய கடாக்ஷபாதம் எந்த மனிதனிடத்தில் விழுந்தாலும் அவன் காமேச்வரன் என்ற பரப்ரம்மமாகவே ஆகிவிடுகிறான். அதனால் ப்ரம்மத்தைத் தேடி வரும் உபநிஷத்துகளாகிற திவ்ய ஸ்தீரீகள் தேவியினுடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரஞான மனிதனை பரப்ரஹ்மம் என்று நினைத்து தான் குறிப்பிடும் வஸ்து இந்த மஹாநுபாவன்தான் என்று நினைத்து இவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடுகிறார்கள் என்றுதான் இதன் தத்வம் என்பதை அறிய வேண்டும். அதாவது பூர்வ புண்யத்தால் பராசக்தியின் கடாக்ஷத்திற்கு பாத்ரஞான ஆகிறான். உடனே அந்த புருஷன் காமேச்வர ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்து ஸகலமான உபநிஷத்துக்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற மஹிமையோடு கூடின பரப்ரஹ்மமாக விளங்கிவருகிறான் என்ற அர்த்தத்தை அறியவும்.

—: 0 :—

14. ஆதாரச் க்ரத்தின்மேலுள்ள தேவியின்
வார்ணனம்

क्षितौ षट्पञ्चाशद्विसमधिक पञ्चाशदुदके
हुताशे द्वाषष्टिः चतुरधिक पञ्चाशदनिले ।
दिविद्विषष्टत्रिंशत् मनसि च चतुः षष्टिरिति ये
मयूखाः तेषामप्युपरि तव पादाम्बुजयुगम् ॥ १४ ॥

2

கூதிதள ஷட்டாஸாஸிஸையிக வஸாஸாஸாஸகெ

ஹுதாஸெ அரஷ்ஷி: உதாரண வனாஸடிநியெ !

உரிவினியுடைய உதவி உதவு: ஷஷிபிரியை

உயிவா: தெவாஜவ்யுவரி தவ வாடிாஸுஜயுமடி || கச ||

கூடிதெள ஷட்பஞ்சாசத்விஸமதிக பஞ்சாசதுதகே
ஹுதாசே த்வாஷஷ்டி: சதுரதிக பஞ்சாசதநிலே ।
திவித்விஷ் ஷட்த்ரிம்சத் மநஸிச சது: ஷஷ்டிரிதியே
மயூகா: தேஷாமப்யபரி தவ பாதாம்புஜயுகம் ॥ 14 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பரதேவ
தையே! ये ये ये = எந்த मयूखा: மயூகா: = கிர
ணங்கள் क्षितौ க்ஷிதௌ க்ஷிதௌ = ப்ருத்வீ தத்வமாகிற மூலா
தார சக்ரத்தில் षट्पञ्चाशत् ஷட் பஞ்சாசத் =
ஐம்பத்தாறுகளோ उदके உடகே உதகே = ஐல தத்வமாகிய
மணிபூரக சக்ரத்தில் त्रिसमधिकपञ्चाशत् த்ரிஸமதிகபஞ்சாசத் = ஐம்பத்திரண்டு
களோ हुताग्ने ஹுதாஸௌ
ஹுதாசே = அக்னி தத்வமாகிற ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில்
द्वापष्टि: ட்வாஷ்டி: த்வாஷ்டி: = அறுபத்திரண்டு
களோ अनिते
अनिते அநிலே = வாயு தத்வமாகிற அநாஹத சக்ரத்தில்
चतुरधिक पञ्चाशत् அதுரதிக பஞ்சாசத் =
ஐம்பத்து நான்குகளோ दिवि திவி = ஆகாச தத்வமாகிற
விசுத்தி சக்ரத்தில் द्वि: षट्त्रिंशत् த்வி: ஷட் த்ரிம்சத்
= எழுபத்திரண்டு
களோ मनसि च मनஸி அ மனஸி ச = மனஸ்
தத்வமாகிற ஆக்ஞா சக்ரத்தில் चतु: षष्टि: அது: ஷஷ்டி: சது:
ஷஷ்டி: = அறுபத்தி நான்குகளோ इति इति = என்பது
சாஸ்த்ர ப்ரஸித்தமானதுகளோ तेषां தெஷாம் தேஷாம் = அந்த
கிரணங்களுடைய उपर्यपि உபர்யபி = மேலானதான
ஸஹஸ்ர தள கமலம் என்று சொல்லப்படுகிற ப்ரம்மரந்த்ர
சக்ரத்திற்கும் நடுவினிருக்கும் சந்த்ரபிம்ப ரூபமான பைந்தவ
ஸ்தானத்தில் तव तव तव = உன்னுடைய पादं वुजयुगं பாடாம்
பாடாம் புவயுகம் = இரு பாதகமலங்கள் वर्तते
வர்ததே வர்ததே = விளங்கிவருகின்றன.

தாற்பார்யம்:

ஸ்ரீவித்யாதந்தரத்தில் ஸமயாசாரம் கௌலாசாரம் என்று ஆசாரம்
இருவகைப்படும். பாஹ்ய பூஜா ப்ரதானமான ஆசாரத்தை கௌலாசாரம்
என்றும் ஆந்தர பூஜா ப்ரதானமான ஆசாரத்தை ஸமயாசாரம் என்றும்
ஸ்ரீ வித்யாதத்வ வேதிகள் சொல்வார்கள். ஸமயாசாரத்தை அநு
ஸரித்து ஆந்தர பூஜாவிதானப்படி அந்தர்முகான் அநுஸந்தானம் செய்ய
வேண்டிய ப்ரகாரமானது இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்படுகிறது.
மனிதனுடைய சரீரத்திற்குள் மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம்,
அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்ற ஆறு சக்ரங்கள் இருந்துவருகின்
றன. இந்த ஆறுவிதமான சக்ரஸ்வரூபந்தான் ஸ்ரீசக்ரம் என்பதே.
ஸ்ரீ சக்ரரூபமான இந்த ஆறு சக்ரங்களையும் மூன்று கண்டங்களாக
சாஸ்த்ரத்தில் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூலாதாரமும் ஸ்வாதிஷ்டானமும்
சேர்ந்து ஒரு கண்டமாகவும், மணிபூரகமும் அநாஹதமும் சேர்ந்து
ஒரு கண்டமாகவும், விசுத்தியும் ஆக்ஞையும் சேர்ந்து மற்றொரு

கண்டமாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதல் கண்டத்தினுடைய மேல்பாகத்தில் அக்னியினுடைய ஸ்தானம்; அதற்குத்தான் ருத்ர க்ரந்தி என்று சாஸ்தரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது கண்டத்தினுடைய மேல்பாகத்தில் ஸுலர்யனுடைய ஸ்தானம்; அதற்குத் தான் விஷ்ணுக்ரந்தி என்று பெயருண்டு. மூன்றாவது கண்டத்தின் மேல்பாகத்தில் சந்த்ரனுடைய ஸ்தானம்; அதற்கு பரம்மக்ரந்தி என்று பெயர் வழங்கிவருகிறது. முதலாவது கண்டத்தின் மேல்பாகத்திலுள்ள அக்னியானது தன்னுடைய ஜ்வாலைகளால் முதல் கண்டம் முழுமையும் சூழ்ந்துகொண்டு வருகிறது. இரண்டாவது கண்டத்தின் மேல்பாகத்தி லுள்ள ஸுலர்யன் தன் கிரணங்களால் இரண்டாவது கண்டம் முழுமையும் சூழ்ந்துகொண்டு பாளிக்கிறான். மூன்றாவது கண்டத்தின் மேல்பாகத்தி லுள்ள சந்த்ரனே தன்னுடைய கலைகளால் மூன்றாவது கண்டத்தை சூழ்ந்துகொண்டு விளங்குகிறான்.

மூலாதாரம் என்ற சக்ரத்தில் ப்ருத்வீதத்வமானது (அதாவது பார்த் திவமான ஒரு ஸ்வாயம்புவலிங்கமானது) விளங்கி வருகிறது. அது அக்னி யினுடைய ஸ்தானமானதினால், ஐம்பத்தாறு விதமான ஜ்வாலைகள் பாளித்துக்கொண்டு வருகின்றன. மணி பூரக சக்ரத்தில் ஐவதத்வம், அதாவது அப்யமான ஒரு ஸ்வாயம்புவலிங்கம் பாளித்துவருகிறது. அதிலே ஐம்பத்திரண்டுவிதமான அக்னி ஜ்வாலைகள் ப்ரகாசித்து வரு கின்றன. இவ்விதம் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் மூலாதாரத்தில் 56 விதமா யும், மணி பூரகத்தில் 52 விதமாயும் ப்ரகாசிப்பதை கவனித்து அக்னி ஜ்வாலைகள் 108 விதம் என்று அறியவும். அதுபோலவே, ஸ்வாதிஷ்டா னத்தில் அக்னித்வம் பாளித்துவருகிறது. அதாவது ஜ்யோதிர்மய மான மஹாலிங்கம் பாளித்துவருகிறது. மணிபூரகமும் அநாஹதமும் சேர்ந்து ஸுலர்யகண்டம் ஆனதாலும் மணிபூரகத்திற்கும் அநாஹதத் திற்கும் நடுவில், ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரம் இருப்பதினாலும் அக்னி தத்வாத் மகமான ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்திலும் மணிபூரக சக்ரத்தில் ஸம்பந்தப் பட்ட ஸுலர்யனுடைய கிரணங்கள் வீசவேண்டியதவச்யமானதினால் 62 ஸுலர்ய கிரணங்கள் பாளித்து வருகின்றன.

அவ்விதமே வாயுதத்வத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநாஹத சக்ரத் தில் 54 கிரணங்கள் வீசுகின்றன. அவ்விடத்தில் வாயுரூபமான ஸ்வாயம் புவலிங்கம் விளங்கிவருகிறது. ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் 62-ம் அநாஹதத் தில் 54 மாக ஸுலர்ய கிரணங்களை 116 கிரணங்களாக பாவிக்க வேண்டியது.

மணிபூரகமும் அநாஹதமும் சேர்ந்து ஸுலர்யகண்டமென்று முன் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால், மணிபூரகத்திற்கு மேலிருக்கும் ஸ்வாதிஷ்டா னத்திலும் அநாஹதத்திலும் ஸுலர்ய கிரணங்களுக்கு ப்ரஸரணம் ஏற்பட் டதுபோல், மணிபூரக சக்ரத்தில் ஸுலர்ய கிரணங்கள் இவ்வளவு என்று ஏன் சொல்லவில்லை என்றாலோ ஸுலர்யனும் அக்னியும் ஒன்றுதான் என்ற அபிப்ராயத்தைக்கொண்டு மணிபூரகத்திலுள்ள அக்னிஜ்வாலை களிலேயே ஸுலர்யகிரணங்களை அந்தர்பாவப்படுத்தவேண்டியதவச்ய மானதால், மணிபூரக சக்ரத்தில் ஸுலர்ய கிரணங்கள் இவ்வளவு என்று தனிப்பட சொல்லவில்லை. அதுபோலவே மூலாதாரமும் ஸ்வாதிஷ்டான மும் சேர்ந்து அக்னிகண்டமானாலும் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி ஜ்வாலைகள் இவ்வளவு என்று சொல்லாததற்கு காரணமும் ஸுலர்யகிர ணங்களால் அக்னி ஜ்வாலைகளுக்கு அந்தர்பாவம் ஏற்பட்டதேதானாகும்.

15. உபாஸனத்தால் கவித்வ ப்ராப்தி (ஸாரஸ்வத ப்ரயோகம்)

शरज्ज्योत्सना शुद्धां शशियुत जटाजूट मकुटां
वरत्रासत्राण स्फटिक घटिका पुस्तककराण् ।
सकृन्नात्वा नत्वा कथमिव सतां सन्निदधते
मधुक्षीरद्राक्षा मधुरिमधुरीणाः कणितयः ॥ १५ ॥

ஸரஜ்யோத்ஸனா ஸுஹா மஹரிபுத ஜடாஜூட் மகுடா
வரத்ராஸத்ராண ஸ்படிக வடிகா புஸ்தககராம் ।
ஸக்யுந்நவா நத்வா கதமிவ ஸதாம் ஸந்நிதததே
மதுக்ஷீரத்ராக்ஷா மதுரிமதுரிணா: கணிதய: ॥ ௧௫ ॥

சரஜ்யோத்ஸனா சுத்தாம் சசியுத ஜடாஜூட் மகுடாம்
வரத்ராஸத்ராண ஸ்படிக கடிகா புஸ்தககராம் ।
ஸக்ருந்நத்வா நத்வா கதமிவ ஸதாம் ஸந்நிதததே
மதுக்ஷீரத்ராக்ஷா மதுரிமதுரிணா: பணிதய: ॥ 15 ॥

பதவுரை : -

हे भगवति ~~செவ்வகவிதேவியே~~ = பராசக்தியான ஹே
தாயே शरज्ज्योत्सना शुद्धां ~~சரஜ்யோத்ஸனா ஸுஹா~~ = சரத்தகால சந்த்ரிகையைப் போல் ரொம்ப வெளுப்
புத்தாம் = சரத்தகால சந்த்ரிகையைப் போல் ரொம்ப வெளுப்
பான வர்ணமுள்ளவளாயும் शशियुत जटाजूट मकुटां ~~சசியுத ஜடாஜூட் மகுடாம்~~ = சந்த்ரகலை
யால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தலை முடியோடும் நவரத்னங்களால்
இழைக்கப்பட்ட கரீடத்தோடும் கூடினவளாயும் वरत्रासत्राण
स्फटिक घटिका पुस्तककरां ~~வரத்ராஸத்ராண ஸ்படிக வடிகா புஸ்தக
கராண~~ = தனது
பக்தர்களுக்கு அபீஷ்டமான வரனைக் கொடுக்கும் முத்ரை
யென்ன, யம பயத்தை நிவ்ருத்தி செய்து மோக்ஷத்தைக்
கொடுக்கும் அபய முத்ரை யென்ன, ஸ்படிக மாலை யென்ன,
புஸ்தக மென்ன, இவைகளை நான்கு கைகளிலும் அலங்கார
மாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவளாயுமுள்ள त्वा ~~வைத்து~~ =
உன்னை सकृन्नात्वा ~~ஒருமுறை~~ = ஒரே தடவை नत्वा ~~நத்வா~~

~~சுதவ்ய~~ = நமஸ்காரம் பண்ணினதினால் ~~சதா~~ ~~வந்தா~~ ~~வந்தா~~ =
 உன்னுடைய பக்தர்களுக்கு ~~மபுஷீரதாஷா மபுரிமபுரிணா: கணितय:~~
~~மபுஷீரதாஷா மபுரிமபுரிணா: கணितय:~~ = தேன், பால், த்ராகை இவைக
 ளுடைய தித்திப்பை அதிகரித்த, தித்திப்புள்ள வாக்குகள் (அழ
 கான வாக் விலாஸங்கள்) ~~कथमिव~~ ~~कथमिव~~ = ஏன்
~~नसन्निदधते~~ ~~नसन्निदधते~~ ~~नसन्निदधते~~ = தானாகவே நதி ப்ரவா
 கம்போல் ப்ரவாகித்து ஸாந்தியத்தை அடையாது. கட்டாயம்
 உன் பக்தர்களுக்கு மதுரமான வாக்குகள் ஸ்வயமாகவே
 ஸித்திக்கின்றன.

தாத்தப்ரியம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் பராசக்தியை உபாஸிக்கிற ஸ்ரீவித்யா உபாஸ
 கர்களுக்கு ஸகல வித்யைகளிலும் அபாரமான பாண்டித்யமும், ஸ்வய
 மாகவே கவனம் பண்ணக்கூடிய சக்தி விசேஷங்களும் ஏற்படுமென்று
 சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வித்யையில் மேன்மையை அடையவேண்டு
 மென்று நினைக்கும் மனிதன் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியை
 த்யானம் செய்யவேண்டும். த்யானம் பண்ணும் ப்ரகாரத்தையோ
 அடியிற்கண்டபடி அறியவும்.

“ஹே லோகமாதாவான பராசக்தியே ! உன்னுடைய சரீரமோ சரத்
 காலத்தில் பூர்ண கலையோடு உதித்த சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகையானது
 எவ்விதம் வெண்ணிறமாயுள்ளதோ, அதுபோல் மிகவும் வெண்ணிறத்
 தோடு பாஸிக்கிறது. அதனால் ரஜோகுணமோ, தமோகுணமோ இந்த
 இரண்டுவிதமான குணங்களுடைய ஸம்பந்தமே உனக்கு இல்லையென்று
 வெளியாவதோடுபுகூட, நீ சுத்த ஸத்வமுர்த்தியென்றும், உன் ஸ்வ
 ரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகின்றாய். அதனால் ரஜோகுணத்திற்கும் தமோ
 குணத்திற்கும் அவகாசம் கொடுக்காமல் சுத்தமான ஸத்வகுணத்தையே
 ப்ரதானமாக அவலம்பித்த மஹாபுருஷர்களே உன்னுடைய உபாஸனத்
 தில் அதிகாரமுள்ளவர்களென்று வெளியாகிறது. அத்துடன் ஹே, என்
 தாயே ! உன்னுடைய ஜடாமுடியில் சந்த்ரகலையும், சிரஸ்ஸில் நீ தரித்துக்
 கொண்டிருக்கும் நவரத்தனங்களால் இழைக்கப்பட்ட கரீடமும், எனக்கு
 உன்னுடைய சரணாஸித்தத்தில் மிகுந்த பக்தியைக் கொடுத்து வருகிறது.
 சந்த்ர கலையை ஜடாமுடியில் தரிக்கும் பரமசிவ ஸ்வரூபத்தை, உன் ஸ்வ
 ரூபத்தில் நீ அடக்கிக்கொண்டுவிட்டபடியால் உன் ஜடாமுடியில் அந்த
 சந்த்ரகலை காணப்படுகின்றது. அதனால் உன்னுடைய ஆராதனத்தால்
 காமேச்வரனுடைய ஆராதனமும் செய்ததாகவே ஸித்திக்கின்றது.
 அத்துடன் ஸகல லோகங்களையும் நீ ஆளுகிறவளென்பதை உன்
 சிரஸ்ஸிலுள்ள விசேஷமான கரீடம் ஸூசிச்சிகிறது. அதனாலும் நீ
 மஹாராக்ஷீ என்று எனக்கு நன்றாகப்பலப்படுகின்றது. அதோடு நான்கு
 கைகளோடு நீ கூடிக்கொண்டு விளங்கிவருகிற மஹிமையைப் பார்க்க
 என் மனமானது உன் திருவடியில் என்னை சரணாகதி அடையும்படியாக
 வற்புறுத்தி உனக்கு மேலான தெய்வமே கிடையாதென்றும் உபதேசிக்
 கின்றது. நீ ஒரு கையில் பக்தர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய அபீஷ்டமான

வரன்களையும், ஒரு கையில் அபயமென்ற மோகூத்தையும், ஒரு கையில் ஸ்படிக மாலைமையும், மற்றொரு கையில் புஸ்தகத்தையும் தரித்து வருகிறாயே, அது உன்னை தர்சனம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மிகுந்த ஆச்சர்யத்தைக் கொடுத்து வருகிறது. உன்னுடைய வரஹஸ்தம், அபய ஹஸ்தம், இவைகளின் உண்மையை உன்னுடைய கடாஷுத்தால் கொஞ்சம் நான் அறிந்தவனாக இருந்தாலும், ஸ்படிகமாலை, புஸ்தகம் இவைகளின் உண்மையை என்னால் அறியமுடியவில்லை. ஒரு ஸமயம் நீயே உன்னுடைய பக்த ஜனங்களுக்கு ஸ்படிகமாலைமையை கையில் தரித்துக் கொண்டு 'என்னுடைய மகாமந்திரத்தை நீ ஜபம் செய்து வந்தால் என்னுடைய ஸ்வரூபம் உனக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக புலப்படும்' என்பதைத் தான் ஸ்படிகமாலைமையை கையில் வைத்துக்கொண்டு போதிக்கின்றாயோ! அப்படி 'என் ஸ்வரூபம் ப்ரத்யக்ஷமான பிற்பாடு உனக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணுவதற்கு நானே குருமூர்த்தியாக இருந்துவருகிறேன்' என்பதை கையில் புஸ்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு போதிக்கின்றாயோ! "நான் ஒன்றையும் அறியேன். உன் பரிபூர்ணமான கடாஷுமே எனக்கு ஸகலவிதமான சொத்து என்பது எனக்கு நிச்சயம். மேல்சொன்னபடி உன் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யும் புண்ய ஜனங்களுக்கு ஸரஸ்வதி கடாஷும் பரிபூர்ணமாக ஏன் ஏற்படாது? தேன், பால், த்ராகைஷு, இவைகளைக்காட்டிலும் மதுரமான தன் வாக்குகளால் ஸகல லோகங்களையும் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு மஹாபண்டிதர்களாக விளங்கிவருவார்கள் என்பதற்கு ஆக்ஷேபணையே இல்லை. ஆகையால் நான் மேல்சொன்னபடி உன் ஸ்வரூபத்தை எப்பொழுதும் த்யானம் செய்து வருகிறபடியால் என்னையும் நீ மஹாகவியாகச் செய்யவேண்டுமென்று உன்னை சரணமடைகிறேன். உன் கடாஷுத்தால் மஹா கவியாக ஆவதற்கு உன்னுடைய ஸ்வரூபத்யானம் வரையிலுங் கூட போகவேண்டாம். உனக்கு ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்தாலே போதும். உன்னை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவர்களுடைய மனதிலேதான் கவித்வமென்ற அங்குரம் முளைக்கும். ஆகையால் மஹத்தான கவிதைக்குக் காரணமான உன்னுடைய நமஸ்காரத்தில் ஆவலுள்ள மனிதர்களே புண்யத்தைச் செய்தவர்களென்று சொல்லவேண்டும்." இவ்விதம் ஸகல ஜனங்களும் பராசக்தியினுடைய ஸ்வரூப த்யானத்தாலோ, ஸ்தோத்ரத்தாலோ, நமஸ்காரத்தாலோ, மஹாகவிகளாகத் தான் ஆகி ஞானலாபத்தை அடைந்து ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடைய முன்னுக்கு வரவேண்டும்.

இந்த ச்லோகமானது ஸாரஸ்வத ப்ரயோகமானதினாலும் இதற்கு அடுத்த மற்றும் இரண்டு ச்லோகங்களும் இந்த ச்லோகத்தைச் சார்ந்ததினாலும் ஸாரஸ்வத ப்ரயோகத்தின் க்ரமத்தை அந்த ச்லோகங்களின் தாத்பர்யங்களிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

16. வித்யா விலாஸ லாபம்

कवीन्द्राणां चेतःकमलवन वालातपरुचि
 भजन्ते ये सन्तः। कतिचित् अरुणासेव भवतीम् ।
 विरिञ्चिप्रेयस्याः। तरुणतर शृङ्गारलहरी
 गभीराभिः वाग्भिः। विदधति सतां रञ्जनसमी ॥ १६ ॥

கவீந்த்ராணாம் செத: கமலவந வாலாதபருசி
 ஹஜந்தே யே ஸந்த: கதிசித் அருணாமேவ பவதீம் ।
 விரிஞ்சிப்ரேயஸ்யா: தருணதர ச்ருங்காரலஹரீ
 மஹீராபி: வாग्भि: விதததி ஸதாம் ரஞ்சநமீ ॥ १६ ॥

கவீந்த்ராணம் சேத: கமலவந பாலாதபருசிம்
 பஜந்தே யே ஸந்த: கதிசித் அருணாமேவ பவதீம் ।
 விரிஞ்சி ப்ரேயஸ்யா: தருணதர ச்ருங்காரலஹரீ
 கபீராபி: வாக்பி: விதததி ஸதாம் ரஞ்சநமீ ॥ 16 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति ~~कवीन्द्राणां~~ = வேற பராசக்தியான
 தாயே ~~कवीन्द्राणां~~ = கவீந்த்ராணம் = சிறந்த வித்வான்
 களுடைய ~~चेतःकमलवन वालातपरुचि~~ = செத:கமலவந வாலாதபருசி
 = மனதாகிற தாமரைப் புஷ்பத்தினுடைய கூட்டத்தை மலரச்செய்யும் இளம் வெய்யில்
 காந்தியைப்போலொத்த காந்தியோடு கூடினவளாயும் ~~अरुणां~~
 = அருணை என்று பெயருள்ளவளாயும்,
 சிகப்பு வர்ணமுள்ளவளாயும் இருக்கிற ~~भवतीम्~~ = பவதீம்
 = உம்மை ~~कतिचित्~~ = கதிசித் = சில ~~ये~~ = எந்த
~~सन्तः~~ = ஸந்த: = ஸத்புருஷர்கள் ~~भजन्ते~~ = பஜந்தே
 = ஸேவிக்கின்றார்களோ ~~ते~~ = அந்த ~~अमी~~ =
 இந்த ஸத்புருஷர்கள் ~~विरिञ्चिप्रेयस्याः~~ = விரிஞ்சிப்ரேயஸ்யா: =
 ப்ரேயஸ்யா: = ப்ரம்மாவின் பத்தினியான ஸரஸ்வதியினுடைய
~~तरुणतरशृङ्गारलहरी गभीराभिः~~ = தருணதர ச்ருங்காரலஹரீ
 = தருணதர ச்ருங்காரலஹரீ கபீராபி: = மிகவும் யௌவனத்தை
 அடைந்த ச்ருங்காரலஹரீ = ப்ரவாகம்போல்,

கம்பீரமான வாग्भि: ~~வித்தி~~ ~~வந்தி~~ = வாக் விலாஸங்களால் சதா
~~வந்தி~~ ~~வந்தி~~ = ஸப்யாருக்கு ரஜன் ~~வந்தி~~ ~~வந்தி~~ = மன
 ஸ்ஸந்தோஷத்தை வித்யதி ~~வித்தி~~ ~~வந்தி~~ = செய்கின்றார்கள்
 தாத்தப்யம் :-

இந்த ச்லோகமும் மனிதர்களுக்கு வித்யா விலாஸத்தை உண்டுபண்
 னும் ஸாரஸ்வத ப்ரயோகத்தையே சேர்ந்ததாக ஆகிறது. சரீரத்திற்
 குள் ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில், பகவதியை த்யானம் செய்யவேண்டும்,
 ஹ்ருதய கமலத்தில் பாஸித்துவரும் பராசக்திக்கு, அருணை என்ற பெயர்
 சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த தேவியினுடைய சரீர
 காந்தியும், செம்பருத்தி பூவைப்போல் சிகப்பு வர்ணமுள்ளது. பெயராலும்,
 காந்தியாலும் அருணை என்று உபாஸகர்களுடைய அனுபவத்தில்
 தேவியானவள் பாஸித்து வருகிறாள். அந்த பராசக்திக்கு எட்டு கைகளை
 த்யானம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு கையில் பாசத்தையும், ஒரு
 கையில் ஈட்டியையும், ஒரு கையில் கரும்பாகிய வில்லையும், ஒரு
 கையில் புஷ்ப பாணங்களையும், ஒரு கையில் வரளங்களையும், ஒரு
 கையில் அபயம் என்ற மோக்ஷத்தையும் ஒருகையில் புஸ்தகத்தையு
 மும், ஒரு கையில் ஸ்படிக மாஸையையும் வைத்துக்கொண்டு
 விளங்கிவருகிறாள். ஸூரியன், சந்திரன், அக்னி, இந்த மூன்று
 தத்வங்களும் அந்த பராசக்திக்கு மூன்று கண்களாக விளங்கி வரு
 கின்றன. மஹா பிந்துவாகிய அம்ருதக் கடலில் வித்யா பீஜங்களை
 எழுதிக்கொண்டு விளையாடி வருகிறாள். அந்த தேவியினுடைய
 ஸ்வரூபம் அகாரமுதல் எகார முடிய மாத்ருகாக்ஷரங்களே ஸ்வரூப
 மாக விளங்கிவருகிறபடியால் அக்ஷர ரூபமான ஸரஸ்வதியே அந்த
 பராசக்தியென்று வெளியாகிறது. ஸரஸ்வதி ரூபமானதால் உபாஸகர்
 களுக்கு பரிபூர்ண ஸரஸ்வதி கடாக்ஷத்தை அந்த தேவியானவள்
 கொடுத்துவருகிறாள். அந்த தேவியினுடைய சரீர காந்தியானது சிகப்பு
 வர்ணமாக இருக்கும் காரணத்தாலும் உபாஸகர்களும் அவ்விதமே
 த்யானம் செய்த மஹிமையாலும் உபாஸகர்களுடைய முக கமலத்தி
 லிருந்து பெருகிவரும் வாக் விலாஸங்களெல்லாம் ச்ருங்கார ரஸ ப்ரதான
 மாகவே விளங்குகின்றன. அவர்களுடைய வாக் விலாஸமாகிற அம்ரு
 தத்தை பானம் செய்த ஸபையோர்களும் பரமானந்தத்தை அனுபவிக்கி
 ன்றார்கள். அந்த உபாஸகர்களை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு
 அவர்களால் உபாஸிக்கப்பட்ட பராசக்தியே ஸபையில் உள்ள ஜனங்களை
 ச்ருங்கார ரஸ ப்ரதானமாக வாக் விலாஸங்களால் வ்யாமோஹப் படுத்து
 கிறாள். அந்த சுபஸ்தலமானது இந்ந்ரஸபைக்கும் மேலானதாகவே
 விளங்கிவரும். இவ்விதம் பராசக்தியை ஹ்ருதய கமலத்தில் உபாஸித்து
 தேவியினுடைய பரிபூர்ணமான அனுக்ரஹத்தையும் தான் அடைந்து
 இந்த உபாஸனத்தின் வைபவத்தை அனுபவித்த ப்ராசீன வித்வான்க
 ளுக்குள் காளிதாஸனை முதன்மையாக விவேகிகள் அறிந்துகொள்ள
 லாம். காளிதாஸனைப்போல் மஹாகவி வேறு யாரும் இல்லை என்பதையு
 ம் நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். அந்த மஹாகவியினுடைய முக கமலத்தி
 லிருந்து ப்ரவாஹித்துவரும் வாக் விலாஸமாகிய அம்ருதப் பெருக்குகளில்,
 ச்ருங்கார ரஸமே ப்ரதானமாக பாஸித்துவரும் மஹிமையையும், ஸாஹித்ய
 ரஸத்தை ஆஸ்வாதனம் பண்ணின வித்வான்கள் அறிந்த விஷயமே.
 அந்த காளிதாஸ மஹாகவியினுடைய வாக் விலாஸங்களெல்லாம் ச்ருங்க
 கார ரஸ ப்ரதானம் என்பதற்கு சிறியதான ஒரு உதாஹரணத்தை கவ
 னிக்கவும். அதாவது :-

உஜ்ஜயினி என்ற நகரத்தில் போஜன் என்ற அரசன் மஹா ப்ரஸித் தனாக விளங்கி வந்தான். அந்த அரசன், ப்ரக்ருதத்தில் உள்ள பராசக்தியை ஆராதித்து தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்திற்கு பாத்ரமாரும்படியான பாக்யத்தைச் செய்த அபூர்வமான ஒரு மஹாபுருஷனே. ஸம்ஸக்ருத வித்தையில் ரொம்பவும் சிறந்த பாண்டித்யம் உள்ளவன். அந்த அரசனுடைய ஸபையில், இந்த காளிதாஸன் என்ற மஹா கவியாளவர், ப்ரதான வித்வானாக விளங்கி வந்தார். மற்றும் பவபூதி, வரருசி முதலான பெரிய வித்வான்கள் அரசனுடைய ஸபையில் குவிந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒரு தினத்தில் அரசன் மஹாஸபையில்

कुसुमे कुसुमोत्पात्तः श्रयते न च दृश्यते

குஸுமே குஸுமோத்தபத்தி: ச்ருயதே ந ச த்ருச்யதே

குஸுமே குஸுமோத்தபத்தி: ச்ருயதே ந ச த்ருச்யதே என்று பாதி ச்லோகத்தை மாத்ரம் சொல்லிவிட்டு இதை பூர்த்தி செய் பவர்களுக்கு பாதி ராஜ்யம் தருவதாக அரசன் ப்ரதிக்கை செய்தான். பவபூதி; வரருசி, முதலான வித்வான்களுக்கு ராஜனுடைய அபிப்ராயம் இன்னதுதான் என்று ஸ்பூரிக்காததால் உத்தரார்த்தத்தை பூர்த்தி பண்ண அதாவது மற்ற பாதி ச்லோகத்தை பூர்த்தி பண்ண, ப்ரதியை ஏற்படாமலே கஷ்டப்பட்டார்கள். காளிதாஸ மஹா கவியோ, கொஞ்சமேனும் ஆலோசிக்காமல் ஸபையில் தன்னுடைய அருகில் அமர்ந்திருக்கும், தன்னால் அனுபவிக்கப்பட்டு வருகிற ஒரு தாளியைப் பார்த்து

वालेतवमुखाम्भोजे दृष्टं इन्दीवरद्वयं

வாஸ்தவமுகாம்பொஜே ட்ருஷ்டம் இந்நீவரத்வயம்

பாலே தவ முகாம்போஜே த்ருஷ்டம் இந்நீவரத்வயம்

என்று சொல்லி அரசனுடைய ச்லோகத்தின் பின் பாதியை பூர்த்தி செய்தான். அரசனுடைய ஸந்தோஷத்தை அளவிட முடியவில்லை. அரசனால் செய்யப்பட்ட முன் பாதி ச்லோகத்திற்கோ, “புஷ்பத்தில் புஷ்பம் முளைத்திருப்பதாக கேள்விப்படுகிறது, ஆனால் பார்க்கப்பட வில்லை” என்ற அர்த்தம் பாவிக்கிறது. ராஜனுடைய அபிப்பிராயமும் அதுதான். காளிதாஸன் செய்த பின் பாதி ச்லோகத்திற்கோ ‘உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய முகமே தாமரைப் புஷ்பமென்றும் அதில் காணப்படும், இரண்டு கண்களும் நீலோத்பல புஷ்பமென்றும்’ அர்த்தமானது வெளியாகிறது. புஷ்பத்தில் புஷ்பம் என்பதை அரசனுக்கு காளிதாஸ மஹாகவி ப்ரத்யக்ஷமாக காட்டிவிட்டார். இந்த ச்லோகத்தில் ச்ருங்காரரஸமே ப்ரதானமாக பெருகுகிறதென்பதையும் இதைக் கேட்ட ஸபையோர்கள், ச்ருங்காரரஸத்தில் மூழ்கி ஆனந்த தாண்டவமாடினார்கள் என்பதையும் யாரால் மறுக்கமுடியும். இந்த வையவங்களெல்லாம் எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஏற்படக்கூடியதல்ல. அருணை என்ற தேவியை ஹ்ருதய கமலத்தில் உபாஸிக்கும் புண்யவான்களுக்குத்தான் இது ஸித்திக்கக்கூடியது, அதிலும் காளிதாஸனைப்போல் பராசக்தியை ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்த மஹாகவிகளுக்கே கிடைக்கக் கூடியது.

அதனால் இந்த ச்லோகத்தையோ இதற்கு மூலபூதமான வாமகேச்வர தந்தரத்திலுள்ள ச்லோகங்களையோ சொல்லிக்கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்தில் அருணை என்ற தேவியை தினந்தோறும் உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸரஸ்வதி கடாക്ഷம் பரிபூர்ணமாக ஸித்திக்கும்.

த்யானத்திற்கு உபயோகமாக வாமகேச்வர தந்திரத்திலுள்ள ச்லோகங்கள் அடியிற்கண்டவைகளே

अरुणाख्यां भगवतीं अरुणाभां विचिन्तयेत् ।
पाशाङ्कुशधरां देवीं धनुर्वाणधरां शिवाम् ॥ १ ॥

वरदाभय हस्ताश्च पुस्तकाक्षस्रगन्विताम् ।
अष्टबाहुं त्रिनयनां खेलन्तीं अमृताम्बुदौ ॥ २ ॥

साकरोत्येव शृङ्गारसास्वादन लम्पटान् ।

सभासदः तथासर्वान् साधिक्रेन्द्रः सभास्थलः ॥ ३ ॥

கருணாவதிரம் ஹதவதீம் கருணாஸாம் விநிஞயெசு ।

பாஸாஜு-பயராஃ செஷிஃ யதுஸ-காணயராஃ ஸிவாஸு ॥ ௧ ॥

வரலாறு ஹமோன வுஸுகாசுஸுமநிதாடி.

சுஷ்ரூபாஹம் திருநயநாம் வெருஜீம் சுஷுதாம்புஜா || ௨ ||

ஸாகுரொதேவ (புஜாராஸாஸாஜந மும்ஷ்டாந) ।

ஸஹாஷ்டி: தயாஸவ-ஃநாநு ஸாயிகெந்: ஸஹாஷ்டு: || ௩ ||

அருணாக்யாம் பகவதீம் அருணாபாம் விசிந்தயேத் ।

பாசாங்குசுதராம் தேவீம் தநுர்பாணதராம் சிவாம் || 1 ||

வரதாபய ஹஸ்தாஞ்ச புஸ்தகாக்ஷஸ்ரகந்விதாம் ।

அஷ்டபாஹும் த்ரிநயநாம் கேலந்திம் அம்ருதாம்புதௌ
॥ 2 ॥

ஸாகரோத்யேவ ச்ருங்காரரஸாஸ்வாதந லம்படாந் |

ஸபாஸ்த: ததாஸர்வாந் ஸாதிகேந்த்ர: ஸபாஸ்தல: || 3 ||

—: 0 :—

17. வாக் விலாஸ லாபம்

सवित्रीभिर्वाचां शशिमणि शिलाभङ्गरुचिभिः

वशिन्याद्याभिः। त्वां सह जननि सञ्चिन्तयति यः ।

स कर्ता काव्यानां भवति महतां भङ्गिरुचिभिः

८ वचोभिः वाग्देवीवदन कमलामोद मधुरैः ॥ १७ ॥

மெய்தீ, துவ-கா-லா-ம் நாயகணி சரியா லு-நா-லி-லி:

வெரிநதாஜாவி: சுவாஃ ஸஹ ஜதநி ஸஸ்மிஞயதி ய: ।

ஸ கதா காவ்யாநாம் ஸுவதி உதாநாம் ஸஜீரூபிணி:

வெள்ளி: வாழ்க: வடிந கருவொடி உயுறொ: || கள ||

ஸவித்ரீபிர்வாசாம் சசிமணி சிலாபங்கருசிபி:

வசியந்த்யாபி: த்வாம் ஸஹ ஜநநி ஸஞ்சிந்தயதி ய: |

ஸ கர்தா காவ்யாநாம் பவதி மஹதாம் பங்கிருசிபி:

வசோபி: வாத்தேவீவதன கமலாமோத மதுரை: || 17 ||

பதவுரை : -

हे जननि! ஹே ஜநநி! ஹே ஜநநி! = ஹே லோகமாதாவா
 கிய பராசக்தியே வாசி வாசாம் = நவரஸங்களாலும்
 அலங்கரிக்கப்பட்ட வாக்கிலாஸங்களை சவித்ரீபி: ஸவித்ரீ:
 ஸவித்ரீபி: = உண்டுபண்ணுகின்றவர்களாயும் शशिमणि शिला
 भङ्गचिमि: ஸசரிமணி: ஸரிமூலஜநாநி: சசிமணி சிலாபங்க
 ருசிபி: = சந்த்ரகாந்தக் கல்லை பிளந்தால் அது எவ்விதமான
 வெண்மை நிறமுள்ளதாகக் காணப்படுமோ அதுபோல் மிகவும்
 ஸுந்தரமான மஹிமை, நிறம் இவைகளை உடைத்தானவர்களா
 யுமிருக்கின்ற वशिन्याद्याभि: வசின்யாடியாபி: வசின்யாத்யாபி:
 வசினி முதலான எட்டு விதமான சக்திகளோடு सह सह
 सह = சேர்ந்து त्वां क्वां த்வாம் = உன்னை य. य: य: = எந்த
 உபாஸகன் सञ्चिन्तयति ஸஞ்சிந்தயதி ஸஞ்சிந்தயதி = உபாஸிக்
 கின்றானோ स: ल: ल: = அந்த உபாஸகன் महतां உஹதாம்
 மஹதாம் = காளிதாஸன் முதலான மஹாகவிகளுடைய
 भङ्गचिमि: ஹஜ்ஜாநி: பங்கிருசிபி: = வாக்கிலாஸம் போலும்
 உல்லேகம் போலும் மஹிமையுள்ளதாயும் वादेवीवदन कमलामोद
 मयुरै: வாஹீவதன கமலாமோத மயூரெ: வாத்தேவீ வதந
 கமலா மோத மதுரை: = ஸரஸ்வதியினுடைய தாமரைப் புஷ்பத்
 தைப் போலொத்த முகத்திலுள்ள பரிமளத்தை உடைத்தானதா
 யிருக்கின்ற वचोभि: வசொபி: வசோபி: = அழகான வாக்கி
 லாஸங்களால் काव्यानां काव्यानां காவ்யாநாம் = அரும்
 பெரிய காவ்ய நாடக அலங்காரங்களை कर्ता कर्ता கர்தா =
 செய்கிறவனாக भवति भवति பவதி = ஆகிறான்.

தாத்பர்யம் : -

இந்த ச்லோகமும் இதற்கு முன்னுள்ள ச்லோகத்தையே சார்ந்தது..
 இதனாலும் ஸாரஸ்வத ப்ரயோகத்தின் பெருமையைத்தான் குறிப்பிட்
 டிருக்கிறது. பராசக்தியினுடைய ஸ்வரூபம் அகார முதல் ள காரமுடிய
 உள்ள ஐம்பது மாத்ருகாவர்ணங்களென்ற பீஜாக்ஷரங்கள் தான் என்று
 பூரி வித்யாதந்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஐம்பது

அச்சுரங்களையும் எட்டு பாகங்களாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்க்கம், கவர்க்கம், சவர்க்கம், டவர்க்கம், தவர்க்கம், பவர்க்கம், யவர்க்கம், ஸவர்க்கம் என்று அந்த எட்டு பாகங்களையும் அறியவேண்டும். அகாரம் முதல், முதல் பதினாறு எழுத்துகளும் ஸ்வரம் என்று சொல்லப்படும்.

अ, आ, इ, ई, उ, ऊ, ऋ, ॠ, ए, ऐ, ओ, औ, अं, अः

ಕು, ಕ್ರ, ಲ್ಲ, ಂ, ಒ, ಋ, ಃ, ಛ, ಞ, ಟ, ಠ, ಡ, ಢ, ಣ, ನೆ, ಣೆ, ಏ, ಐ, ಊ, ಉ, ಈ

அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ரு, ரு, லு, லூ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, அம், அ:

இந்த பதினாறு எழுத்துக்களை ஸ்வரமென், அவர்க்கமென்றும் அறிந்துகொண்டு, மேற்சொன்ன எட்டு பாகர் மால் இவை முதல் பாகமாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும். கவர்க்கம் இரண்டாவது பாகமாகும்.

क, ख, ग, घ, ङ, च, छ, ज, झ, ञ

என்ற ஐந்து எழுத்துக்களும் கவர்க்கமாயும், மேற்சொன்ன எட்டு பாகங்
களில் இரண்டாவது பாகமாகும். அவ்விதமே

च, छ, ज, झ, ञ, ट, ठ, ड, ढ, ण, त्र,

என்ற ஐந்து வர்ணங்களும், முன்றாவது வர்க்கமாயும் மேல்சொன்ன பாகங்களில் முன்றாவது பாகமாயும் ஆகின்றது.

ટ, ઠ, ડ, ઢ, ણ, ૠ, ં, ઃ, ઇ, ઈ,

இந்த ஐந்து அக்ஷரங்களும் நான்காவது பாகமாகும்.

த, த், ட, ட், ந த், ம், ழ, ய, ல

என்ற ஐந்தும் ஐந்தாவது பாகமாகும்.

ப, ப, வ, ம, ம வ, ம, ம, ஸ, ஸ, ஸ

என்ற ஐந்தும் ஆளுவது பாகமாகும்.

य, र, ल, व ङ, ण, ॠ, ॡ

என்ற நான்கும் ஏழாவது பாகமாகும்.

શ, પ, સ, હ, ઝ, ઙ, ઞ, ળ, ઇ, ઈ

என்ற ஐந்தும் எட்டாவது பாகமாகும். இவ்விதம் எட்டு வாக்கங்களடங்
கிய மாத்ருகா அக்ஷரங்கள் தேவியினுடைய ஸ்வரூபமாக ஆகின்றது.
அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்

भगवति । मातृका । त्रिपुरसुन्दरी ॥

ஹமவதி | மாத்ருகா | த்ரிவரணஸந்தரி ||

பகவதி | மாத்ருகா | த்ரிபுரஸுந்தரீ ||

என்ற திவ்ய நாமங்கள் அம்பாளுக்கு ஸித்திக்கின்றன.

பிந்துத்ரிகோண ரூபமான நான்கு சிவசக்தர், அஷ்டகோணம், தச கோணம், மிச்சாரம், சதுர்தசபுவனம், என்ற எட்டு சக்தர்களிலும் வசினி, காமேஸ்வரி, மோதினி, விமலா, அருணா, ஜெயினி, ஸர்வேச்வரீ, காள் என்ற எட்டு தேவதைகளையும் க்ரமமாகச் சேர்த்து புவனேச்வரீ என்ற ஜகன்மாதாவை உபாஸிக்கிறவர்கள் மஹா வித்வான்களாக ஆகின்றார்கள். பராசக்தியான ராஜராஜேச்வரிக்கு பரிவார தேவதைகளுக்குள் வசினி முதலான எட்டு தேவதைகள் ரொம்பவும் முக்யமான தேவதைகளாக ஆவார்கள். அது போலவே பன்னிரண்டுவிதமான யோகினி என்ற தேவதைகளும் ஜகதீச்வரியான அம்பாளுக்கு முக்யமான பரிவார தேவதைகளாக ஆகிறார்கள். வித்யா யோகினி, ரேசகாயோகினி, மோசிகாயோகினி, அம்ருதா யோகினி, தீபிகாயோகினி, ஞான யோகினி, ஆப்யாயினி யோகினி, வ்யாபினி யோகினி, மேதா யோகினி, வ்யோம ரூபா யோகினி, ஸித்தரூபா யோகினி, லக்ஷ்மி யோகினி என்று இந்த பன்னிரண்டு யோகினி தேவதைகளுக்கு நாமதேயங்களை அறியவும். வசினி முதலான எட்டு தேவதைகளோடு வித்யாயோகினி முதலான பன்னிரண்டு தேவதைகள் சேர்ந்து இருபது தேவதைகளாக ஆகி இருபது கலைகள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். அந்த இருபது தேவதைகளுடைய சரீரகாந்தியும் சுத்தமான ஸ்படிகம்போல் விளங்கிவரும். அவ்விதம் அந்த தேவதைகளை உபாஸகர்கள் த்யானிக்கவேண்டும்.

அவ்விதமே, கந்தாகர்ஷினி, ரஸாகர்ஷினி, ரூபாகர்ஷினி, ஸ்பர்சாகர்ஷினி, என்ற நான்கு தேவதைகளையும் சக்தரத்தினுடைய நான்கு த்வாரங்களிலும் த்வார தேவதைகளாக பாவித்துக்கொண்டு த்யானம் செய்யவேண்டும். இந்த நான்கு தேவதைகளும் முக்யமான தேவதைகளாக ஆவார்கள்.

गन्धद्वारान्दुराधर्षां नित्यपुण्ड्ररीषिणीम् ।

ईश्वरीं सर्वभूतानां त्वामिहोपह्वयेथियम् ॥

மகாஅராதாநாடிநாடிஷாநி நித்யபுண்டரிகரிஷினிம் ।

ஈஸ்வரிம் ஸர்வபூதானாம் த்வாமிஹோபஹ்வையேதரியம் ॥

கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாங்கரிஷினிம் ।

ஈச்வரிம் ஸர்வபூதாநாம் த்வாமிஹோபஹ்வையேச்ரியம் ॥

என்ற ச்ருதியானது மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியான ராஜ ராஜேச்வரீ என்ற பரதேவதையை கந்தாகர்ஷினி முதலான நான்கு த்வார தேவதைகளோடுகூட சேர்த்துத்தான் த்யானம் செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறது. அந்த ச்ருதியின் அர்த்தத்தை அடியிற்கண்டபடி ஸாதகர்கள் அறிந்துகொள்ளவும். அதாவது,

गन्धद्वारां मलआरां कन्तत्त्वாராம்

என்ற இடத்தில் கந்தம், என்ற சப்தத்தால் கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்சம், என்ற நான்கு தத்வங்களையும் க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும். அதனால் கந்தாகர்ஷினி, ரஸாகர்ஷினி, ரூபா கர்ஷினி, ஸ்பர்சாகர்ஷினி, என்ற நான்கு த்வாரதேவதைகளையும் மேற்சொன்ன ச்ருதியானது குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விதமான நான்கு தேவதைகளையும்,

க்ரமமாக கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு என்ற நான்குவிதமான ஸ்ரீ புரம்ச நகரத்தின் கோட்டை வாசலிலும் ஸ்தாபனம் செய்துகொண்டு ஸாஷாத் பரமேஸ்வரியானவள் ஸ்ரீபுரம் என்ற தனது ராஜதானியில் விளங்கிவருகிற மஹிமையை

गन्धर्वा मन्त्राणां कन्तव्यवारां

என்ற விசேஷணமானது ப்ரகாசப்படுத்துகின்றது. அக்காரணத்தால் பரம்பிகையானவள்

दुर्वाणां पुराणेष्वपि तुरातर्वाणां

என்றும் வர்ணிக்கப்படுகிறாள். பாக்கிய மில்லாத ஜனங்களுக்கு கண்டு பிடிக்க முடியாத வைபவமுள்ளவள் என்று வெளியாகிறது. தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சிக்கவேண்டுமானால், சென்ற அநேக ஜன்மாக்களில் மிகுந்த தவங்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். அவ்விதமான புண்யவான்களுக்குத்தான் அம்பாளுடைய ஸ்வரூப தர்சனத்திலோ, ஸ்ரீசக்ரரூபினியான தேவியை ஆரதிப்பதிலோ, அந்த பரம்பிகையினுடைய மூலமந்த்ர ஜபத்திலோ, அந்த தேவியினுடைய திவ்ய சரித்ர ச்ரவணத்திலோ ச்ரத்தையும் ப்ரவர்த்தியும் ஏற்படும். அன்னியில், அல்பமான புண்யத்தைச் செய்கிறவர்களுக்கு அந்த பாக்கியமே கிடைக்காது. இந்த விஷயத்தை பரமாசார்யாள் முதல் ச்லோகத்தில்

कथं अकृत पुण्यः प्रभवति कथं सकृद वा पुनः पुनः

கதம் அக்ருத புண்ய: ப்ரபவதி

என்பதினால் ப்ரகாசப்படுத்தி இருக்கின்றார்கள். ஆகையால் பாக்கியமில்லாத ஜனங்களுக்கு பரதேவதையினுடைய ஸமீபத்தில் அண்டமுடியாது, அதைத்தான்

दुर्वाणां पुराणेष्वपि तुरातर्वाणां

என்ற விசேஷணமானது போதிக்கிறது. அத்துடன் மேற்சொன்ன ச்ருதியில்

नित्यपुणं नित्यपुणं नित्यपुणं

என்று மற்றொரு விசேஷணமும் காணப்படுகிறது. அதனால் பூதகாலம், பவிஷ்யத்காலம், வர்த்தமானகாலம், என்ற மூன்று காலங்களிலோ அல்லது ப்ராதிபாணிகம், வ்யாவஹாரிகம், பாரமார்த்திகம் என்ற மூன்று தகைகளிலோ, அழிவிலலாததாயும், ஞானவடிவாயும், துக்கஸம்பந்தமில்லாததாயும், மேல் கீழ் என்ற தாரதம்யமற்றதாயும், நிஜமாயும் ஒருவிதமான ஸாதனங்களாலும் ஸாத்யமாகாமல் எப்பொழுதும் நித்த ஸித்தமாயுமுள்ள பேரானந்தம், பேரின்பம் என்று சொல்லப்படும் நிரதிசயமான ஆனந்தமே பராசக்தியினுடைய ஸ்வரூபமானதினால், ஆனந்தரூபினியான பரதேவதைக்கு ஒரு தேசத்திலும், ஒரு காலத்திலும், ஒரு வஸ்துவாலும், ஸ்வரூபத்தாலும், குணத்தாலும், யாதொரு குறையும் ஏற்பட ந்யாயமில்லாததால் எப்பொழுதும் ஸகலவிதமான ஸம்ருத்தியாலும் பரிபுஷ்டையாக பரம்பிகை விளங்கி வருகிறாள். இந்த ஹஸ்யத்தை

नित्यपुणं नित्यपुणं नित्यपुणं

என்ற விசேஷணமானது ப்ரகாசப்படுத்துகின்றது.

கரிஷிணி கரீஷிணீ கரீஷிணீ

என்ற மற்றொரு விசேஷணம் மேற்சொன்ன ச்ருதியில் காணப்படுகிறது.

கரி கரீ கரீ

என்றால் மத ஜலத்தைப் பெருகவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் உயர்ந்த ஜாதி யிற் சேர்ந்த யானை ; அளவற்ற மத்த கஜங்களால் சூழப்பட்டவள் என்ற அர்த்தமானது அந்த விசேஷணத்தால் வெளியாகிறது. பராசக்தியினு டைய ஸந்திதியில் மத்தகஜங்கள் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றுவரும் ஸம்பத் துக்களுக்குள் கஜங்கள் ப்ரதானமான ஸம்பத்தானதினால், தேவியினு டைய அருகில் கஜ ஸம்பத்தை கூட்டங் கூட்டமாக காணப்படுகிற மஹி மையைக் கொண்டு, பராம்பிகையை உபாஸிக்கிறவர்களை கஜம் முதலான ஸகல ஸம்பத்துக்களும் சூழ்ந்துகொண்டு நிற்கும் என்பது ப்ரத்யக்ஷமாகி றது. இதற்கு உதாஹரணம் ஹாலாஸ்ய கேஷத்ரமென்ற மதுரைமா நகரம். ஸாக்ஷாத் பராசக்தியானவள் பாண்டிய ராஜனுடைய புத்ரியாக அவதரித்து மீனாக்ஷி என்ற பெயருடன் அரசாண்டுவந்தாள் என்பதை ஸகல ஜனங்களும் அறிந்ததே. இக்காலத்திலும், பராம்பிகையின் உத்ஸவ காலங்களில் ராஜ வீதியில் மீனாக்ஷி அம்மன் வரும்பொழுது, யானைகள் கூட்டங்கூட்டமாக முன்செல்வதைப் பார்க்காத ஜனங்கள் யாரு மில்லை என்பதாகச் சொல்லலாம். அதனால், பராம்பிகையினுடைய பரி பூர்ணமான ஸாந்தியம் எந்த கேஷத்திரத்தில் இருந்து வருகின்றதோ அதற்கு யானைகளின் கூட்டமே முக்யமான விங்கமாகும் (அறிகுறி யாகும்). ஆகையால், பராசக்தியை உபாஸிக்கின்றவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸார மண்டல நிவ்ருத்தி துரல்பமான பதார்த்தம் ஒன்றுமே இல்லை என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

இவ்விதம்

गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीं

மஹாஅராமா ஁ராதா஁ஷ-஁ா நித்யபுஷ்டா கரீஷிணீ

கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷிணீ

என்ற விதமான மஹிமையுள்ள ஸர்வபுத்தங்களுக்கும் ஈசுவரியான பரா சக்தியை, அதாவது ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபாத்மகமான ஸகல ஜகத்தையும் நியமனம் பண்ணும் சக்தியுள்ள பரதேவதையான உன்னை இந்த ஸ்ரீசக் ரத்தில் நான் தியானம், ஆவாஹனம் இவைகளைச் செய்துகொண்டு பூஜிக்கின்றேன் என்ற அர்த்தத்தை மேற்சொன்ன

गन्धद्वारां मन्त्राभारां कन्तत्वाराम्

என்ற ச்ருதியால் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். மேற்சொன்ன ச்ருதி யானது ஸ்ரீவித்யோபாஸகனுக்கு பராம்பிகையை ஸ்ரீசக்ரத்தில் த்யானம் ஆவாஹனம் முதலியவைகளைச் செய்துகொள்ள மஹாமந்த்ரமாக உப யோகப்படுகிறது. அம்பாளுடைய ஆராதனத்தில்தான் அந்த மந்த்ரத் திற்கு உபயோகமன்னியில், மற்ற எந்த கர்மாக்களிலும் அந்த மந்த்ரத் திற்கு உபயோகமில்லை என்பது நிச்சயமாகிறது. இந்த மந்த்ரத்திலேயே த்வார தேவதைகள் நான்கையும் மாத்ரம் சொல்லியிருப்பதாக நினைக்கக் கூடாது. மற்ற வசுநீ முதலான எட்டு தேவதைகளுக்கும் பன்னிரண்டு விதமான யோகிநீ தேவதைகளுக்கும் கந்தாகர்ஷிணீ முதலான நான்கு தேவதைகள் உபலக்ஷணமாக ஆகின்றார்கள்.

18. ஸ்தர்வச்யகர ஸாதனம்

तनुच्छायाभिस्ते तरुण तरणि श्रीसरणिभिः

दिवं सर्वा उर्वी अरुणिमनिमग्नां सरति यः ।

भवन्त्यस्य त्रस्यद्वनहरिण शालीन नयनाः

सहोर्वश्या वश्याः कतिकति न गीर्वाण गणिकाः ॥ १८ ॥

தநு_ஹஅயா_{ஹி}வெ_{ஹி} தர_ஹண தரணி ஸ்ரீஸரணி_{ஹி};

தி_ஹவம் ஸர்_ஹவாம் உர்_{ஹி}வீம் அருணி_{ஹி}ம_{ஹி}நி_{ஹி}ம_{ஹி}க்_{ஹி}ந்_{ஹி}ந்_{ஹி} ஸ்_{ஹி}ம_{ஹி}ர_{ஹி}தி ய: ।

ஹ_ஹவ_ஹன்த்ய_ஹஸ்ய த்ர_ஹஸ்யத்_ஹவ_ஹந_ஹஹ_ஹரி_ஹண சா_ஹலீ_ஹந ந_ஹய_ஹநா:

ஸ_ஹஹோர்_ஹவ_ஹச்யா_ஹ வ_ஹச்யா_ஹ: க_ஹதி_ஹக_ஹதி_ஹ ந கீர்_ஹவா_ஹண க_ஹணிகா: ॥ ௧௮ ॥

தநுச்சாயாபிஸ்தே தருண தரணி ஸ்ரீஸரணிபி:

திவம் ஸர்வாம் உர்வீம் அருணிமநிமக்ஞம் ஸ்மரதி ய: ।

பவந்த்யஸ்ய த்ரஸ்யத்வநஹரிண சாலீந நயநா:

ஸஹோர்வச்யா வச்யா: கதிகதி ந கீர்வாண கணிகா:

॥ 18 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति हे_ஹ ஹ_ஹம_ஹவ_ஹதி ஹே பகவதி = ஹே தாயே !
 तरुणतरणि श्रीसरणिभिः தர_ஹண தரணி ஸ்ரீஸரணி_{ஹி}: தருண தரணி
 ஸ்ரீஸரணி_{ஹி}: = பால ஸுர்யனுடைய இளம் வெய்யிலைப் போல்
 சிவப்பு காந்தியை உடைத்தான தெ தே = உன்னுடைய
 तनुच्छायाभिः தநு_ஹஅயா_{ஹி}: தநுச்சாயாபி: = தேக காந்திகளால்
 दिवं தி_ஹவம் = தயுலோகாதி_{ஹி}களையும் सर्वा उर्वी_{ஹி} வ_ஹவ-_{ஹி}
 உர்_{ஹி}வீம் ஸர்வாம் உர்வீம்ச = ஸமஸ்தமான பூமியையும்
 अरुणिमनिमग्नां அருணி_{ஹி}ம_{ஹி}நி_{ஹி}ம_{ஹி}க்_{ஹி}ந்_{ஹி}ந்_{ஹி} = செம்பஞ்சுக்
 குழம்பு ஸாகரத்தில் முழுகினதாக यः यः यः = எந்த ஸாதக
 னானவன் सरति ஸ்மரதி = த்யானம் செய்கிறானே अस्य
 ச_ஹவ்ய_ஹ அ_ஹஸ்ய = அந்த உபாஸகனுக்கு त्रस्यद्वनहरिण शालीन नयनाः
 த்ர_ஹஸ்யத்_ஹவ_ஹந_ஹஹ_ஹரி_ஹண சா_ஹலீ_ஹந ந_ஹய_ஹநா: = பயத்தோடு
 கூடிய காட்டிலிருக்கும் மான் குட்டிக
 ளுடைய கண்களைப்போல் மனோஹரமான கண் விழிகளோடு
 கூடிய गीर्वाण गणिका: மீ_ஹவ-_{ஹி}ண ம_{ஹி}ணிகா: கீர்வாண க_ஹணிகா:
 = அப்ஸரஸ்தீர்கள் उर्वश्यासह ஹ_ஹவ-_{ஹி}ஸ_ஹஹ_ஹ ஹர்வச்யாஸ_ஹஹ

= ஊர்வசி என்ற உத்தம அப்ஸர ஸ்த்ரீயோடு கூட கதிகதி
கதிகதி கதிகதி = எவ்வளவு எவ்வளவு ஸ்த்ரீகள்தான் வச்யா:
வச்யா: வச்யா: = ஸ்வாதினர்களாக நமசிந்தி தவவணி நபவந்தி
= ஆகாமலிருக்கின்றார்கள்.

தூத்பர்யம்:

இந்த ச்லோகமானது ஸ்த்ரீவச்யகரம் என்று சொல்லப்படும். உபாஸகர்கள் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யவேண்டிய ப்ரகாரமோ, அடியிற்கண்டபடி அறியவும். தேவியினுடைய சரீரமோ, ஸூர்யபகவான் காலையில் உதிக்கும்போது எவ்விதமான வர்ணம் உள்ள வராக பாஸிக்கிருரோ, அதைப்போல் சிவப்பான காந்தியுள்ள தேஹத் தோடு அம்பாள் பாஸித்து வருகிறாள். தேவியினுடைய தேஹகாந்தி யானது, த்யுலோகம் முதல் மேல்பாகங்களிலும், பூலோகம் முதல் கீழ் பாகங்களிலும் வ்யாபரித்து இருப்பதினால், லோகம் முழுமையுமே ஒரே சிவப்பாக காணப்படுகிறது. செம்பஞ்சக் குழம்பு ஸாகரமாகப் பெருகி அதிலேயே லோகம் முழுதிப்போய் சிவப்பாகவே பாஸிக்கின்றதோ என்று உபாஸனகாலத்தில் ஸாதகர்களுக்குத் தோன்றும். அவ்விதம் அந்த உபாஸனத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு லோகத்திலுள்ள உத்தம ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் வசமாகிவிடுகிறார்கள். ஊர்வசி, ரம்பை, மேனகை, திலோத்தமை முதலானவர்களைக்கூட இந்த உபாஸகன் ஸ்வ வசமாகச் செய்துகொள்வான். இந்த ச்லோகத்தால் உபாஸகர்களுடைய பெருமையானது விளக்கப்படுகிறதன்னியில் காமவிடாளான புருஷர்கள் ஸந்தோஷிக்கக்கூடிய அம்சம் ஒன்றுமே இல்லை.

இந்த ப்ரயோகத்தில் ஸ்ரீ வித்யோபாஸகர்களுக்குத்தான் அதிகாரம் ஏற்படும். உபாஸகர்களாக ஆகி பஞ்சதசீ, ஷோடசீ, முதலான மஹா மந்த்ரங்களை ஜபித்து ஸித்திசெய்து, ஸாக்ஷாத் பராமபிகையை ப்ரத்யக்ஷ மாக தர்சனம் செய்தபிறகு, இந்த ப்ரயோகத்தைச் செய்தால் பலிக்கும். அப்போதும் அந்த மஹான்கள் தனக்கு வச்யமான ஸ்த்ரீகளிடம் காம விகாரத்தால் ப்ராக்குதமான ஸ்த்ரீ த்வ புத்தியையே வைக்கமாட்டார்கள்.

रिचयः समस्ताः तवदेविभेदाः ஸ்ரீய: ஸமஸ்தா: தவதேவிபேதா:

ஸ்ரீய: ஸமஸ்தா: தவதேவிபேதா:

என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து தனக்கு உபாஸ்யமான பரதேவதை என்றே அந்த ஸ்த்ரீகளை பாஸித்து சரணமடைந்து ஸ்தோத்ரங்களால் பூஜிக்கத்தான் பூஜிப்பார்கள், மனோவிகாரத்தை அடையமாட்டார்கள். அனுபாஸகர்களுக்கு, இவ்விதமான ப்ரயோகத்தில் கொஞ்சமேனும் அதிகாரமே இல்லை. அனுபாஸகர்களுடைய விஷயத்திலும் இந்த ப்ரயோகத்தை உபயோகப்படுத்தினாலும், அதுவும் சாஸ்த்ர விரோதமாக ஆகாது. அதாவது, இந்த ச்லோகத்தினால் பரமாசார்யாள் க்ரஹஸ்தாசுரிகளின் பெருமையை ப்ரகாசப்படுத்துகிறார். களத்ரம் அனுக்ஷலமாக இருந்தால்தான் கார்ஹஸ்த்ய தர்மம் ஒழுங்காக நடந்துவரும். பூர்வ கர்ம வசத்தால் ப்ரதிகூலமான களத்ரத்தை அடைந்தவர்களுக்கும் இந்த ப்ரயோகத்தால் அப்பேர்ப்பட்ட களத்ரத்தையும் அனுக்ஷலமானதாகச் செய்துகொண்டு விடலாம் என்ற அபிப்ராயத்தை ஸ்ரீமத் பகவத் பாதாள் மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான், ஊர்வசியோ, ரம்பையோ,

மேனகையோ, யார்தான் இப்படிப்பட்ட உபாஸகனுக்கு வசமாகமாட்டார்கள் என்பதைப் ப்ரகாசம் செய்திருக்கின்றார்கள். அத்துடன், ஸ்த்ரீயினுடைய பாரவச்யத்தை அடைந்த புருஷன் பரம சிஷ்டனானாலும் தூர்க்கதியைத்தான் அடைவான். ஆகையால், அவர்களுடைய வசமாக ஒரு நாளும் புருஷன் ஆகிவிடவேண்டாது. அவர்களைத் தன் வசமாகத்தான் புருஷன் ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அந்த வழியில் இந்த ப்ரயோகம் தான் உத்தமமான ஸாதனமாகும். ஸ்த்ரீகள் இந்த உபாஸகனைச் ச்ருங்காராதி லீலைகளினால் தன் வசமாக்கிக்கொள்ள ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களாக ஆகமாட்டார்கள் என்றுதான் இந்த ச்லோகத்தின் பரமதாற்பர்யமாகும். அடுத்த ச்லோகமும் இதைச் சார்ந்ததானதினால் அதன் பொருளும் எழுதிய பிற்பாடு இந்த ப்ரயோக க்ரமம் விசதமாக வெளியிடப்படும்.

— . 0 : —

19. த்ரிலோக வச்யம்

मुखं विन्दुं कृत्वा कुचयुगं अधस्तस्य तदधः

हरार्धं ध्यायेद्यः | हरमहिषि ते मन्मथकलाम् ।

स सद्यः सङ्क्षोभं नयति वनिता इत्यतिलघु

त्रिलोकीमप्याशु भ्रमयति रवीन्दु स्तनयुगाम् ॥ १९ ॥

ஈவம் ஸ்ரிநுஃ க்ருத்வா க்ருதவா மம் அஸ்தஸ்ய ததத:

ஹாராய-ஃ யத்யபேஷி: ஹரஹிஷி தே மந்மதகலாம் ।

ஸ ஸத்ய: ஸங்க்ஷோபம் நயதி வநிதா இத்யதிலகு

த்ரிலோகீமப்யாஸு ப்ரமயதி ரவீந்து ஸ்தநயுகாம் ॥ ௧௯ ॥

முகம் பிந்தும் க்ருத்வா குசயுகம் அதஸ்தஸ்ய ததத:

ஹாரார்த்தம் த்யாயேத்ய: ஹரமஹிஷி தே மந்மதகலாம் ।

ஸ ஸத்ய: ஸங்க்ஷோபம் நயதி வநிதா இத்யதிலகு

த்ரிலோகீமப்யாஸு ப்ரமயதி ரவீந்து ஸ்தநயுகாம் ॥ 19 ॥

பதவுரை:—

हे हरमहिषि ! हे हारहृषि ! हे हारमहृषि = हे
 सिवसक्तिये ! मुखं ००० मुकम् = मुकத்தை विन्दुं
 श्रीनु००० = பிந்துஸ்தானமாக कृत्वा कृष्णा
 क्नुतवा = த்யானம் செய்துகொண்டு तस्य तन्म
 तस्य = அந்த முகத்திற்கு अधः
 अधः = கீழ்பாகத்தில் कुचयुगम् क्नुतवा
 कुचयुगम् = குசயுகம் = இரண்டு ஸ்தனங்களையும்
 कृत्वा कृष्णा क्नुतवा = த்யானம்

செய்துகொண்டு **तदयः तदयः** ததத: = அதற்கும் கீழ்பாகத்
தில் **हराधि** ஹராத் = ஹரார்தம் = பரமேச்வர சக்தியான
யோனியை **कृत्वा कृत्वा** க்ருத்வா = த்யானம் செய்துகொண்டு
तत्र तत्र தத்ர = அந்த பரமேச்வர சக்தியில் **ते ते** தெ தே = உன்
னுடைய **मन्मथकलां** மன்மதகலாம் = மன்மத கலையை
(காமராஜ பீஜத்தை) **यः यः यः** = எந்த உபாஸகன் **ध्यायेत्**
य्यायेत् த்யாயேத் = சிந்திக்கிறானோ (த்யானம் செய்கிறானோ)
सः सः सः = அந்த உபாஸகன் **सद्यः सद्यः** ஸத்ய: = உடனே
वनिताः वनिताः வனிதா: = ஸ்திரீகளை **सङ्गोभं** ஸங்கோஹம்
ஸங்கோபம் = மனோவிகாரத்தை **नयतीति यत्** நயதீதியத்
நயதீதியத் = அடைவிக்கிறுனென்பது யாதொன்றுண்டோ **तत्**
तत् தத் = அது **अतिलघु** அதிலகு = மிக அல்பமானதே
किन्तु கிந்து = ஆனாலோ **रवीन्दुस्तनयुगां** ரவீந்-
ரவீந்துஸ்தநயுகாம் = ஸூர்யன், சந்த்ரன் இருவர்களையும் ஸ்த
னங்களாக உடைத்தான **त्रिलोकीमपि** த்ரிலோகீமபி த்ரிலோகீ
மபி = மூன்று லோகங்களாகிற ஸ்திரீகளைக்கூட **आशु** ஆசு
= சீக்ரமாக **भ्रमयति** ப்ரமயதி ப்ரமயதி = மோகிக்கச் செய்கிறான்.

தாத்தபர்யம் :-

இந்த ச்லோகமானது மாதன ப்ரயோகமென்று சொல்லப்படும்,
அதாவது ஸ்திரீவச்சகரம். முன் ச்லோகமும் இந்த ச்லோகத்தோடு
சேர்ந்து ஒரே ப்ரயோகமாக ஆகிறது. பஞ்சதசீ, ஷோடசீ முதலான
மந்த்ரங்களை குருமுகமாக தீக்ஷாக்ரமத்துடன் உபதேசம் செய்துகொண்டு
ஸ்ரீசக்ர ரூபினியான பரம்பிகையை உபாஸித்து வருகிற மஹாஸ்
களுக்கே இந்த ப்ரயோகத்தில் அதிகாரம் ஏற்படுமென்றியில், அனுபாஸ
கர்களுக்கு ஏற்படாது. உபாஸகன் தனக்கு அபிமதமான ஸ்திரீகளு
டைய தாதாமயத்தை அடையவேண்டுமென்று நினைத்தால் இந்த ப்ர
யோகமானது அந்த விஷயத்தில் உபயோகப்படும். அபிமதமான ஸ்திரீ
களுடைய முகத்தை த்ருகோண சக்ரத்தின் நடுவிலுள்ள பிந்து ஸ்தானத்
திலும், அந்த முகத்திற்குக் கீழ்பாகத்திலுள்ள குசமண்டலத்தை
த்ருகோணசக்ரத்திற்கு கீழ்பாகத்திலுள்ள ஸ்தானமாயும் அபிமதமான
ஸ்திரீயினுடைய ப்ரதானமான சக்தியை த்ருகோண சக்ரத்தின் கீழ்பாகத்
திற்கும் கீழ்பாகமாயும் த்யானம் செய்துகொண்டு அபிமத ஸ்திரீயினு
டைய ப்ரதான சக்தியாகிற ஸ்தானத்தில் காமகலை என்கிற காமராஜ
பீஜத்தையும் த்யானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதமான மஹிமையினால்
அந்த உபாஸகன் மூன்று லோகத்தையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறான்.
இந்த மூன்று லோகமும் ஒரு ஸ்திரீ ரூபமாகவே காணப்படுகின்றன.
சந்த்ர மண்டலமும் ஸூர்ய மண்டலமும் த்ரிலோகீ என்ற ஸ்திரீயி
னுடைய குசமண்டலமாகக் காணப்படுகின்றன. அவ்விதமான ஸ்திரீ
ரூபமான த்ரிலோகத்தையும் இந்த உபாஸகன் தன் வசமாக்கிக்கொள்
கிறான். அவ்விதமிருக்கும்பொழுது ப்ராக்ருதமான ஸ்திரீகளை தன்வச

சுவாசிய்சீனரிதா ஸுவாஸிததிதா-ததீதா ஸுவாஸித்யர்சநப்ரிதா
என்ற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள நாமாவை அனுஸரித்து வித்யோ
பாஸகர்களுக்கு ஸுவாஸிதிகளை பூஜிக்கவேண்டியது அவச்யமானதால்,
அந்தப் பூஜையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு ஸுவாஸிதிகள் தேவதை
களுடைய ஸ்தானத்திலிருக்க ஸம்மதித்திருப்பதென்பதுதான் ஸ்தி
வசீகரண மென்பதற்கே பொருளாகும் அன்னியில், சாஸ்த்ர விருத்த
மான அர்த்தத்தை

முன் விந்து க்ரவா ௨௦வம் ஸபிஷம் சூக்ஷா முகம் பிந்தும் க்ருத்வா
என்று ச்லோகத்தால் க்ரஹித்துக்கொள்ளக்கூடாது. மேலும், இந்த
ச்லோகத்தினாலேயே ஸ்திரீகளிடத்தில் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை
த்யானம் செய்யவேண்டுமென்று ஸித்திக்கிறபடியால், தேவியானவள்
லோகமாதாவானதினாலும் ஸகல ஸ்திரீகளிடத்திலும் மாத்தருத்வ புத்தியை
அவச்யம் பாவிக்கவேண்டியபடியாலும் விபரீதாசாரத்திற்கு அவகாசம்
ஏற்படவே ந்யாயமில்லை. மேலும், உபாஸகர்களுடைய மஹிமையை
ப்ரசம்சை செய்வதில்தான் இந்த ச்லோகத்திற்கு பரம தாத்பர்யமென்று
அறியவும். அத்துடன், ஸ்திரீலோலர்களாயுள்ள மூர்க்க ஜனங்களையும்
ஸன்மாரக்கத்தில் திருப்பி மூர் மாதாவான பரதேவதையினுடைய சரணு
விந்தத்தில் த்ருப பத்தியை செலுத்தும்படி செய்ய அந்த மூர்க்க ஜனங்
களுக்கும் தாங்கள் போகிற வழிக்கும் சாஸ்த்ரத்தில் உபாயமிருப்பது
போல் காட்டி அவர்களை சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்
வதில்தான் மேற்சொன்ன ச்லோகத்தின் ப்ரவ்ருத்தியாகும்.

—: 0 :—

போக்கும் சக்தி!

71 + 37

किरन्तीमङ्गेभ्यः। किरण निकुरुम्बासृतरसं ।

21737

हृदि त्वामाधत्ते हिमकर शिलामूर्तिमिव यः।

स सर्पाणां दर्पं शमयति शकुन्ताधिप इव

ज्वरप्रष्ठान् हृष्ट्या सुखयति सुधाधार सिरया ॥ २० ॥

சிரஞ்சிஷ்ட ஹ்ய: சிரண நிகுரம் ஸாஜ தரஸம்

ஹஜி கவாஜயதெஹ் ஹிசகா ஸரிநாஜுதி-ஜிவ ய: ।

ஹ ஹவ-சாணாம் டிவ-ஃ பரீயதி பாகுனாயிவ இவ

ஜாபுஷாநு ஜிஷுஷா மூஷயதி மூஷாயாந விரயா॥ ௨௮ ॥

ஸிரயா || 20 ||

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

தேஜோமயமாக பாஸித்து வருகின்றது. தேஜோமயமானதினால் அநேக ப்ரகாரமாக கிரணங்கள் வீசுகின்றன. அந்தக் கிரணங்களுடைய ஸமு ஹத்திலிருந்து அம்ருதரஸம் பெருகுகிறது. அந்த ரஸத்தால் உபாஸக னுடைய சரீரத்தை தேவியானவள் குளிர்ந்து போனதாகச் செய்கிறாள். அத்துடன் தேவியினுடைய சரீரமானது சந்த்ரகாந்த மணிகளால் செய்யப்பட்ட மூர்த்தியைப்போல் பாஸித்து வருவதாக அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் ஆறுமாத காலம் த்யானம் செய்கிறவன், இந்த ப்ரயோகம் காருட ப்ரயோகமானதினால், பக்ஷிராஜனான கருட னுக்கு ஸமானமான வைபவமுள்ளவனாக ஆகிறான். அந்த உபாஸகன் தன்னுடைய த்ருஷ்டியினாலேயே ஸகல ப்ராணிகளுடைய ரோகங்களை யும் நிவர்த்தி செய்துவைத்து ப்ராணிகளை ஸுகிகளாகப் பண்ண சக்தி யுள்ளவனாக ஆகின்றான். இதிலுள்ள ப்ரமாண வாக்யங்களோ அடியில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

षण्मासध्यानयोगेन जायते गरुडोपमः ।
 दृष्ट्या कर्षयते लोकं दृष्ट्यैव कुरुते वशम् ॥
 दृष्ट्या संक्षोभयेन्नारीं दृष्ट्यैव हरते विषम् ।
 दृष्ट्या चतुर्थकादींश्च ज्वरान्नाशयते क्षणात् ॥
 चन्द्रकान्त शिलामूर्तिं चिन्तयित्वा विनाशयेत् ।
 तापज्वरान्क्षोषांश्च शीघ्रं ताक्ष्यं एवापरः ॥
 गरुडध्यानयोगेन स्मरणान्नाशयेत् विषम् ॥

ஷணமாயுத்யானயொமெத ஜாயதெ மரூபொவம: ।
 ட்ருஷ்ட்யா கர்ஷயதெலொகம் ட்ருஷ்டெவ கருதெவஸம் ॥
 ட்ருஷ்ட்யா ஸங்க்ஷொவயென்னாரீம் ட்ருஷ்டெவஹரதெவிஷம் ।
 ட்ருஷ்ட்யா சதுர்தகாடீஸ்ச ஜ்வரானாஸயதெக்ஷணாக் ॥
 அந்ருகாண ஸரிதாஸுதிஸ்ச அனியிஸ்வா விநாஸயெத் ।
 தாவஜ்ரானஸெஷாஸு ஸீவ்ருதாக்ஷ்யே வனாவாபர: ॥
 மரூபயுத்யான யொமெத ஸ்மரணானாஸயெக் விஷம் ॥

ஷண்மாஸத்யானயோகேந ஜாயதே கருடோபம: ।
 த்ருஷ்ட்யா கர்ஷயதே லோகம் த்ருஷ்டயைவ குருதேவஸம் ॥
 த்ருஷ்ட்யா ஸம்க்ஷாபயேந்நாரீம் த்ருஷ்டயைவஹரதேவிஷம் ।
 த்ருஷ்ட்யா சதுர்த்தகாதீம்ச்ச ஜ்வரானாஸயதேக்ஷணாத் ॥
 சந்த்ரகாந்த சிலாமூர்த்திம் சிந்தயித்வா விநாஸயேத் ।
 தாபஜ்வரானஸேஷாம்ச்ச சீக்ரம்தார்க்ஷ்ய ஏவாபர: ॥
 கருடத்யானயோகேந ஸ்மரணாநாஸயேத் விஷம் ॥

என்றவை முதலான சாஸ்த்ரங்கள் மேற்சொன்ன காருட ப்ரயோகத்தில் ஆதாரமாக ஆகின்றன. குருமுகமாக பூஜித்தயையில் மந்தரத்தைக்

செய்துகொண்ட உபாஸகர்களுக்குத்தான் இந்த ப்ரயோகத்தில் அதிகாரம் ஏற்படும். இந்த ப்ரயோகத்தால் நிவ்ருத்தியாகாததானது லோகத்தில் ஒன்றும் கிடையாது. கர்ஹபாதை, ஜ்வராதிகள், விஷங்கள் எல்லாவற்றையும் இந்த ச்லோகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அம்பிகா த்யானத்துடன் ரோகிகளுக்கு பஸ்மாவை அபிமந்த்ரணம் செய்துகொடுத்தாலே அந்த ரோகம் நிவ்ருத்தியாகிவிடும். உபாஸகனுக்கு கருடஸாம்யம் ஏற்படுகிறதென்று சொன்னாலும், விஷத்தை நாசம் பண்ணுவதில் கருடனும் உபாஸகனும் ஸமான வைபவமுள்ளவனென்று ஏற்பட்டாலும், ஜ்வரம் முதலான ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களைத் த்ருஷ்டிமாத்ரத்தால் ஜ்வராதிகளிலிருந்து விமுக்தர்களாகச் செய்து அவர்களையும் ஸுகிகளாக வாழச் செய்யும் விஷயத்தில், உபாஸகன் கருட பகவானுக்கும் மேலான வைபவமுள்ளவனாக ஆகிறான். பொதுவாகவே இந்த ச்லோகத்தை எந்த ஜனங்களும் பதினாறு ஆவர்த்திக்குக் குறையாமல் அம்பிகா த்யானத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு பஸ்மாவையோ தீர்த்தத்தையோ அபிமந்த்ரணம் செய்து ரோகிகளிடம் அதைக் கொடுத்து பஸ்மாவானால் அவர்களை தரித்துக்கொள்ளும்படிக்கும், தீர்த்தமானால் அவர்களை உட்கொள்ளும்படிக்கும் செய்வதினாலேயே இந்த ப்ரயோகத்தை பரீக்ஷித்துப் பார்த்துவிடலாம். ஸகலரோக நிவர்த்தி என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. உபாஸகர்களுடைய த்ருஷ்டிக்கே ரோகாதிகளை நிவர்த்தி செய்துவைக்கும்படியான வைபவம் எரித்திக்கிறது. ஆகையால் எல்லா புண்ய ஜனங்களும் இந்த ச்லோகத்தை தினந்தோறும் நூறு ஆவர்த்திக்குக் குறையாமல் பாராயணம் செய்து பராசக்தியினுடைய ப்ரஸாதத்தால் அரோக த்ருடகாத்ரர்களாக ஆகவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது.

—: 0 :—

21. பரமாஹ்லாத ஸாதனம்

तटिल्लेखातन्वीं तपनशशि वैश्वानरमयीम्

निषण्णां षण्णामप्युपरि कमलानां तवकलाम् ।

महापद्मादव्यां मृदित मलमायेन मनसा

महान्तः पश्यन्तः दधति परमानन्दलहरीम् ॥ २१ ॥

தடிவெலுவாதனீம் தவநஸ்சரி வெவ்நாநாநயீஸ்

நிஷணாம் ஷணாஹப்யுபரி கமலாநாம் தவகலாம் ।

மஹாபத்மாடவ்யாம் ம்ருதித மலமாயேந மநஸா

மஹாந்: பஸ்யந்த: தததி பரமாநந்தலஹரீம் ॥ ௨௧ ॥

தடில்லேகாதந்வீம் தபநசசி வைச்வாநரமயீம்

நிஷண்ணாம் ஷண்ணமப்யுபரி கமலாநாம் தவகலாம் ।

மஹாபத்மாடவ்யாம் ம்ருதித மலமாயேந மநஸா

மஹாந்: பஸ்யந்த: தததி பரமாநந்தலஹரீம் ॥ 21 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति! ~~हे भगवति!~~ ~~हे भगवति!~~ = ~~ஹே பராசக்தியே~~
 तदिलेखातन्वी ~~सर्वविद्याय तन्वी~~ ~~तदिलेखातन्वी~~ = ~~மின்னல்~~
 கொடியைப்போல் நீண்ட உருவத்தை உடைத்தானவளாயும்,
 सलक्ष्मणाय ~~सलक्ष्मणाय~~ ~~सलक्ष्மணाय~~ = ~~ஸலக்ஷ்மணாயும்~~
 ஜ்யோதிர் மயமாயும், ~~सलक्ष्मणाय~~ ~~सलक्ष्मणाय~~ = ~~ஸலக்ஷ்மணாயும்~~
 तपनशशि वैश्वानरमयी ~~तपनशशि वैश्वानरमयी~~ ~~तपनशशि वैश्वानरमयी~~ = ~~ஸலக்ஷ்மணாயும்~~
 சந்திரன், அக்னி இம் மூவர்களுடைய உருவமாயும் ~~वर्णा~~
~~वर्णा~~ ~~वर्णा~~ = ~~ஆறுகளான~~ कमलानां ~~कमलानां~~ ~~कमलानां~~
 = ~~ஆதார சக்ரங்களுக்கும்~~ अपि ~~अपि~~ ~~अपि~~ = ~~மூன்று விதமான~~
 க்ரந்திகளுக்கும் उपरि ~~उपरि~~ ~~उपरि~~ = ~~மேல் பாகத்தில்~~ महापद्मा-
 रथां निषण्णा ~~महापद्मा रथां निषण्णा~~ ~~महापद्मा रथां निषण्णा~~ = ~~மஹாபத்மா ரதாப்~~
~~निषण्णा~~ ~~निषण्णा~~ = ~~ஆயிரம் தளமுள்ள பெரிய தாமரைப் புஷ்பத்~~
 தின் கர்ணிகையில் விளங்குகிறதாயும் உள்ள तव ~~तव~~
~~तव~~ = ~~உன்னுடைய~~ कलां ~~कलां~~ ~~कलां~~ = ~~ஸாதா~~
 என்ற மந்திர சாஸ்திரத்தில் ப்ரஸித்தமான மஹாபிந்து
 ஸ்வரூபமான கலையை महान्तः ~~महान्तः~~ ~~महान्तः~~ =
 ஞானிகள் मुदित मलमायेन ~~मुदित मलमायेन~~ ~~मुदित मलमायेन~~ = ~~மலமா~~
~~मुदित मलमायेन~~ ~~मुदित मलमायेन~~ = ~~நாசம் செய்யப்பட்ட காமக்ரோதாதிகள்,~~
 ராகத்வேஷம் முதலானவைகளோடு கூடின (சுத்தமான) मनसा
~~मनसा~~ ~~मनसा~~ = ~~மனதால்~~ पश्यन्तः ~~पश्यन्तः~~ ~~पश्यन्तः~~ = ~~ப்ரத்~~
 யக்ஷமாக தர்சனம் செய்கிறவர்களாகக் கொண்டு परमानन्दहरी
~~परमानन्दहरी~~ ~~परमानन्दहरी~~ = ~~அளவற்ற ஆனந்த~~
 ப்ரவாஹத்தை दधति ~~दधति~~ ~~दधति~~ = ~~அனுபவிக்கின்றார்கள்.~~

தாத்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகமானது பரமாஹ்லாதகரம் என்று சொல்லப்படும்.
 மனிதர்களுக்கு தன் வாழ்வில் துக்கமே வராமல் ஸுகத்தை மாத்ரம்
 மேன்மேலும் வ்ருத்திசெய்துகொண்டு ஆனந்தமாக வாழ்வதற்கு, இந்த
 ச்லோகம் பெரிய ஸஞ்சீவியாக ஆகும். ஸாக்ஷாத் பராசக்தியான ஜகன்
 மாதாவினுடைய முக்யமான கலையை இந்த ச்லோகத்தால் த்யானம்
 செய்யவேண்டும். அந்த கலைக்கு

सादा शोभा साधा

என்று பெயர் ஏற்பட்டது. மஹாபிந்து ரூபினி என்று சொல்லியபடி
 பிந்துவே அந்த கலையாக ஆகும். அந்த கலையானது பாஸித்துவரும்
 இடமோ மஹாபத்மாடனீ என்று சொல்லப்படும். பத்மம் என்றால் தாம
 ரைப்புஷ்பம். மஹாபத்மம் என்றால் ஆயிரம் தளமுள்ள தாமரைப்

புஷ்பம். ஆயிரம் தளங்களும் மலர்ந்திருந்தால் அதுவே ஒரு அரண்யம் போல் விளங்கும். அதனால் அது மஹாபத்மாடவீ என்று சொல்லப் பட்டது. மனிதனுடைய சரீரமரீகிய வ்யஷ்டி புருஷனிடத்தில்

सूयं शैवश्री मूर्ता

என்று சொல்லப்படும் ப்ரம்மரந்த்ரமாகிய சிரஸ்ஸிற்குள் இருக்கும் ஆதாரசக்ரமே மஹாபத்மாடவீ என்று சொல்லப்படும். விராட்புருஷ னாகிய ஜகத்தாகிய ஸமஷ்டி புருஷனிடத்திலோ த்வாதசாந்தம், ஹாலாஸ்யம், பூலோக சிவலோகம் என்ற காரணப் பெயர்களுடன் கூடிய மதுராபுரியே மஹாபத்மாடவீயாக ஆகும். அந்த நகரமானது ஸ்ரீசக்ர ரூபமென்பதை எல்லா வித்வான்களும் அறிந்திருக்கக்கூடும். அந்த நகரத்திற்கு, அதீச்வரியான ஜகன்மாதா ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மீனாக்ஷி பரதேவதையினுடைய ஸ்தானமே மஹாபிந்துவாகும். அந்த ஸஹஸ்ரகமலமென்ற மேலான ஸ்தானமோ, மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை என்ற ஆறு சக்ரங்களுக்கும், ப்ரம்மக்ரந்தி, விஷ்ணு க்ரந்தி, ருத்ர க்ரந்தி என்ற மூன்று க்ரந்திகளுக்கும் மேல் ஸ்தானத்தில் விளங்கிவருகிறது. அதாவது சந்த்ரமண்டலமென்று சொல்லப்படும் ஸஹஸ்ர கமலமென்ற ஸ்தானத்திற்கு மேலான ஸ்தானமே கிடையாதென்று பரமாசார்யாளுடைய ஸித்தாந்தமாகும். அந்தர்முகாளானால் வ்யஷ்டி புருஷனிடத்தில் ஸமயாசாரத்தை அவலம்பித்து தர்சனம் செய்யலாம். பஹிர்முகாளானால் கௌலமத ரீதியாக விராட்புருஷனிடத்தில் மேற்சொன்ன த்வாதசாந்தம் என்ற ஸ்தானத்தில் தர்சனம் செய்யலாம். இந்த உபாஸனையைச் செய்கிறவர்களுக்கு காம, க்ரோத, லோப, மோஹ, மத, மாத்ஸர்யம் என்ற ஆறு தோஷங்களும் இருக்கக்கூடாது. அத்துடன், அவித்தைய, அஸ்மிதம், ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம் என்ற பஞ்ச க்லேசத்தையும் தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் விட்டவர்களாக ஆகவேண்டும். அவித்தைய என்றால், ஜடமான தேஹத்தை ஆத்மா என்று அனுபவிக்கும் அத்யாஸமாகும். அஸ்மிதம் என்றால் 'தான் பெரியவன்' என்ற அஹங்காரமாகும். ராகம் என்றால் இஷ்டமான வஸ்துவிலுள்ள ஆசை. த்வேஷம் என்றால் அளிஷ்டமான வஸ்துவிலுள்ள வெறுப்பு. அபிநிவேசம் என்றால் சாகாமலிருக்கவேண்டுமென்ற பேராசை. இந்த ஐந்து க்லேசங்களும், இந்த உபாஸகர்களிடத்தில் கொஞ்சமேனும் இருக்கக்கூடாது. இவைகளை விட்டு உபாஸிப்பவர்கள் மஹான்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மஹானுரிகளாக இருந்தால் மாத்ரம் இந்த உபாஸனத்தைச் செய்ய ஸாத்யமாகும்.

सादा शैवश्री सादा

என்ற தேவியினுடைய கலையோ மின்னலைப்போலொத்தது. மின்னல் நீண்டதாயும் ஜ்யோதிர்மயமாயும், மிகவும் ஸஞ்ஜம்மாயும், ஷ்ணகாலம் ப்ரகாசித்துவிட்டு மறையும் ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் இருக்கிறது. இதைப் போலவே தேவியினுடைய கலையையும் அறியவும். தேவியும் உபாஸகர்களுடைய விஷயத்தில் மின்னலைப்போல் ஒரு ஷ்ணந்தான் ப்ரகாசிப்பான். ஸுரீர்யன், சந்த்ரன், அக்னி இம்மூன்று தத்வமும்,

सादा शैवश्री सादा

என்ற கலையின் விபூதியாகும். இதனால், ஸுரீர்யன் இருட்டைப் போக் கடிப்பது போல, இந்த கலையை உபாஸிப்பவர்களுக்கு அக்ஞானமென்ற உள் இருள் நசித்துவிடும். சந்த்ரன் தாபத்தை நிவர்த்திசெய்வது

போல், தேவியும் ஆத்யாத்தமிக ஆதிபௌதிக, ஆதிதைவிகமென்ற மூன்று தாபங்களினின்றும் நிவர்த்தி செய்துவைத்து ஆரோக்யத்தைக் கொடுப்பாள். ஆத்யாத்தமிகமென்றால் சரீரத்தில் தாதுவைஷ்ணயத்தால் ஏற்படும் துக்கமாகும். ஆதிபௌதிகமென்றால், ப்ருதிவி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு என்ற பூதங்களின் நிமித்தமாக ஏற்படும் துக்கமாகும். ஆதிதைவிகமென்றால், அனுவருஷ்டி, அதிவ்ருஷ்டி இவைகளால் ஏற்படும் துக்கமாகும். அக்னி ஸ்வரூபமாக விளங்கிவருகிறதென்று சொன்னதிலிருந்து அக்னிக்கு அபக்வமான பதார்த்தத்தை பக்வம் செய்துவைக்கும் சக்தியிருப்பதுபோல், தேவியும் உபாஸகனுக்கு புண்ய கர்மாக்களை சீக்ரம் பக்வப்படுத்தி ஸுகானுபவத்திற்கு ஸ்வானுபவமாக செய்வதுபோல், பாபகர்மாவையும் புண்யகர்மாவாக பக்வம் செய்து ஸுகத்தையே கொடுக்கும்படி செய்யும் சக்தி உள்ளவள். ஆகையால் பரதேவதையினுடைய

सादा शोभा सादा

என்ற கலையை உபாஸிப்பது, மனிதர்களுக்கு துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்து ஸுகத்தையே கொடுப்பதற்கு அந்தரங்க ஸாதனமானதினால், எல்லா ப்ராணிகளும் அதை உபாஸித்து வரவேண்டியது அவச்யமாகும். தினந்தோறுமோ, அல்லது ப்ரதி-சுக்ரவாரமோ, பெளர்ணமியிலோ ஸௌஹர்யம்போல் தன் க்ருஹத்திலேயே சுத்தமான ஆகாரத்துடன் ஷட்கோணசக்ரம் போட்டு, மத்தியில் பிந்துவையும் எழுதி அதன்மேல் ஐந்துமுகமுள்ள தீபத்தை ஏற்றிவைத்து, த்யான ஆவாஹுதி பூஜைகளால் தேவியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்துவிட்டு, ஆயிரமோ, முன்னூரோ அல்லது நூறு ஆவர்த்தியோ, மேற்சொன்ன ச்லோகத்தை பாராயணம் செய்வதே மேற்சொன்ன உபாஸனாக்ரமத்தில் ஒன்றாகும்.

—:o:—

22. தேவியின் ஸ்தோத்ர மஹிமை

भवानि त्वं दासे मयि वितर हृष्टिं सकरुणाम्

इति स्तोतुं वाञ्छन् कथयति भवानि त्वं इति यः।

तदैव त्वं तस्मै दिशसि निजसायुज्यपदवीम्

सुकुन्द ब्रह्मेन्द्र स्फुट मकुट नीराजितपदाम् ॥ २२ ॥

ஹவாநி த்வம் டாஸே மயி விதர த்ருஷ்டிம் ஸகருணாம்

இதி ஸ்தோதாம் வாஞ்சந் கதயதி பவானி த்வம் இதி ய:।

ததெஹ த்வம் ததெஹ ஜிபாஸநி நிஜஸாயுஜ்யபதவீம்

ஸுகுந் ப்ரஹ்மேந்த்ர ஸ்புட மகுட நீராஜிதபதாம் ॥ 22 ॥

பவானி த்வம் தாஸே மயி விதர த்ருஷ்டிம் ஸகருணாம்

இதி ஸ்தோதாம் வாஞ்சந் கதயதி பவானி த்வம் இதி ய:।

ததைவ த்வம் தஸ்மை திசஸி நிஜஸாயுஜ்ய பதவீம்

முகுந்த ப்ரஹ்மேந்த்ர ஸ்புட மகுட நீராஜிதபதாம் ॥ 22 ॥

பதவுரை : -

ஹே भवानी ~~ஹே ஹவாநி ஹே பவாநி~~ = பரமசிவனுடைய
தர்ம பத்னியான ஹே பராசக்தியே ~~த்வம்~~ = நீ ~~दासे~~
~~தாஸே~~ = ஒரு கிங்கரனான ~~मयि~~ ~~மயி~~ = என்னிடத்தில்
~~सकरुणां~~ ~~வசகரணாம்~~ ~~ஸகருணாம்~~ = கருணையோடு கூடின ~~दृष्टि~~
~~தருஷ்டி~~ ~~தருஷ்டி~~ = கடாக்கூத்தை ~~वितर~~ ~~விதர~~ ~~விதர~~ = பரவச்
செய் ~~इति~~ ~~உதி~~ ~~இதி~~ = என்று ~~स्तोत्रं~~ ~~ஸ்தோத்ரம்~~ ~~ஸ்தோத்ரம்~~ =
ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு ~~वाञ्छन्~~ ~~வாஞ்சந்~~ ~~வாஞ்சந்~~ = இச்சிக்கிற
வனாய் ~~भवानी~~ ~~ஹவாநி~~ ~~பவாநி~~ = ஹே பார்வதி ~~त्वम्~~ ~~த்வம்~~
= நீ ~~इति~~ ~~உதி~~ ~~இதி~~ = என்று மாத்ரம் ~~यः~~ ~~யஃ~~ ~~யஃ~~ = எவன் ~~कथयति~~
~~கமயதி~~ ~~கதமதி~~ = சொல்கிறானோ ~~तस्मै~~ ~~தஸ்மே~~ ~~தஸ்மே~~ =
அவன் பொருட்டு ~~तदैव~~ ~~ததேவ~~ ~~ததேவ~~ = அவன் சொன்ன
கூணத்திலேயே ~~त्वम्~~ ~~த்வம்~~ = நீ ~~मुकुन्द~~ ~~முகுந்~~ ~~முகுந்~~ ~~ब्रह्मन्~~ ~~ப்ரஹ்ம~~ ~~स्फुट~~ ~~ஸ்புட~~ ~~मकुट~~ ~~மகூட~~ ~~नीरा~~
~~जितपदां~~ ~~ஜிதபடாம்~~ ~~ஜிதபடாம்~~ ~~मकुट~~ ~~மகூட~~ ~~नीरा~~ ~~நீரா~~ ~~निजसायुज्यपदवीं~~ ~~நிஜஸாயுஜ்யபதவீம்~~ = தனது
ஸாயுஜ்ய பதவியை (தனக்கும், தன்னை ஸ்துதித்தவனுக்கும்,
பேதமில்லாமல் ஒன்றாக பாவிக்கும் தன்மையை) ~~दिशसि~~ ~~திசசி~~
~~நிசசி~~ = கொடுக்கின்றாய்.

தாத்ரயம் : -

ஜகன்மாதாவின் கருணையின் வைபவத்தை யாரும் இவ்வளவுதான்
என்று வர்ணிக்கமுடியாது. தேவியினுடைய ஸந்நிதி சென்று, ரொம்ப
வும் முடனான ஒரு மனிதன், “தாயே! நான் உன்னுடைய கிங்கரன்;
என்னிடத்தில் நீ கருணை தருஷ்டியைச் செலுத்தி என்னை ரகஷிக்கவேண்
டும்” என்று ஸ்தோத்ரம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன்

ஹே भवानी ஹே ஹவாநி ஹே பவாநி

என்று மாத்ரம் சொன்னான்.

भवानी ஹவாநி பவாநி

என்றது க்ரியையாக ஆகும். க்ரியையில் உத்தம புருஷ ஏக வசனம்
தேவியைக் கூப்பிடும் ஸம்போதன ப்ரதமையாயும் ஆகும். ஸ்தோத்ரம்
செய்ய எண்ணம் உள்ளவனோ

भवानी ஹவாநி பவாநி

என்ற பதத்தை ஸம்போதன ப்ரதமையாக நினைத்து தேவியைக் கூப்பிடு
வதான எண்ணத்துடன் சொன்னான். ஆகிலும், தேவியானவன்

भवानि खवादि पवामि

என்ற பதத்தை க்ரியா பதமாக பாவித்தாள். க்ரியா பதமானால் ஆகின் றேன் என்ற பொருளாகும். த்வம் (நீ) என்றும் ப்ரயோகம் செய்திருப் பதால் “நீயாக நான் ஆகின்றேன்” என்று அம்பாள் தாத்பர்யத்தைக் கல்பித்துக்கொண்டாள். ஆனால் ஸ்தோத்ரம் செய்தவனுடைய தாத்பர் யம் அவ்விதம் அல்ல. பதத்திற்கு அப்படி தாத்பர்யம் ஏற்படலாம். அம்பாள் அவ்விதமான தாத்பர்யத்தைக் க்ரஹித்துக்கொண்டதற்கு அம்பாளுடைய அபாரமான கருணையே காரணமாகும். “நீயாக நான் ஆகின்றேன்” என்பது வேதாந்தத்தின் ரஹஸ்யங்களில் ரஹஸ்யமான பொருளாகும். இந்தப் பொருளைத்தான் மஹா வாக்யமும் வேதாந்தத்தில் போதிக்கிறது. இவ்விதமான ஞானமுள்ள புருஷனுக்கு மோக்ஷானந் தத்தையே பயனாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு அந்த மனிதனுக்கு ஸம்ஸார பந்தத்தின் உபத்ரவமே இல்லையென்பது சாஸ்த்ர வித்தாந்த மாகும். அவ்விதம் அந்த பக்தனைச் செய்யவேண்டுமென்று தேவி கருதி, அதற்கு அனுகூலமான தாத்பர்யத்தை க்ரஹித்துக்கொண்டு, தனது ஸாயுஜ்ய பதவியை உடன் அந்த பக்தனுக்குக் கொடுத்துவிட் டாள். தனக்கும் அந்த பக்தனுக்கும் கொஞ்சமேனும் வேற்றுமையில் லாத தன்மையை அளித்துவிட்டாள். அந்த பக்தன் தேவியினுடைய ஸ்வரூபமாகவே ஆனதிலிருந்து, தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தில், ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலான தேவர்கள் ஒவ்வொரு தினத்திலும் தங்கள் க்ரீடங்களில் வைத்து இழைத்திருக்கும் நவரத்னங்களின் ஒளி யால் ஒரே ப்ரகாசத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு கற்பூர ஹாரத்தி செய்வது போல் சரணமடைந்து வழக்கமாய் செய்வதான நமஸ்காரம் இந்த பக்த னுடைய பாதாரவிந்தத்திற்கும் ஏற்பட்டுவிட்டது. அம்பாளுக்கும், அவள் பக்தனுக்கும் பேதமில்லை என்பதில் இதைக்காட்டிலும் வேறு அடையாளம் ஒன்று சொல்லவேண்டுமென்பதில்லை. ஆகையால், ஜபம், ஹோமம், மற்ற தேவதோபாஸனங்கள், இவைகளைக் காட்டிலும் லோக மாதாவான தேவியினிடம்

भवानि खवादि पवामि

என்ற பதத்தால் ஸம்போதனம் செய்துகொண்டு, “கிங்கரணன் என் னிடம் நீ கருணை த்ருஷ்டியை செலுத்தவேண்டும்” என்பதான தாதாம்ய உபாஸனமானது ஸாயுஜ்ய பதவியைக் கொடுக்குமானதால், மோக்ஷம் என்ற பரம புருஷார்த்தத்தை விரும்புகிறவர்கள் தேவியை ஸ்தோத்ரம் செய்வதே முக்யமாகும் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

ஒருவன் இச்சையோடு ஒரு அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தாதபோது லும், அவனை முக்தனாகச் செய்ய அவன் ஸ்துதித்த பதங்களுக்கு எவ் விதம் அர்த்தம் செய்யவேண்டுமோ அவ்விதம் தேவி தானாகவே செய்து கொண்டு அவனை முக்தனாகவே செய்துவிடுவாள். இவ்விதமான அபாரமான கருணை, தாயான தேவிக்குத்தான் ஏற்படுமே தவிர மற்ற எந்த தேவதைக்கும் ஏற்படாது. தன்னைச் சுடவேண்டுமென்ற இச்சை யுடன் அக்னியைத் தொட்டால்தான் அது சுடுமென்பதில்லை. இச்சை இல்லாமல் தொட்டவனையும் சுட்டே தீருகிறது. அதுபோல் தேவியும் ஒரு பலத்தில் இச்சையுடன் ஸ்துதிப்பவனுக்கு மாத்ரம் அந்தப் பலத்தை கொடுப்பது என்பதில்லை. அவனுடைய இச்சையை எதிர்பார்க்காமலே அவனுக்கு வேண்டிய போக போக்யாதிகளை அளித்து அவனை முக்தனாக வும் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவள். இது மேலான வஸ்துவின் ஸ்வபாவ மாகும்.

ஆகையால் லோகமாதாவான தேவியை ஸ்துதிக்கவேண்டியது எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் அவச்யமாகும். அதிலும் மேல் சொன்ன ச்லோகத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்வது ஸாம வேதத்தில் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஆரூவது அத்யாயத்தில் உள்ள

तत्त्वमसि तक्ष्णवि तत्त्वमसि

என்ற மஹா வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை அனுஸந்தானம் செய்யும் கௌரவத்தை கொடுக்கக்கூடியது. அந்த மஹாவாக்யமும் இந்த ச்லோகமும் ஒரே பொருளைத்தான் விளக்குகிறது.

— : 0 : —

23. சக் திதத்வ மஹத்வம்

त्वया हत्वा वां वपुरपरितृप्तेन मनसा

शरीरार्थं शंभोः|अपरमपि शङ्के हतमभूत् ।

यदेतत्त्वद्रूपं सकलमरुणाभं त्रिनयनम्

कुचाभ्यां आनम्रं|कुटिलशशि चूडालमकुटम् ॥ २३ ॥

கவ்யா ஹுக்வா வாஃ வபுரபரித்ருப்தேந மநஸா

ஸரீரார்த்ஹ் சம்போ: அபரமபி சங்கே ஹ்ருதமபூத் ।

யதேதத் த்வத்ருபம் ஸகலமருணாஹம் த்ரிநயநம்

குகாஹ்யாம் அநம்ரம் குடிலசசி சூடாலமகூடம் ॥ 23 ॥

த்வயா ஹ்ருத்வா வாஹம் வபுரபரித்ருப்தேந மநஸா

சரீரார்த்தம் சம்போ: அபரமபி சங்கே ஹ்ருதமபூத் ।

யதேதத்த்வத்ருபம் ஸகலமருணாஹம் த்ரிநயநம்

குசாப்யாம் ஆநம்ரம் குடிலசசி சூடாலமகூடம் ॥ 23 ॥

தாத்பர்யம் :—

हे भगवति हेम ह्रमवति हेम पकवति = हेम परासक्तिये ।

यत् यक्ष यत् = यातोतु कारणत्तात् एतत् णतक्ष एतत् =

இந்த (அதாவது என்னுடைய ஹிருதயகமலத்தில் விளங்கும்)

त्वद्रूपं क्वचित्त्वம் த்வத்ருபம் = உமது ஸ்வரூபமானது सकलं

ஸகலம் ஸகலம் = முழுமையும் अरुणाभं सरुणाहम् அருணா

பம் = சிவந்த காந்தி உள்ளதாயும் त्रिनयनं त्रिनयनं த்ரிநயநம் =

முன்று கண்கள் உள்ளதாயும் कुचाभ्यां कूचाह्यां குசாப்யாம் =

= இரண்டு ஸ்தனங்களால் **आनन्रं** சூ. ௩. ௨. ஆம்ரம் = வணங்
 கினதாயும் **कुटिलशशि चूडालमकुटं** கும்பிஸஸி அலிபாஸகும்பம்
 குடிலசசி சூடாலமகுடம் = சந்த்ரகலையினால் சிரோபூஷணத்தை
 உடைய க்ரீடத்தோடு கூடினதோ **तत्** தத் = அந்தக்
 காரணத்தினால் **शंभोः** ஸம்ஹோ: சம்போ: = பரமசிவனுடைய
वामं வாஃ வாமம் = இடதான **अर्थं** ஸ்ய-ஃ அர்தம் = பாதி **वपुः**
 வபு: வபு: = சரீரத்தை **हत्वा** ஹத்வா ஹ்ருத்வா = அபஹரித்து
 விட்டு **अपरिवृत्तेन** ஸ்வரித்யவ்ருத அபரித்ருப்தேந = த்ருப்தி
 இல்லாததான (அதாவது போதும் என்ற எண்ணம் இல்லாத
 தான) **मनसा** மனஸா மனஸா = மனதினால் **अपरं** ஸ்வரம் அபரம்
 = வேறான **शरीरार्धमपि** ஸரீராய-ஃஷி சரீரார்த்தம்பி = வலது
 (பாகத்தில் உள்ள) பாதி சரீரமும் **त्वया** த்வயா த்வயா = உன்
 னால் **हत्** ஹத் ஹ்ருதம் = அபஹரிக்கப்பட்டதாக **अभूत्**
 ஸஹுஸி அபூத் = ஆயிற்று **इति** உதி இதி = என்று **शङ्के** ஸஷ்
 சங்கே = னினக்கின்றேன்.

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் சக்தி தத்வமே மேலானது என்று சொல்லப்
 படுகிறது. சக்தி தத்வத்தில் சிவதத்வமானது அடங்கி இருக்கிறது.
 அதனால் புருஷார்த்தங்களை விரும்பும் ஜனங்கள் பராசக்தியையே உபா
 ஸித்த வேண்டும். சிவன், சக்தி இரண்டும் சேர்ந்து ஒரே உடலாகும்.
 அதில் இடதுபாகத்தை சக்தியாகவும், வலதுபாகத்தை சிவனாகவும்
 சொல்லவேண்டியது. சிவனுடைய பாகம் ஸ்படிகம்போல் நல்ல வெளுப்
 பானது. சக்தியினுடைய பாகமோ உதய காலத்தில் உள்ள ஸூர்ய
 ப்ரபையப்போல் சிவப்பானது. சக்தியினுடைய பாகம் பாதிபாகமான
 தினால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை பார்க்கும்போது ஒரு குசந்தான்
 காணப்படவேண்டும். மற்ற பாகம் புருஷபாகமானதால் புருஷபாகத்தில்
 ஸ்தனமானது இருக்கக்கூடாது. தேவியினுடைய ஸ்வரூபம் பாதி பர்கம்
 சிவப்பாயும் பாதிபாகம் வெளுப்பாயும் காணவேண்டியிருக்க, எல்லா
 பாகமும் சிவப்பாகவே தோன்றுகிறது. இரண்டு குசங்கள் காணப்படு
 கின்றன. தேவியினுடைய முகத்தில் முன்று கண்களும் பாஸிக்கின்
 றன. சந்திரகலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நவரத்னமயமான கிரீடத்தை
 யும் தரித்துவருகிறாள். வெளுப்பான வலதுபாகம் என்ற சிவஸ்வ
 ரூபத்தை காணவே முடியவில்லை. இதனால் பரதேவதையானவள் பரம
 சிவனுடைய இடதுபாகத்தை மாத்ரம் தன் ஸ்வரூபத்தால் மறைத்து,
 வெளுப்பான பரமசிவனுடைய உடலை சிவப்பாக செய்தது போதாது
 என்ற எண்ணத்துடன், பரமசிவனுடைய வலதுபாகத்தையும் தான்
 ஆக்ரமித்துக்கொண்டு இருக்கும் காரணத்தால் தேவியினுடைய சரீர
 முழுமையும் சிவப்பாகவே காணப்படுகின்றது. அதனால் சக்தியினுடைய
 அம்சத்தில் சிவாம்சமானது அடங்கி இருப்பது என்பது ஸ்பஷ்டமாக
 தெரியவருகிறது.

வச:காந்தௌ வச:காந்தௌ என்ற தாதுவிலிருந்து சிவ: என்ற சப்தமானது உண்டானது. காந்தி என்றால் தீப்தி என்று அர்த்தம். **ஹிசி** ஹிஸி ஹிஸி என்ற தாதுவிலிருந்து **சிங்:** லிம்ஹ: எளிம்ஹ: என்ற சப்தம் ஏற்பட்டது. வர்ணங்களுக்கு க்ரமம் மாறி இருக்கிறது அந்த தாதுவில் **ஹி** ஹி என்ற எழுத்து முதலிலும், **சி** லி எளி என்ற எழுத்து பின்பும் உள்ளது. மாறுதலில் **சி** லி எளி என்பது முன்பாகவும் **ஹி** ஹி என்பது இ காரத்திற்கு லோபம் வந்து **ஹி** ஹி என்பதற்கு முன்பு அனுஸ்வாரமும் **ஹி** ஹி என்பதற்கு பின்பு விஸர்கமாகவும் ஏற்பட்டு **சிங்:** லிம்ஹ: எளிம்ஹ: என்ற சப்தம் வந்ததுபோல் வச தாதுவிற்கு காந்தி என்று அர்த்தமானதால், காந்தி என்ற இடத்திலுள்ள இ காரம் ச காரத்தோடு சேர்ந்து அது முன்பாகவும் வ காரம் பின்பாகவும் விஸர்கத்தோடு கூடினதாகவும் ஆகி சிவ: என்ற சப்தம் ஏற்பட்டது. தத்வத்தை கவனித்தால் சிவதத்வத்திற்கு சக்தி தத்வமே மூலகாரணம் என்று தெரிகிறபடியாலும், காரணத்தில் காரியம் அடங்குமானபடியாலும், சக்தி தத்வத்தில் சிவ தத்வம் அடங்கினது என்று அறியலாம். ஞானசக்தி, இச்சாசக்தி, க்ரியாசக்தி, இவைகளோடு கூடினவன்தான் சிவன் என்று சொல்லப்படுவான். சக்தியோடு கூடாதபோனால் சிவ ஸ்வரூபமே ஸித்திக்காது. லோகத்திலும் எந்த வஸ்துவும் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் சக்தி உள்ளதாக இருந்தால்தான் ப்ராணிகள் அதை விரும்புவார்கள். சக்தி இல்லாத வஸ்துவையாரும் ஆதரிக்க மாட்டார்களென்பது லோகப்ரஸித்தமானது. இந்த லோகானுபவத்தைக் கொண்டே சக்தியே மேலான தத்வம் என்பது ஸ்பஷ்டமாக ஆகும். ஆகையால், பரதேவதையினுடைய உபாஸனத்தால்தான் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களும் ப்ராணிகளுக்கு ஸித்திக்கும் என்பது ஸித்தமாகும்.

—: 0 :—

24. ஸ்ரீ தேவியின் மஹத்வம்

†
जगत्सूते धाता हरिरवति रुद्रः क्षपयते

तिरस्कुर्वन्नेतत् स्वमपि वपुरीशस्तिरयति ।

सदापूर्वः सर्वं तदिदं अनुगृह्णाति च शिवः

†
तवाज्ञां आलम्ब्य क्षणचलितयोः † भ्रूलतिकयोः ॥ २४ ॥

ஐ.ம.த.உ.தெ.யா.தா. ஹரிர்வதி ருத்: க்ஷபயதெ

திரஸுர்வந்நேதத் ஸ்வமபி வபுரீஸ்திர்யதி ।

ஸதாபூர்வ: சர்வம் ததிதம் அநுஐக்யாதி ச சிவ:

தவாஜ்ஞா அலம்ப்ய க்ஷணவ்ரதயோ: † ப்ரூலதிகயோ: ॥ ௨௪ ॥

ஐகத்ஸுதே தாதா ஹரிர்வதி ருத்ர: ஸுபயதே

திரஸ்குர்வந்நேதத் ஸ்வமபி வபுரீசஸ்திரயதி ।

ஸதாபூர்வ: ஸர்வம் ததிதம் அநுக்ருஹ்ணாதி ச சிவ:

தவாக்ஞாம் ஆலம்ப்ய ஸுணசலிதயோ: ப்ருலதிகயோ:

॥ 24 ॥

பதவுரை:—

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியான தாயே ! धाता யாதா தாதா = ப்ரும்மாவானவர் जगत् ஜமக் ஐகத் = ஸ்தாவர ஐங்கம ரூபமான லோகத்தை सूते ஸுதே ஸுதே = ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார் हरि: ஹரி: ஹரி: = விஷ்ணுவானவர் अवति ஸவதி அவதி = லோகத்தை ரக்ஷிக்கின்றார் रुद्र: ருத்ர: ருத்ர: = ருத்ரனானவர் क्षपयते ஸுபயதே ஸுபயதே = லோகத்தை ஸம்ஹரிக்கின்றார் ईश: ஈச: ஈச: = ஈசுவரனானவர் एतत् ஏதத் = இந்த ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலான மூன்று மூர்த்திகளையும் तिरस्कुर्वन् திரஸ்குர்வந் = தனது ஸ்வரூபத்தில் லயிக்கும்படி செய்கிறவனுய்க் கொண்டு स्वं ஸ்வம் ஸ்வம் = தனதான वपुरपि வபுரபி வபுரபி = சரீரத்தையும் तिरयति திரயதி திரயதி = மறையச் செய்கிறான். सदापूर्व: ஸதாபூர்வ: ஸதாபூர்வ: = 'ஸதா' என்ற சப்தத்தை முன்பு உடைத்தான शिव: ஸிவ: சிவ: = சிவன் என்ற பதத்தால் சொல்லப்படும் சதாசிவனுனவன் तत् தத் = அந்த इदं உதம் இதம் = இந்த ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசுவரன் என்ற நான்கு தத்வங்களையும் सर्वं ஸர்வம் ஸர்வம் = எல்லாம் त्व त्व தவ = உன்னுடைய क्षणचलितयो: ஸுணசலிதயோ: ஸுணசலிதயோ: = ஒரு ஸுணம் சலிக்கும்படி செய்யப்பட்ட भूलतिकायो: ஹ்ருதிகயோ: ப்ருலதிகயோ: = கொடிபோன்ற புருவங்களுடைய आज्ञां ஸுஜ்ஞாம் ஆக்ஞாம் = உத்திரவை, (புருவத்தின் சலனத்தால் ஸுசிப்பிக்கும் உத்திரவை) आलम्ब्य ஸ்ரம்ஹீ ஆலம்ப்ய = பெற்றுக்கொண்டு अनुगृह्णाति ஸநுமரணாதி அநுக்ருஹ்ணாதி = மறுபடியும் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசுவரன் என்ற நான்கு தத்வங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றான்.

தாத்தாயம் :—

ப்ரும்மாவோ ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறார். தமோகுணம், ரஜோகுணம், ஸத்வகுணம் என்ற மூன்று குணங்களுடன் கூடின மாயையானது ரஜோகுணத்தை மாத்திரம் முக்யமாக அவலம்பித்துக்கொண்டு, தமோகுணத்தையும் ஸத்வகுணத்தையும் அடக்கிவைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த மாயையில் ஸம்பந்தப்பட்ட சைதன்யமானது ப்ரும்மா என்று சொல்லப்படும். ரஜோகுணத்தை உபாதியாக அவலம்பித்த சைதன்யம் ப்ரும்மா என்று வேதாந்த ஸித்தாந்தமாகும்.

அவ்விதமே, விஷ்ணு ஜகத்தை ரக்ஷிக்கிறார். மாயையானது ஸத்வகுணத்தை முக்யமாக அவலம்பித்து ரஜோ, தமோகுணங்களை அடக்கிவைத்துக்கொண்டு பாஸிக்கும் ஸமயத்தில் அந்த மாயையில் ஸம்பந்தப்பட்ட சைதன்யம் விஷ்ணு என்று சொல்லப்படும்.

ருத்ரன் ஜகத்தை ஸம்ஹரிக்கிறார். அந்த ருத்ரனும், மாயையில் ஸம்பந்தப்பட்ட சைதன்யமே. தமோகுணத்தை முக்யமாக அவலம்பித்துக்கொண்டு, ஸத்வ, ரஜோகுணங்களை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு பாஸிக்கும் ஸமயத்தில் அந்த மாயையில் ஸம்பந்தப்பட்ட சைதன்யம் ருத்ரன் என்று சொல்லப்படும்.

ப்ரும்மாவைப்போல், விஷ்ணுவும் குணோபாதிகம்தான் ; ருத்ரனும் அப்படியே. ப்ரும்மாவிடம் ரஜோகுணத்தையும், விஷ்ணுவின்மீடம் ஸத்வகுணத்தையும், ருத்ரனிடம் தமோ குணத்தையும் அறியவும். ரஜோகுணம் ஸ்ருஷ்டிக்கும், ஸத்வகுணம் பரிபாலனத்திற்கும், தமோகுணம் ஸம்ஹாரத்திற்கும் காரணங்களாகும். அதனால் அம்மூன்று பேர்களும்க்ரமமாக மூன்று காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்.

இந்த மூன்று பேர்களுக்கும் ஈச்வரதத்வம் மேலான தத்வமாகும். ஈச்வரன் மூன்றுபேர்களுக்கும் மேலானவன். ரஜோ, தமோ, ஸத்வகுணம் என்ற மாயையினுடைய குணங்களில் ஒன்றுமேலிட்டது, மற்றது குறைந்தது என்பதில்லாமல், அம்மூன்று குணங்களும் ஸமமாக இருக்கும் நிலையில் அந்த மாயையில் ஸம்பந்தப்பட்ட சைதன்யமே ஈச்வர தத்வமாகும். 'மாயோபாதிகன் ஈச்வரன்' என்பதாகச் சொல்லப்படும் ஈச்வரதத்வத்திற்கு மேலாக ஸதாசிவ தத்வம் சொல்லப்படும். 'ஸாதா' என்றால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபமாகும். 'சிவன்' என்றால் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபமாகும். சக்தியும் சிவனும் சேர்ந்த அகண்டமான தத்வமே ஸதாசிவ தத்வமாகும். ஈச்வர தத்வத்திற்கு மாயை விசேஷணமாகும். ஸதாசிவ தத்வத்திற்கு மாயை உபாதியாக ஆகும். ஸதாசிவ தத்வத்திற்கும் மேல் சுத்த சக்தி தத்வம் என்று சொல்லப்படும். அந்த சுத்த சக்தி தத்வம் என்பதுதான் இந்த க்ரந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பரதேவதை. அந்த தத்வத்தில் மாயை உபலக்ஷணமாக விளங்கிவரும். அந்த பராசக்தியினுடைய ஆக்ஷேபணம் அவலம்பித்துத்தான் ஸதாசிவ தத்வம் முதலான தேவதைகள் அவரவர்கள் கார்யங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். பராசக்தியோ, வாகிந்த்ரியத்தால் ஆக்ஷேபணம் செய்கிறதில்லை. தேவியினுடைய புருவத்தின் சலன் விசேஷமே (அசைவே) ஆக்ஷேபணமாகும். அந்த ஆக்ஷேபணம் அனுஸரித்துத்தான் ஸதாசிவன் என்ற பரமபுருஷன் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஈச்வரதத்வத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதன்மூலம்

தரிமுர்த்திகளையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவர்களுடைய மூலமாக ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களை அந்தந்த காலத்தில் செய்துவருகிறான் ஆகையால், ப்ரும்ம ஸ்வரூபினியான பராசக்தியினுடைய ஆளுகைக்குள் ஸதாகிவன் முதலான ஸகல தேவர்களும் இருந்துவரும் காரணத்தால் தேவியினுடைய ஸ்தோத்தர பூஜா மஹிமையால் ஸர்வ தேவதைகளுடைய ப்ரஸாதத்தையும் புருஷன் அடையலாம். ஸர்வதேவதைகளையும் தனித் தனியாக வரவழைத்து பூஜை செய்வது அஸாத்யமாகும். எந்த ஒரு தேவதையை பூஜித்த மாதிரத்தில் ஸர்வ தேவர்களும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாக ஆவார்களோ, அந்த மூலதேவதை பராசக்தியானதால் தேவியினுடைய உபாஸனம்தான் ரொம்பவும் முக்யமாகும்.

—, a :—

25. தேவியின் பூஜையால் த்ரிமூர்த்திகளையும் பூஜை செய்த பலம் ஸித்திக்கிறது

त्रयाणां देवानां त्रिगुणजनितानां तव शिवे
भवेत्पूजा पूजा तव चरणयोर्ग्या विरचिता ।

तथाहि त्वत्पादोद्धहन मणिपीठस्य निकटे

स्थिता ह्येते शश्वत् सुकुलितकरोत्तंस मकुटाः ॥ २५ ॥

தாயாணாம் ஷெவாநாம் தீரமூணஜநிதாநாம் தவ யிவெ

ஹவெதலுஜா வலுஜா தவ உரணயொய-ஃ விநலிதா ।

தயாணி கூதாஜாஹந உணிபீஹ்ய நிகடெ

வீரதா ஹேதே ஸ்ரீரக்ஷை உபாஸகரோத்ம் ஸ உபாஸகா: || ௨௫ ||

தீரயாணம் தேவாநாம் தீரிகுணஜநிதாநாம் தவ சிவே

பவேத்பூஜா பூஜா த்வசரணயோர்யா விரசிதா !

ததாஹி த்வத்பாதோத்வஹந மணிபீடஸ்ய நிகடே

ஸ்திதா ஹ்யேதே சச்வத் முகுளித கரோத்தம்ஸ மகுடா:

|| 25 ||

பதவுரை :

हे शिवे ~~महेश्वर~~ ~~शिव~~ निवे = हेरु பார்வதி! त्रिगुण
जनितानां ~~सिद्धिप्राप्त्यतितातम्~~ ~~तीक्ष्णबुद्धिनितातम्~~ = मायையின்
ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் என்ற மூன்று
குணங்களிலிருந்தும் உண்டான **त्रयाणां देवानां** ~~தாயாணாநிதவா~~
~~தம்~~ ~~தரயாணந்திதவாதாம்~~ = மூன்று தேவர்களான ப்ரும்மா

விஷ்ணு, ருத்ரன் இவர்களுக்கும் ~~தவ தவ~~ = உன்னுடைய
 चरणयोः ~~ஹரணபா: சரணபா:~~ = பாதாரவிந்தங்களில் ~~या या~~
~~யா~~ = யாதொரு **पूजा** ~~உபசார பூஜா~~ = பூஜையானது **विरचिता**
~~விருசிதா விரசிதா~~ = செய்யப்பட்டதோ **सैव** ~~செவ சைவ~~ =
 அதுதான் **पूजा** ~~உபசார பூஜா~~ = பூஜையாக **भवेत्** ~~ஹவெத்~~
~~பவேத்~~ = ஆகின்றது **तथाहि** ~~தமஹி ததஹி~~ = அது உசிதம்
 தான் அல்லவா **एते** ~~ஹதே ஏதே~~ = இந்த ப்ரும்மா, விஷ்ணு,
 ருத்ரன் **शश्वत्** ~~யசுவத் சசுவத்~~ = எப்போதும் **मुकुलितकरोत्सव**
मकुटाः सन्तः ~~உகலிதககரொதுவ ஸகரொதுவ ஸந்த:~~ = முகலித
 ககரொத்தம் ஸ மகுடா: ஸந்த: = அஞ்சலி பந்தந்தோடு கூடின
 கைகளை சிரோபூஷணமாக உடைத்தான நவரத்ன மயமான
 க்ரீடங்களோடு கூடினவர்களாகக்கொண்டு **त्यत्पादोद्ग्रहण मणि**
पीठस्य ~~கத்தாபாது ஸ்ரணபிஷேக த்வத்பாதோத்வஹம மணி~~
~~பீஸ்ப~~ = உன் சரணாரவிந்தத்தை வஹிக்கும் நவரத்ன மயமான
 பீடத்தினுடைய ஸம்ஹாஸனத்தின் **निकटे** ~~நிகடே நிகடே~~ =
 ஸமீபத்தில் **स्थिता हि** ~~ஸ்திதா ஸ்திதா ஹி~~ = இருக்கிறார்கள்
 அல்லவா.

தாத்தப்யம் :—

ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் இவர்கள் ப்ரீதேவியினுடைய சரணாரவிந்தங்களை பூஜை செய்யும் மஹாத்மயத்தால் ஜகதீச்வரியானவள் தன்னுடைய சரணாரவிந்தங்களால் அலங்கரிக்கச் செய்து கொண்டு வீற்றிருக்கும் நவரத்னமயமான பீடத்தினுடைய ஸமீபத்தில் (அதாவது தேவியின் சரணங்களுக்கு அருகில்) எப்போதும் தன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் தலையிலுள்ள கிரீடத்திற்கு, மேல்தூக்கி கும்பிட்டுக்கொண்டு நின்றவரும் பாக்யத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை பூஜிப்பதற்கு அவரவர்கள் ஸ்தானத்தில் போய் பார்த்தால் அவர்களைக் காண முடியாது. உன் பாதாரவிந்தத்தின் அருகில் வந்தால்தான் பார்க்க முடியும். இதனால் உன் பாதாரவிந்தங்களில் போடும் திவ்ய புஷ்பமானது அவர்களுடைய சிரஸில் தான் விழுந்தாக வேண்டும். அதைக் கொண்டு பரதேவதையை பூஜை செய்வதாலேயே த்ரிமூர்த்திகளின் பூஜாபலம் ஸித்திக்கின்றது. சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் மூலாதாரம் முதலான ஆறு ஆதார சக்ரம் தேவியினுடைய பீடமானதினாலும் இரண்டு ஆதார சக்ரங்களாகச் சேர்ந்து அக்நி, ஸூரியன், லோமன் என்று மூன்று கண்டங்களாக பிரிக்கப்பட்டிருப்பதனாலேயும் அந்தந்த கண்டங்களில் ப்ரம்ம க்ரந்தி, விஷ்ணு க்ரந்தி, ருத்ர க்ரந்தி என்கிற மூன்று க்ரந்திகளிலும் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் வளிக்கிறபடியால் உபாஸகன் அந்தர்முகமாக இருந்துகொண்டு தேவியை ஆறுவிதமான ஆதார சக்ரங்களிலும் க்ரமமாக பூஜிக்கும்போது ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ராதிகளும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகவே ஆகிறார்கள் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொதுக் கருத்தாகும்.

26. ஸ்தாசிவனின் மஹத்வம்

विरिञ्चिः पञ्चत्वं व्रजति हरिरामोति विरतिं

विनाशं कीनाशः भजति धनदो याति निधनं ।

वितन्त्री माहेन्द्री विततिरपि संमीलित दशा

महासंहारेऽस्मिन् विहरति सति त्वत्पतिरसौ ॥ २६ ॥

விரிஞ்சி: வஞ்சம் வ்ரஜதி ஹரிராமோதி விரதிம்

விநாசம் கீநாச: பஜதி தநதோ யாதி நிதனம் ।

விதந்ரீ, மாஹேந்ரீ விததிரபி ஸம்மீலித த்ருசா

மஹாஸம்ஹாரேஸ்மிந் விஹரதி ஸதி த்வத்பதிரஸௌ ॥ ௨௬ ॥

விரிஞ்சி: பஞ்சத்வம் வ்ரஜதி ஹரிராமோதி விரதிம்

விநாசம் கீநாச: பஜதி தநதோ யாதி நிதனம் ।

விதந்த்ரீ மாஹேந்த்ரீ விததிரபி ஸம்மீலித த்ருசா

மஹாஸம்ஹாரேஸ்மிந் விஹரதி ஸதி த்வத்பதிரஸௌ

॥ 26 ॥

பதவுரை : -

विरिञ्चिः ~~विरिञ्चिः~~ विरिञ्चिः = ப்ரும்மா . पञ्चत्वं ~~पञ्चत्वं~~ = பஞ்சத்வம் = மரணத்தை வ्रजति ~~व्रजति~~ வ்ரஜதி = அடைகின்றார் हरिः ~~हरिः~~ ஹரி: = விஷ்ணு विरतिं ~~विरतिं~~ விரதிம் = முடிவை आमोति ~~आमोति~~ ஆப்னோதி = அடைகின்றார் कीनाशः ~~कीनाशः~~ கீநாச: = யமனும் विनाशं ~~विनाशं~~ விநாசம் = நாசத்தை भजति ~~भजति~~ பஜதி = அடைகின்றான் धनदः ~~धनदः~~ தநத: = குபேரன் निधनं ~~निधनं~~ நிதனம் = நாசத்தை याति ~~याति~~ யாதி = அடைகிறான் वितन्त्री ~~वितन्त्री~~ விதந்ரீ = சோம்பல் தூக்கம் இல்லாததாயும் माहेन्द्री ~~माहेन्द्री~~ மாஹேந்த்ரீ = இந்திரனை ஸம்பந்தப்பட்டதாயும் உள்ள विततिरपि ~~विततिरपि~~ விததிரபி = வரிசைகளும் (அதாவது 14 இந்திரர்களின் ஸமுஹமும்) संमीलित दशा ~~संमीलित दशा~~ ஸம்மீலித த்ருசா = முடிக்கொள்ளப்பட்ட கண்களோடு கூடினதாக भवति ~~भवति~~ பவதி = ஆகின்றது हे सति ~~हे सति~~ ஹே ஸதி = மஹா பதிவ்ரதையான ஹே தாயே! अस्मिन् ~~अस्मिन्~~ அஸ்மிந் = இந்த महासंहारे

~~மஹாஸம்மதாநீ~~ = மஹா ப்ரளயகாலத்திலும்
 असौ सख्यो अविस्वा = (ஆயிரம் தளத்தோடு கூடின தாமரை
 புஷ்பத்தில் காணப்படுகிற) இந்த त्वत्पति: ~~கூடதி~~ த்வத்பதி:
 = உமது பர்த்தாவான ஸதாசிவன் மாத்திரம் विहरति ~~விஹரதி~~
 விஹரதி = உன்னுடன் கூட ரமிக்கிறார்.

தாத்தபர்யம் :—

பரும்மா விஷ்ணு, குபேரன், யமன், 14 மந்வந்தரங்களிலும் ஏற்
 பட்ட 14 இந்திரர்களும், மற்ற எல்லா தேவர்களும் மஹா ப்ரளய காலத்
 தில் அழிந்துவிடுகிறார்கள். அந்த ப்ரளய காலத்திலும் பராசக்தியினு
 டைய பர்த்தாவான ஸதாசிவன் என்ற புருஷன் மாத்திரம் பராசக்தி
 யோடு உல்லாஸமாக கீரடித்து வருகிறார். எல்லாம் அழிந்துபோகும்
 மஹா ப்ரளய காலத்திலும் ஸதாசிவன் என்ற காமேச்வரன் அழியாமல்
 ஸுகமாக ரமித்துக்கொண்டு இருப்பதற்கு காமேச்வரனுடைய தர்மபத்னி
 யான மஹாதேவியினுடைய பாதிவ்ரத்ய மஹிமைதான் முக்யமான
 காரணமாகும். இதனால் ஸ்தீர்களுடைய பாதிவ்ரத்யத்தைக் கொண்டு
 புருஷன் தீர்க்கமான ஆயுளை அடைகிறான் என்ற தத்வம் வெளி
 யாகிறது.

—: 0 :—

27. ஆறுவித ஐக்யானுஸந்தானம்

जपो जल्पः शिल्पः सकलमपि सुद्राविरचना

गतिः प्रादक्षिण्यक्रमणं अशनाद्याहुति विधिः ।

प्रणामः संवेशः सुखमखिलं आत्मार्पणदशा

सपर्यापर्यायस्तव भवतु यन्मे विलसितम् ॥ २७ ॥

ஜபோ ஜல்ப: ஸில்பம் ஸகலமபி முத்ராவிர்சநா

மதி: ப்ராட்சிணிக்ரமணம் அசநாதுதி விதி: ।

ப்ரணாம: ஸம்வேச: ஸுகமகிலம் ஆத்மார்ப்பண த்ருசா

ஸபர்யாபர்யாயஸ்தவ பவது யந்மே விலஸிதம் ॥ ௨௭ ॥

ஜபோ ஜல்ப: சில்பம் ஸகலமபி முத்ராவிர்சநா

கதி: ப்ராதக்ஷிண்யக்ரமணம் ஆசநாத்யாஹுதி விதி: ।

ப்ரானாம: ஸம்வேச: ஸுகமகிலம் ஆத்மார்ப்பண த்ருசா

ஸபர்யாபர்யாயஸ்தவ பவது யந்மே விலஸிதம் ॥ 27 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति ஹே மஹேஸ்வரி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே !
 आत्मार्पणदशा சூதாவணீகரணா ஆத்மார்ப்பணத்தஞ்சா = எனது
 உடல் உயிர் ஆவி எல்லாவற்றையும் உன்னிடத்தில் அர்ப்ப
 பணம் செய்துவிட்டு உன்னுடைய ஸ்வரூபமாகவே நான் ஆகி
 நேன் என்ற ஞானமஹிமையினால் जल्पः ஐஹீ : ஜல்ப : = லோக
 விஷயமாக பேசும் வ்யவஹாரங்களெல்லாம் जपः ஜப : ஜப : =
 உன்னுடைய மஹாமந்திர ஜபமாகவும் सकलं ஸகலம் ஸகலம்
 = ஸமஸ்தமான शिल्पमपि சில்பமபி சில்பமபி = கை கால்க
 ளுடைய அசைவு முதலான ஸமஸ்தமான சேஷ்டைகளும்
 मुद्राविरचना மூட்ராவிர்சனா முத்ராவிர்சனா = ஸமக்ஷாபம்,
 வீத்ராவணம், ஆகர்ஷணம், வச்யம், உன்மாதம், மஹாங்
 குசம், கேசரி, பீஜ, யோநி, த்ரிகண்டம் என்ற பத்துவிதமான
 முத்ரைகளாகவும் गतिः மதி : கதி : = தற்செயலான நடை
 யானது प्रादक्षिण्यक्रमणं ப்ராடக்ஷிணியக்ரமணம் ப்ராதக்ஷிண்ய க்ரம
 ணம் = உனது ப்ரதக்ஷிண க்ரமமாகவும் अशनादि அசநாதி = புஜிக்கப்படும் அன்ன பாணுதிகள் आहुति विधिः
 ஆஹுதி விதி : ஆஹுதி விதி : = ஹோமானுஷ்டானமாகவும்
 संवेशः ஸம்வேச : ஸம்வேச : = பூமியில் படுத்துக்கொள்வது
 प्रणामः ப்ரணாம : ப்ரணாம : = நமஸ்காரமாகவும், एवं னவம்
 ஏவம் = இவ்விதமாய் सुखं ஸுகம் ஸுகம் = ஸுகத்தைக்
 கொடுக்கக்கூடிய मे मे மே = என்னுடைய यत् யத் யத் =
 யாதொரு विलसितं விலஸிதம் விலஸிதம் = விலாஸ வியாபார
 முண்டோ अखिलमपि அகிலமபி அகிலமபி = ஸமஸ்தமான
 அதெல்லாம் तव தவ தவ = உம்முடைய सपर्यायायः ஸபர்யாயா
 ஸபர்யாய : ஸபர்யாபர்யாய : = பூஜா ரூபமாக भवतु ஹவது
 பவது = ஆகட்டும்.

தாற்பார்யம் :—

ஸ்ரீவித்யா தந்த்ரீதியாக ஸமயாசாரமென்று ஒரு க்ரமமானது ப்ர
 ஸித்தமானது. அந்த ஸித்தாந்த ரீதியாக ஸாதா என்ற தேவியின்
 தத்வமே ஸய சப்தத்தால் போதிக்கப்படும். அந்த தத்வத்தை ஆயிரம்
 தளமுள்ள தாமரை புஷ்பம் என்று சொல்லப்படும். ப்ரம்மரந்த்ரம் என்ற
 மேலான ஆதார சக்ரத்தில்தான், அந்தர்முகாளாக இருந்துகொண்டு
 உபாஸகர்கள் பூஜிக்கவேண்டும். வெளியில் பீடம் முதலானதுகளில்
 பூஜிப்பது ஸமயமதத்தில் சார்ந்ததல்ல; அந்த ஸமயிகள் என்று சொல்
 லப்படும் யோகீசுவரர்களும் ஸம்ஸார யாத்திரையை அநுஸரித்துக்

கொண்டு ப்ராப்த கர்மாவுக்கு உட்பட்டு தனது இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டே ஸாதா என்று தேவி தத்வத்தை அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டு, அந்த தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் தனது ஆத்மாவை அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, அந்த பராசக்தி என்ற பரப்ருமத்தை உபநிஷத் வாக்யங்கள் மூலமாக விசாரித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழிப்பார்கள். அவர்களை யோகீஸ்வரர்கள் என்றும் ஜீவன் முக்தர்களுள்ளும் அறிய வேண்டும். அவர்களுக்கு வெளியில் பூஜை ஒன்றுமே இராது. பூஜா ஸாமக்ரியைகளை சேகரிப்பதில் ச்ரமமும் இல்லை. தேவியினுடைய ஸபர்யை என்று சொல்லப்படும் பூஜைக்கு அங்கங்களோ, தேவி ஸம்பந்தமான மஹாமந்த்ர ஜபம். 10 விதமான முத்ரை, சிதக்நியில் ஹோமம் ப்ரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம், அர்ச்சனை என்ற ஆறு அங்கங்களே முக்யமாகும், இந்த ஜீவன் முக்தர்களுடைய விஷயத்திலோ, இந்த அங்கங்களை அனுஷ்டிப்பதில் தனியாக ப்ரயத்தனம் செய்யவேண்டாம். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதெல்லாம் தேவியினுடைய மஹா மந்திரத்தை ஜபித்ததாகவே ஆகிறது. அவர்கள் கை, கால்களை அசக்குவது பத்து விதமான முத்ரைகளை ஆசரித்தாக ஆகிறது. அவர்களுடைய கால் நடை ப்ரதக்ஷிணமாக ஆகிறது. அவர்கள் புஜிப்பதே ஹோமமாகிறது. அவர்கள் படுத்திக்கொள்வதே நமஸ்காரமாக ஆகிறது. மற்ற ஸந்தோஷத்திற்கு காரணமான எத்தெந்த செய்கைகள் அவர்களிடம் ஏற்படுகிறதோ அவைகளெல்லாம் புஷ்பாஞ்ஜலியாகவே ஆகும். இவ்விதம் தனது ஆத்மாவை தேவியினிடம் அர்ப்பணம் செய்து பராசக்தியையும் தன்னையும் ஒன்றாக அறிவது ஒரு ஐக்யம். தனது ஸல்லாபத்தையும் ஜபத்தையும் ஒன்றாக அறிவது இரண்டாவது ஐக்யம். தனது கை கால்களினுடைய சேஷ்டையையும், முத்ரைகளையும் ஒன்றாக அறிவது மூன்றாவது ஐக்யம். தனது கால் நடையையும் ப்ரதக்ஷிணத்தையும் ஒன்றாக அறிவது நான்காவது ஐக்யம். தனது போஜனத்தையும் ஹோமத்தையும் ஒன்றாக அறிவது ஐந்தாவது ஐக்யம். தான் படுத்திருப்பதையும் நமஸ்காரத்தையும் ஒன்றாக அறிவது ஆறாவது ஐக்யம். இவ்விதம் ஆறு விதமான ஐக்யத்தையும் அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டு எப்பொழுதுமே முன்சொன்ன ஸமயிகள் பராசக்தியை பூஜை செய்கிறவர்களாக ஆகிறார்கள். மூட ஜனங்கள் அந்த மகான்களை ஒன்றும் செய்யாதவர்கள் போல் நினைத்து தனது ஜன்மாவை விபலமாகச் செய்து கொள்கிறார்கள். ஸமயிகள் வெளிக்கு ஒன்றும் செய்யாமல், பேசாமல் இருப்பதுபோல் தோன்றினாலும் அவர்கள் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் செய்வதெல்லாம் தேவியினுடைய ஸபர்யை என்றுதான் விவேகிகள் அறியவேண்டும். இல்லறத்தில் இருக்கும் ஸமயிகளுக்கே இவ்வித மஹிமை இருக்குமானால் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத அரண்யத்திலோ, மலைகளின் குகைகளிலோ தனியாக இருந்துகொண்டு, பத்மாஸனத்தில் அமர்ந்து கொண்டும், இந்த்ரியங்களை தன்வச மாக்கிக்கொண்டும், எப்பொழுதும் ஸாதா என்ற தேவியினுடைய பரதத்வத்தை அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டே காலத்தையனம் செய்யும் மஹான்களுடைய பெருமையை வர்ணிக்கவும் வேண்டுமா என்று ஸமயாசார ரீதியாக தேவியினுடைய பூஜாவிதியானது இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

தவ தவ = உம்முடைய **तादृक्महिमा** தாடஹிமா தாடங்க
மஹிமா = கர்ண ஆபரணத்தின் (தோட்டின்) மஹாத்மயம்
தான்.

தாத்பர்யம்:—

இந்த ச்லோகத்தால் புருஷர்களின் ஆயுள் நீடித்து வாழ்வதற்கு ஸ்த்ரீகளின் பாதிவரத்யமே முக்ய காரணமென்று தெரியவருகிறது. ப்ரம்மா, இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் கிழத்தன்மை, மரணம் இவைகளை அண்டவிட்டாமலிக்கும் அம்ருதத்தை பானம் செய்தவர்கள். பால் கடலில் மஹாவிஷ்ணுவினுடைய ஸஹாயத்தால் தேவர்கள் அம்ருதத்தை எடுத்து பானம் செய்தார்கள் என்று புராணந்தரத்தில் ப்ரஸித்தமான கதையாகும். அவ்விதம் அம்ருதபானம் செய்த தேவர்களுடைய அபிப்ராயமோ, ப்ரளய காலத்திலும் தாங்கள் நாசமடையாமலிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம்தான். அந்த எண்ணம் அவர்களுக்கு நிறைவேறவில்லை. ப்ரளய காலத்தில் ப்ரம்மா, இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களும் அழிந்துவிடுகிறார்களென்றே சாஸ்த்ரத்தின் ஸித்தாந்தமாகும். பரமேச்வரனே தனது குடும்பத்திலுள்ள வருத்தாந்தங்களை யோஜித்து தான் மரிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் தேவர்கள் எந்த பால்கடலில் அம்ருதத்தை எடுத்தார்களோ அந்த பாற்கடலில் அம்ருதம் உண்டாவதற்கு முன்பாக உதித்த ஜகத்தையே எரித்துவிடும் ஸ்வபாவமுள்ள காலகூட விஷத்தை பானம் செய்தார். ஜகத்தை எரித்துவிடுகிற காலகூட விஷத்தை பானம் செய்ததற்கு ஜகத்ரக்ஷணம் என்ற மஹாபலம் பரமேச்வரனுடைய எண்ணமானாலும், தன்னுடைய மரணமும் பரமேச்வரனுடைய எண்ணமென்று சொல்லலாம். வ்யவஹார தசையில் பரமேச்வரனுடைய க்ருஹமாகிய மஹா கைலாஸத்தில் ஒவ்வொரு தினத்திலும் நடந்துவரும் கலஹத்தை கவனித்தால், தான் மரிக்கவேண்டுமென்று பரமேச்வரனுக்கு எண்ணம் உதித்தது ந்யாயமென்றே சொல்லக்கூடும். பரமேச்வரனுக்கோ மஹா கணபதி, ஸுப்ரமண்யர் என்ற இரண்டு குமாரர்கள். அவர்களை யாவரும் அறிவார்கள். அதில் இரண்டாவது குமாரனே, லோகத்ருஷ்டியை அனுஸரித்துப் பார்த்தால் நீச குலத்தில் பிறந்த வல்லி என்ற ஒரு பெண்ணை, தாய் தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் தான் ஸ்வயமாகவே மணம் புரிந்து அவளுடைய வீட்டிலேயே இருந்துவருகிறாள். அதை நினைத்தால் பரமேச்வரனுக்கு எவ்வளவு வருத்தம் ஏற்படக்கூடும்? மஹா கணபதி என்ற முதல் குமாரனே பரமேச்வரனே ஸேவிக்க வரும் பக்தர்களை அவரிடத்தில் வரவொட்டாமல் செய்து கைலாஸத்தின் வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டு தானே மேலான தெய்வமென்று வருகிறவர்களுடைய பூஜையை அவரே ஏற்றுக்கொள்கிறார். அத்துடன் இரண்டாவது குமாரன் நீசகுலத்தில் பிறந்த பெண்ணை மணம் புரிவதற்கு முத்த குமாரனும் ஸஹாயமாக இருந்திருக்கிறான். இருவர்களுக்குள் ஒருவரும் தாய் தந்தையர்களிடம் இந்த வருத்தாந்தத்தை சொல்லவேயில்லை. அவர்களிருவரும் அன்யோந்யமாகவு மில்லை. இரண்டாவது குமாரன் ஒரு மலையிலும், முத்தவன் ஒரு அரச மரத்தடியிலுமாக இருந்துவருகிறார்கள். அத்துடன் தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் பேச்சு வார்த்தையே இல்லை. தான் ஒருமலையிலும் தன்னுடைய மனைவி ஒரு மலையிலுமாக இருந்துவருகிறார்கள். சில புராணங்களை கவனித்தால் தன்னுடைய மனைவிக்கு ப்ரதம பூஜையும் பிறகுதான்

தனக்கு உபசாரமென்றும் ஏற்படுகிறது. தன் மனைவிக்கு தான் உட்பட்டு இருக்கும் நிலையும் சில சந்தர்ப்பத்தில் ஸித்திக்கின்றது. இது போன்ற அநேக விஷயங்களை கவனிக்கும்பொழுது “ஹே பரதேவதே! உன் புருஷனான பரமசிவனுக்கு, ‘விஷத்தை தின்றவது பிராணனை இழந்துவிடுவோம், லோகம் பரிஹஸிக்கக்கூடிய நிலையில் நாம் இருக்கக் கூடாதென்ற எண்ணம் ஏன் உதிக்கக்கூடாது?’ அப்படி உதித்துத் தான் பார்த்த மாத்தரத்தில் ஜகத்தை எரிக்கக்கூடிய காலகூட விஷத்தையும் பானம் செய்தார். ஆகிலும் மரிக்கவில்லை. ப்ரளய காலத்திலும் மஹாச்மசான ஸாக்ஷியாக இருந்து வருகிறார். காலகாலன், ம்ருத்யுஞ்ஜயன் என்ற காரணப்பெயர்களையும் அடைந்துவிட்டார். இவைகளுக்கு காரணமோ உன்னுடைய பாதிவ்ரத்யம்தான் என்று ஸித்தாந்தம் செய்ய வேண்டும். உன்னுடைய காதுகளில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தாடகங்கள் என்ற கர்ண ஆபரணத்தின் மஹாத்மயம்தான் அதற்கு முக்யமான காரணமாகும்”. ஸ்திரீகளுடைய பாதிவ்ரத்யம் த்ருடமாயிருந்தால் புருஷர்கள் தீர்க்கமான ஆயுளோடு நீடித்து வாழ்வார்கள் என்பதே பரம ஸித்தாந்தமாகும்.

मनुर्वि मरणं लोके स्त्रीणां वैगुण्यमुच्यते

ஹத-3-உமி-3 மரணம் லோகெ ஸ்திரீணாம் வைகுண்யம் உத்தே

பர்துர்ஹி மரணம் லோகே ஸ்திரீணாம் வைகுண்ய முச்யதே

ஸ்திரீகளுக்கு முன்பு புருஷன் மரிப்பதில் ஸ்திரீகளுடைய பாதிவ்ரத்ய குறைவுதான் காரணமென்பது ஸித்தமாகிறது. இந்த ஸௌந்தர்ய லஹரீ என்ற மந்திர சாஸ்த்ரமாகிற மஹா ப்ரபந்தத்திற்கு நாயகியோ, மஹா பதிவ்ரதா, சிரோஸ்மணியானதினால் அவளுடைய பாதிவ்ரத்ய மஹிமையைக் கொண்டு காலகூட விஷத்தை பானம் செய்த காமேச்வரன் ப்ரளய காலத்திலும் அழியாமலிருந்து வருகிறான். இதனால் புருஷர்களுடைய தீர்க்காயுளுக்கு தாடங்க மஹிமையானது காரணமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்திரீகளுக்கு முக்யமான ஆபரணமோ ஸௌபாக்ய ஆபரணம் என்று சொல்லப்படும் மாங்கல்ய ஆபரணமாகத்தான் ஆகும். அதற்குள்ள ப்ரதான்யம் தாடங்கத்திற்கு லோகரீதியாக இல்லை. பகவத் பாதாளோ அந்த மாங்கல்யா புரணத்தைச் சொல்லாமல்

तादङ्गमहिमा ताद-3-உமி-3 தாடங்கமஹிமா

என்று கர்ண ஆபரணத்தின் பெருமையை புருஷர்களுடைய தீர்க்காயுளுக்கு காரணமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் தேவியினுடைய தாடங்கம் என்று சொல்லப்படும் ஆபரணமோ, ஸ்ரீ சக்ரரூபமே. ஸ்ரீ சக்ரத்தை ஸுவாஸினிகளும் ஆராதிக்கலாம் என்று ஸித்திக்கிறது. அதில்

सुवासिन्यर्चनप्रीता ஸுவாஸிந்யர்தந-3-த-3-த-3-தா ஸுவாஸிந்யர்சந-3-தா

என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள நாமாவெளியே ப்ரமாணமாகும். ஸுவாஸினியை பூஜிப்பதில் பரதேவதை த்ருப்தி அடைகிறாள் என்றும் அந்த நாமாவுக்குப் பொருள் உண்டு. ஸுவாஸினி பண்ணுகிற பூஜையினால் த்ருப்தி அடைகிறாள் என்றும் அதற்கு தாத்பர்யம் உண்டு. ப்ரக்ருதத்தில் ஸுவாஸினி பண்ணுகிற பூஜையில் த்ருப்தியை அடைகிறாள் என்று தாத்பர்யத்தை அறியவும். இதனால் எந்த ஸுவாஸினியானவள்

தன் புருஷனுக்கு பரிபூர்ணமான ஆயுளைக் கருதி அதன் மூலம் குடும்பத்தில் பரம ஸௌபாக்யத்தை எதிர்பார்க்கிறாளோ. அந்த ஸுவாஸினியானவள் மஹா குருமுகமாக தனது புருஷனை மேற்சொன்ன வித்யையைக் க்ரஹித்துக் கொள்ளும்படி செய்து புருஷனுடைய முகமாக தான் அந்த வித்யையைக் க்ரஹித்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு தினத்திலும் யதாசக்தி ஜபம் செய்து ஹரித்ராகூர்ணத்தில் (மஞ்சள் பொடியில்) ஸ்ரீ சக்ரத்தைலேகனம் செய்து மூல மந்தரத்தாலேயே ஷோடசோபசார பூஜைகளையும் செய்து சக்தியை அநுஸரித்து லலிதாஸஹஸ்ரனாமம், த்ரிசுதி, அஷ்டோத்ரம் இவைகளால் குங்குமத்தாலோ, சிகப்பு புஷ்பத்தாலோ அர்ச்சனையும் செய்து, நிவேதனாதிகள் செய்து, ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளால் பரதேவதையை ஆராதனம் செய்துவரவேண்டும். அப்படியானால் புருஷனுக்கு தீர்க்காயுளை ஸம்பாதித்து வைத்து, தானும் மஹா பாக்யவதியாக நீடித்து வாழ்ந்து திவ்ய தம்பதிகளாக குடும்பத்தில் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யத்துடனும் நீடித்து வாழ்வார்கள். முதல் தினம் பூஜை செய்த ஹரித்ரா கூர்ணத்தை (மஞ்சள் பொடியை) மறுதினம் ஸ்னான காலத்தில் முகத்தில் பூசிக்கொண்டு ஸ்னானம் செய்ய வேண்டும்.

—: 0 :—

29. பரமேச்வரனின் மஹிமை

किरीटं वैरिञ्चं परिहर पुरः कैटभभिदः

कठोरे कोटीरे स्वलसि जहि जम्भारिमकुटम् ।

प्रणम्रेष्वेतेषु प्रसभसुपयातस्य भवनं

भवस्याभ्युत्थाने तव परिजनोक्तिः विजयते ॥ २९ ॥

२९

கிரீடம் வெரிஞ்சம் பரிஹர புர: கைடபபித:

கடோரே கோடிரே ஸ்வலஸி ஜஹி ஜம்பாரிமகுடம் ।

புரணமே ப்ரேஷ்வேதேஷு ப்ரஸபஸுபயாதஸ்ய பவநம்

பவஸ்யாப்யுத்தானே தவ பரிஜனோக்தி: விஜயதே ॥ ௨௯ ॥

கிரீடம் வைரிஞ்சம் பரிஹர புர: கைடபபித:

கடோரே கோடிரே ஸ்கலஸி ஜஹி ஜம்பாரிமகுடம் ।

ப்ரணம்ரேஷ்வேதேஷு ப்ரஸபமுபயாதஸ்ய பவநம்

பவஸ்யாப்யுத்தானே தவ பரிஜனோக்தி: விஜயதே ॥ 29 ॥

பதவுரை :-

हे भगवति ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = வேறு பராசத்தியே !
 पुरः ~~सुखलसि~~ = எதிரில் वैरिञ் ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ =
 ப்ரும்மாவினுடைய கிரீடம் ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = கரீடத்தை परिहर
~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = ஒதுக்கிவிடு कैटभिमदः ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~
~~सुखलसि~~ = மஹாவிஷ்ணுவினுடைய கடுரே ~~सुखलसि~~ ~~सुखलசि~~
~~सुखलसि~~ = கடினமான कोटीरे ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = கரீடத்
 தில் सुखलसि ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = தடுக்கப்போகிறாய் जंभारिमकुटं
~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = இம்ந்ரனுடைய மகுடத்தை
 जहि ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = ஒதுக்கிவிடு इति एवं ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~
 = இவ்விதமான तव सुख तव = உன்னுடைய परिजनोत्तिः
~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = பரிசரர்களுடைய पतेषु ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~
~~सुखलसि~~ = இந்த (இந்த ப்ரம்மா, விஷ்ணு மஹேந்த்ரர்கள்)
 प्रणमेषु सत्सु ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = உன்னை நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது भवन् ~~सुखलसि~~
~~सुखलसि~~ = உன் மந்திரத்திற்கு. (வீட்டிற்கு) उपायास्य ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~
~~सुखलसि~~ = வருகிற भवस्य ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ = பரமேச்வர
 னுடைய விஷயத்தில் अमुथाने ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~ அப்புத்தானே =
 எழுந்திருந்து நீ வரவேற்குங் காலத்தில் विजयते ~~सुखलसि~~ ~~सुखलसि~~
~~सुखलसि~~ = ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக விளங்குகிறது.

தாத்பர்யம் :-

முன் ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி, ஸுவாஸினிகள் ஸ்ரீ சக்ரத்தை ஆராதித்து வந்தால் அந்த க்ருஹத்தில் ஸகல தேவதைகளும் வளிக் கின்றார்கள். ஸகல ஸௌபாக்யங்களும் கூடிவரும். ஸ்ரீ சக்ரம் எந்த க்ருஹத்தில் ஸுவாஸினிகளால் பூஜிக்கப்பட்டு விளங்கி வருகின்றதோ, அந்த க்ருஹத்தில் பரதேவதையினுடையபூர்ண ஸாந்நித்யம் பரிபூர்ணமாக இருந்துவரும் என்பது நிச்சயமாகும். பரதேவதையை புருஷர்கள் ஆராதிப்பதைக் காட்டிலும், ஸ்த்ரீகள் ஆராதிப்பதுதான் லோகத்திற்கும் பொருத்தமாயுள்ளது. ஒரு கனதனவானுடைய பதிவ்ரதையான தர்ம பத்னி மற்றொரு க்ருஹத்திற்கு செல்லவேமாட்டாள். ஸமயாந்தரத்தில் செல்லும்படி தேரிட்டால் மற்றொரு க்ருஹத்து புருஷன் அந்த கனதன வானுடைய தர்மபத்னியை வரவேற்றல் அவளுக்கு அவ்வளவு த்ருப்தி யாகயிராது. அந்த மற்றொரு க்ருஹத்திற்கதிபதியான புருஷனும் தன்னுடைய மனைவியைக் கொண்டுதான் பிறருடைய மனைவியை வரவேற்கச் சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் லோகத்திலுள்ள ஸம்ப்ர தாயமாகும். அதுபோல்தான் ப்ரக்ருதத்திலும் பரதேவதையை ஸுவாஸினி பூஜித்தால் பரதேவதைக்கு ரொம்பவும் ஸந்தோஷம் ஏற்படும். அந்த க்ருஹத்தில் நித்யஸாந்நித்யத்தோடு விளங்கி வருவான். அந்த

க்ருஹத்திற்கு ஸ்ரீ லலிதாம்பிகா ஸதனம் என்றே பெயர் ஏற்பட்டு விடும். ப்ரம்மா, விஷ்ணு, இந்த்ரன் முதலானவர்கள் தினந்தோறும் அந்த க்ருஹத்திற்கே தேவியை ஸேவிப்பதற்காக வருகிறார்கள். இவ்விதமிருக்கும் பொழுது காமேச்வரனென்ற பரமேச்வரனும் தனது மஹிஷியான பரா சக்தியை பார்க்க அந்த க்ருஹத்திற்கு வருகிறார். அவர் வரும்பொழுது ப்ரம்மா விஷ்ணு, இந்த்ரன் முதலானவர்கள் தேவியை நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவியோ, பரமசிவன் வருகிறார் என்பதை யறிந்து ஸம்பரமத்துடன் (பரபரப்புடன்) பரமசிவனை வரவேற்க எழுந்திருந்து எதிர்கொண்டு வருகிறாள். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் தேவியினுடைய பரிஜனங்கள் (அதாவது, பாலகிகள்) ஆவரண தேவதைகள் உத்கோஷிக்கிறார்கள். மங்கள சப்தங்கள் ஸ்பஷ்டமாக ச்ரோதரியேந்த்ரியத்திற்கு கோசரமாக ஆகின்றன. அதாவது “ஹே ! தாயே ப்ரம்மா நமஸ்காரம்செய்கிறார். அவருடைய க்ரீடத்தை ஒதுக்கிவிட்டு இந்த பக்ருமாக வா. விஷ்ணு நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய க்ரீடத்தில் கால் தடுக்கவேண்டாம். அதோ இந்த்ரன் நமஸ்கரிக்கின்றான். அந்த க்ரீடத்தை ஒதுக்கிவிட்டு அப்பால் வா என்ற சப்தங்கள் எந்தெந்த ஸுவாஸினிகள் எந்த எந்த தேசத்தில் எந்த எந்த பாஷை பேசுவார்களோ அந்தந்த பாஷையில் காதில் படும். முன் ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியை ஆராதித்து வருகிறவர்களுக்கு அந்த ஆரா தனம் ஸித்தியடைந்துவிட்டதென்பதற்கு இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லிய சப்த ச்ரவணம் அஸாதாரணமான லிங்கமாகும். அத்துடன் ஆரா தனத்தை நிறுத்திவிடாமல் பின்பும் தொடர்ந்து செய்தால் மேற்சொன்ன ஸகல தேவதைகளுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தையுமடையலாம். பிறகு அந்த க்ருஹத்தில் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யத்திற்கும் யாதொருவிதமான தடையுமின்றி மேன் மேலும் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டுக்கொண்டு வரும்.

—: 0 :—

30. தேவியின் தாதாத்மய மஹிமை

खदेहोद्भूताभिः घृणिभिः अणिमाद्याभिः अभितः

निषेव्ये नित्ये त्वामहमिति सदा भावयति यः ।

किमाश्चर्यं तस्य त्रिनयनसमृद्धिं तृणयतो

महासंवर्ताभिः विरचयति नीराजनविधिम् ॥ ३० ॥

வடிவொத்ததாவி: வுணிலி: சுணியாடி: சுலித:

நிஷேவ்யே நித்யே த்வாமஹமிதி சதா பாவயதி ய: ।

கிமாஸ்சர்யம் தஸ்ய த்ரிநயநஸமூத்திம் துணயதொ

மஹாஸ்வர்தாபி: விரசயதி நீராஜந விதிம் ॥ 30 ॥

ஸ்வதேஹோத்பூதாபி: அக்ருணிபி: அணிமாத்யாபி: அத:
 நிஷேவ்யே நித்யே த்வாமஹமிதி ஸதா பாவயதி ய: |
 கிமாச்சர்யம் தஸ்ய த்ரிநயநஸம்ருத்திம் த்ருணயதோ
 மஹாஸம்வர்தாக்நிர் விரசயதி நீராஜநவிதிம் || 30 ||

பதவுரை :—

हे निरये ~~स्वदेहोद्धृताभिः~~ ~~स्वदेहोद्धृताभिः~~ = உத்பத்தி விநாசமில்லாத
 தான பரம்பொருளான பரதேவதையே **स्वदेहोद्धृताभिः**
~~स्वदेहोद्धृताभिः~~ ~~स्वदेहोद्धृताभिः~~ ~~स्वदेहोद्धृताभिः~~ = தனது தேஹோ
 வடிவமாகிய சரணங்களிலிருந்தும் உண்டாகின்ற **वृणिभिः**
~~वृणिभिः~~ ~~वृणिभिः~~ ~~वृणिभिः~~ = கிரண ஸ்வரூபங்களான **अणिमाद्याभिः**
~~अणिमाद्याभिः~~ ~~अणिमाद्याभिः~~ ~~अणिमाद्याभिः~~ = அணிமை, மஹிமை முதலிய
 அஷ்டஸீத்திகளால் **अमितः** ~~अमितः~~ ~~अमितः~~ = நாலா பக்கங்களி
 லும் **परिवृताः** ~~परिवृताः~~ ~~परिवृताः~~ = சூழப்பட்டிருக்கிற **त्वां**
~~त्वां~~ ~~त्वां~~ ~~त्वां~~ = உன்னை **निषेये** ~~निषेये~~ ~~निषेये~~ = ஸேவிக்
 கின்றேன் **एतादृशीं** ~~एतादृशीं~~ ~~एतादृशीं~~ = இப்படிப்பட்ட
त्वां ~~त्वां~~ ~~त्वां~~ = உன்னை **यः** ~~यः~~ ~~यः~~ = எந்த உபாஸகன் **अहमिति**
~~अहमिति~~ ~~अहमिति~~ ~~अहमिति~~ = தனது ஆத்மாவென்று **सदा** ~~सदा~~ ~~सदा~~
 = எப்பொழுதும் **भावयति** ~~भावयति~~ ~~भावयति~~ = பாவிக்கின்றருளே
 (த்யானம் செய்கின்றருளே) **त्रिनयनसमृद्धिं** ~~त्रिनयनसमृद्धिं~~ ~~त्रिनयनसमृद्धिं~~
 த்ரிநயநஸம்ருத்திம் = பரமேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தையும்
तृणयतः ~~तृणयतः~~ ~~तृणयतः~~ = புல்லாக பாவிக்கும் **तस्य** ~~तस्य~~ ~~तस्य~~
 தஸ்ய = அந்த உபாஸகனுக்கு **महासंवर्ताभिः** ~~महासंवर्ताभिः~~ ~~महासंवर्ताभिः~~
 மஹாஸம்வர்தாபி: = ப்ரளய காலாக்னியானது **नीराजनविधिं**
~~नीराजनविधिं~~ ~~नीराजनविधिं~~ ~~नीराजनविधिं~~ = நீராஜனாநுஷ்டானத்தை (மங்கள
 ஹாரத்தி செய்வதை) **विरचयति** ~~विरचयति~~ ~~विरचयति~~ = செய்
 கிறது **इति** ~~इति~~ ~~इति~~ = என்றதில் **किं आश्चर्यं** ~~किं आश्चर्यं~~ ~~किं आश्चर्यं~~
 கிம் ஆச்சர்யம் = என்ன ஆச்சர்யமிருக்கிறது? ஒன்றுமே இல்லை.

தாத்பர்யம் :—

மேற்சொன்ன தேவியின் ஐக்யத்தை அநுஸந்தானம் செய்து
 கொண்டு உபாஸகர்கள் பூஜிக்கவேண்டும். பூர்வீத்யா தந்த்ரத்தில் ஆறு
 விதமான ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுக்குள் உபாஸய
 மான பரதேவதையையும் தன்னுடைய ப்ரத்யகாத்மாவையும்

ஒன்றுபடுத்தி அநுஸந்தானம் செய்வது என்ற ஐக்யாநு ஸந்தான
மானது முக்யமாகும். இதில்

तत्त्वमसि, अहं ब्रह्मासि, प्रज्ञानं ब्रह्म; अयमात्मा ब्रह्म

தத்வமஸி, அஹம் ப்ரஹ்மாஸி, ப்ரஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம, அயமாத்மா ப்ரஹ்ம

தத்வமஸி, அஹம் ப்ரஹ்மாஸி, ப்ரக்ஞாநம் ப்ரஹ்ம,

அயமாத்மா ப்ரஹ்ம

என்றது முதலான ச்ருதிகளும்

क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धिज्ञानात्वात्मैव मे मतं

க்ஷேத்ரஜ்ஞம் அாபி மாம் விதி, ஜ்ஞாநீக்ஷாநெத்வ மெ மதம்

க்ஷேத்ரக்ஞம் சாபி மாம் வித்தி, ஞாந்த்வாத்மைவ மே மதம்

என்றது முதலான ஸ்ம்ருதிகளும்

आत्मेति तूपागच्छन्ति श्रुतेष्वपि तदुच्यते

ஆத்மேதி தூபகச்சந்தி

என்றது முதலான ந்யாயங்களும் ப்ரமானமாகும். பராசக்தியை எட்டு
விதமான ஆவரண தேவதைகளால் சூழப்படும்படி செய்து நடுமத்தியில்
பூஜிக்கவேண்டும். அணிமா, மஹிமா, லகிமா, கரிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாம
யம், வசித்வம், ஈசித்வம் என்ற எட்டு ஸித்திகளும் எட்டு ஆவரண
தேவதைகளாக ஆவார்கள். இந்த தேவதைகளுடைய நடுவில்
புவனேச்வரி என்று சொல்லப்படும் பரதேவதையை ப்ரத்யகாத்மாவாக
அனுஸந்தானம் செய்கிற உபாஸனையே மேலான உபாஸனமாகும்.
கல்ப ஜீவியாக இருக்கும் ஸித்த புருஷர்கள் இந்த உபாஸனத்தையே
செய்து முடிவில்லாத ஆயுளை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஐக்யாநுஸந்தா
னம் இந்த உபாஸனத்தில் முக்யமானதினால் கல்பத்தினுடைய முடிவில்
பரப்ரம்ம் ஸ்வரூபினியான பரதேவதையினிடம் உபாஸகன் ஏகீ
பாவத்தை யடைந்த காரணத்தால் பரதேவதை நித்யமாக இருப்பது
போல் உபாஸகனும் நித்யமாகவே இருந்து வருகிறான். உத்பத்தி விநாச
மற்ற திவ்யஸ்வரூபத்தோடு அஷ்டஸித்திகளையும் கைவசமாக்கிக்
கொண்டு கால த்ரயத்திலும் அந்த உபாஸகன் ஸ்வச்சந்தமாக விளங்கி
வருகிறான். அணிமா என்றால் அநேக ஜனங்களுடைய நடுவில் தானி
ருந்தாலும் அவர்களுடைய திருஷ்டிக்கு தனது ஸ்வரூபம் கோசரமாகாம
லிருக்கும்படி அனுஷ்டிக்கு மனுவாக அதிஸூக்ஷ்மமான சித்ரவழியாகக்
கூட கமனா கமனதிகள் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷத்தோடு இருந்து
வரும் நிலை. மஹிமா என்றால் ஸர்வதேசத்திலும் ஒரே காலத்தில்
தனது ஸ்வரூபத்தை எல்லா ப்ராணிகளுடைய த்ருஷ்டிக்கும் புலப்படும்
படி ஆகாசம்போல் வ்யாபரித்திருக்கும் நிலைமையாகும். லகிமா என்றால்
பஞ்சுக்கும் லேசாக தனது ஸ்வரூபத்தைச் செய்துகொள்வது. கரிமா
என்றால் மஹா மேருவைக் காட்டிலும் கனமுள்ளதாக தனது ஸ்வரூபத்
தைச் செய்துகொள்வது. ப்ராப்தி என்றால் நினைத்த மாத்ரத்தில் தனக்கு
இஷ்டமான லோகம் செல்வது. ப்ராகாமயம் என்றால் தனது இச்சையை
அனுஸரித்து எல்லா போகத்தையும் அநுபவிப்பது. வசித்வம் என்றால்

ஸர்வ லோகங்களையும் தன் வசமாக்கிக்கொள்வது. ஈசித்வம் என்றால் ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் தான் நியந்தாவாக இருப்பது. இந்த எட்டுவிதமான ஸித்திகளும் மஹாராக்ஷரான பராசக்தியின் எட்டு ஆவரண தேவதைகளின் மூலமாகவே அடையக்கூடுமானால் ஸாக்ஷாத் பராசக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பரத்யகாத்மாவாக பாவித்து த்யானம் செய்கிற புண்யவானுக்கு அந்த பராசக்தி மூலமாக எவ்விதமான லாபம்தான் கிடைக்காது! அந்த உபாஸகன்

त्रिनयनसमुद्भि श्रीनयनलब्धि त्रीनयनसमृद्धि

யையும் த்ருணமாக நினைக்கிறான்.

त्रीणि नयनानि मार्गाः प्रापकाः सूर्यचन्द्र अग्नि रूपाः यस्य दर्शनाय

தீணி நயநாநி மார்கா: ப்ராபகா: ஸூரிய-சு-அ-அ-சு-மி ரூபவா:

யஸ்ய தி-ஸ-நாய

தீர்ணி நயநாநி மார்கா: ப்ராபகா: சூர்ய சந்த்ர அக்னி ரூபா:

யஸ்ய தர்ஸநாய

என்ற ஸமாஸத்தை அவலம்பித்து சந்த்ரன் ஸூர்யன் அக்னி மூன்று பேர்களும் எந்த ஸதாசிவ தத்வம் என்ற ஸ்தானத்தில் ஜீவனைக் கொண்டு போய்விடுகிறவர்களோ ஜீவன் ஸதாசிவனாக ஆவதற்கு அதாவது

तत्वमसि तत्त्वमसि தத்வமஸி

என்ற மஹாவாக்யத்திலுள்ள

तत् तस्य தத்

என்ற பதத்தின் வாக்யார்த்தமாகிய ஈச்வரபாவத்தை அடைவதற்கு அக்னி, ஸூர்யன், சந்த்ரன் இவர்களுடைய உபாஸனமும் முக்யமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களை உபாஸித்து அவர்கள் மூலமாகத்தான் ஜீவன் ஈச்வரபாவத்தை அடையவேண்டும். அவ்விதம் இந்த மூன்று பேர்கள் மூலமாக அடையவேண்டிய ஈச்வர பாவத்தில் ஏற்படக்கூடிய ஸம்ருத்தியையும் பராசக்தியை ஐக்யாநுஸந்தா னத்தோடு பூஜிக்கிறவன் த்ருணமாக நினைக்கிறான். சந்த்ரன், ஸூர்யன், அக்னி என்ற பதங்களால் பாஹ்ய த்ருஷ்டியை அநுஸரித்து வெளியில் காணப்படும் தேவதைகளை க்ரஹித்துக்கொண்டாலும் ஆந்த்ர த்ருஷ்டியை அநுஸரித்து இடை பிங்களை ஸுஷுமனை என்ற நாடிகளை க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். இடை என்றால் ஸூர்யநாடி என்றும், பிங்களை யென்றால் சந்த்ரநாடி என்றும் ஸுஷுமனை என்றால் அக்னி நாடி என்றும் யோக சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸுஷுமனா நாடிக்குள் தான் மூலாதாரம் முதலான ஷ்ட்சக்ரங்களும் இருக்கின்றன. அதில் அனாஹதசக்ரமென்ற ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் பரமேச்வரன் விளங்கி வருகிறார். அவருடைய உபாஸனத்தைத்தான் தஹர வித்யை என்று சொல்லுவார்கள். அந்த பரமேச்வரனிடம் ஜீவன் அடையவேண்டுமானால் ஜீவனுக்கு மனது ப்ரதான்மான உபாதியான தினால் மனது ப்ரமேச்வரனை அடைந்தால்தான் ஜீவன் அடையமுடியும். மனதோ, ப்ராணன் நிற்குமிடத்தில்தான் போய் நிற்கும். ஆகையால்

யோக சாஸ்தர் ஸித்தாந்தப்படி பூரக, ரேசக கும்பகம் என்ற ப்ராணயா மத்தின் க்ரமத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இடைநாடி என்ற ஸுரீர்யநாடி யினால் பூரகம் பண்ணி, அதாவது வெளியிலுள்ள சுத்தமான காற்றை உள்ளே இழுத்து, அக்னிநாடியாகிய ஸுஷும்தா நாடியில் அந்த ப்ராணவாயுவை நிறுத்திவைப்பதே கும்பகமாகும். அந்த ஸமயத்தில் மனது அங்குதான் நிற்கும். மனது நிற்குமிடத்தில் ஜீவனும் நிற்கிருன். ஸுஷும்தா நாடியில் அனாஹத சக்ரமென்ற ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் தஹராகாசம் என்ற சபத்தால் சொல்லப்படும் பரமேச்வரனுடைய ஸந்தர்சனமும் ஜீவனுக்கு ஸித்திக்கிறது. பிறகு சந்த்ரநாடியான பிங்களை வழியாக உள்ளுக்குள் நிறுத்தினகாற்றை வெளியில் விடுவதே ரேசகம் என்று சொல்லப்படும். பிறகு ஜீவன் மனதுடன் ப்ரபஞ்ச வாழ்க்கையில் ஈடுபட வந்துவிடலாம். இவ்விதம் அப்யாஸம் செய்து த்ருடாப்யாஸமாகி விட்டால் இந்த ஜீவன் தஹராகாசம் என்று சொல்லப்படும் பரமேச்வரனாகவே ஆகிவிடுகிருன். இதனால் பரமேச்வரபாவத்தை யடைய சந்த்ரன், ஸுரீர்யன் அக்னி என்று சொல்லப்படும் இடை, பிங்களை, ஸுஷும்தை என்ற மூன்று நாடிகளும் மார்க்கமாக ஆகிறபடியால் பகவத்பாதாள்

त्रिनयनसमृद्धिं श्रीः प्रपन्नमश्नुते त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः

என்ற பதத்தால் அதை ஸுசிப்பிக்கின்றார்கள். அதையும் ஐக்யாருஸந்தானத்தோடு அம்பிகையை உபாஸிக்கிறவன் த்ருணமாக நினைக்கின்றான், என்றே மேல் சொன்னதற்கு அபிப்ராயமாகும். அல்லது

त्रिनयनसमृद्धिं श्रीः प्रपन्नमश्नुते त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः त्रिः

என்ற பதத்திற்கு மூன்று கண்களோடு கூடின பரமேச்வரனுடைய ஸம்ருத்தியை என்றாவது அர்த்தம் வைத்துக்கொள்ளலாம். அதையும் த்ருணமாக நினைக்கும் உபாஸகனுக்கு ப்ரளயகாலத்திலும் சாவு இல்லை. சராசரமான ஜகத்தை எரிக்கும் ப்ரளய காலாக்கனியும் தேவியின் தாதாம் யத்தையடைந்த இந்த உபாஸகனுக்கு நீராஜன விதியைச் செய்வதாக ஆகிறது. ஆகையால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி உபாஸிக்கிறவர்கள் தீர்க்காயுளை அடைந்து கல்பஜீவியாக இருக்கலாம்.

—: 0 :—

31. தேவியின் தந்த்ரங்கள்

चतुष्पद्या तन्त्रैः सकलं अतिसन्धाय भुवनं

स्थितः तत्तत्सिद्धिं प्रसवपरतन्त्रैः पशुपतिः ।

पुनः त्वन्निर्वन्धादखिलं पुरुषार्थैकघटना

स्वतन्त्रं ते तन्त्रं क्षितितलं अवातीतरदिदम् ॥ ३१ ॥

உதுஷ்ட்யா தன்னு: ஸகலம் அதீஸந்நாய புவநம்

ஸ்தீத: தததீஸி ப்ரஸவபரதன்னு: பஸுபதீ: ।

புந: த்வந்நீர்வந்நாடகில புருஸார்தைககடனா

ஸ்வதன்னம் தே தன்னம் க்ஸீதீதலம் அவாதீதரதீதம் ॥ 31 ॥

சதுஷ்ஷஷ்ட்யா தந்த்ரை: ஸகலம் அதிஸந்தாய புவநம்
 ஸ்தித: தத்தத்ஸித்தி ப்ரஸவபரதந்த்ரை: பசுபதி: |
 புந: த்வந்நிர்பந்தாதகில புருஷார்த்தைககடநா
 ஸ்வதந்த்ரம் தே தந்த்ரம் க்ஷிதிதலம் அவாதீதரதிதம்||31||

பதவுரை:

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே!
 पशुपति: வயுபதி: பசுபதி: = பரமசிவன் சகல வஸ்து ஸகலம்
 = ஸமஸ்தமான புவந் புவநம் = லோக ஸமுதாயத்தை
 तत्तत्सिद्धि प्रसवपरतन्त्रै: தத்தத்ஸித்தி ப்ரஸவபரதந்த்ரை: = அந்தந்த ஸித்திகளை உண்டுபண்ணுவதில்
 முக்கிய காரணங்களாகிய चतुष्पद्यातन्त्रै: சதுஷ்ஷஷ்ட்யாதனென: தந்தத்ஸித்தி
 सதுष्षष्ट्यातन्त्रै: சதுஷ்ஷஷ்ட்யாதந்த்ரை: = 64 விதமான தந்த்ர சாஸ்த்ரங்
 களால் अतिसंघाय सखिण्यாய அதி ஸந்தாய =
 வஞ்சித்துவிட்டு स्थित: ஸ்தித: ஸ்தித: = பேசாமலிருந்துகொண்
 டும் पुन: पुन: புந: புந: = மறுபடியும் त्वन्निर्वन्धात् க்ஷணிவ-ஸாஸ
 த்வந்நிர்பந்தாத் = உன்னுடைய நிர்ப்பந்தத்தால் अखिलपुरुषार्थैक
 घटना स्वतन्त्रं சவிவபுருஷாமெகவாதநா ஸ்வதனம் அகில
 புருஷார்த்தைககடநா ஸ்வதந்த்ரம் = 64 தந்த்ரங்களிலும் சொல்
 லப்பட்ட ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கிற
 விஷயத்தில் முக்கிய ஸாதனமான इदं ते तन्त्रं உஃ தெ தனம்
 இதம் தே தந்த்ரம் = இந்த உன்னுடைய தந்த்ரத்தை
 (சாஸ்த்ரத்தை, கீழ் ச்லோகத்தில் சொல்லப்போகும் பஞ்சதசீ
 என்ற வித்யையை) दितितलं க்ஷிதிதலம் க்ஷிதிதலம் = பூமண்ட
 லத்தில் अवतीतरत् சவாதீதரத் அவாதீதரத் = ப்ரகாசமாகும்
 படி செய்தார்.

தாத்பர்யம்:—

இந்த ச்லோகத்தில்

पशुपति: वयुपति: பசுபதி:

என்ற சப்தத்தின் பொருளை முதலில் அறியவும்.

पश्यन्तीति पशव: पश्यन्तीति पशव: பச்யந்தீதி பசவ:

கண் காது முதலான இந்த்ரியங்கள் என்ற கருவிகளுக்குப் புலப்படும்
 விஷயத்தையே உண்மையாக நம்பி ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் முழுகிக்
 கிடக்கும் ஜீவன்கள் பசுக்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். அந்த

ஜீவன்கள் மாயை, காமம், கர்மா என்ற மூன்றுவிதமான பாசங்களாலும் கட்டப்பட்டு ஸ்வாதந்தரியத்தை இழந்துவிட்டார்கள். மாயை என்றால் தனது ஜன்மா பயனையடைய ஸுகுஷ்மமான சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் அறிய சக்தி இல்லாமலிருப்பதேயாகும். காமம் என்றால் துச்சமான ஸ்திரீ ஸுகாதிகளிலுள்ள ஆசையாகும். கர்மா என்றால் பூர்வ ஜன்மாவில் செய்த புண்ய பாபங்களாகும். இந்த மூன்றுவிதமான பாசங்களால் கட்டப்பட்டு ஜடமான ஸ்தூலதேகாதிகளில் நான் என்னுடையது என்ற அபிமானத்தையும் வைத்துக்கொண்டு இந்திரியங்களுக்கு புலப்படும் துக்கரூபமான விஷயாதிகளிலேயே நம்பிக்கையை அடைந்து, இந்திரியங்களுக்கு புலப்படாமல் கேவலம் சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு மாத்ரம் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய உண்மையான தத்வத்தில் நம்பிக்கையு மிழந்து, பிறப்பு, இறப்பு என்ற ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்தில் சுழன்றுவரும் ஜீவன்கள்தான் பசுக்கள் என்று ப்ரக்ருதத்தில் அறியவும். அந்த ஜீவன்களை ரக்ஷித்துவரும் பரமசிவனே பசுபதி என்ற சப்தத்தால் சொல்லப் படுவார்.

परमिध्यानात् तिरोहितं ततोऽस्य बन्धविपर्ययो

வராஹியோநாதாது திரோஹிதம் ததோஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ

பராபித்யாநாத்து திரோஹிதம் ததோஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ என்ற ந்யாயப்படி அந்த பரமேச்வரனை த்யானம் செய்தால் அவித்யை யினால் மறைபட்டிருக்கும் நிஜமான ப்ரம்மபாவம் ப்ரகாசிக்கும். பந்தமோ, மோக்ஷமோ பரமசிவனுடைய அதீனமாகத்தான் ஜீவன்களுக்கு ஏற்படு கின்றன. பரமசிவனை உபாஸித்தவனுக்கு மோக்ஷமும், உபாஸிக்காத வனுக்கு பந்தமும் என்றபடி தாத்பர்யத்தை அறிந்து, பரமசிவனை உபாஸிக்கிற ஜீவன்களை முக்தர்களாகச் செய்து பரமசிவன் ரக்ஷிக்கிறபடி யாலும், உபாஸிக்காத ஜீவன்களை பக்தர்களாகச் செய்தாலும் அந்தந்த காலத்தில்

फलमतः उपपत्तेः मन्त्रेणैतः உவவதே: பலமத: உபபத்தே:

என்ற ந்யாயத்தை அனுஸரித்து அவரவர்களின் கர்மாக்களை விபாகம் செய்து ஸுக துக்காதி பலத்தைக் கொடுத்து பரமசிவனே பக்தர்களை யும் ரக்ஷிக்கிறவனானதினால்

पशुपति: बभूवृषि: பசுபதி:

என்ற சப்தத்தால் ஜீவனுக்கு நாதனான பரமேச்வரனே சொல்லப் படுவான். அந்த பரமேச்வரனே பராசக்தியான தனது மஹிஷியினிடம் ஆலோசிக்காமலே ஸகல ஜீவகோடிகளையும்தான் ஸ்வயமாகவே கரை யேற்றிவிடலாமென்ற எண்ணத்துடன் 64 தந்த்ர சாஸ்த்ரங்களை உண்டு பண்ணினார். இந்த 64 தந்த்ரங்களைப் பற்றி

चतुश्शती अथपुनर्नै सत्सुसर्षी

என்ற ப்ரபந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மஹாமாயா சம்பரம், யோகிநி ஜால சம்பரம், தத்வ சம்பரம், எட்டுவிதமான பைரவ தந்த்ரம், எட்டு ரூபமான பஹுரூபதந்த்ரம், எட்டுவிதமான யாமள தந்த்ரம், சந்த்ரஞானம், மாலினி, மஹாஸம்மோஹனம், வாம ஜுஷ்டம், மஹாதேவம், வாதூலம், வாதுலோத்தரம், ஹ்ருத்பேதனம், தந்த்ர பேதனம், குஹ்ய தந்த்ரம், காமிகம், கலாபாதம், கலாஸாரம், குண்டிகா மதம், மதோத்தரம், வீணை, த்ரோதலம், த்ரோதலோத்தரம், பஞ்சாம்ருதம், ரூபபேதம், பூதோட்டாமரம், குலஸாரம், குலோத்தேசம், குலகுடாமணி,

ஸர்வஞானோத்தரம், மஹாகாளீமதம், அருணோசம், மேதினீசம், விருண்
டேச்வரம், பூர்வதக்ஷம், பச்சிமதக்ஷம், உத்தரம், நிருத்தரம், விமலம், விம
லேத்தம், தேவீமதம், உத்தரம் என்று 64 தந்திரங்களை அறியவும்.

चतुष्पष्टिश्च तन्त्राणि मातृणां उत्तमानि च ।
महामाया शंवरं च योगिनीजालशंवरम् ॥
तत्त्वशंवरकं चैव भैरवाष्टकमेव च ।
वहुरुपाष्टकं चैव यामलाष्टकमेव च ॥
चन्द्रज्ञानं मालिनी च महासंमोहनं तथा ।
वामजुष्टं महादेवं वातुलं वातुलोत्तरम् ॥
हृद्देदतन्त्रमेदं च गुह्यतन्त्रं च कामिकम् ।
कलापादं कलासारं तथान्यत्कुण्डिकामतम् ॥
मतोत्तरं च वीणाख्यं त्रोटलं त्रोटलोत्तरम् ।
पंचामृतं रूपभेदं भूतोद्दामरमेव च ॥
कुलसारं कुलोद्देशं कुलचूडामणिस्तथा ।
सर्वज्ञानोत्तरं चैव महाकालीमतं तथा ।
अरुणेशं मेदिनीशं विकुण्ठेश्वरमेव च ॥
पूर्वपश्चिमदक्षं च उत्तरश्चनिरुत्तरम् ॥
विमलं विमलेत्यं च देवीमतमथोत्तरम् ।

அதுஷ்டித் தனாணி மாத்ருணாம் உத்தமானி ச |
உஹாமாயா ஸம்வரம் அ பொறிநீஜாஸம்வரம் ||
தக்ஷஸம்வரகம் ஹெவ ஹெரவாஷ்கமெவ அ |
வஹுரூபாஷ்கம் ஹெவ யாமலாஷ்கமெவ அ ||
அருஞ்ஞானம் மாலினி அ உஹாஸம்மோஹதம் ததா |
வாமஜுஷ்டம் மஹாதேவம் வாதுலம் வாதுலோத்தரம் ||
ஹ்ருதேதத் தன்த்ரு மெதம் அ முஹ்யத் தன்த்ரு அ காமிகம் |
கலாபாடம் கலாஸாரம் தயாந்யத் குண்டிகாமதம் ||
மதோத்தரம் அ விணாவ்யம் த்ரோதம் த்ரோதனோத்தரம் |
பஞ்சாமர்தம் ரூபமெதம் பூதோத்தரமெவ அ ||
கூலஸாரம் கூலோத்தரம் கூலாவிமலமெவ ||
சர்வஜ்ஞானோத்தரம் அ மஹாகாளீமதம் தயா ||
சுரஸ்ஸம்வரம் ஹெதீநீஸம் விசுஸ்ஸம்வரமெவ அ |
வடமேதம் உத்தரம் அ உத்தரம் நிருத்தரம் ||
விமலம் விமலேதம் அ ஹெதீநீஸம்வரம் ||

சதுஷ்ஷஷ்டிச்ச தந்த்ராணி மாத்ருணாம் உத்தமாநி ச |
 மஹாமாயா சம்பரம் ச யோகிநீ ஜாலசம்பரம் ||
 தத்வசம்பரகம் சைவ பைரவாஷ்டகமேவ ச |
 பஹுரூபாஷ்டகம் சைவ யாமளாஷ்டகமேவ ச ||
 சந்த்ரக்ஞானம் மாலிநீ ச மஹாஸம்மோஹநம் ததா |
 வாமஜுஷ்டம் மஹாதேவம் வாதுலம் வாதுலோத்தரம் ||
 ஹ்ருத்பேததந்த்ரபேதம் ச குஹ்யதந்த்ரம் ச காமிகம் |
 கலாபாதம் கலாஸாரம் ததாந்யத்ருண்டிகாமதம் ||
 மதோத்தரம்ச வீணாக்யம் த்ரோதலம் த்ரோதலோத்தரம் |
 பஞ்சாம்ருதம் ரூபபேதம் பூதோட்டாமரமேவ ச ||
 குலஸாரம் குலோத்தேசம் குலகுடாமணிஸ்ததா |
 ஸர்வஞானோத்தரம் சைவ மஹாகாளீமதம் ததா ||
 அருணேசம் மேதிநீசம் விசுண்டேச்வரமேவ ச |
 பூர்வபச்சிமதக்ஷம் ச உத்தரம் சீ நிருத்தரம் ||
 விமலம் விமலேத்தம் ச தேவீ மதமதோத்தரம் |

என்று சதுச்சதி என்ற ப்ரபந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ச்லோகங்களே மேற்சொன்ன 64 தந்த்ர சாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ரமாணமாகும். மஹா கைலாஸத்தில் பார்வதிக்கு சொன்னவைகளே இவைகள். இந்த 64 விதமான தந்த்ரங்களும் ப்ராணிகளை வஞ்சித்து ப்ராணிகளையும் தன் வச மாக்கிக்கொண்டு கீர்த்தியையும் ஐச்வர்யத்தையும் ஸம்பாதித்துக்கொள் ளத்தான் காரணமாகும். தனது ஜன்மாவை விபலமாகச் செய்து பிறகு நரக துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்கே காரணமாகும். வைதிக மார்க்கத் திற்கு இது முற்றிலும் விருத்தமானது. இதைத்தான் பகவத் பாதாளம்

चतुष्पञ्चात्मैः सकलमतिसंघाय भुवन्

அதுஷ்ஷஷ்டி தன்னோ : ஸகலமதிஸந்தாய புவநம்

சதுஷ்ஷஷ்டியா தந்த்ரை: ஸகலமதிஸந்தாய புநவம்

என்ற வாக்யங்களால் ஸகல ஜகத்தையும் வஞ்சிக்கக்கூடியது இந்த தந்த்ரங்கள் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்தினார்கள். அதிலும் மஹாமாயா சம்பரம் என்ற தந்த்ரம் உண்மையில் இல்லாத பொருளை நிஜம்போல் ப்ரகாசப்படுத்தி லோகத்தை வஞ்சிப்பதற்கு ஏற்பட்டது. மாயா ப்ரபஞ் சத்தை நிர்மாணம் செய்வதே அந்த தந்த்ரத்தின் முக்யமான பலனாகும். ப்ராணிகளுடைய கண்ணுக்கெதிரில் இருப்பது கடமானாலும் (குடமானாலும்) அதை படமாக (வஸ்த்ரமாக) காட்டும். அப்படியே யோகிநீ ஜால சம்பரம் என்பதும் மாயையை ப்ரதானமாக அவலம்பித்த ஜாலவித்யை தான். ஸம்சானுதிகளில் சென்று அந்த வித்யையை ஸித்தி செய்ய வேண் டும். தத்வ சம்பரம் என்பது மஹேந்த்ரஜால வித்யை, ப்ருத்வி முத லான ஐந்து தத்துவங்களை மாற்றிக் காட்டுகிறது. பைரவாஷ்டகத்தில் ஸித்த பைரவம், வடுக பைரவம், படபாநல பைரவம், கால பைரவம், காலாக்கி பைரவம், யோகிநீ பைரவம், மஹா பைரவம், சக்தி பைரவம் என்று எட்டுவித பைரவ மதங்கள் ஏற்பட்டன. இந்த எட்டுவிதமும் அணிமை முதலான எட்டு ஸித்திகளுக்குக் காரணமாகும். ஆகிலும்

கபாலிக மதத்தைச் சார்ந்ததினால் அவைகள் வைதிக எரித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமானவைகளே. அவ்விதமே பகுருபாஷ்டகம் என்பதும் சக்தியினிடத்திலிருந்து உண்டான தேவதைகளே. ப்ராம்ஹீ, மஹேச்வரீ, கௌமாரீ, வைஷ்ணவீ, வாராஹீ, மாஹேந்த்ரீ, சாமுண்டா, சிவதூதி இந்த சக்திகளை அவலம்பித்து ஏற்பட்ட தந்த்ரங்கள் எட்டு விதம். அந்த தந்த்ரங்களும் கேவல வாமாசாரத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டதினால் வைதிக எரித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமானவை. அதனால் அவைகளும் தள்ளத்தகுந்தவைதான். யாமளாஷ்டகம், யாமனை என்றால் காமஸித்தாம்பாள் என்று ஒரு தேவதை. அந்த தேவதையைப் பற்றி சொல்லும் தந்த்ரங்கள் எட்டாகும். அவைகளும் வேத மார்க்கத்திற்கு விருத்தமானவைகள். சந்த்ரஞானம் என்பது ஒரு வித்யை ஆகும். ஷோடச வித்யாதேவதைகளை ப்ரதிபாதனம் செய்யக்கூடியது. அந்த சாஸ்த்ரமும் கபாலிக மதத்தில் அடங்கியிருப்பதால் வேத விருத்தம் மஹாஸம் மோஹனம் என்று ஒரு தந்த்ரம். ஜாக்ரதவஸ்தையிலும் ப்ராணிகளுக்கு நித்ரையை உண்டுபண்ணக் கூடியது. அந்த எரித்திகளைப் பெற, குமார்க்கத்தால் அப்யாஸம் செய்யவேண்டும். சிசுக்களுடைய நாக்கை அறுத்து ஹோமம் செய்துதான் அந்த எரித்தியை அடையவேண்டும். ஆகையால் அதுவும் தள்ளத் தகுந்தது. வாமஜுஷ்டமஹா தேவ தந்த்ரங்களோ, வித்யையின் அந்தர்த்தமான சாஸ்த்ரமானாலும் தந்த்ரசாஸ்த்ரமானதினால் வேதவிருத்த துராசாரத்தை போதிக்கிறபடியாலும் சரேயோர்த்திகளுக்கு தள்ளத்தகுந்ததே. வாதுலம், வாதுலோத்ரம், காமிகம் என்ற மூன்றுவிதமான ஆகமங்களோ தேவதைகளை ஆகர்ஷணம் செய்து பிரதிஷ்டை செய்யும் ப்ரகாரங்களை போதிக்கின்றன. இது அந்த சாஸ்த்ரங்களில் ஒரு ஏகதேச பாகம்தான் ஆகும். ஆகர்ஷணம் முதல் ப்ரதிஷ்டை முடிய உள்ள ப்ரகாரங்கள் வேதத்திலும் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த அம்சம் மாத்ரம் ஸாதுவானாலும் மற்ற பாகங்களெல்லாம் வேதவிருத்தமான அர்த்தத்தை போதிக்கிறபடியால் வைதிகர்களுக்கு அந்த மூன்று ஆகமங்களும் ஹேயம்தான். ஹருத்பேதனம் என்ற தந்த்ரமும் கபாலிக மதத்தைச் சார்ந்தது. அந்த சாஸ்த்ரத்தில் மூலாதாரம் முதல் ஆறு சக்ரங்களையும் பேதித்துக்கொண்டு ஸஹஸ்ராரம் என்ற ப்ரம்மரந்த்ரசக்ரத்தில் ப்ரவேசிக்க வழி ரொம்ப ஸுலபமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகிலும், அந்த தந்த்ரமானது வாமாசாரத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டதினால் கபாலிக மதத்தைச் சார்ந்தது என்ற காரணத்தைக்கொண்டு அதுவும் தள்ளத் தகுந்ததே. தந்த்ரபேதம், குஹ்யம் என்ற இரண்டு தந்த்ரங்களும் அன்னியர்களால் செய்யப்படும் தந்த்ரங்களை போதிக்கிறபடியால், அதாவது தந்த்ரபேதம், குஹ்யம் என்ற தந்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கும் வித்யையை அனுஷ்டானம் செய்தால் வைதிகர்களை ஒன்றும் தோன்றாமலடித்து பராபவப்படுத்தக்கூடிய உபாயங்களை அந்த இரண்டு தந்த்ரங்களும் சொல்லுகிறபடியால், அநேக ஹிம்ஸைகள் ஏற்படுகிறதென்ற காரணத்தைக்கொண்டு அந்த இரண்டு தந்த்ரங்களையும் சரேயோர்த்திகள் ஆதரிக்கக்கூடாது. கலாபாதம் என்று ஒரு தந்த்ரம் உண்டு. அது வாத்தஸ்யாயன சாஸ்த்ரத்தைச் சார்ந்தது. காமத்தை ப்ரதானமாக வைத்து அந்த தந்த்ரம் ஏற்பட்டது. அதுவும் வேதநிஷித்தமான ப்ரதாரகமனாதிகளை போதிக்கிறபடியால் தள்ளத்தகுந்ததே. கலாஸாரம் என்றதும் வாமாசாரத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டதால், ஹேயமே. குண்டிகாமதம்,—குடிகாசி திக்கு (ஆகாச மார்க்கங்களில் போவது) முதலானவைகளுக்குக் காரணமாகும். அதுவும் வாமாசாரத்தை முன்னிட்டதினால் தள்ளத் தகுந்ததே. மதோத்தர மதம், ரஸ

வாதம், தாம்பிரம், இரும்புகளைத் தங்கமாக்குவது, அதுவும் வைதிக மத விருத்தமானதினால் ஹேயமாகும். வீணா என்று ஒரு தந்திரம். வீணா என்றால் சம்போக யக்ஷிணி என்று ஒரு தேவதை. பிறர்களுடைய வீட்டில் பெட்டியில் வைத்திருக்கும் பணத்தைக் கொண்டுவந்து உபாஸகர்களுக்குக்கொடுக்கும். அந்த சாஸ்திரமும் வைதிக ஸித்தாந்த விருத்தமே ஜன்மாவை நசித்துக்கொள்வதற்கு முக்ய காரணமாகும். அதனால் அதுவும் ஹேயமே. த்ரோதலம் என்று ஒரு தந்திரம். அதை குடிகாஞ்ஜன பாதுகா எரித்தி என்றும் சொல்வார்கள். பைரவா கமத்தில் சேர்ந்தது. பாதுகையை போட்டுக்கொண்டு ஆகாசத்திலும் ஜலத்திலும் நடப்பது ப்ராணிகளை மையால் மயக்கி வசப்படுத்துகிறது. அதுவும் வைதிக மார்க்க விருத்தமானதினால் ஹேயம் தான். த்ரோதலோத்தரம் என்பது 64 ஆயிரம் யக்ஷிணி தேவதைகளைப் ப்ரத்யக்ஷமாக வரவழைத்துக்காட்டுகிற தந்திரமாகும். பஞ்சாமருதம், ப்ருத்வி முதலான ஐந்து தத்வங்களடங்கிய பிண்டத்திலோ, அண்டத்திலோ, சரீரத்திற்கும் ரணமில்லாமல் செய்து கொள்ளும் எரித்தியாகும். அதுவும் அவைதீகம்; கபாலிக மதத்தைச் சார்ந்தது. தந்திர பஞ்சகம், திடீரென்று மரிக்கவேண்டுமானால் அதற்குள்ள காரணத்தை போதிப்பது; அதுவும் அவைதீகம். சர்வக்ஞானம் முதல் ஐந்து தந்திரங்கள் கபாலிக ஸித்தாந்தமாகும். திகம்பர தத்வத்திலும் சேர்ந்ததாகும். அவைகளும் வைதிகமத விருத்தம். இவ்விதம் 64 தந்திரங்களும் ஞானிகளையும் வஞ்சிக்கக்கூடியது. ஐவறிக ஸித்திமாத்ரந்தான் அந்த தந்திரங்களின் பலமாகும். வைதிக மார்க்கத்தில் த்ருடமாக இருந்துகொண்டு மஹாவித்வான்களான பெரியோர்களும் ஐவறிகமான துச்சபலத்தை அபேக்ஷித்து சில ஸந்தர்ப்பத்தில் மேற்சொன்ன தந்திரங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்து தன் ஜன்மாவை வீணாக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

ஆனால் பரமேச்வரன்தான் இவ்விதமான வஞ்சக சாஸ்திரங்களை நிர்மாணம் செய்யலாமா? பரமேச்வரனே நிர்மாணம் செய்திருப்பதால் தானே அந்த தந்திரங்களில் வித்வான்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் பரமேச்வரன் எதற்காக இதை நிர்மாணம் செய்தார் என்ற சங்கைக்கு கீழ்க்கண்டபடி ஸமாதானத்தை அறியவும்.

பரமேச்வரனோ மஹா கருணாமூர்த்தி, ப்ராம்மணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன் என்ற ஜாதியைத் தான் ஸ்ருஷ்டித்தாலும், அநுலோம ப்ரதிலோம ஸங்கரஜாதிகள் ப்ராணிகளுடைய காமவசத்தால் பஹுளமாக ஆகிவிட்டார்கள். அவர்களிடமும் பரமேச்வரனுக்கு கருணை வந்து ஸங்கரஜாதியில் பிறந்ததினால் அவர்களுக்கோ, ஆமுஷ்மிக ஸுகம் இல்லவேயில்லை. இஹத்திலாவது அவர்கள் ஒரு மேன்மை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் மேற்சொன்ன 64 தந்திரங்களையும் அவர்களைக் குறித்து நிர்மாணம் செய்தார். அதிலும் சாதூர்வாரணத்திலும் த்ரைவாரணிகளுக்கு அடுத்ததல்லோகத்தில் ப்ரகாசப்படுத்தப்போகும் வைதிகமான சந்த்ரகலாவித்யை என்ற மேற்படி வித்யையில் அதிகாரமும் ஏகஜாதியான சூத்ரர்களுக்கும் அநுலோம ப்ரதிலோம ஸங்கர ஜாதிகளுக்கும் 64 தந்திரங்களில் அதிகாரம் என்றும் ஸித்தாந்தத்தை அறியவும். பரமேச்வரனிடத்தில் யாதொருவிதமான தோஷமுமில்லை. ப்ராணிகளிடத்தில்தான் தோஷம் ஏற்பட்டது. தவிரவும் பரமேச்வரன் எல்லா ஜாதிகளிடத்திலும் கருணையோடு கூடினவரே. த்ரைவாரணிகர்களுக்கு ஆமுஷ்மிகமான ஸுகத்தை ப்ரதானமாகவும், சூத்ரர்களுக்கும்

(முர்த்தாபிஷித்தர்களுக்கு) ஸங்கர ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்கும் 'ஐஹிக ஸுகத்தை' ப்ரதானமாகவும் கருதினர். ஆமுஷ்மிக ஸுகத்திற்கு வைதிக மார்க்கமே உபாயமானதினால் த்ரைவர்ணிகர்களுக்கு வைதிக மார்க்கத்தில்தான் அதிகாரம். ஐஹிக ஸுகத்திற்கோ தாந்த்ரீகமார்க்கமே உபாயமானதினால் ஐஹிக ஸுகத்தை ப்ரதானமாக அவலம்பித்து ஏற்பட்ட சூத்ரர்களுக்கும் ஸங்கர ஜாதிகளுக்கும் தாந்த்ரீகமார்க்கத்தில் தான் அதிகாரம். த்ரை வர்ணிகர்களுக்கு தந்த்ர சாஸ்த்ரத்திலும் அதிகாரமில்லை. சூத்ரர்களுக்கும் ஸங்கர ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்கும் வேதத்திலும் அதிகாரமில்லை. வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ப்ராணிகளிடத்தில் பரமேச்வரன் கருணை கூர்ந்து, அஹோ! இந்த ஜனங்கள் ஆமுஷ்மிக ஸுகத்தை அடைய முடியாமல் போய்விட்டார்களே! இஹத்திலாவது ஸுகத்தையும் கீர்த்தியையும் அடையட்டும். அதற்கு ஒரு உபாயத்தை கற்பிப்போம் என்ற எண்ணத்துடன் வேத அநதிகாரிகளை உத்தேசித்து பரமேச்வரனால் கற்பிக்கப்பட்ட தந்த்ர சாஸ்த்ரங்களில் வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள த்ரைவர்ணிகளும் ஐஹிக ஸுகலோபத்தால் ப்ரவ்ருத்தித்து நாசத்தை அடைந்தால் அது பரமேச்வரனுடைய தோஷமாகுமா? இல்லவேயில்லை. ப்ராணிகளுடைய தோஷம்தான். சந்த்ர கலாவித்யாஷ்டகம் என்பதோ, ஸ்ரீ வித்யையை ப்ரதிபாதனம் செய்யக்கூடிய சாஸ்த்ரமாகும். சந்த்ரகலா, ஜ்யோத்ஸ்னாவதி, கலாநிதி, குலார்ணவம், குலேச்வரி, புவனேச்வரீ, பார்ஹஸ்பத்யம், துர்வாஸம் என்று எட்டு ப்ரகாரமாகும். ப்ராம்மணர்களை முன்னிட்டு ப்ரதக்ஷிண க்ரமமாக ஸகலவிதமான அனுஷ்டான கலாபங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சந்த்ரகலா வித்யாஷ்டகத்தில் சாதூர்வாணத்தைச் சார்ந்த சூத்ரர்களுக்கும் அதிகாரமுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அதனால் அது அபசவ்ய மார்க்கத்தை அநுஸரித்துத்தான் ஏற்பட்டது. வாமாசாரமென்று சொல்லப்படும் அந்த பூஜையில் மத்யமாம்ஸாதிகளுக்கும் உபயோகமுண்டு.

வைதிகமார்க்க விருத்தமானதினால் த்ரைவர்ணிகர்கள் அதை அனுஷ்டிக்கக்கூடாதென்பதே சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தமாகும். அதனால் வாமாசாரம் தள்ளத்தகுந்ததுதான். வஸிஷ்டர், ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனத் குமாரர், சுகப்ரம்மம் இந்த ஐந்துபேர்களும் ஸ்ரீ வித்யோபாஸனை யில் ரொம்பவும் ஈகர்மையை அடைந்தவர்கள். அந்த ஐந்து மஹர்ஷிகளுடைய அநுஷ்டான ப்ரகாரத்தைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரமானது 'சுபாகம தந்த்ர பஞ்சகம்' என்று சொல்லப்படும். அது வைதிக மார்க்கத்தை அனுஸரித்திருக்கிறபடியால் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் த்ரைவர்ணிகர்கள் அதை அவலம்பிக்க வேண்டும். பகவத் பாதாளம் இந்த சுபாகம தந்த்ர பஞ்சகத்தை அனுஸரித்துத்தான் ஷட்வீத்யையை ஆராதித்துவந்தார்கள். இந்த க்ரந்தத்தையும் எழுதினார்கள் என்று தெரிகிறது. இதைத்தான் ஸமயாசாரம் என்று சொல்லுவார்கள். பகவத்பாதாளுடைய ஸித்தாந்தத்தை அனுஸரித்துத்தான் பகவத்பாதாளுக்குப் பின் ஏற்பட்ட வித்வான்களும் மேற்சொன்ன வித்யையை அனுஷ்டானம் செய்துவருகிறார்கள். ஸாக்ஷாத் ப்ராம்பிகையை அடிக்கடி ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்த பாண்டகராயர் முதலிய மஹான்களும் பகவத்பாதாளுடைய மதமாகிய சமய மதத்தையே அனுஸரித்தவரென்றும் தெரிகிறது. அதற்கோ சுபாகம பஞ்சகமே மூலப்ரமாணமாகும். முன் சொன்ன எட்டுவிதமான சந்த்ரகலா வித்யையோ, ஸமயம், கௌலம் என்ற இரண்டையும் அனுஸரித்தது. சுபாகம பஞ்சகமோ ஸமயமத்ததை மாத்ரம் அவலம்பித்து

ஏற்பட்டது. 64 தந்த்ரங்களோடு ஸ்ரீ வித்யை சார்ந்ததானாலும் கௌல மார்க்கத்தைத்தான் அனுஸரித்தது. இவ்விதம் சுபாகம பஞ்சகம் கேவல ஸமயமதத்தை அனுஸரித்தது. 64 தந்த்ரங்கள் கேவல கௌலமதத்தை அனுஸரித்தது. சந்த்ர கலாவித்யாஷ்டகம், ஸமயம், கௌலம், இரண்டையும் மிசர்மாக அனுஸரித்தது என்பதை விளக்கம் செய்து தெரிந்து கொண்டு கேவல கௌலமோ, மிசர் கௌலமோ, வைதிக மதத்திற்கு விரோதமான ஸம்பந்தாயத்தை போதிக்கிறபடியாலும், சுபாகம பஞ்சகமோ கேவல ஸமய மதத்தை அவலம்பித்து ஏற்பட்ட காரணத்தைக் கொண்டு வைதிக மதத்திற்கு கொஞ்சமேனும் விரோதமில்லாமல் அதை அனுஸரித்தே ஸம்பந்தாயத்தை போதித்துக்கொண்டு வரும் காரணத்தாலும், ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் புண்யவான்கள் சுபாகம பஞ்சகத்தை ப்ரமாண சாஸ்த்ரமாகக் கைகொண்ட மஹாகுருக்களிடம் ஸ்ரீ வித்யையை உப தேசம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ வித்யையை அநுஷ்டானம் செய்துவரவேண்டும். கேவல ஸமய மதத்தை அநுஸரித்தது சுபாகம பஞ்சகம் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ஸமய மதத்தின் ஸ்வரூபத்தையோ

तवाधारे मूले सह समयया तवाधारे २०१० वध्व वध्वया

தவாதாரே மூலே ஸஹ ஸமயயா

என்ற ச்லோக வ்யாக்யானத்தில் ஸ்பஷ்டமாக தெரிந்துகொள்ளலாம். சுபாகம பஞ்சகம் என்றால் 16 விதமான நித்யதேவதைகளை ப்ரதிபாதனம் பண்ணும் சாஸ்த்ரமாகும்

षोडशानित्या: षोडशानित्या: षोडशानित्या:

என்ற வித்யைகளோ மூலவித்யையில் அந்தர்பாவத்தை அடைந்து ஷேசந்த்ரவித்யையில் அங்கமாகவே அந்தர்பாவமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 64 தந்த்ரங்களில் அடங்கின சந்த்ரவித்யையிலோ

षोडशानित्या: षोडशानित्या: षोडशानित्या:

என்ற தேவதைகள் அந்தர்பாவத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். தந்த்ரங்களுக்குள் ஒன்றான சந்த்ரவித்யையில் ஷோடசநித்யா: என்ற தேவதைகளுக்கு அந்தர்பாவத்தைச் சொல்லும் மதம் கௌலமதமாகும். ஸ்ரீ சக்ர வித்யையில் அங்கமாக மூல வித்யையில் ஷோடசநித்யா: என்ற தேவதைகளுக்கு அந்தர்பாவத்தைச் சொல்லும் மதம் ஸமயமதமாகும். இதில் வாஸிஷ்ட ஸம்ஹிதை, ஸனக ஸம்ஹிதை, ஸனந்தன ஸம்ஹிதை, ஸனத் குமார ஸம்ஹிதை, சுக ஸம்ஹிதை என்ற ஐந்தும் ப்ரமாண பூதங்களான சாஸ்த்ரங்களாகும். அதில் வாஸிஷ்ட ஸம்ஹிதையில்

२०१० देवि प्रवक्ष्यामि नित्याषोडशिकार्णवम् ।

न कस्यचित् मयाख्यातं सर्वतन्त्रेषु गोपितम् ॥

तत्रादौ प्रथमा नित्या महात्रिपुरसुन्दरी ।

ततः कामेश्वरी नित्या नित्या च भगमालिनी ॥

नित्याक्लिप्ता तथा चैव मेरुण्डा वह्निवासिनी ।

महाविद्येश्वरी दूती त्वरिता कुलसुन्दरी ॥

नित्या नीलपताका च विजया सर्वमंगला ।

ज्वालामालनिका चित्रा एता नित्यास्तु षोडश ॥

प्रतिपत्प्रमुखाः देवाः पौर्णमास्यन्तमर्चयेत् ॥

ஸுண்ணுமென புவகந்தாதி நித்யாஷோபரிகாணவேஷு |
 ந கஸ்யஸித் மயாக்யாதம் ஸர்வதந்த்ரேஷு மொவிதம் ||
 தத்ராதின ப்ரதமா நித்யா மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ |
 தத: காமேஸ்வரீ நித்யா நித்யா ச பகமாலிகீ ||
 நித்யாநித்யா ததா மொவ மொருணா வஹிவாலிகீ |
 மஹாவித்யேஸ்வரீ துதி த்வரிதா குலஸுந்தரீ ||
 நித்யா நித்யாதாகா ச விஜயா ஸர்வமங்கலா |
 ஜவாலாமாலிகா சித்ரா வனதா நித்யாஷு ஷோபந ||
 ப்ரதிபத்யுமாவா: தெவா: பௌண்போஷ்யைவையேசு ||

ச்ருணு தேவி ப்ரவக்ஷ்யாமி நித்யாஷோடசிகார்ணவம் |
 ந கஸ்யஸித் மயாக்யாதம் ஸர்வதந்த்ரேஷு கோபிதம் ||
 தத்ராதென ப்ரதமா நித்யா மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ |
 தத: காமேஸ்வரீ நித்யா நித்யா ச பகமாலிகீ ||
 நித்யக்லிந்நா ததாசைவ பேருண்டா வஹிவாலிகீ |
 மஹாவித்யேஸ்வரீ துதி த்வரிதா குலஸுந்தரீ ||
 நித்யா நீலபதாகா ச விஜயா ஸர்வமங்கலா |
 ஜவாலாமாலிகா சித்ரா ஏதா நித்யாஸ்து ஷோடச ||
 ப்ரதிபத்ப்ரமுகா: தேவா: பெளர்ணமாஸ்யந்தமர்சயேத் ||

என்ற ச்லோகங்களால் மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ, காமேஸ்வரீ, பத்மாலினீ, நித்யக்லினா, பேருண்டா, வன்னிவாலினீ, மஹா வித்யேஸ்வரி, துதி, த்வரிதா, குலஸுந்தரீ, நித்யா, நீலபதாகா, விஜயா, ஸர்வமங்கலா, ஜவாலாமாலாநிகா, சித்ரா என்ற பதினாறு தேவதைகளை ஷோடச நித்யா: என்று சொல்லப்படும். இந்த ஷோடச நித்யா: என்ற தேவதைகள் இரண்டு தேவதைகளாகச் சேர்ந்து, எட்டு வர்க்கங்களாக இருப்பதால் எட்டு தளசுக்ரத்தில் அதாவது வஸுகோணத்தில் இரண்டு இரண்டு தேவதைகளாக பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள். அத்துடன் 16 ஸ்வரம் என்ற மாத்ருகாவர்ண ஸ்வரூபிகளானதினாலும் ஷோடசகலா பத்மத்திலும் வளிக்கிறவர்களாய்க் கொண்டு அரம் என்று சொல்லப்படும் கோணத்தில் அந்தர்பூதாளாக ஆகிறார்கள். அந்த 16 பேர்களுக்குள் இரண்டு பேர்கள் த்ரிகோணத்தில் பிந்துரூபமாக இருக்கிறார்கள். பாக்கி 14 பேர்கள் மூன்று மேகலை, நாலு த்வாரத்தோடு கூடின மூன்று பூபரம், (ரேகை) பிந்து த்ரிகோணம் இதுகளில் அந்தர் பாவத்தை அடைந்த மன்வசரம் என்று சொல்லப்படும் ஸ்தானத்தில் வளிக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஷோடசநித்யா: என்ற தேவதைகளுக்கு

ஸ்ரீ சக்ரத்தில் அந்தர்பாவமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸனந்தன ஸம்ஹிதையில்

एतास्तु षोडशानित्यायाः चन्द्रकलायाः चक्रविद्यायाः अङ्गभूताः

ஊதாஸ்து ஷோடசநித்யாயா: அஞ்ஞகலாயா: அக்ரவித்யாயா:

சுமஹதிதா: ஏதாஸ்து ஷோடசநித்யாயா: சந்த்ரகலாயா:
சக்ரவித்யாயா: அங்கபூதா:

என்ற வாக்யத்தை அனுஸரித்து ஷோடசநித்யா: என்ற தேவதைகள் ஸ்ரீசக்ரவீத்யையில் அங்கபாவத்தை அடைந்து பஞ்சதசாக்ஷரீ என்ற மஹாமந்த்ரத்திலும் அந்தர்பாவத்தை அடைகின்றார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையிலும் ஸ்ரீசக்ரவீத்யையில் ஷோடசநித்யாள் என்ற தேவதைகளுக்கு அங்கபாவம்தான் சொல்லப்பட்டது. எட்டுவிதமான வசினீ முதலான தேவதைகள், 16 விதமான ஷோடச நித்யாள் என்ற தேவதைகள், 12 யோகினிகள், கந்தா கர்ஷணி முதலான 4 தேவதைகள் இவர்களை நான்கு பக்கங்களிலும் வைத்து நடுவில் த்ரிகோணம் எழுதி அதன் நடுவில் பிந்துவைப்போட்டு பிந்துவின் மத்தியில் மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியின் பீஜாக்ஷரத்தை எழுதி பூஜிக்க வேண்டிய ப்ரகாரங்களை ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், ஷோடச நித்யாள் என்ற தேவதைகளுக்கு ஸ்ரீசக்ர வீத்யையில் அங்கபாவம் ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகின்றது. இவ்விதம் வஸிஷ்டர், ஸனந்தர், ஸனகர், ஸனத்குமாரர், சுகப்ரம்ம ஸ்வாமி ஐந்துபேர்கள் மூலமாக ஸ்ரீவீத்யை என்ற வைதிகமான மஹாவித்யையை லோகத்தில் பரமேஸ்வரன் ப்ரகாசப்படுத்தினார். அதற்கு தேவியினுடைய நிர்ப்பந்தமே காரணமாகும். பரமேஸ்வரன் கருணமூர்த்தியானாலும் வைதிக மார்க்கத்தில் அதிகாரமில்லாத ப்ராணிகளைக் குறித்து அவர்களும் ச்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் நிர்மாணம் செய்த 64 தந்த்ரங்களில் வைதிகர்களும் வ்யாமோஹத்தால் ப்ரவ்ருத்தித்து விட்டார்களே என்ற கவலையுடன் பரமேஸ்வரன் மனங்கலங்கி நிற்கும்பொழுது பராசக்தியினுடைய பிரேரணையின் பேரில் மறுபடி அந்தந்த தந்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அந்தந்த ஸித்திகளையும் உபாஸகன் எதிர் பார்க்காமலிருக்கும் காலத்திலேயே உபாஸகனுக்கு அளிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ள ஸ்வதந்த்ரமான தேவியினுடைய தந்த்ரத்தை அதாவது ஸ்ரீவீத்யையை (அடுத்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படும் மஹாவித்யையை) வஸிஷ்டர் முதலான மஹான்கள் மூலமாக லோகத்தில் ப்ரகாசப்படுத்தி ப்ராணிகளுக்கு நன்மையைச் செய்தார். இதனால் வைதிகமான மஹாவித்யையில் ஐஹிகமான் ஸித்திகளும் எதிர்பார்க்காமலே ஏற்படக்கூடும். ஐஹிகமான ஸித்தியை கொடுக்கும் தந்த்ர சாஸ்த்ரங்களின் மூலம் ஆமுஷ்மிகமான பலத்தை அடையமுடியாது. இவ்விதம் தந்த்ர சாஸ்த்ரங்கள் ஐஹிகஸித்திக்கு காரணமானதினால் சூத்ர ஜாதிகளையும் மூர்த்தாபிஷிக்குமே யன்னியில் ப்ராம்மண, க்ஷத்ரிய, வைச்யன் என்ற த்ரைவார்ணிகர்களை அதிகாரியாக அபேக்ஷிக்காது. த்ரைவார்ணிகர்களுக்கு வைதிகமான மேற்படி வீத்யையில் தான் ஸம்ய மதத்தை அனுஸரித்து சுபாகம பஞ்சகத்தை அனிஸரித்து ஆராதனம் செய்வதில் அதிகாரம் என்பது ஸித்தமாகிறது.

முன் ச்லோகத்தில் பரமேஸ்வரன் பராசக்தியினுடைய நிர்ப்பந்தத் தால் ஸனகர், ஸனந்தர், ஸனக்குமாரர், சுகப்ரம்மம், வஸிஷ்டர் என்ற ஐந்து மஹர்ஷிகள் மூலமாக “சுபாகம பஞ்சகம்” என்ற தேவியினுடைய சாஸ்த்ரத்தை பூலோகத்தில் ப்ரசுரித்தார் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த தந்த்ரமானது மாயா சம்பரம் முதலான 64 தந்த்ரங்களிலும் சொல்லப் பட்ட ஸமஸ்தமான ஸித்திகளையும் மந்த்ர ஜாபிகளுக்கு கொடுக்கும் விஷயத்தில் முக்ய ஸாதனமானதினால் அந்த தந்த்ரத்தை வேதத்தில் அதி காரமுள்ள த்ரைவர்ணிகர்கள் அறிந்து உபாஸிக்கவேண்டிய தவச்யமான தினால் தேவி தந்த்ரம் என்ற மேற்படி வித்யையை பகவத்பாதாள் போதிக்கிறார்கள்.

—: 0 :—

32. தேவியின் மந்த்ரம்.

शिवशक्तिः कामः क्षितिरथ रविदशीत किरणः

सरो हंसशक्रः तदनुच परामारहरयः ।

अमी हृल्लेखाभिः तिसृभिः अवसानेषु घटिताः

भजन्ते वर्णास्ते तवजननि नामावयवताम् ॥ ३२ ॥

ஸ்ரீவஸுக்ஷி: கா: க்ஷிதிரத ரவிச்சீத கிரண:

ஸரோ ஹம்ஸஸ்க்ர: ததனுசு பராமாரஹரய: ।

அமீ ஹ்லெவாபி: திஸ்ருபி: அவஸானேஷு வட்டிதா:

பஜந்தே வர்ணஸ்தே தவஜநநி நாமாவயவதாம் ॥ 32 ॥

சிவச்சக்தி: காம: க்ஷிதிரத ரவிச்சீத கிரண:

ஸ்மரோ ஹம்ஸ: சக்ரஸ்ததநுசு பராமாரஹரய: ।

அமீ ஹ்ருல்லேகாபி: திஸ்ருபி: அவஸானேஷு கட்டிதா:

பஜந்தே வர்ணஸ்தே தவஜநநி நாமாவயவதாம் ॥ 32 ॥

பதவுரை:—

हे जननि ह्ये जमनि हेहे जमनि=हेहे तायै शिवः श्रीवः
 शिवः=ककारमेन्न शक्तिः शक्तिः सकृतिः=ककारमेन्न
 कामः कामः कामः=ककारमेन्न क्षितिः क्षितिः क्षितिः=लकार
 मेन्न अथ अथ अथ=मृपडियुम् रविः रविः रविः=हकार
 मेन्न शीतकिरणः शीतकिरणः शीतकिरणः=लकारमेन्न

தாத்தார்யம் :—

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

त्रिखण्डो मातृका मन्त्रः सोमसूर्या नलात्मकः

திருவன்கொண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர: ஸோமஸுரியா நலாத்மக:

திரிகண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர: ஸோமஸுரியாநலாத்மக:
என்ற சாஸ்த்ரங்கள் அதில் ப்ரமானமாகும். இந்த சாஸ்த்ரமானது மேற்
சொன்ன மஹாமந்த்ரத்தை அவரோஹண க்ரமமாக, சந்த்ரன், சூர்யன்,
அக்னி என்று பிரித்திருக்கிறது. ஆரோஹண க்ரமத்தில் அக்னி, சூர்யன்,
சந்த்ரன் என்று அறியவும்.

சந்த்ரகலா கண்டத்தையோ, ஸத்குருவினுடைய உபதேச மூல
மாகத்தான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற நிபந்தனையை அனு
ஸரித்து,

शिवः शक्तिः कामः शिवः शक्तिः काशः शिवः सक्तिः कामः

என்ற ச்லோகத்தில் அந்த சந்த்ரகலா கண்டமானது ப்ரகாசப்படுத்தப்
படவில்லை என்பதை அறியவும்.

त्रिखण्डो मातृकामन्त्रः सोमसूर्या नलात्मकः

திருவன்கொண்டோ மாத்ருகாமந்த்ர: ஸோமஸுரியா நலாத்மக:

திரிகண்டோ மாத்ருகாமந்த்ர: ஸோமஸுரியா நலாத்மக:
சந்த்ர கண்டம், ஸுர்ய கண்டம், அக்னி கண்டம் என்று மூன்று கண்ட
மாத்ரம் அவரோஹண க்ரமத்தை அனுஸரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

க, ஏ, ஐ, ல, ஹீ, க, ண, ஂ, ஓ, ஹ், க, ஏ, ஈ, ல, ஹ்ரீம்
முதல் கண்டமாகும். அதுதான் அக்னி கண்டம்.

हसकहलहीं हसकहलहीं हसक हलहरीं
என்பது இரண்டாவது கண்டமாகும். அதுதான் ஸுர்யகண்டம்.

सकलहीं सकलहीं सकलहरीं
என்பது மூன்றாவது கண்டமாகும். அதுதான் சந்த்ரகண்டம். இவ்
விதம் க்ரமமாக

अनल सूर्य सोमात्मकं सनतु सूर्या-2 नलात्मकं

அநல ஸுர்ய ஸோமாத்மகம்

என்ற மஹாமந்த்ரத்தை அவரோஹண க்ரமத்தை அனுஸரித்து,

सोमसूर्यानलात्मकं नलात्मकं

ஸோமஸுரியாநலாத்மகம்

என்று

त्रिखण्डो मातृका मन्त्रः त्रिखण्डो मातृका मन्त्रः

திரிகண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர:

என்ற வாக்யத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு கண்டத்திற்கும்
முடிவில் புவநேசுவரியினுடைய பீஜாக்ஷரமான ஹீ ஹ்ரீம் என்ற
ஹ்ருஸ்வேகையை அந்நி ஆதி க்ரந்தி ஸ்தானத்தில் குறிப்பிட

வேண்டும் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது. அதை அனுஸரித்து இரண்டு கண்டங்களின் நடுவில் க்ரந்தியின் ஸ்தானத்தில் புவனேச்வரி பீஜா ஷுரத்தை உச்சரிக்கவேண்டும் என்று இருக்குமானால் சந்த்ரகண்டமான

सकलर्ही लोकाह्वी० लोकलह्वी०

என்ற கண்டத்திற்கும் புவனேச்வரி பீஜா ஷுரத்தை

शिवः शक्तिः कामः शिवः शक्तिः कामः

சிவ: சக்தி: காம:

என்ற ச்லோகத்தில் பரமாசார்யான் குறிப்பிட்டிருக்கிறபடியால், அதற்குப் பிறகும் ஒரு கண்டம் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அதைத்தான் சந்த்ரகலாகண்டம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதனுடைய ஸ்வரூபத்தை பஹிரங்கமாக உச்சரிக்கவோ எழுதவோ கூடாது.

आचार्यवान् पुरुषो वेद श्रुत्याय-3वां वारु वारु-3वां वारु

ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து, மஹா குருவை

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया तद्विद्धि प्रणिपातेन

வரிபுடைய ஸேவயா தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா

என்றபடி ப்ரணிபாதம், ப்ரச்நம், ஸேவை இவைகளின் மூலம் நன்றாக உபாஸித்து அவர்களுடைய உபதேச மூலமாகத்தான் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதே ரொம்பவும் கோப்யமான (ரஹஸ்யமான) ஸம்ப்ரதாயமாகும். ஸ்ரீ வித்யாரஹஸ்யமாயும் ஆகும்.

त्रिखण्डो मातृका मन्त्रः श्री-3वां वारु मातृका मन्त्रः

த்ரிகண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர:

என்ற வாக்யத்தில் முன்று கண்டமாக மாத்ருகா மந்த்ரத்தைப் பிரித்திருப்பதினால், ஞான சக்தி, இச்சா சக்தி, க்ரியா சக்தி, என்ற முன்று விதமான பராசக்தி ஸ்வரூபமே அந்த மஹாமந்த்ரமாகும் என்பதும் வெளியாகிறது. அத்துடன் ஜாக்ரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி என்ற முன்று விதமான அவஸ்தைகளையும் அந்த முன்று விதமான அவஸ்தைகளுக்கு அபிமானிகளான விச்வன், தைஜஸன், ப்ராக்ஞன் என்ற முன்றுவிதமான த்வம் பதார்த்தங்களும், அவ்விதமே அந்த முன்றுவித அவஸ்தைகளுக்கும் காரணமான ஸத்வம், ரஜஸ், தம்ஸ் என்ற முன்று குணங்களும், மாத்ருகா மஹாமந்த்ர ஸ்வரூபத்தில் அடங்கிவிட்டன. த்ரிசூனாத்மகம், அவஸ் தாத்ரித்யாத்மகம், த்வம் பதார்த்த ஸ்வரூபம், சக்தி த்ரயாத்மகம், அக்னி, ஸூர்ய சந்த்ராத்மகம் என்ற ஒரு மஹத்வம் அந்த மஹாமந்த்ரத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. அதைப்போலவே

अकारं, उकारं, मकारं, सूकारं, एकारं, ऐकारं,

அகாரம், உகாரம், மகாரம்

என்ற முன்று வர்ணாத்மகமான

सर्वं प्रणव लोवण-3 वृणव लोवण-3 वृणव

ருபமாகவும் அந்த மாத்ருகா மந்த்ரத்தை வித்வான்கள் அறியவும்.

இந்த மஹாமந்த்ரத்தை மூன்று கண்டங்களாகப் பிரித்து, அந்த மூன்று கண்டங்களையும் மூன்றுவிதமான அவஸ்தைகளாகச் சொன்ன திலிருந்தே நாலாவது கண்டமானது நாலாவதான துரியமான அவஸ்தை என்றே ஏற்படுகிறது. துரியமான நிலை அதிகோப்யமானதுபோல், நாலாவது கண்டமும் அதிகோப்யமாகவே இருந்துவரவேண்டும் என்பதே பகவத்பாதாளுடைய அபிப்ராயமாக ஆகும். அதனாலேயே நாலாவது கண்டத்தை இந்த மஹாமந்த்ரத்தில் ப்ரகாசப்படுத்தவில்லை. நாலாவது அவஸ்தையான துரிய நிலையில் அனுபவகோசரமாகும் வஸ்துவோ தத்பதத்தின் லக்ஷ்யார்த்தமாகிய சுத்த பரபரும்மேயாகும். மூன்றுகண்ட ரூபமான மஹா மந்த்ரத்திலோ மூன்று அவஸ்தைகளிலும் அனுபவ கோசரமான விச்வன், தைஜஸன், ப்ராக்ஞன் என்று உபாதி பேதத்தால் கல்பிக்கப்பட்ட பேதத்தோடு கூடின த்வம் பதத்தில் லக்ஷ்யார்த்தமாகிற கூடஸ்த சைதன்யமேயாகும். நாலாவது கண்டத் தோடு இந்த மூன்று கண்டத்தையும் சேர்த்து அனுஸந்தானம் செய்தால் மஹாவாக்ய அர்த்த அனுஸந்தானத்தின் பலத்தை அடையலாம். அதனால் ஜீவபரும்ம ஐக்யம் என்ற பரமதத்துவத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதே இந்த மஹாமந்த்ரத்தின் தாத்பர்யமாகும்.

शिवः शक्तिः कामः शिवः शक्तिः कामः शिवः शक्तिः कामः

என்ற ச்லோகத்தில் சிவ: சக்தி: என்றது முதலான பதங்களால்

ककारं एकारं ककारं. वनकारं, ककारं, एकारं

என்றதுமுதலான மஹாமந்த்ரத்திலுள்ள வர்ணங்கள்தான் என்று அர்த்தம் செய்தோம். அதில் என்ன ப்ரமாணம் என்று விசாரித்தாலோ, சாஸ்த்ரந்தான் ப்ரமாணமாகும். சாஸ்த்ரத்தில் லக்ஷித லக்ஷணை என்று சப்தார்த்த திர்ணய்த்தில் ஒரு உபாயமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

द्विरेफं शिवोमो त्विरैपम

என்ற ஒரு பதம் இருக்கிறது. அதாவது அந்த பதத்தில் இரண்டு ரகாரம் இருக்கின்றன. அந்த பதத்திற்கு மேலாக தோன்றுகிற பொருளோ (அர்த்தமோ) இரண்டு ரகாரம் என்று தானாகும். லக்ஷணையாகவோ அந்த பதத்திற்கு ரர, ரர, ரர என்று ஜங்காரம் செய்து சப்திக் கின்ற மதுகரம் என்று சொல்லப்படும் வண்டு என்று அர்த்தமாகும்.

सांत्थोकाय उपनिषत्तिल

असौ वा आदित्यो देवमथ सवना वा सुशितेत्वा देवदय

அஸௌ வா ஆதித்யோ தேவமது

என்ற மதுவித்யா ப்ரகரணத்தில் ஆதித்ய மண்டலத்தை தேவமது என்று தேவாள் பூஜிக்கக்கூடிய தேனாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ப்ரகரணத்தில் வேத மந்த்ரங்களை த்விரேபம் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில்

द्विरेफं शिवोमो त्विरैपम

என்ற பதத்திற்கு லக்ஷணையாக புஷ்பங்களினின்றும் தேனை அப ஹரிக்கும் வண்டு என்பது லக்ஷணையாகக் குறிக்கப்படும் அர்த்தமாகும்.

அதாவது

द्विरेण खिरैमं त्विरैपम्

என்ற பதத்திற்கு லக்ஷிதமான பொருள் மதுகரமாகும். மது வித்யையிலோ வேதமந்த்ரங்கள் கர்மாக்களாகிற புஷ்பங்களிலிருந்தும் அபூர்வம் என்ற ரஸத்தை க்ரஹித்து ஸமஷ்டியாக த்யுலோகத்திற்கும் பூலோகத்திற்கும் நடுவில் குறுக்காக வளர்ந்திருக்கும் மூங்கில்போல் பாஸித்துவரும் ஆகாசத்தில் மேற்சொன்ன வேதமந்த்ரங்களாகிற த்விரேபம் என்ற வண்டுகளால் ஸ்தாபித்து ரக்ஷிக்கப்பட்டுவரும் தேனாடைதான் ப்ரத்யக்ஷமாக பாஸித்து வரும் ஸ-உர்யமண்டலம் என்று வர்ணித்துவரும் ப்ரகரணத்திலே, வேத மந்த்ரங்களை த்விரேபம் என்ற பதத்தின் அர்த்தமாக உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமானால் த்விரேபம் என்ற பதத்திற்கு வண்டுகள் என்பதே லக்ஷிதமான அர்த்தம். அந்த வண்டுகள் புஷ்பத்திலிருந்தும் ரஸத்தை ஸவீகரித்து தேனாடை செய்வதுபோல், வேதமந்த்ரங்களும் கர்மகுஸுமங்களிலிருந்து அபூர்வ ரஸத்தை ஸவீகரித்து ஸ-உர்யமண்டலமாகிய தேனாடையை உண்டு பண்ணுகிறது என்பதில் வண்டுகளுடைய ஸாத்ருச்யத்தை வேதமந்த்ரங் களுக்கு ஸம்பாதித்து த்விரேபத்தினுடைய லக்ஷிதார்த்தமான வண்களுக்கு ஸத்ருசமான வேதமந்த்ரத்தில் த்விரேப பதத்திற்கு கல்பிக்கப்படுகிற லக்ஷணையானது லக்ஷித லக்ஷணையென்று சொல்லப்படும். லக்ஷித லக்ஷணை என்பதற்கு இதுவே உதாஹரணமாகும். அது போல்

शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः

என்ற பதங்களை லக்ஷித லக்ஷணையை அனுஸரித்து, வர்ணபரமாக (அக்ஷரபரமாக) அர்த்தத்தை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தீபுரஸுந்தரி மஹாமந்த்ரத்திலோ, பதினாறு அக்ஷரங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. அந்த பதினாறு அக்ஷரங்களும் பதினாறு விதமான நித்யதேவதைகளாக ஆகிறார்கள். அதில் பதினாறுவது அக்ஷரமோ சந்த்ரகலாருபமாக ஆனதினால்,

सादा परा लोधा वरा साता परा

என்ற கலையாகச் சொல்லப்படும். அந்த கலையானது

केवल चिदेकरस परब्रह्म रूपं केवलं शिदेकरस वराब्रह्म रा-बो

केवलं चिदेकरस परब्रह्म रूपं

ஆகவே சொல்லப்படுகிறது. அந்த பதினாறுவதான அக்ஷரரூபமான கலைக்கு மற்ற பதினைந்து அக்ஷரரூபமான நித்யதேவதைகள் அங்கங் களாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

அந்த பதினாறுவது அக்ஷரரூபினியான கலையோ, பதினாறு தளங் களோடு கூடின விசுத்தி சக்ரம் என்ற ஸ்தானத்தில் சாயா ரூபமாக (நிழல் ரூபமாக) விளங்கிவருகிறது. இதனால் சிவ:சக்தி: என்ற பதங்களுக்குள் சக்தி: என்ற பதத்திற்கு ஸாக்ஷாத் பராசக்தியை போதிக்கும் சக்தி இருந் தாலும், அந்த பராசக்தியை ப்ரதிபாதிக்கும் பதினாறுவது சந்த்ரகலா கண்ட மென்ற பீஜாக்கரத்தில் லக்ஷணையைக் கல்பித்துக்கொண்டு, அந்த அக்ஷரத்திற்கு மற்ற பதினைந்து நித்ய தேவதைகளான அங்க தேவதை களை ப்ரதிபாதிக்கும் அக்ஷரங்களில் அங்காங்கி பாவ ஸம்பந்தத்தை

முன்னிட்டு லக்ஷணையைக் கல்பித்துக்கொண்டு அந்தந்த பதங்களால் மந்த்ரவர்ணங்களையும் குறிப்பிட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

அதாவது, மாத்ருகா வர்ணங்களுக்குள் எந்த வர்ணமானாலும் அந்த வர்ணம் பராசக்தியையே போதிக்குமானதினால் மற்ற வர்ணங்களிலும் தேவதையைச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கே அக்ஷரங்களின் லக்ஷணையைக் கல்பித்துக்கொண்டு, அந்தந்த தேவதைகளைச் சொல்லுகிற அக்ஷரங்கள் அவைகள் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

இந்த நாலாவது கண்டமென்ற சந்த்ரகலை என்ற பீஜாக்ஷரமோ, ஸத்சிஷ்யனாயும் குருபக்தனாயும் உள்ள உத்தமாதிகாரிக்குத்தான் உபதேசிக்கவேண்டிய தத்வமாகும். ஆனால் வ்யாக்யானங்களிலும் அந்த சந்த்ரகலையை ப்ரகாசப்படுத்தாத போனால் குருக்கள்தான் எப்படி தெரிந்து கொள்ள முடியும்? அவர்கள்தான் மற்றவர்களுக்கு எப்படி உபதேசம் செய்யமுடியும் என்று விசாரிக்கும் பக்ஷத்தில், ரொம்பவும் கோப்யம் என்று வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அந்த தத்வம் ஒருவருக்கும் உபாதேயமாகவே ஆகிவிடாமல் போய்விடுமோ என்ற பயத்தால் பராமபிகையினுடைய அனுக்ரஹத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த சந்த்ரகலையையும் ப்ரகாசப்படுத்துகிறோம். இதிலிருந்து அறிந்துகொண்டவர்களானால் அவர்கள் புண்யவான்களே. புராதனான ஸ்ரீவித்யா உபாஸகர் அவர்களை அங்கீகாரம் செய்தே தீருவார்கள். துஷ்க்ருதம் செய்த பாபிகளானால் நாம் ப்ரகாசப்படுத்தினாலும் அதை அறிந்துகொள்ள அவர்களுக்கு முடியாதுதான். ஆகையால் அதை ப்ரகாசப்படுத்தவேண்டியது தான்.

அதாவது அந்த கலையோ,

शकार रेफ, ईकार विंदु, गकार रौम, णंकार णि०-२

சகார ரேப, ஈகார பிந்து

ரூபமே. இந்த அக்ஷரத்தைச் சேர்த்தால்

शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः

என்று சொல்லப்பட்ட ச்லோகத்தால் ஸ்ரீவித்யா ஷோடசாக்ஷரீ என்ற மஹாமந்த்ரமானது ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டதாக ஆகிறது. நான்காவது கலையாகிய மேற்சொன்ன பீஜாக்ஷரம் இல்லாதபோனால்

शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः

என்ற ச்லோகத்தால் பஞ்சதசீ என்ற மஹாமந்த்ரம் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த மஹாமந்த்ரம் பதினாறு அக்ஷரங்கள் அடங்கியதானாலும், பதினாறுவிதமான சக்திகளானதினாலும் சுக்லபக்ஷ ப்ரதமை முதல் பெளர்ணமி முடிய ஏற்பட்ட பதினைந்து திதி ரூபமாகவும் ஆகிப் படியாலும் சந்த்ரகலைகள் ஸ்வரூபமாக ஆகி, சந்த்ரகலா சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட தேவதைகளாக ஆகிறார்கள். ஜோதிஸ் சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரதமை முதல் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற கலைகள் ஒவ்வொன்றாக வருத்தியாகிக்கொண்டுவருகிற க்ரமத்தை அனுஸரித்து ப்ரக்ருதத்திலும் திதி க்ரமமாக ஒவ்வொரு தினத்திலும் பெளர்ணமி வரையிலும் கலை வருத்தி ஆகி, பெளர்ணமி தினத்தில் ஸம்பூர்ண கலையுடன் அம்பாள் பாஸித்துவருகிறாள் என்பது சந்த்ரகலா வித்யையின் ரஹஸ்யமாகும்.

க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் ஸ-உர்யமண்டலத்திலும் சுக்ல பக்ஷத்தில் சந்த்ரமண்டலத்திலும் தேவியானவள் மேற்சொன்ன க்ரமமாக பாஸித்து வருகிறாள். ஸ-உர்யனுக்கும் சந்த்ரனுக்கும் எந்த கலையில் பிரிவு ஏற்படுகிறதோ அன்று பெளர்ணமி என்றும், எந்த கலையில் ஸ-உர்யனுக்கும் சந்த்ரனுக்கும் அத்தந்தம் (சேர்க்கை) ஏற்படுகிறதோ அன்று அமாவாஸ்யை என்றும் ஜோதிஸ் சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தமானதினால், அதை அனுஸரித்து பெளர்ணமி தினத்தில் சந்த்ரனுக்கும் ஸ-உர்யனுக்கும் வ்யவதானம் (பிரிவு) ஏற்பட்ட காரணத்தால், அந்த பெளர்ணமி தினத்தன்று பதினைந்து கலைகளாகவும், அமாவாஸ்யை தினத்தில் ஸ-உர்யனுக்கும் சந்த்ரனுக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதனால் பிரதமை முதல் சதுர்தசி முடிய பதினான்கு கலைகளாகவும், சந்த்ரனும் ஸ-உர்யனும் இரு கலைகளாகவும், ஆக பதினாறு கலைகளாகச் சொல்லப்படும். இதனால் பஞ்சதசீ என்ற வித்யையை உபதேசம் செய்து கொண்டவர்களுக்கு அந்த வித்யை ஸித்திப்பதற்கு சுக்ல பக்ஷம் விசேஷம் என்றும், ஷோடசீ என்ற மஹாவித்யையை உபதேசம் செய்து கொண்டவர்களுக்கு அந்த வித்யையை ஸித்தி செய்து கொள்ளக்ருஷ்ணபக்ஷம் விசேஷம் என்றும் ஸித்தமாகிறது. க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஸ-உர்யமண்டலத்தில் தேவி பாஸித்து வருவதினால் உபாஸகர்கள் பகலில் ஆராதனம் செய்யவேண்டும் என்றும், சுக்ல பக்ஷத்தில் சந்த்ரமண்டலத்தில் தேவி பாஸித்து வருகிறதினால் இரவில் ஆராதனம் செய்ய வேண்டுமென்றும் சாஸ்த்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த

शिवः शक्तिः कामः शिवः शक्तिः कायः शिवः शक्तिः कामः

என்ற ச்லோகத்தால் பகவத்பாதாள் ப்ரகாசப்படுத்தியிருக்கும் ஸ்ரீவித்யை ஒன்றே ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் உபாஸகர்களுக்கு அளிப்பதில் வல்லமையுடையது. ஸர்வலோக ரக்ஷகனான மஹாவிஷ்ணுவும் இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரகாசப்படுத்திய வித்யையினாலேதான், மன்மதனை எரித்த பரமேஸ்வரனையும், மன்மதனுக்கு ஆளாகச் செய்துவிப்பதில் ஸாமர்த்த்ய முள்ளவராக ஆனார். இதை

हरिस्त्वामाराध्यं ह्यस्मिन्नाभारारोप्य ह्यगिस्त्वामारारोप्य

என்ற ச்லோகத்தில் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

தவிரவும்,

न गायत्र्याः परं ज्ञायं न मायत्र्याः वारं ज्वयं

ந காயத்ரயா: பரம் ஜப்யம்

என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து காயத்ரீ மந்த்ரத்திற்கு மேலான மந்த்ரமே இல்லை என்பது ஸித்தமாகும். அந்த காயத்ரீ மந்த்ரமும் தற்காலத்தில் மூன்று பாதங்களோடு கூடினதாகத்தான் இருந்து வருகிறது. அந்த மஹாமந்த்ரத்தின் நான்காவது பாதமானது ரொம்பவும் கோப்யமாகவே இருந்துவருகிறதென்பதும், அந்த மஹாமந்த்ரத்தை ஜபம் செய்துவரும் புண்யவான்களுடைய கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமானது, ஸம்பூர்ண காயத்ரீயை ஜபம் செய்யும் பெரியோர்களைப் பார்ப்பதே அறிதாகிவிட்டது. அந்த ஸம்பூர்ணமான காயத்ரீயை மூன்று தடவை

ஜபம் செய்வதும், ஒரு தடவை ஸ்ரீவித்யை என்ற பஞ்சதசீயை ஜபம் செய்வதும் ஸமானமாகவே ஆகிறது. அக்காரணத்தாலும் ஸ்ரீவித்யை மஹாமந்த்ரம் உயர்ந்ததே என்பதையாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். ஸ்ரீவித்யை என்ற பஞ்சதசீயோ முன்பு

विषण्डो मातृका मन्त्रः श्री-वज्रो धातृका मन्त्रः

தரிகண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர:

என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து முன்று கண்டமாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலாவது கண்டம் அக்னி கண்டமாகவும், இரண்டாவது ஸூரியகண்டமாகவும். மூன்றாவது சந்த்ரகண்டமாகவும் முன்பு சொன்னோம்.

அந்த மஹாமந்த்ரத்தில் ஒவ்வொரு கண்டத்திலும், ஸம்பூர்ண காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்திற்கு அந்தர்பாவத்தை மஹான்கள் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். அதில் தேவி ஸம்பந்தமான உபநிஷத்துக்களே ப்ரமாணங்களாக ஆகும். அதின் ப்ரகாரத்தை அறியவும்.

அதாவது, ओं तत्सदिति निर्देशः, ब्रह्मणः दिविदः स्मृतः ॐ तत्सति ति निर्देशः, ब्रह्मणः दिविदः स्मृतः ॐ तत्सति ति निर्देशः. நிஷே-ஸ: ஸ்ரஹண: ச்ரீவிய: ஸூரத: ஓம் தத்ஸதிதி நிர்தேச: ப்ரஹ்மண: த்ரீவித: ஸ்ம்ருத: என்ற ஸ்ம்ருதியை அனுஸரித்தும், तदिति ब्रह्म शाश्वतं तद्विती ब्रह्मशाश्वतम् ததிதி ப்ரஹ்ம சாச்வதம் என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்தும் तत् तसि तत् என்ற பதமானது பரப்ரும்மத்தை போதிக்கின்றது என்பதை அறிந்துகொள்ளவும். காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்திலோ तत् तसि தத் என்ற பதம் முதலாவதான பதமாகும் மேற்சொன்ன ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளை அனுஸரித்து, காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்திலுள்ள तत् तसि தத் என்ற முதல் பதத்தால் பரப்ரும்மத்தையே க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது வித்தமாகிறதல்லவா? ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசீ என்ற மஹாமந்த்ரத்திலோ முதல் அக்ஷரம் ககாரமே. ॐ ब्रह्म कं ब्रह्म कम् ब्रह्मम् என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்தும் कामयदे कामी, जायदे, स एषनिरंजनः । कामः ककारं आप्नोति । काययदे कायै, जाययदे, स एषनिरंजनः । कामः ककारं आप्नोति । कामययदे काम्यै, जायययदे, स एषनिरंजनः । कामः ककारं आप्नोति । कामयययदे काम्य्यै, जाययययदे, स एषनिरंजनः । कामः ककारं आप्नोति । ஆப்நோதி என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்தும், ககாரத்திற்கு ஸர்வ ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க இச்சையுள்ள காமேச்வரன் என்ற பரப்ரும்மமே அர்த்தம் என்று தெரிகிறது. ஸ்ரீவித்யையிலும் முதல் அக்ஷரத்தால் பரப்ரும்மமானது ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. காயத்ரீயிலும் முதல் பதத்தால் பரப்ரும்மமே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. அதனால்

वर्णाएवतु भगवान् उपवर्षः வண-ராவனவது-ஹமவாகு உவவஷ-3:

வர்ணாவது பகவாந் உபவர்ஷ:

என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, வர்ணம் என்ற அக்ஷரத்திற்கு

வேருக பதம் என்பது இல்லாததினால், ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசீயிலுள்ள முதல் எழுத்தான ககாரத்தில் காயத்ரீயிலுள்ள முதல் பதமான

तत् तस्य तत्

என்பதற்கு அந்தர்பாவத்தை வித்வான்கள் அறிந்துகொள்ளவும்.

அவ்விதமே, காயத்ரீ மஹா மந்த்ரத்தில் சவितு: ஸவிதா: ஸவிது: என்ற பதம் இரண்டாவது பதமாகும். அந்த பதத்திற்கு ஜகத்தினுடைய ப்ரஸவம் (உத்பத்தி). அதற்கு பரம காரணமான யோநி என்பதையும் அறிந்துகொள்ளவும். मह्योनि: உஹொநி: மஹத்யோநி: என்ற சாஸ்த்ர ரீதியாக ஜகத்காரண பூதையான யோகமாயை என்ற அர்த்தம் வெளியாகிறது. वरेण्यं வரெண்யம் வரேண்யம் என்ற பதத்திற்கு ச்ரேஷ்டம் என்று அர்த்தத்தை அறியவும். இதனால் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் மூலகாரணமாயும், அக்காரணத்தால் ச்ரேஷ்டமாயுமுள்ள சக்தியானது சवितु: वरेण्यं ஸவிதா: வரெண்யம் ஸவிது: வரேண்யம் என்ற பதங்களால் போதிக்கப்படுகிறது. तत् तस्य तत् என்ற பதத்திற்கோ முன்பே ப்ரும்மம் என்று பொருள் வர்ணித்தோம். सवितु: वरेण्यं ஸவிதா: வரெண்யம் ஸவிது: வரேண்யம் என்ற இரண்டு பதங்களாலேயோ ஜகத்காரணமான ச்ரேஷ்டமான சக்தி என்பதை ப்ரகாசப் படுத்தினோம். மூன்று பதங்களாலும் சக்த்யபின்னமான சிவன் என்பது காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தில் வெளியாகிறது. ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசீயிலோ இரண்டாவது அக்ஷரம் ए षण् ஓ என்பது. அந்த ஓ என்பது ஸ்ரீவித்யா ஸித்தாந்த ப்ரகாரம் த்ரிகோண ரூபினியான காமேச்வரீ என்ற சக்தி என்றே பொருளாகும். காயத்ரீ மந்த்ரத்திலுள்ள सवितु: वरेण्यं ஸவிதா: வரெண்யம் ஸவிது: வரேண்யம் என்ற இரண்டு பதங்களால் எந்த சக்தி சொல்லப்படுகிறதோ அதே சக்தியே ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்திலுள்ள இரண்டாவது அக்ஷரமான ए षण् ஓ என்ற வர்ணத்தால் போதிக்கப்படுகிறது. அதனால் காயத்ரீ மந்த்ரத்திலுள்ள सवितु: वरेण्यं ஸவிதா: வரெண்யம் ஸவிது: வரேண்யம் என்ற இரண்டு பதங்களுக்கு ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்திலுள்ள ए षण् ஓ என்ற அக்ஷரத்தில் அந்தர்பாவத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். காயத்ரீ மந்த்ரத்தில் மூன்று பதங்களால் போதிக்கப்பட்ட சக்த்யபின்னமான சிவத்தை ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்தின் இரண்டு அக்ஷரங்களாலேயே போதிக்கிறார்கள்.

காயத்ரீ மந்த்ரத்தில் நான்காவது பதம் भर्ग: ஹம: பர்க: என்பது ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்தில் மூன்றாவது எழுத்தான ई ऋं ॠ என்பது அகாராதி ஸ்வரம் என்று சொல்லப்படுகிற பதினாறு எழுத்துக்களுக்குள் நான்காவது அக்ஷரமாகும். भर्जदाहे ஹஜ்-ஃ-ஃ-ஃ பர்ஜதாஹே என்ற

சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, ஜன்ம மரணரூபமான ஸம்ஸாரம் என்ற பவபந்தத்திலிருந்தும் உபாஸகனை விடுதலை செய்துவைக்கும் மஹிமை உள்ளது என்ற பொருள் வெளியாகிறது. இதனால் காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தில் நான்கு பதங்களால்

संसारबन्ध विमोचकः सर्वजगत्कारण श्रेष्ठ शक्त्यभिन्नः परमेश्वरः

ஸம்ஸாரபவப் பிடுக்கி விடுதலை செய்கின்ற மஹிமையுடைய பரமேஸ்வரர்: ஸர்வஜகத் காரண ச்ரேஷ்ட சக்தியுடைய பரமேஸ்வரர்:

ஸம்ஸாரபந்த விமோசக: ஸர்வஜகத்காரண ச்ரேஷ்ட சக்தியுடைய பரமேஸ்வர: என்ற தாத்பர்யம் வெளியாகிறது. ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்திலும் ஸ்வரத்தில் நான்காவது எழுத்தானாலும், மந்த்ரத்தில் மூன்றாவது எழுத்தான 'ஐ' ॐ ॥ என்பது ஸம்ஸார விச்சேதத்தை பக்தனுக்கு செய்துவைக்கும் பராசக்தியினுடைய தத்வத்தை போதிக்கிற படியால் **भर्गः** ஹ, ம: பர்க: என்ற பதம் 'ஐ' ॐ ॥ என்ற அக்ஷரத்தில் அந்தர்பாவத்தை அடைந்துவிட்டது. **देवो मध्यवर्ती** ஷெவொ மய்யவத்- தேவோமத்யவர்தீ என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து ஸர்வாந்தர்யாமி என்று **देवस्य** ஷெவஸ்ய தேவஸ்ய என்ற பதத்திற்கு அர்த்தமாகும். ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்தில் 'ஐ' ॐ ॥ என்ற அக்ஷரமானது தஹர ஆகாச ரூபினியான பராசக்தியைச் சொல்லும் பீஜாக்ஷரமானதினால், **देवस्य** ஷெவஸ்ய தேவஸ்ய என்ற பதத்திற்கும் 'ஐ' ॐ ॥ என்ற பதத்தில் அந்தர்பாவத்தை அறியவும்.

तत् தத் என்ற பதத்திற்கு, **क क क** என்ற எழுத்தினாலும், **सवितुः वरेण्यं** ஸவிது: வரேண்யம் என்ற இரண்டு பதங்களுக்கு **ए** ண ஏ என்ற எழுத்திலும், **भर्गः देवस्य** ஹ, ம: ஷெவஸ்ய பர்க: தேவஸ்ய என்ற இரண்டு பதங்களுக்கு 'ஐ' ॐ ॥ என்ற பதத்திலும் அந்தர்பாவத்தை அறியவும்.

धीमहि யீமஹி தீமஹி என்று காயத்ரியில் ஒரு பதம் இருக்கிறது. **धी, महि** யீ, மஹி தீ, மஹி என்று இரண்டு பதமாக பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். **धीः धारकः** யீ: யாரக: தீ: தாரக: என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்தும், **यत्ते इति धीः** யத்தே இதி தீ: என்ற ஸமாஸத்தை அனுஸரித்தும், ஸர்வ ஜகத்தையும் தரிக்கும் பொருள் என்ற தாத்பர்யம் வெளியாகிறது. ஸர்வ ஜகத்தையும் தரிக்கிற மாதா வாகிய பராசக்தியே துரியமான 'ஐ' ॐ ॥ என்ற பீஜாக்ஷரத்தால் போதிக்கிறபடியால், **धी** யீ தீ என்ற பதத்திற்கும் 'ஐ' ॐ ॥ என்ற அக்ஷரத்திலேயே அந்தர்பாவத்தை அறிந்து கொள்ளவும்.

महि ஹி மஹி என்ற காயத்ரீயிலுள்ள பதத்திற்கு ப்ருத்வீ (பூமி) என்று அர்த்தம். ப்ருத்வீ என்பதிலுள் மற்ற ஜலம் முதலான பூதங்களையும் உபலக்ஷணமாக க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதனால் ஐந்து பூதங்களுடைய பரிணாமமாகிய ஸகல ஜகத்தாக பாணித்துவரும் பொருள் என்பது வெளியாகிறது.

அந்த தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீவித்யா மந்தரத்தில் நான்காவது எழுத்தான ப்ருத்வீ பீஜமான ॠ ॢ ல காரத்தால் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இதனால் காயத்ரீ பதமான **महि** ஹி மஹி என்பதற்கு ஸ்ரீவித்யையின் நான்காவது அக்ஷரமான ॠ ॢ ல காரத்தில் அந்தர்பாவம் ஆகிறது.

धियो यो नः प्रचोदयात् யியோயோநஃ ப்ரஹோயாஸு தியோயோநஃ ப்ரசோதயாத் என்ற காயத்ரீயிலுள்ள பதங்களுக்கு ப்ராணிகளுடைய புத்தியை நிர்விசேஷமான ப்ரும்மத்தவம் என்ற விஷயத்தில் எந்த ப்ரமாத்மா ஏவுகிறாரோ, அதாவது நிர்விகல்பமான ப்ரும்ம விஷயக ஞானத்திற்குக் காரணமான பொருள்; மோக்ஷம் என்ற பரமபுருஷார்த தத்திற்கு ஸாதனமான ஞானத்தைக் கொடுக்கும் பரம புருஷன் என்றே அதன் பொருளாகும். காயத்ரீயினுடைய நான்காவது பாதமும்

परोरजसे सावदौ வரோரஜஸௌ ஸாவதௌ

பரோரஜஸே ஸாவதோம்

என்பதே. ரஜோகுணம் முதலான மூன்றுவிதமான குணங்களுக்கும் அதீதமான பரம்பொருள் ப்ரணவஸ்வரூபமே. அந்த பரம் பொருளோ வேதத்திற்கு லக்ஷணவ்ருத்தியை ஆச்ரயித்து பொருளாக ஆகக்கூடியது. சக்தியை அனுஸரித்து பொருளாக ஆகக்கூடாதது என்பதே நான் காவது பாதத்தின் அர்த்தமாகும். மூன்றாவது பாதத்தையும் நான்காவது பாதத்தையும் சேர்த்து அர்த்தம் செய்தால் நிர்விசேஷ ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத் காரத்திற்கு காரணபூதமான பொருள் என்பது வெளியாகிறது. இவ்விதம் தாத்பர்யமுள்ள காயத்ரீ மஹாமந்தரத்தின் மூன்றாவது நான்காவது

பாதங்கள் இரண்டும் ஸ்ரீவித்ய பஞ்சதசீயில் ॐ ॥ ॐ ॥ ॐ என்ற ஹ்ருல்லேகையில் அந்தர் பாவத்தை அடைந்திருக்கிறது. அந்த பீஜாக்ஷரத்திலோ ஹகாரம், ரேபம் இரண்டும் சேர்ந்து ஹ்ருதயத்தை போதிக்கின்றன. அந்த ஹ்ருதயத்தில் வஸிக்கும் பராசக்தியை ஈகாரமும் பிந்துவும் போதிக்கின்றன. ஹ்ருதயாகாசவாஸிநீயான ஜகதீச் வரிதான் ப்ராணிகளுடைய புத்தியை நிர்விசேஷ ப்ரும்மத்தினிடத்தில் ப்ரோனை செய்யவேண்டுமே அன்னியில் வேறு பாஹ்ய தேவதைகளுக்கு சக்தி கிடையது. அதனால் காயத்ரீயின் மூன்று நான்கு பாதங்களுக்கு ஹ்ருல்லேகையில் அந்தர்பாவமென்பது ஸமஞ்ஜஸமாகும்.

இவ்விதம் எந்த காமேச்வரன், காமேச்வரீ என்ற பராசக்தியோடு கூடினவனோ ஸர்வஜகத்திற்கும் மூலகாரணமான வஸ்துவோ,

भवन्ध विमोचकः ஹவஹ்ஸ விமோசகஃ பவபந்த விமோசகஃ

பவபந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கிறவனோ, ஸர்வாந்தர்யாமியோ, ஸர்வ ஜகத்தையும் தரிக்கிறவனோ, ப்ருத்வி முதலான ஐந்து பூதங்களின்

விகாரமான த்ருச்ய ப்ரபஞ்சத்தை உருவமாக உடைத்தான காரணத்தால் விராட் ரூபியாகவும் ஆகிறானே, குணத்தமான நிர்ஞண நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிர் விசேஷ ப்ரும்மஸாக்ஷாத்காரத்தை ப்ராணிகளுக்கு உபாஸன மூலமாக கொடுக்கிறவனே, ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற த்ரிமூர்த்தியுமோ, அந்த பரம்பொருளே நான் ஆகிறேன் என்ற அநு பவமே காயத்ரீ மந்த்ரத்தின் அர்த்தமானதினால், ஸம்பூர்ண காயத்ரீயின் அர்த்தமாகிய இந்த தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசீ மஹாமந்த்ரத்தில் முதல் கூடமான அக்ஷிகண்டம் என்ற ஐந்து அக்ஷரங்களில் மேலே விவரித்த படி அடக்கப்பட்டபடியால், அவ்விதமே இரண்டாவது கூடமாகிய ஸலிர்யகண்டத்திலும், மூன்றாவதுகூடமாகிய ஸோம கண்டத்திலும் ஸம்பூர்ண காயத்ரீக்கு அந்தர்பாவம் ஏற்படக் கூடுமானதினால், ஒரு ஆவர்த்தி பஞ்சதசீயை ஜபம் செய்த மாத்ரத்தில் ஸம்பூர்ண காயத்ரீயை மூன்று ஆவர்த்தி ஜபம் செய்த பலன் ஸித்திக்கிறபடியால் பஞ்சதசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையின் மஹிமையானது எவ்வளவு மேன்மை தங்கியது என்பதை ச்ரேயஸ்ஸை விரும்புகிற ஆஸ்திகோத்தமர்கள் அறியவும் மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவான வித்யை ஸ்ரீவித்யையே தானாகும். ஸ்ரீ என்ற சப்தத்திற்கு முக்தி என்ற பொருளை க்ரஹித்துக்கொண்டால், முக்தியைக் கொடுக்கும் வித்யை ஸ்ரீவித்யைதான் என்பதை லகுவாக அறிந்துகொள்ளலாம். ஆத்மவித்யை, மஹாவித்யை, ப்ரும்மவித்யை என்றும்; இந்த வித்யைக்கு அநேக ப்ரகாரமாக காரணப் பெயர்களும் உண்டு. இந்த வித்யைக்கு ஸமானமாக மற்ற ஒரு வித்யையும் ஆகாது. ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யத்தையும் அடைந்து நோயற்ற வாழ்வாக தீர்க்ககாலம் ஜீவித்து மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அடையவும் இந்த வித்யைதான் முக்கிய காரணமாகும். ஆகையால் இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் ஸஜ்ஜனங்கள் இந்த வித்யையை பரம குருமுகமாக ஸ்லீகரித்துக்கொண்டு உபாஸித்து வர வேண்டியது அவச்யமாகும்.

— :0: —

33. ஸ்ரீ தேவியின் மந்த்ரம்

स्मरं योनिं लक्ष्मीं त्रितयमिदं मादौ तव मनोः

निधायैके नित्ये निरवधि महाभोगरसिकाः ।

भजन्ति त्वां चिन्तामणिगुण निबद्धाक्षवल्याः

शिवाम्नौ जुहन्तः सुरभिघृत धाराहुतिशतैः ॥ ३३ ॥

ஸ்மரம் யோநிம் லக்ஷ்மீம் த்ரிதயமித ஶாடௌ தவமனோ:

நிதயாயைகே நித்யே நிரவதி மஹாபொகரஸிகா: ।

ஹஜந்தி த்வாம் சிந்தாமணிமுண நிபடாக்ஷவலயா:

ஸிவாமனௌ ஜுஹந்த: ஸுரபிஶ்யுத ஶாராஹுதிஸுதெ: ॥ ௩௩ ॥

ஸ்மரம் யோநிம் லக்ஷ்மீந்த்ரிதயமித மாதெள தவமநோ:

நிதாயைகே நித்யே நிரவதி மஹாபோகரஸிகா: |

பஜந்தி த்வாம் சிந்தாமணிகுணநிபத்தாக்ஷவலயா:

சிவாக்நௌ ஜுஹ்வந்த: ஸுரபிக்ருத தாராஹுதி

சதை: || 33 ||

பதவுரை :

हे भगवति ஹே ஹவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே
 नित्ये நித்யே நித்யே = என்றும் அழியாத மஹிமையுள்ள பரதே
 வதையே निरवधि महाभोगरसिका: நிரவயிஹர்ஹோமரஸிகா: நிர
 வதிமஹாபோக ரஸிகா: = அளவற்ற ப்ரும்மாந்த ரஸத்தை
 ஆஸ்வாதநம் செய்யும் மஹாயோகிச்வரர்களான एके धन्या:
 वनकेयन्त्या: ஏகே தந்யா: = சில புண்யவான்கள் चिन्तामणि
 गुण निवद्धाक्षवल्या: सन्त: ஶிஞாணிமுண நிஸகாக்ஷவருயா: ஷண்
 சிந்தாமணி குண நிபத்தாக்ஷவலயா: ஸந்த: = ஸுத்தரத்தில்
 (கயிற்றில்) கோர்க்கப்பட்ட சிந்தாமணிமயமான, அதாவது
 தாம்ரமணிமயமான ஜபமாலைகையில் தறித்துக் கொண்டி
 ருப்பவர்களாகக்கொண்டு तव तव तव = உன்னுடைய मनो:
 मनो: மனோ: = முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட பஞ்சதசீ
 என்ற மஹா மந்த்ரத்திற்கு आदौ श्रुता ஆதௌ = ஆரம்பத்தில்
 स्मरं ஷ்ரம் ஸ்மரம் = காம்பீஜமான க்லீம் என்ற பீஜாக்ஷரத்தையு
 ம் योनिं யோநிம் யோநிம் = புவணேச்வரி பீஜாக்ஷரமான ஹ்ரீம்
 என்ற பீஜாக்ஷரத்தையும் लक्ष्मीं லக்ஷ்மீம் = லக்ஷ்மீ பீஜ
 மான ஸ்ரீம் என்ற பீஜாக்ஷரத்தையும் इदं त्रितयं इ. ३. त्रि. தயம் இதம்
 த்ரிதயம் = ஆக இந்த மூன்று பீஜாக்ஷரங்களையும் निधाय निधाय
 நிதாய = அவரோஹண க்ரமமாக உச்சரிக்கும் காரணத்தால்
 ஸௌபாக்ய பஞ்சதசீயாகச் செய்துகொண்டு शिवायै शिवायै
 சிவாக்நௌ = த்ரிகோணமாகிய வேதிகையில் ஸ்தாபிக்கப்
 பட்ட காரணத்தால் சிவாக்நி என்ற பெயருடன் கூடிய
 சிதக்நியில் सुरमिघृतधाराहुति शतै: ஸுரமிவ்ருதயாராஹுதி
 ஸதௌ: ஸுரபிக்ருத தாராஹுதி சதை: = பசுவின் நெய்யால்
 செய்யப்பட்ட அநேகவிதமான ஆஹுதிகளால் जुह्वन्त: ஜுஹ்வந்:
 ஜுஹ்வந்த: = ஹோம முலமாக உன்னை த்ருப்தி செய்து
 வைக்கிறவர்களாய்க்கொண்டு त्वां त्वां त्वாம் = உன்னை
 (இவ்விதம்) भजन्ति பஜந்தி = ஸேவிக்கின்றார்கள்.

தாத்தார்யம் :—

முன் ச்லோகத்தில் சுத்த பஞ்சதசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையானது ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்திலோ, ஸௌபாக்ய பஞ்சதசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையானது ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த வித்யையானது பரம தரித்ரனையும் ராஜாதி ராஜனாக செய்யக்கூடிய வல்லமையுள்ளது. இந்த மஹாயந்த்ரத்தை தாம்ர மணியால் கட்டப்பட்ட ஜப மாலையை கையில் வைத்துக்கொண்டு ஜபம் செய்யவேண்டும்.

आवहन्ती वित्तवाना ऋवहन्ती விதவாநா ஆவஹந்தி விதந்வாநா என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து பசுவின் நெய்யால் गृहार्थि ஸ்ரஹ்யாதி க்ருஹ்யாக்மி க்ருஹ்யாக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். இந்த மஹாமந்த்ரத்திலுள்ள அக்ஷரங்களை அனுஸரித்து ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் லக்ஷம் ஆவர்த்தி புரச்சரணை ஏற்பட்டது. ஹோமம் செய்யும் காலத்தில் த்ரிகோண ஆகாரமாக வேதி போட்டு அதில் அக்னியை ஸ்தாபனம் செய்யவேண்டும். அதற்கு சிலாக்னி என்று பெயர் விளங்கிவரும். அந்த அக்னியில் மேற்சொன்னபடி இந்த ஸௌபாக்ய பஞ்சதசீ என்ற மஹாமந்த்ரத்தால் ஆஹுதி செய்யவேண்டும். இவ்விதம் மஹா யோகிகளான புண்யவான்கள் தேவியை உபாஸித்து ஆதிக்காரிக புருஷர்களாக பாஸித்துவருகிறார்கள். பலகாமனை இல்லாமல் இந்த உபாஸனை செய்தால் மோக்ஷத்தையும் அடையலாம். ஸர்வ ரோகத்தையும் நிவர்த்தி செய்துவைப்பதில் இந்த மஹாமந்த்ரம் வல்லமையுள்ளது. மஹாலக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் எப்பொழுதும் க்ருஹத்தில் நிறைந்திருக்கும்படி செய்யும் சக்திவாய்ந்தது. ஒவ்வொரு க்ரஹத்திலும் இந்த வித்யையானது உபாஸிக்கப்பட்டுவந்தால் ஸகல விதமான ஸௌபாக்யத்திற்கும் குறைவில்லாமல் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தியடையும்படி நேர்ந்து அமானுஷமான திவ்ய போகத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு நோயற்ற வாழ்வுடன் நீடித்து ஜீவிக்கலாம். தாம் ஸ்தாபனம் செய்வதற்கு இந்த புண்ய பூமியில் அவதரித்த ராம, க்ருஷ்ணாதி களான உத்தமபுருஷர்களும், இந்த ஸௌபாக்ய பஞ்சதசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையை உபாஸித்தவர்கள் என்று தெரியவருகிறது. ஸ்ரீராமன் ராவணனைக் கொன்று தன் மனைவியான ஸீதையைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டது இந்த வித்யையினாலே தான்—ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும் ஸ்யமந்தக உபாக்யானத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானும் ஸ்யமந்தக மணிக்காக ஜாம்பவானோடு யுத்தம் செய்து ஸ்யமந்தகமணியையும் ஜாம்பவதீ என்ற ஸ்த்ரீ ரத்னத்தையும் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டார் என்பதும் இந்த வித்யையினாலேதான். இவ்விதம் அநேகவிதமான உபாக்யானங்கள் மூலம் இந்த வித்யையின் பெருமை வெளியாகிறபடியால் இந்த வித்யையை ரொம்பவும் பெரிதான ராஜவித்யை என்றே சொல்லவேண்டும்.

34. பூர்வ கௌலம்

शरीरं त्वं शंभोः शशिमिहिर वक्षोरुहयुगम्
तवात्मानं मन्ये भगवति नवात्मानमनघम् ।

अतः शेषः शेषीत्ययं उभयसाधारणतया

स्थितः संबन्धो वां समरसपरानन्दपरयोः ॥ ३४ ॥

ஸ்ரீரம் த்வம் ஸம்ஹோ: ஸாஸிமிஹிர வக்ஷோரஹயுகம்

தவாத்மாநம் மந்யே ஹமவதி நவாத்மாநமநகம் ।

அத: ஸேஷ: ஸேஷீத்யயம் உபயஸாதாரணதயா

ஸ்தித: ஸம்ஸந்தோ வாம் ஸமரஸபராநந்தபரயோ: ॥ 34 ॥

சரீரம் த்வம் சம்போ: சசிமிஹிர வக்ஷோருஹயுகம்

தவாத்மாநம் மந்யே பகவதி நவாத்மாநமநகம் ।

அத: சேஷ: சேஷீத்யயம் உபயஸாதாரண தயா

ஸ்தித: ஸம்பந்தோ வாம் ஸமரஸபராநந்தபரயோ: ॥ 34 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति हेम ह्रमवति हेम पकवति = हेम परासक्तिये!
त्वं त्वम् = நீ शंभो: ஸம்ஹோ: சம்போ: = ஆநந்தபைரவ
முர்த்திக்கு शरीरं ஸரீரம் சரீரம் = சரீரம்போல் विभासि விஹாஸி
விபாஸி = விளங்குகிறாய் नवात्मानं நவாத்மாநம் நவாத்மாநம் =
நவவ்யூஹ ஸ்வரூபியான ஆநந்த பைரவமுர்த்தியினுடைய
சரீரத்தை तव தவ தவ = உன்னுடைய शशिमिहिर वक्षोरुहयुगं
ஸாஸிமிஹிர வக்ஷோரஹயுகம் சசிமிஹிர வக்ஷோருஹயுகம்
= சந்த்ர ஸூர்யாளை இரண்டு ஸ்தனங்களாக உடைத்தான
தாயும் अनघं அநகம் அநகம் = பரிசுத்தமானதாயுமுள்ள
आत्मानं ஆத்மாநம் ஆத்மாநம் = சரீரமாகவே मन्ये மந்யே
= நினைக்கிறேன் यत: யத: யத: = யாதொருகாரணத்தால்
एवं ஏவம் = இவ்விதமோ (அதாவது உன்னுடைய சரீரம்
ஆநந்தபைரவருடையசரீரமாகவும் ஆநந்தபைரவருடைய சரீரம்
உன் சரீரமாகவும் விளங்குகிறதோ) अतः அத: அத: =
அக்காரணத்தால் समरसपरानन्दपरयो: ஸமரஸபராநந்தபரயோ:

ஸமரஸபராமந்த பரயோ: = ஒருவருக்கொருவர் ஸமரஸமான பாவத்தோடு கூடின நிரதிசயமான ஆந்தநுபியான ஆந்த பைரவி என்ற தேவி என்ன, ஆந்தபைரவன் என்ற சிவன் என்ன! இவர்களாகிய பரவஸ்துக்களான வர் வாம் வர்ம் = உங்களிருவர்களுக்கும் ஷே: ஷேயி இதி ஸேஷ: ஸேஷீ உதி சேஷ: சேஷீ இதி = சேஷன் சேஷி என்ற பாவமானது உபயஸாதாரணதயா உபயஸாதாரணதயா = உங்களிருவர்களுக்கும் பொதுவாக இருக்கும் காரணத்தால் அய் சயம் அயம் = இந்த ச்வந்ய: ஸம்ஸக:ஸம்பந்த: = ஸம்பந்தமானது சிந்த: ஸிந்த: = உங்களிருவர்களுக்கும் நித்யமாகவே இருந்து வருகிறது.

தாத்பர்யம்:—

இந்த ச்லோகத்தில் பரமாசார்யான் தேவியை பகவதி என்று ஸம்போதனம் செய்திருக்கும் அபிப்ராயத்தை அறியவும்.

उत्पत्तिं च विनाशं, भूतानां आयतिं घतिम् ।
वेत्तिविद्यां अविद्यां च सदाच्यो भगवानिति ॥

உத்திஃ அ விநாஸம், ஹுதாநாம் ஆமதிஃ மதிஃ ।
வெதிவித்தியாம் அவித்தியாம், ஸவாச்யோ ஹவாநிதி ॥

உத்பத்திம்ச விநாசம்ச, பூதாநாம் ஆகதிம் கதிம் ।
வேத்திவித்யாம் அவித்யாம்ச, ஸவாச்யோ பகவாநிதி ॥

என்ற புராண வசனத்தை அனுஸரித்து, ஜகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்தானமென்ன, லயஸ்தானமென்ன ஸித்தி காலத்தில் ப்ராணிகள் கர்மானுஸாரமாக லோகாந்தரம் போகிறது அங்கிருந்து திரும்பிவருகிறது என்ற கதி என்ன, ஆகதி என்ன; பந்தத்திற்கு ஹேதுவான அவித்யை என்ன; மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவான வித்யை என்ன, இந்த ஆறையும் பக: என்ற பதத்தால் வித்வான்கள் சொல்வார்கள். இந்த ஆறு தத்வங்களையும் ஸர்வக்ஞான பராசக்தி ஒருவள் தான் நன்றாக அறிந்தவள்.

இந்த ஆறையும் அறிந்த காரணத்தால் भग: अस्या: अस्ति इति ஹம: சவஸ்தா: சவஸ்தி உதி பக: அஸ்யா: அஸ்தி இதி என்ற ஸமாஸத்தைக் கொண்டு भगवति ஹமவதி பகவதி என்ற பராசக்தியைப் பார்த்து பகவத்பாதாள் ஸம்போதனம் செய்திருக்கிறார்கள். தவிரவும், भग: ஹம: பக: என்ற சப்தத்தால் த்ரிகோண ரூபமான சக்ரமும் சொல்லப்படும்.

ஒன்பதுவிதமான த்ரிகோண சக்ரம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபம் என்று

चतुर्भिः श्रीकण्ठैः अथुः ३ः श्रीकण्ठैः सत्पुत्रैः श्रीकण्ठैः

என்ற ச்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதினால், த்ரிகோண ரூபமான ஒன்பது சக்ர ஸ்வரூபினியான பராசக்தியே என்றும், பகவதி என்ற ஸம்போ தனத்தின் அபிப்பிராயமாகும். இந்த ச்லோகத்தில் ஆநந்தபைரவ மூர்த்தியான காமேச்வர தத்வத்திற்கும், ஆநந்த பைரவி என்ற பராசக் திக்கும் ஒருவருக்கொருவர் குணப்ரதான பாவமானது, அதாவது, ஒரு தத்வம் ப்ரதானமாக இருக்கும்பொழுது மற்றொன்று அப்ரதானமாயும், மற்றொன்று ப்ரதானமாக இருக்கும் பொழுது, இன்னொன்று அப்ரதான மாகவும் உள்ள பாவம் தான் குணப்ரதான பாவம் என்று சொல்லப்படும். இதைத்தான் சேஷ சேஷி பாவம் என்று வித்வான்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் த்வைதிகளுடைய சேஷ சேஷி பாவ ஸம்பந்தம்போல் இல்லை. அவர்களுக்கு என்றும் சேஷன் சேஷன்தான்; சேஷி சேஷிதான். சேஷன் சேஷியாகாது, சேஷியும் சேஷனாக ஆகாது—ப்ரக்ருதத்திலோ பரஸ்பரம சேஷ சேஷி பாவம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆகையால் ப்ரஸரித்தமான சேஷ சேஷி வாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சேஷ சேஷி பாவத்திற்கு விலக்ஷணமான சேஷ சேஷி பாவம்தான் இங்கே சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸம்பந்தத்தை ஆநந்தபைரவமூர்த்திக்கும், ஆநந்தபைரவி என்ற தேவிக்கும் சொல்லவேண்டுமானால் ஒன்பது விதமான த்ரிகோண சக்ரத்தை அவலம்பித்துத்தான் ப்ரதிபாதிக்க வேண்டும். அந்த ஒன்பதுவிதமான த்ரிகோணத்திலோ, நான்கு யோதிகளை காமேச்வரன் என்றும், ஐந்து யோதிகளை காமேச்வரீ என்றும் ஸ்ரீசக்ர உத்தாரண ச்லோகத்திலேயே ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீவித்யாதந்த்ர ஸித்தாந்தத்தில் ஆநந்தபைரவர் என்ற காமேச்வர னிடத்தில் ஆநந்தபைரவி என்ற காமேச்வரிக்கு ஐக்யத்தையும் ஆநந்த பைரவி என்ற காமேச்வரியினிடத்தில் ஆநந்தபைரவமூர்த்தியான காமேச்வரனுக்கு ஐக்யத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

காமேச்வரனை நவவ்யூஹ ஸ்வரூபி என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது. வ்யூஹம் என்றால் ராசி, அதாவது கூட்டம் என்று சொல்லப்படும். ஒன்பது விதமான ராசியானது காமேச்வரனுடைய விபூதியாக சாஸ்த் ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதினால், காமேச்வரனுக்கு நவாத்மா என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நவவ்யூஹஸ்வரூபி என்று அதன் பொருளாகும் அந்த ஒன்பதுவிதமான வ்யூஹமோ,

कालव्यूहः कुलव्यूहो, नामव्यूहं स्तथैवच

ज्ञानव्यूहस्तथाचित्तव्यूहः स्यात्तदनंतरम् ।

नादव्यूहस्तथाविंदुव्यूहः स्यात्तदनंतरम्

कलाव्यूहस्तथाजीवव्यूहः स्यादितितेनव ॥

காலவ்யூஹ: கூலவ்யூஹோ, நாமவ்யூஹ ஸ்ததையேவசு

ஜ்ஞானவ்யூஹ ஸ்ததாசித்தவ்யூஹ:ஸ்யாத்ததனந்தரம் ।

நாதவ்யூஹ ஸ்ததாவிந்துவ்யூஹ:ஸ்யாத்ததனந்தரம்

கலாவ்யூஹ ஸ்ததாஜீவவ்யூஹ:ஸ்யாதிதிதெனவ ॥

காலவ்யூஹ: குலவ்யூஹோ நாமவ்யூஹ ஸ்ததைவச
 ஞானவ்யூஹ ஸ்ததா சித்தவ்யூஹ:ஸ்யாத்த தநம்தரம்
 நாதவ்யூஹ ஸ்ததா பிந்துவ்யூஹ:ஸ்யாத்த தநம்தரம்
 களாவ்யூஹ ஸ்ததா ஜீவவ்யூஹ:ஸ்யாதி திதேநவ.

என்ற வாக்யப்படி (1) காலவ்யூஹம்; (2) குலவ்யூஹம்; (3) நாமவ்யூஹம்; (4) ஞானவ்யூஹம்; (5) சித்தவ்யூஹம்; (6) நாதவ்யூஹம்; (7) பிந்துவ்யூஹம்; (8) களாவ்யூஹம்; (9) ஜீவவ்யூஹம் என்று ஒன்பதுவிதமாக வ்யூஹங்களை அறியவும். (1) நிமேஷம் முதல் ப்ரார்த்தம் முடிய சொல்லப்படும் காலமானது பரமேச்வரனுடைய உருவமானதினால் காலங்களின் கூட்டமும் பரமசிவனுடைய சரீரமாக ஆகிறது. (2) குலம் என்றால் பூவித்யா சந்த்ரகலா ஸித்தாந்த ப்ரகாரம் பரம்பிகையினுடைய க்ரஹ கோணங்களாகச் சொல்லப்படும். எவ்விதமான க்ரஹகோணங்களிலும் காமேச்வரனுடைய க்ரஹகோணங்களும் அடக்கப்பட்டிருப்பதினால் காமேச்வரனை குலவ்யூஹம் என்று வித்வான்கள் சொல்வார்கள். (3) நாமா முதல் பூமாவரையிலும் பூமவித்யா ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட தத்வங்கள் பரமசிவனுடைய ப்ரதீகமானதினால் நாம வ்யூஹமாகவும் காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கின்றது. (4) ஞானத்திற்கு பரமசிவன் அதிதேவதையானதினால், பதார்த்த ஞானமோ வாக்யார்த்த ஞானமோ, ஸௌகீக ஞானமோ, வைதீக ஞானமோ ஸகலவிதமான ஞானங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்துகொண்டு காமேச்வரனுக்கு சரீரமாக ஆகிறது. (5) அஹங்காரம் என்று சொல்லப்படும் சித்தங்களுக்கு காமேச்வரன் அபிமானியான தேவதையானதினால் சித்தவ்யூஹமும் காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபமே. (6) பூரகம், ரேசகம், ரூபகம் என்று மூன்று ப்ரகாரமாக தரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ப்ராணயாமத்தை மோக்ஷோபாயமாகக் கை கொண்ட ராஜயோகிகள் கும்பக, ப்ராணயாமம் செய்யும் காலத்தில் ப்ராணயாமத்தின் ஸித்தியை ஸூசிப்பிக்கும் சரீரத்திற்குள் உண்டாகும் ஸாமான்ய விசேஷ நாதங்கள் காமேச்வரனுடைய சரீரமாக ஆகிறது. (7) பாதி சந்த்ரகலை ரூபமான இரண்டு ரேகைகளை ஒன்றாகச் சேர்ப்பதே பிந்துவாகும். அந்த பிந்துவில் ஒரு பாதி ரேகை ஸ்தாசிவ தத்வமானதினால் பிந்து வ்யூஹமும் காமேச்வரனுடைய சரீரமே. (8) ஷோடச கலைகளும் அதாவது ப்ராணன், ச்ரத்தை, ப்ருத்வி, அபு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், இந்த்ரியம், மனஸ், அன்னம், வீர்யம், மந்த்ரம், கர்ம, தபஸ், லோகம், நாம என்று ப்ரச்ன உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டபடி காமேச்வரனுடைய சரீரமாகும். அந்த உபநிஷத்தில் பரமசிவனுக்கு ஷோடச கலாபுருஷன் என்ற ப்ரஸித்தமான நாமா ஏற்பட்டிருக்கிறது. (9) அக்னியிலிருந்து பொரிகள் உண்டாவதுபோல் பரமேச்வரனிடமிருந்தும் ஜீவகோடிகள் அம்சம்போலொத்த அம்சங்களாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஜீவன்களுடைய ஸமூகமும் காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபமாகும். இவ்விதம் ஒன்பதுவிதமான வ்யூஹமே காமேச்வரனுடைய சரீரமாகிய காரணத்தால் காமேச்வரனை நவாத்மா என்று மேற்கண்ட ச்லோகத்தில் பரமாசார்யாள் போதிக்கின்றார்கள். அந்த காமேச்வரனை காமேச்வரியினிடத்தில் ஐக்யம் செய்தும், காமேச்வரியை காமேச்வரனிடத்தில் ஐக்யம் செய்தும் இருவர்களுக்கும் குணப்ரதான பாவத்தை இந்த ச்லோகமானது ப்ரகாசம் செய்கிறது.

காமேச்வரனுக்கு ப்ரதான்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு காமேச்வரியை காமேச்வரனிடத்தில் அந்தர்பாவப்படுத்தும்பொழுது சந்த்ரன், ஸூர்யன்

இருவர்களும் காமேச்வரனுடைய கண்களாக விளங்கிவருகிறார்கள். அந்த காமேச்வரிக்குப் ப்ராதான்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு காமேச்வரனை காமேச்வரியினிடத்தில் அந்தர்பாவப்படுத்தும்பொழுது, சந்தரன், ஸூரியன் இருவர்களும் அந்த காமேச்வரியினுடைய இரண்டு குசமண்டலங்களாக பாஸித்துவருகிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தினால் ஆதிதம்பதியான பரமேச்வரன் பரமேச்வரி இருவர்களுக்கும் உள்ள அன்யோன்ய பாவமானது சொல்லப்படுகிறது.

இந்த ச்லோகத்தை ஜபம் செய்துவரும் குடும்பத்தில் ஸ்த்ரீ புமான் களுக்கு பரஸ்பரம் அன்யோன்ய பாவம் த்ருடமாகி, அநுராகத்துடன் நீடித்து வாழ்ந்து ஸ்த்ரீ தத்வத்தைச்சார்ந்த ஜீவனுக்கும், புருஷ தத்வத்தைச் சார்ந்த ப்ரும்மத்திற்கும் ஐக்யம் க்ரமமாக ஸித்தித்து அந்த ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் இருவர்களும் மோக்ஷாநந்தத்தை க்ரமமாக அனுபவிக்க அர்ஹர்களாக ஆகுவார்கள். கார்ஹஸ்த்ய தர்மத்தை உயர்ந்ததாகவே இந்த ச்லோகத்திலிருந்தும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். வேதோக்த கர்மாக்களைச் செய்யும் காலங்களில் புருஷர்களுக்குப் ப்ராதான்யமும், ஸ்த்ரீ களுக்கு அப்ராதான்யமும், மற்ற குடும்ப விஷயத்தில் ஸ்த்ரீகளுக்குப் ப்ராதான்யமும், புருஷர்களுக்கு அப்ராதான்யமும் ஏற்படவேண்டியது அவச்யமானதினால், அவ்விதமான பாவங்களை அந்தந்த காலங்களில் ஸ்லீகரித்துக்கொண்டு பரஸ்பரம் அநுராகத்துடன் குடும்பத்தில் இருந்து வருவதினாலும், ஆயாஸமின்றி ஈச்வரானுக்ரஹத்தினால் ஞானம் ஏற்பட்டு மோக்ஷத்தையும் அடையலாம் என்பதும் இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யமாகும்.

— : o : —

35.

ஆக்ஞா சக்ராதிருப ஸகல தத்வமய
ரூபிணியான தேவியின் வர்ணனை

मनस्त्वं व्योमत्वं मरुदसि मरुत्सारथिरसि

त्वमापः त्वं भूमिः त्वयि परीणतायां नहि परम् ।

त्वमेव स्वात्मानं परिणमयितुं विश्ववपुषा

चिदानन्दाकारं शिवयुवति भावेन विभृषे ॥ ३५ ॥

உதவஃ வெஜாஉகவஃ உரூஉஹி உரூஉதாரயிரஹி

கவராவஃ கவஃ ஹூஹிஃ கவயி வரிணதாபாஃ நஹி வரஸு ।

கவஉஉவ வஸுதாதஃ வரிணஉயிதஃ விஸுவபுஷா

சிதாநந்நாகாரஃ ஸிவயுவதி ஹாவெந விஹுஷெ ॥ ௩௫ ॥

மநஸ்த்வம் வ்யோமத்வம் மருதஸி மருத்ஸாரதிரஸி
 த்வமாப: த்வம் பூமி: த்வயி பரிணதாயாம் நஹி பரம் |
 த்வமேவ ஸ்வாத்மாநம் பரிணமயிதும் விச்வவபுஷா
 சிதாநந்தாகாரம் சிவயுவதி பாவேந பிப்ருஷே || 35 ||

பதவுரை :—

ஹே भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே |
 மன: மந: மந: = ஆக்ஞா சக்ரத்திலுள்ள மனஸ் தத்வமானது த்வ
 கூம் த்வம் = நீயே व्योम வெவோம் வ்யோம = விசுத்தி சக்ரத்தி
 லுள்ள ஆகாச தத்வமும் த்வ கூம் த்வம் = நீயே मरुत् மரூத்
 மருத் = அநாஹதசக்ரத்திலுள்ள வாயு தத்வமும் ஆக த்வ असि
 கூம் சஸி த்வம் அஸி = நீதான் இருக்கிறாய் मरुत्सारथि:
 மரூத்ஸாரயி: மருத்ஸாரதி: = ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்திலுள்ள
 வாயுவுக்கு ஸகாவான அக்னி தத்வமாகவும் த்வ असि கூம் சஸி
 த்வம் அஸி = நீதான் ஆகிறாய் आप: சூவ: ஆப: = மணிபூரக
 சக்ரத்திலுள்ள ஜல தத்வமும் த்வ கூம் த்வம் = நீயே भूमि:
 ஹூமி: பூமி: = மூலாதார சக்ரத்திலுள்ள ப்ருத்வீ தத்வமும் த்வ
 கூம் த்வம் = நீயே त्वयि த்வயி த்வயி = காரணசக்தியாகிய நீ
 परिणतायांसयां வரிணாதாயாஸ்த்யாம் பரிணதாயாம்ஸத்யாம் =
 ப்ரபஞ்ச ரூபமாக பரிணமிக்கும்பொழுது परं வரம் பரம் =
 உனக்கு வேருன வஸ்து ஒன்றுமே नहि नहि நஹி = இல்லை
 त्वमेव கூமேவ த்வமேவ = நீதான் चिदानन्दाकारं சிதாநந்தாகாரம்
 சிதாநந்தாகாரம் = சிதாநந்தன் என்ற ஆநந்த பைரவருடைய
 உருவமாகிய स्वमात्मानं ஸ்வமாத்மாநம் ஸ்வமாத்மாநம் = உன்னு
 டைய அகண்டமான ஸ்வரூபத்தை विश्ववपुषा விஸ்வவபுஷா
 விச்வவபுஷா = ஸகல ஜகத்சரீரமாக परिणमयितुं வரிணமயிதும்
 பரிணமயிதும் = பரிணமிக்கும்படி செய்வதற்கு शिवयुवतिभावेन
 சிவயுவதிஹாவேந சிவயுவதிபாவேந = காமேச்வரனுடைய
 ஸஹசரீ, தர்மபத்னீ என்ற பாவமாக विभूषे விஹுஷே
 பிப்ருஷே = மனதில் பரிக்கிறாய், அதாவது காமேச்வரனுடைய
 தர்மபத்தினியாக இருக்கும் தன்மையை மனதில் நினைத்துக்
 கொள்கிறாய்.

தாத்பர்யம்:—

உத்தரகௌல மதத்தை விஸ்தாரப் படுத்த பகவத்பாதாள் ஆரம்பம்
 செய்கிறார்கள். உத்தரகௌலம் என்றால் ஸமயாசாரத்திற்கு ஸமான
 மானது. ஆந்த்ரமான பூஜாவிதானத்தையே முக்கியமாக குறிப்பிட்டுச்

சொல்வதே உத்தரகௌல மதமாகும். சரீரத்திற்குள் மூலாதாரம், மணி பூரகம் ஸ்வாதிஷ்டானம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை, ப்ரம்மரந்த்ரம் என்ற சக்ரங்களிருக்கின்றன. ப்ரம்மநாடி என்ற ஸுஷும்னா நாடிக்குள் ப்ராண வாயுவை ஸஞ்சரிக்கும்படி செய்கிற சக்தியுள்ள ராஜயோகிகளுக்கு இந்த சக்ரங்கள் அனுபவகோசரமாகக் கூடியவைகள். நான்கு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம் போலுள்ள சக்ரமே மூலாதாரம் என்று சொல்லப்படும். அது குதஸ்தானத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம் போலுள்ள சக்ரமே மணி பூரக சக்ரமாகும். அந்த சக்ரம் நாபி ஸ்தானத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எட்டு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம்போலுள்ள சக்ரம் ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரம் என்று சொல்லப்படும். அது குதஸ்தானத்திற்கும் நாபி ஸ்தானத்திற்கும் நடுமத்தியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பத்து தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம்போலொத்தது அனாஹத சக்ரமாகும். அது ஹ்ருதய தேசத்திலுள்ளது. பன்னிரண்டு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம்போலொத்தது விசுத்தி சக்ரமாகும். அது கண்ட தேசத்திலுள்ளது. இரண்டு தளங்களோடுகூடின தாமரைப் புஷ்பம் போலொத்தது ஆக்ஞா சக்ரமாகும். அது இரண்டு புருவங்களுக்கும் நடுமத்தியிலுள்ளது. ஆயிரந்தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பத்துக்கு ஸமானமாயுள்ளது ப்ரம்மரந்த்ரம் என்று சொல்லப்படும். அது மூர்த்தா என்ற ஸ்தானத்திலுள்ளது. (மண்டை உச்சியிலுள்ளது) மூலாதாரத்தின் ப்ருத்வீ தத்வமும், மணிபூரகத்தில் ஜல தத்வமும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி தத்வமும், அநாஹதத்தில் வாயு தத்வமும், விசுத்தியில் ஆகாச தத்வமும், ஆக்ஞாசக்ரத்தில் மனஸ் தத்வமாகவும் தத்வங்கள் விளங்கிவருகின்றன. இதே ப்ரகாரம் ஸமஷ்டியான விராட் புருஷனுடைய சரீரமென்ற இந்த லோகத்தில் முக்யமான ஸ்தலங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மூலாதார ஸ்தானத்தில் லிங்காக்ருதியாக ப்ருத்வீ தத்வம் விளங்கிவரும் ஷேத்ரமோ, அதாவது பார்த்திவலிங்கம், காளஹஸ்தி ஷேத்ரம். மணிபூரகம் என்ற ஜலதத்வம் ஜம்புகேச்வரம். ஸ்வாதிஷ்டானம் என்ற அக்னிதத்வம் திருவண்ணாமலை. அனாஹதம் என்ற வாயு தத்வம் ஆவடையார்கோவில். விசுத்தி என்ற ஆகாச தத்வம் சிதம்பர ஷேத்ரம். மனஸ் தத்வம் என்ற ஆக்ஞா சக்ரமே வாரணாசி என்ற காசி ஷேத்ரமாகும். காரிய காரண அஜீதமான தத்வம் ப்ரம்மரந்த்ரத்திலுள்ளது. அதுதான் த்வாதசாந்தம் என்று சொல்லப்படும் ஹாலாஸ்ய ஷேத்ரமாகும்.

ஸர்வேச்வரியான பரம்பிகை என்ற ஆனந்த பைரவியும், ஆனந்த பைரவன் என்ற காமேச்வரனும் ஒரே தத்வம் என்று முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. சிவனும் சக்தியும் ஒரே தத்வம் என்பதுதான் வேதா நுஸாரியான சாபததந்த்ரத்தின் வித்தாந்தமாகும்.

லோகத்தில் காரியம், காரணம் என்று இருவகைப் பொருள் ப்ரஸித்தமானது. ம்ருதபிண்டம் (மண்) காரணம் கட, சராவாதிகள் (பாளை, குடம்)கார்யம், கடசராவாதிகளை கார்ய பரிணாமமென்றும், பிண்டாகாரமான ம்ருத்தை காரண பரிணாமமென்றும் சொல்லப்படும். சுத்தமான ம்ருத்தோ கார்யத்திலும் சேர்ந்ததல்ல, காரணத்திலும் சேர்ந்ததல்ல. கார்ய காரண

விலக்ஷணமான சுத்தமான தத்வமாகும். கார்ய பரிணாமத்திற்கோ, காரண பரிணாமத்தில் அந்தர்பாவத்தைச் செய்து, காரணமாக பரிணமிப்பதற்கு உண்டான உபாதியையும் தள்ளி, சுத்தமான ஸ்வரூபத்தில் ஸஞ்சரிக் கிறவர்களே வேதாந்திகள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். ஸ்ரீ வித்யா தந்தரத்திலோ சிவன் என்று சொல்லப்படும் தத்வமானது, ஸத், சித், ஆனந்தம் என்று உபநிஷத்துகளில் சொல்லப்பட்ட தத்வம்தான். எந்த ப்ரம்மத்தை உபநிஷத்துக்கள் லக்ஷண வ்ருத்தியை அவலம்பித்தோ, அல்லது அந்த த்ரம்மத்தை நிராகரித்தோ, போதிக்கின்றதுகளோ அந்த ப்ரம்மம் தத்வம்தான் நிஷ்கள பரசிவ ஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்படும். பராசக்தி என்று சொல்லப்படும் பரதேவதையோ அந்த நிஷ்கள பரசிவ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறல்ல. ஆனால், நிஷ்கள பரசிவா பின்ன மான தேஜஸ்ஸானது சிவனை புருஷனைப்போல் பாவிக்கச் செய்து, தான் சிவனுடைய ஸஹத்ரம் சாரிணிபோல் ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப் படுத்த தான் எண்ணுவதும், ப்ருத்வி, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், மனஸ் என்ற தத்வங்களில் அடங்கிய ஸமஸ்த ஜகத்தாக அதாவது கார்ய ப்ரபஞ்சமாக தனது ஸ்வரூபத்தை பரிணமிக்கும்படி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமும் ஒரு வீலைதான். சிவன், சக்தி, ப்ரபஞ்சம் என்று முன்று தத்வங்களை முதலில் க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். கடம், ம்ருத் பிண்டம் ம்ருத் என்ற முன்றுமே இதற்கு உதாரணமாகும். கார்ய வஸ்துவானது ப்ரபஞ்சமாகும். காரண வஸ்துவானது சக்தியாகும். கார்ய காரண விகாரமற்ற நிஷ்கள ப்ரம்மமே சிவனாகும். கார்ய வஸ்துவோ, காரணத்தைக்காட்டிலும் வேறில்லாததினால், கார்ய ப்ரபஞ்சத்தை காரண சக்தியாகிய பராசக்தியினிடத்தில் அந்தர்பாவப்படுத்தி கார்ய வஸ்து என்பது இல்லாத காரணத்தால் காரணம் என்ற வ்யவஹாரத்தையும் பாதித்துவிட்டு காரணம் என்ற வ்யவஹாரம் போனபிறகு அந்த சித் சக்தியானவள் நிஷ்கள பரசிவ ஸ்வரூபமாகவே பாணித்துவரும் காரணத் தால் முடிவில் நிஷ்கள பரசிவமே அவசேஷமாக மிஞ்சும் காரணத்தைக் கொண்டும் அந்த நிஷ்கள பரசிவமே **अहं** **सह** அஹம் என்ற பதத்தின் பொருள் என்ற தாத்பர்யத்தை நிர்தாரணம் செய்து கொண்டு **सोह** **ब्रह्म** ஸோஹம் பாவனையை அப்யாஸத்திற்கு கொண்டு வருகிற உபாஸகர்களுக்கு ஸஹஸ்ர கமலம் என்றும் த்வாத சாந்தம் என்றும் பூலோக சிவலோகம் என்றும் ப்ரம்மரந்த்ரம் என்றும் ஹாலாஸ்யம் என்றும் வர்ணிக்கப்படும் சந்த்ரமண்டலத்தில் சிவாபின்னமான சக்த்ய பின்னமான சிவனோ, சக்தியோ, எவ்விதமானாலும் சரி, நிஷ்களமாயும், நிரஞ்ஜனமாயும், குணாத்மாயும் கார்ய காரண விபாக விதூரமாயும், ஸத்தாயும், சித்தாயும், ஆனந்தமாயும், சாந்தமாயும், ப்ரக்ஞான கனாமாயும் சிவமாயுமுள்ள பரஞ்ஜோதிஸ்ஸில் ஸாக்ஷாத்காரம் லித்தித்து ஜீவன் முக்தி ஸுகத்தையும், ப்ராரப்த சரீரபதனத்திற்குப் பிற்பாடு விதேஹ முக்தி ஸுகத்தையும் அனுபவிக்கக்கூடிய அர்ஹாணாக உபாஸகர்கள் ஆகலாம் என்ற மஹிமையை இந்த ச்லோகம் ப்ரதிபாதிக்கிற படியால்,

तत्त्वमसि தத்வமஸி என்றது முதலான மஹாவாக்யத்தோடு இந்த ச்லோகத்தை ஸமானமாகக் கருதி, புண்யஜனங்கள் வைராக்யத் துடன் ஏகாந்தமான தேசத்தில் ஸுகாஸனத்தில் அமர்ந்துகொண்டு லய, விக்ஷேபம் என்ற மனதினுடைய தோஷங்களைத் தள்ளி, சப்தம் முதலான விஷயாதிகளில் ச்ரோத்ரம் முதலான இந்த்ரியங்களை ப்ரவ்ருத் திக்கச் செய்யாமல் செய்துகொண்டு ஸகலவிதமான ஜகத்தையும் ப்ருத்வி முதல் மனதுவரையிலுள்ள ஆறு தத்வங்களில் அடக்கி, அந்த ஆறு

தத்வங்களையும் சிவயுவதி என்ற பாவத்தை யடைந்த காரண சக்தி யிலடக்கி, அந்த காரண சக்தியை அகண்டமாகச் செய்து அதில் அஃ ஸஹம் அஹம் பதார்த்தத்தை முழுக்கச் செய்யும் ஸமாதியில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற ரஹஸ்யமானது போதிக்கப்படுகிறது. தேவீ ஸந்தர் சனத்திற்கோ, அதன் மூலம் தேவீ ஸாயுஜ்யத்திற்கோ, இந்த ச்லோ கத்தை பாராயணம் செய்வது ரொம்பவும் அந்தரங்க உபாயமாகும். பஞ்சபூதங்களையும் பஞ்சீகரண ப்ரக்ரியையை அனுஸரித்து பஞ்சீகரணம் செய்தால் ஒவ்வொரு பூதத்திலும் ஐந்து ஐந்து தத்வங்களடங்கியிருப்ப தினால் அந்த க்ரமத்தை அனுஸரித்து, ஐந்து பூதங்களிலும் 25 தத்வங் கள் இருந்துவருகிறபடியாலும் மனது என்பதில் ஞானேந்த்ரியம் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியம் ஐந்து, சப்தாதி விஷயம் ஐந்து, மொத்தம் பதினைந்து தத்வங்களடக்கப்பட்டு மனதையும் சேர்த்து 16 தத்வங்களாக ஆகிறபடி யால் இந்த ஆறு தத்வங்களையும் கவனித்தால், 41 தத்வங்கள் வெளியா கிறபடியால் அந்த தத்வ ஸங்க்யையை அனுஸரித்து ஒவ்வொரு தத்வத் திற்கும் ஒவ்வொரு லக்ஷம் ஆவர்த்தி ப்ரகாரம் 41 லக்ஷம் ஆவர்த்தி இந்த ச்லோகத்தை அர்த்தம் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, மூடபக்தி யுடனோ ஞானபக்தியுடனோ, பாராயணம் செய்து முடித்தால் உடன் ஆந்தைபரவர், ஆந்தைபரவி என்ற ஆதி தம்பதிகளை ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்யலாம் என்பது ஸித்தம்.

— : 0 : —

36. ஆக்ஞா சக்ரத்தின் மஹிமை

तवाज्ञा चक्रस्थं तपनशशिकोटिद्युतिधरं

परं शंभुवन्दे परिमलितपार्श्वं परचिता ।

यमाराध्यन् भक्त्या रविशशिगुचीनां अविषये

निरालोकेलोके निवसतिहि भालोकसुवने ॥ ३६ ॥

தவாஜ்ஞா சக்ரஸ்தம் தபநசசிகோடித்யுதிதரம்

பரம் ஸம்பும் வந்தே பரிமிளித பார்ச்வம் பரசிதா ।

யமாராத்யன் பக்த்யா ரவிசசிசுசீநாம் அவிஷயே

நிராலோகேலோகே நிவஸதிஹி பாலோகபுவநே ॥ 36 ॥

தவாக்ஞா சக்ரஸ்தம் தபநசசிகோடித்யுதிதரம்

பரம் சம்பும் வந்தே பரிமிளித பார்ச்வம் பரசிதா ।

யமாராத்யன் பக்த்யா ரவிசசிசுசீநாம் அவிஷயே

நிராலோகேலோகே நிவஸதிஹி பாலோகபுவநே ॥ 36 ॥

பதவுரை : -

हे भगवति ஹே ஹவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே யம் யம் = எந்த காமேச்வரனை भक्त्या ஹத்யா பக்த்யா = மிகவும் ப்ரேமையோடு आराध्यन् சூராப்த்ய ஆராத்யன் = த்யானம் செய்கிற புருஷன் रविशशिचुचीनां ரவிஸஸிஸுசிநாம் ரவிசசிகசீ நாம் = லோகத்தை பாஸிக்கச் செய்கிற சந்த்ரன், ஸுரீர்யன், அக்னி என்ற முன்றுபேர்களாலும் अविषये சவிஷயே அவிஷயே = பாஸ்யம் ஆகாததாயும் (ப்ரகாசப்படுத்த தகாததாயும்) निरालोके திராஹோகே நிராலோகே = ஆலோகம் என்ற தன் ஸ்வருபத்திற்கு வேறான ஒளி அற்றதாயும் अलोके அலோகே = லோக விலக்ஷணமாயும் இருக்கிற अलोकमुचने ஹாஹோகஹுவநே பாலோகபுவநே = பரஞ்ஜோதிர்மயமான லோகத்தில் (அதாவது உன்னுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியில்) हि ध्वि ஹி = யாதொரு காரணத்தால் निवसति நிவஸதி நிவஸதி = வளிக்கின்றானோ तस्मात् தஸமாஸ்த் தஸ்மாத் = அக்காரணத்தினால் तपनशशिकोटिचुतिधरं தபநஸஸிகொடிசுதிதயஸம் தபநசசிகோடித்யுதிதரம் = கோடிக்கணக்கான சந்த்ர ஸுரீர்பாளுடைய காந்தியை தரிக்கிறவனாயும் परचिता वराशिता पரசिता = ஸகுண நிர்குண சக்திகளால் परिमिक्षित पार्श्वं வரிமிஷிதவாஸ்யம் பரிமிளித பார்ச்வம் = அலங்கரிக்கப்பட்ட இடதுவலது பார்ச்வத்தோடு கூடினவனாயும் तव தவ தவ = உன் ஸம்பந்தமான आज्ञाचक्रस्थं சூஜ்ஞாசக்ரஸ்தம் = ஆக்ஞாசக்ரஸ்தம் = ஆக்ஞா சக்ரத்தில் அதாவது இரு புருவங்களுக்கும் நடுமத்தியிலுள்ள ஸ்தானத்தில் பாஸிக்கிறவனாயும் உள்ள तं தம் தம் = அந்த பர் ஸ்ஞ் வரம் : ஸம்ஹம் பரம் சம்பம் = ச்ரேஷ்டனான காமேச்வரனை अहं சஹம் அஹம் = நான் वन्दे வந்டே வந்தே = நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

தாத்பர்யம் : -

இந்த ச்லோகமும் உத்தர கௌலமதத்தை அனுஸரித்து தேவி ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைய அந்தரங்கமான உபாயத்தைச் சொல்லும் ச்லோகமாகும். அந்த உபாயமோ, வ்யஷ்டி சரீரத்தில் இரண்டு புருவங்களுக்கும் நடுவினுள்ள ஆக்ஞா சக்ரம் என்ற சக்திபீடத்தில் காமேச்வரனை உபாஸிப்பதேதானாகும். ஸமஷ்டி சரீரத்திலோ, வாரணஸீ என்ற காசீக்ஷேத்ரத்தில் விச்வநாதமுர்த்தியை ஆரதிப்பதேயாகும். ஜீவனுக்கு ஈச்வரனுடையதர்சனம் ஏற்பட்டு அந்த ஜீவனை இன்ன இன்ன விதமாக நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று ஈச்வரன் கட்டளையிடுவதே ஆக்ஞா சக்ரத்தில் ஏற்படும் ஆச்சர்யமாகும். இந்த க்ரந்த கர்த்தாக்களான

பகவத்பாதாள் தனது குருவான பூஜ்யகோவிந்த பகவத்பாதாளுடைய ஆக்ஞையை அதாவது உபநிஷத்துக்கள் ப்ரம்மஸூத்ரம் பகவத்கீதை முதலானவைகளுக்கு பாஷ்யம் செய்யவேண்டும் என்ற கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக உபநிஷத்துக்களுடைய அபிப்ராயத்தை இன்னது தான் என்று அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு பரமேச்வரனை ஸந்திக்க காசீக்ஷேத்ரம் சென்று அங்கு சில காலம் வஸித்து; பரமேச்வரனை ஸந்தித்து, உபநிஷத்துக்கள் எந்த பரமேச்வரனுடைய வாக்குகளோ அந்த பரமேச்வரனுடைய அபிப்ராயம் இன்னதுதான் என்பதையும் அறிந்துகொண்ட பிற்பாடு பத்ரிகாச்ரமம் சென்று, உபநிஷத்துக்களுக்கும் மற்ற ப்ரம்மஸூத்ரம் முதலானவைகளுக்கும் பாஷ்யம் செய்ததாக ஸ்ரீசங்கர விஜயம் மூலமாக தெரியவருகிறது. அதனால் ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸங்க்ரமணம் (ஸந்திப்பு) ஏற்பட்டு ஜீவனிடம் ஈச்வரனுடைய ஆக்ஞை ப்ரகாசிக்கும் சக்ரமே ஆக்ஞை சக்ரமென்று சொல்லப்படும். அதில் காமேச்வரன் என்ற சைவமான ஜோதிஸ் ப்ரகாசித்துவருகின்றது. அந்த மஹாலிங்கம் இரண்டு சக்திகளாலும், இரண்டு பார்ச்வங்களிலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுவருகிறது. ஸகுண சக்தி, நிர்குணசக்தி என்று தேவீபாகவதம் முதலான க்ரந்தங்களில் அந்த சக்திகளைப் பற்றி விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காசீக்ஷேத்ரத்திலும், தூர்கை, விசாலாக்ஷி என்று அந்த இரண்டு சக்திகள் தான் ப்ரஸித்தமாக விளங்கி வருகின்றன. அவ்விதமான சக்திகளோடுகூட அந்த காமேச்வரனோ, கோடி ஸூர்யன், கோடி சந்த்ரன் இவர்களுடைய ப்ரகாசம்போல் பாஸித்துவருகிறார். இந்த பரமேச்வரனை உபாஸிக்கிறவர்கள் ஸூர்யன், சந்த்ரன், அக்னி முதலான அவபாஸகமான ஜோதிஸ்ஸூகளுக்கு பாஸ்யமகத்தான ஸ்தானத்தை அடைகிறார்கள். அந்த ஸ்தானத்தைத்தான்,

न तत्र सूर्यो भाति नचंद्रतारकं
नेमाविद्युतो भान्ति कुतोयं अग्निः ।
तमेव भान्तं अनुभाति सर्वं
तस्य भासा सर्वं इदं विभाति ॥

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி நசந்த்ரதாரகம்

நெமாவித்யுதோ பாந்தி குதோயம் அக்னிஃ ।

தமேவ ஹாணம் அநுஹாதி ஸர்வம்

தஸ்ய பாஸா ஸர்வம் இதம் விபாதி ॥

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி நசந்த்ரதாரகம்

நேமாவித்யுதோ பாந்தி குதோயம் அக்னிஃ ।

தமேவ பாந்தம் அநுபாதி ஸர்வம்

தஸ்ய பாஸா ஸர்வம் இதம் விபாதி ॥

என்ற ச்ருதியும்,

नतद्भासयते सूर्यः नशशांको नपावकः ।

यद्गत्वा ननिवर्तन्ते तद्भाम परमं मम ॥

நதஜ்ஜாஸ்யதே ஸ-உர்ய: நசசாங்கோ நபாவக: |

யஜ்ஜ்வா நநிவத-ஜெ தலாஜ வரஜம் ஜஜ ||

நதத்பாஸ்யதே ஸ-உர்ய: நசசாங்கோ நபாவக: |

யத்கத்வா நநிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம ||

என்ற ஸம்ருதியும் போதிக்கின்றன. அந்த ஸ்தானமோ, ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸ்தானமானதினால், ஸ-உர்யன் முதலிய கார்ய ஜோதிஸ்ஸுகளுக்கு பாஸ்யமாக ஆகாது. வேறு ப்ரகாசங்களுக்கு ப்ரகாச்யமாக ஆகாமல், எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டுவரும் வஸ்துவே ஸ்வயம்ப்ரகாச வஸ்துவென்று வேதாந்த நூல்களில் சொல்லப்படும். ஆத்மாவோ ஸ-உர்யன் முதலான ப்ரகாச வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாச்யமாக ஆகிறதில்லை. ஆகிலும் எப்பொழுதும் அவனவனுக்கு அவனவனுடைய ஆத்மா ப்ரத்யக்ஷமாகவே பாஸித்துக்கொண்டுவருகிறது. அதனால் ஆத்ம தத்வத்தை ஸ்வயம் ஜோதிஸ் என்று சொல்லவேண்டும். அந்த ஆத்மதத்வ ஸ்வரூபினியான ஸாக்ஷாத்பரம்பிகையும் ஸ்வயம்ஜோதிஸ் வரூபமே. அந்த தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸ-உர்யன் முதலான கார்ய ஜோதிஸ்ஸுகளுக்கு ப்ரகாசம் செய்துவைக்க சக்தியே கிடையாது. அந்த ஸ-உர்யன் முதலான கார்ய ஜோதிஸ்கள் லோகத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் ஸாமர்த்தியத்தையும் பரஞ்ஜோதி ஸ்வரூபினியான பராசக்தியின் கடாக்ஷ பாதத்தினால்தான் அடைந்தவர்கள். அதனால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் கார்ய ஜோதிஸ்ஸுக்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கவே ப்ரவ்ருத்திக்காது. அந்த தேவியினுடைய ஸ்வஸ்தானமோ ஸஹஸ்ர கமலம் என்று சொல்லப்படும் ப்ரம்மரந்தரமே ஆகும். அந்த ஸ்தானத்தில் ஆக்ஞாசக்ரத்தில் காமேச்வரனை உபாஸித்த ஸாதகர்கள் தேவியினுடைய பரஸ்வரூபத்தை தர்சனம் செய்து தேவீஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறார்கள். தேவீஸாயுஜ்யத்தை அடைவதற்கு ஆக்ஞாசக்ரத்தில் சிவஸ்வரூபத்தை பஜனம் செய்வதே தான் முக்யமான உபாயமாகும். தேவியினுடைய அருகில் வருவதற்கே சென்ற அநேககோடி ஜன்மாக்களில் சிவாராதனமோ, குருகுல வாஸமோ செய்து ஆகவேண்டும் என்று ஞான ஸம்பந்தர் முதலான மஹாகவிகள்,

शिक्षामवाप्यमहतीं निकटे गुरुणां

जन्मान्तरेषु च परं शिवमर्चयित्वा ।

हे मीनाक्षि पुण्यपरिपाकवशात् त्वद्वि

प्राप्तस्य कस्यचिदुदेत चिदात्म बोधः ॥

ஸிக்ஷாவாவ்யமஹதீம் நிகடெ ம-ரூபிணாம்

ஜந்மான்தரெஷு ச பரம் ஸிவம-அ-ர்ச்சயித்வா |

ஹே மீநாக்ஷி பூந்யபரிபாகவஸாத் த்வ-அ-வ்வி-

ப்ராப்தஸ்ய கஸ்யசி-அ-உ-தே-தி சி-அ-த-ம் ப-அ-ய-ஃ ||

சிஷாமவாப்யமஹதீம் நிகடே குருணாம்
ஜந்மாந்தரேஷு ச பரம் சிவமர்சயித்வா |
ஹே மீனாக்ஷி புண்யபரிபாகவசாத் த்வதம்க்ரிம்
ப்ராப்தஸ்ய கஸ்யசிதுதேதி சிதாத்ம போத: ||

என்றபடி நிருபணம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் முக்திக்கு அந்த ரங்க ஸாதனமான ப்ரம்மவித்யைக்கு அதிதேவதையான பரம்பிகையை ஸஹஸ்ரகமலத்தில், விராட் சரீரத்தில், ஹாலாஸ்யக்ஷேத்ரத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்யவேண்டுமானால் ஆக்ஞா சக்ரத்தில் வெளியில் வாராணஸீ என்ற காசீக்ஷேத்ரத்தில் பரசம்பு என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஈச்வரனை ஸகுண, நிருகுண சக்திகளோடு சேர்த்து பரம பக்தியுடன் (அதாவது, துர்கை, புவநேச்வரி என்ற சக்திகளோடு சேர்த்து) ஆராதிக்கவேண்டியது என்று தேவீ ஸாயுஜ்யத்திற்குக் காரணமான உபாஸனா விசேஷத்தை பகவத்பாதாள் நிருபிக்கின்றார்கள்.

— : 0 : —

37. விசுத்தி சக்ரத்தின் மஹிமை

विशुद्धौ ते शुद्धस्फटिकविशदं व्योमजनकं
शिवं सेवे देवीमपि शिवसमान व्यवसितां ।
ययोः कांत्या यांत्याः शशिकिरणसारूप्य सरणेः
विधूतान्तर्धान्ता विलसति चकोरीव जगती ॥ ३७ ॥

விசுட்டௌ தே ஸுட்டஸ்ப்டிகவிசதம் வ்யோமஜநகம்
ஸிவம் ஸேவே தேவீமபி ஸிவஸமான வ்யவஸிதாம் ।
யயோ: காந்த்யா யாந்த்யா: சசிகிரணஸாரூப்ய ஸரணே:
வியூதாந்தர்ஹாந்தா விலஸதி சகோரீவ ஜகதீ ॥ 37 ॥

விசுத்தெள தே சுத்தஸ்ப்டிகவிசதம் வ்யோமஜநகம்
சிவம் ஸேவே தேவீமபி சிவஸமான வ்யவஸிதாம் ।
யயோ: காந்த்யா யாந்த்யா: சசிகிரணஸாரூப்ய ஸரணே:
விதூதாந்தர்த்வாந்தா விலஸதி சகோரீவ ஜகதீ ॥ 37 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति हेम, ह्रमवन्ति हेम पकवति = हेम परासक्तिभ्ये!
ते ते தே = உன்னுடைய ஸ்தானமான विशुद्धौ விசுட்டௌ
விசுத்தெள = விசுத்தி சக்ரத்தில் शुद्धस्फटिकविशदं ஸுட்டஸ்ப்டிக
விசதம் சுத்தஸ்ப்டிகவிசதம் = நிர்மலமான ஸ்ப்டிகம்போல்

பிரகாசிக்கின்றவனாயும் **व्योमजनकं** வெய்யோஜனகம் வ்யோமஜனகம்
 = ஆகாச தத்வத்திற்கு காரணமாயும் விளங்குகிற **शिवं** ஸிவம்
 சிவம் = பரமேச்வரனையும் **शिवसमानं व्यवसितां** ஸிவஸமான
 வ்யவஸிதாம் சிவஸமான வ்யவஸிதாம் = பரமேச்வரன் எவ்வி
 தம் நிச்சயம் செய்கிறாரோ அதே மாதிரி நிச்சயத்தோடு
 கூடினவளான **देवीं** டேவீம் தேவீம் = பரதேவதையான **त्वां**
अपि ஸ்வாம் ஸ்வி த்வாம் அபி = உன்னையும் **सेवे** ஸேவே ஸேவே
 = பஜிக்கிறேன். **ययोः** யயோ: யயோ: = எந்த காமேச்வரன்
 காமேச்வரி இருவர்களுடைய **शशिकिरणसारूप्यं** சசிகிரணஸாரூப்யம்
 ஸாரூப்யஸாரணை: சசிகிரணஸாரூப்யம். **सरणेः** ஸரணே: = சந்த்ர
 கிரணத்தின் ஸாத்ருச்யமடையும் வழியோடு கூடினதாயும்
यान्त्याः யான்த்யா: யாந்த்யா: வெளியில் ப்ரஸுரிக் கிறதாயுமுள்ள
कान्त्याः கான்த்யா: காந்த்யா: = ஜோதிஸ்ஸிலிருந்து **जगती** ஜமதீ
 ஜகதீ = லோகமானது **विधूतान्तर्ध्वान्ता** விதூதாந்தர்வ்வான்தா
 ஸதீ விதூதாந்தர்த்வாந்தா ஸதீ = நாசத்தை அடைந்த உள்
 இருட்டு என்ற அக்ஞானத்தோடு கூடினதாய் **चकोरिव**
 அகோரீவ சகோரீவ = பெண் சகோர பக்ஷியைப்போல்
विलसति விஸஸதி விலஸதி = விளங்கிவருகிறதோ.

தாத்தபர்யம் :—

முன் ச்லோகத்தில் ஆக்ஞா சக்ரத்தில் மனது என்ற தத்வத்திற்கு
 அதிஷ்டான தேவதையான பரசம்புவினுடைய த்யான மஹிமை சொல்
 லப்பட்டது. அந்த மனதை உபாதியாக உடைத்தான பரசம்புவென்ற
 ஆத்மாவினிடமிருந்து

तस्माद्वा एतस्मात् आत्मनः आकाशः संभूतः

தஸ்மாத்வா ணதஸ்மாக் ஆத்மந: ஆகாஸ: ஸம்ஹூத:

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந: ஆகாச: ஸம்பூத:

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து ஆகாசமானது உண்டாகிறபடியால்
 காரண கார்ய க்ரமத்தை அனுஸரித்து விசுத்தி சக்ரத்தில் ஆகாச தத்வத்
 திற்கு அதிஷ்டான தேவதையான பார்வதி பரமேச்வரானுடைய த்யான
 மஹிமையானது சொல்லப்படுகிறது. உபாஸகர்களுடைய கண்டதேசத்தி
 லுள்ள பன்னிரண்டு தளத்தோடு கூடின சக்ர விசேஷமே, விசுத்தி சக்ரம்
 என்று சொல்லப்படும். அந்த சக்ரத்தில் நிர்மலமான ஸ்படிகம் போல்
 பரமேச்வரன் விளங்கிவருகிறார். பரமேச்வரனைப் போலவே தேவியான
 பார்வதியும் பாஸித்துவருகிறாள். அந்த இருவர்களும் எல்லா விஷயத்
 திலும் ஒரே விதமான அபிப்ராயத்தோடு கூடினவர்கள். ஆகாச தத்வமும்
 அவர்களுடைய ஸந்திதியில் தான் ஆவிர்ப்பித்தது. சந்த்ர கிரணமானது

உத்கடமாக விளங்க ஆரம்பித்த ஸமயத்தில் சகோரபக்ஷிகள் ராத்ரியி-
லுள்ள இருட்டிலிருந்தும் விடுதலை அடைந்து எவ்விதம் ஸந்தோஷமடை-
யுமோ, அதுபோலவே விசுத்தி சக்ரத்திலுள்ள பார்வதி பரமேச்வ-
ராளுடைய ஆநந்தமயமான ஜோதிஸ்ஸால் ஸகல ஜகத்துமே தன் தன்
ஹ்ருதயத்திலுள்ள மூலாக ஞானமென்ற இருளை தவம்ஸம் செய்து
கொண்டு ஆநந்தத்தையடைகிறது. **हृदयसन्तमसापहा** ஹாடி-3 ஸ ஜெஹா-
வஹா ஹார்தஸந்தமஸாபஹா என்ற லலிதா த்ரிசதியிலுள்ள
நாமாவையே இந்த ச்லோகத்தில் நயனம் செய்துகொள்ளலாம்.
சந்த்ரனும், ஸூர்யனும் ஒன்றுசேர்ந்துவிட்டால் அன்று இரவில்
ப்ரகாசம் இல்லாததுபோல் சந்த்ரனுடைய ஸ்தானத்திலுள்ள
பார்வதியும், ஸூர்யனுடைய ஸ்தானத்திலுள்ள பரமேச்வரனும்
ஒன்று சேர்ந்து விசுத்தி சக்ரத்தில் பாஸிப்பதை த்யானம் செய்தால்
மற்ற ஆநந்தங்கள் சோஷித்துப்போய் ஸமஷ்டியாக பேராநந்தம் ஸாதக்-
களுக்கு பொங்க ஆரம்பித்து அவர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். சகோர-
பக்ஷிகளுக்கு சந்த்ரிகை இல்லாதபோனால் ஜீவனம் எவ்விதம் துர்லபமோ
அது போல் விசுத்தி சக்ரத்தில் பார்வதி பரமேச்வராளுடைய ஆநந்த-
மயமான காந்தியே ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஜீவனோபாயமாகும். அதில்

एषश्च आनन्द्याति வனஷ்ஹெஷவ சூநடியாதி

ஏஷஹ்யேவ ஆநந்தயாதி

என்ற ச்ருதியே ப்ரமாணமாகும்.

ஆகையால் விசுத்தி சக்ரத்தில் பார்வதி பரமேச்வராளுடைய
உபாஸனமானது ரொம்பவும் முக்யமானது. விராட் புருஷனுடைய
சரீரத்தில் விசுத்தி சக்ரம் என்பது சிதம்பர கேஷத்ர மாகும். ஆனால்
ஹ்ருதயாகாசம் என்று சிதம்பரத்தைச் சொல்லுகிறார்களே என்றாலோ,
விசுத்திசக்ரத்தைத்தான் ஹ்ருதயாகாசம் என்று சொல்லவேண்டும்.

அனாஹத சக்ரமானது வக்ஷஸ் என்ற ஸ்தானத்தில் அமைக்கப்
பட்டுள்ளது. அந்த வக்ஷஸ்ஸுக்கு மேல்பாகத்திலுள்ளது ஹ்ருதயமான
தினால் கண்டதேசத்திற்கு ஸமீபத்தில் தான் ஹ்ருதய தேசமும் ஸித்திக்
கக்கூடும். ஆகையால் விசுத்தி சக்ரத்தில் ஆகாச தத்வத்தைப் போதிப்
பதினால் ஹ்ருதயாகாசத்தைச் சொல்வதாகத்தான் ஆகும். பஹிர் தேசத்
தில் ஹ்ருதயாகாசமாகிய சிதம்பர கேஷத்ரத்தில் கணகஸபையில் சிவகாம
சுந்தரீ என்ற பரதேவதையோடு சேர்த்தே சித்ஸபேசன் என்ற காமேச்
வரனை ப்ராணிகள் தர்சனம் செய்வதும் லோகத்தில் அனுபவத்தில்
இருந்துவருகிறது. அந்த அனுபவத்தை ஒட்டியே அந்தர்தேசத்திலும்
“விசுத்தி சக்ரம் ஹ்ருதயாகாசத்தில் சிவை, சிவன் இருவர்களையும்
சேர்த்தே பஜிக்கிறேன்” என்று பரமாசார்யாள் சொல்கிறார்கள். அந்தர்
முகாளானால், அந்தர்தேசத்திலேயே விசுத்திசக்ரத்தில் மேற்சொன்னபடி
உபாஸிக்கலாம். பஹிர்முகாளானால் பாஹ்ய தேசத்தில் சிதம்பர
கேஷத்ரத்தில் ஸபாபதியை தர்சனம் செய்து வருவதே மேற்சொன்ன
உபாஸனமாகும். அந்த உபாஸனத்தினுடைய ஸித்திக்கு அடை-
யாளமோ, காலக்ரமமாக ஏற்படும் அகண்டமான ஒரு ஜோதிஸ் தர்சன
மாவதுதான். அந்த ஜோதிஸ் உதித்த மாத்திரத்திலேயே அக்ஞான
நிவர்த்தியும் உபாஸகர்களுக்கு ஸித்திக்கிறது. அது ஸித்தித்துவிட்டால்
பரமபுருஷார்த்தமாகிய ப்ரம்மபாவாபத்தியானது உபாஸகர்களுக்கு
ஹ்ஸ்தகத்தமாக ஆகிவிடுகிறது.

38. அனாஹத சக்ரத்தின் மஹிமை

समुन्मीलत्संवित् कमलमकरन्दैकरसिकम्

भजे हंसद्वन्द्वं किमपि महतां मानसचरम् ।

यदालापात् अष्टादशगुणितविद्यापरिणतिः

यदादत्ते दोषात् गुणमखिलम् अद्भ्यःपय इव ॥३८॥

ஹம்ஸத்வந்த்வம் கமலமகரந்தைகரஸிகம்

ஹஜே ஹம்ஸத்வந்த்வம் கிமபி மஹதாம் மாநஸசரம் ।

யதாலாபாத் அஷ்டாதசகுணிதவித்யாபரிணதி:

யதாஅதே தோஷாத் குணமகிலம் அத்ப்ய: பய இவ ॥ 38 ॥

ஸமுந்மீலத்ஸம்வித் கமலமகரந்தைகரஸிகம்

பஜே ஹம்ஸத்வந்த்வம் கிமபி மஹதாம் மாநஸசரம் ।

யதாலாபாத் அஷ்டாதசகுணிதவித்யாபரிணதி:

யதாதத்தே தோஷாத் குணமகிலம் அத்ப்ய:

பய இவ ॥ 38 ॥

பதவுரை :

हे भगवति ஹே மஹதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே!
 समुन्मीलत्संवित् कमलमकरन्दैक रसिकं ஹம்ஸத்வந்த்வம் கமல
 மகரந்தைகரஸிகம் ஸமுந்மீலத்ஸம்வித் கமல மகரந்தைகரஸிகம்
 = நன்றாய் விகஸித்த (மலர்ந்த) யாதொரு ஞானமாகிய தாம்
 ரைப் புஷ்பமுண்டோ அதனுடைய ஆந்தம் என்ற மகரந்
 தத்தை, அதாவது புஷ்பரஸத்தை தான் ஒருவனாக இருந்து
 கொண்டு அனுபவிக்கிறதாயும் महतां மஹதாம் மஹதாம் =
 ஞானிகளுடைய मानसचरं மாநஸசரம் = மனதாகிற
 மானஸ ஸரஸில் ஸஞ்சரிக் கிறதாயும் किमपि கிமபி =
 இன்னவிதமான மஹிமையுள்ளது என்று வாக்கினால் வர்ணிக்க
 முடியாததாயும் உள்ள हंसद्वन्द्वं ஹம்ஸத்வந்த்வம் ஹம்ஸத்வந்த்வம்
 = இரண்டு ஹம்ஸ பக்ஷிகளை भजे ஹஜே பஜே = ஸேவிக்
 கின்றேன். यदालापात् யதாலாபாத் யதாலாபாத் = எந்த இரண்டு
 ஹம்ஸங்களுடைய சப்தங்களிலிருந்தும் अष्टादशगुणितविद्यापरिणतिः
 ஸஷ்டாஷ்டமுகுணித வித்யாபரிணதி: அஷ்டாதசகுணிதவித்யா
 பரிணதி: = பதினெட்டு விதமான கலைகளுடைய உருவம்

ப்ரகாசிக்கிறதோ **यत् यत्** யத் = யாதொரு ஹம்ஸத்வந்த்வ
மானது **दोषात्** ஷோஷாஷ் தோஷாத் = தோஷத்தையும் **अखिलं**
गुणं சுவிறம் மூணம் அகிலம் குணம் = எல்லாவிதமான
ஸத்குணமாகவே **अक्षयः** அக்ஷயஃ அத்ப்ய: = ஜலத்திலிருந்து
பிரித்து வேறாக **पयः इव** பய: உவ பய: இவ = பாலைத் தனியாக
(ப்ரஸித்தமான ஹம்ஸங்கள்) எடுத்து விடுவது போல **आदत्ते**
श्रुति ஆதத்தே = க்ரஹிக்கிறதோ.

தாத்பர்யம் :—

ஆகாச தத்வத்திற்குப் பிறகு அதிலிருந்தும்

आकाशाद्वायुः ஸுகாஸாஸாயு: ஆகாசாத்வாயு:

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து உண்டான வாயு தத்வத்திற்கு அதிஷ்ட
டானமாகிய அநாஹத சக்ரத்தில் காமேச்வரன், காமேச்வரி இருவர்களையும்
ஹம்ஸமாக த்யானம் செய்யவேண்டும் என்று இந்த ச்லோகத்தால்
பகவத்பாதாள் ப்ரதிபாதிக்கின்றார்கள்.

हंसःसोहं सोहंहंसः ஹம்ஸ:ஸோஹம் ஸோஹம்ஹம்ஸ:

ஹம்ஸ:ஸோஹம் ஸோஹம் ஹம்ஸ:

என்ற **अजपाविद्या** அஜபாவிடியா அஜபாவித்ய என்ற வித்யையின்
பெருமை இந்த ச்லோகத்தால் வெளியாகிறது. அநாஹத சக்ரத்தில்
நன்றும் மலர்ந்த தாமரை புஷ்பம்போல் த்ருடமான ஜீவப்ரும்ம ஐக்ய
ஞானத்தை நிருபணம் செய்கிறார்கள். அந்த ஞானமாகிய தாமரை
புஷ்பத்தின் ரஸத்தை அனுபவிக்கிற ஹம்ஸங்கள் லோகத்தில் ப்ரஸித்த
மான ஹம்ஸங்களல்ல. அலௌகீகமான காமேச்வரன், காமேச்வரி
என்ற ஹம்ஸத்வந்த்வம்தான் அந்த புஷ்பரஸத்தை அனுபவிக்கும்
சக்தியோடு கூடினது.

अहं ब्रह्मास्मि அஹம்ப்ரஹ்மஸ்மி அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி

என்ற ஞானத்தில் பெருகிற ஸ்வரூபாநந்தத்தை காமேச்வரன்,
காமேச்வரி இருவர்களும் பானம் செய்து நர்த்தனம் செய்கிறார்கள்.
என்பதே அதன் முக்யமான கருத்தாகும். ப்ரம்ம நிஷ்டர்கள் ஆத்மாவை
ப்ரும்மமென்று அனுஸந்தானம் செய்யும் பொழுதெல்லாம் ப்ரக்ருதத்தில்
ஹம்ஸத்வந்த்வம் என்று சொல்லப்படும் காமேச்வரனும் காமேச்வரியும்
பரமாஹலாதத்தை அடைந்து, அந்த ப்ரம்ம நிஷ்டனை க்ருத க்ருத்யனாகச்
செய்துவிட ஸந்தந்தாளாக ஆகிறார்கள். ஆகையால், ஞானமாகிய
புஷ்பத்தின் ரஸத்தை அனுபவிக்கும் ஹம்ஸத்வந்த்வம் ப்ரக்ருதத்தில்
த்யேயமான பொருளாகும். அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வமோ அநாஹத
சக்ரத்தில் வாஸம் செய்துவருகிறது. அநாஹத சக்ரம் ஹ்ருதய தேசத்தை
ஓட்டினது. அந்த இரண்டு ஹம்ஸங்களும் ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பாஷணை
செய்து கொள்வது என்பதுதான் பதினெட்டுவிதமான வித்யைகள்
என்று சொல்லப்படும். ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வண
வேதம் என்ற நான்கு வேதங்கள்; சிஷ்யா, கல்பம், வ்யாகரணம், நிருக்தம்,
சந்தஸ், ஜ்யோதிஷம் என்ற ஆறு அங்கங்கள்; தர்மசாஸ்திரம், புராணம்,

மீமாம்ஸா, ந்யாயம், மாயாவித்யை, ஸ்ரீவித்யை, அப்ரவித்யை, பரவித்யை என்று பதினெட்டு வித்யைகளாகும். இந்த வித்யைகள் தான் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தின் ஆலாபங்களாகும். இல்லாவிடில், வித்யை என்றால் ப்ரம்ம வித்யைதான் ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்ரீவித்யை என்று சொல்லப்படும். மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவான வித்யையைத்தான் வித்யை என்று சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் ஸ்ரீவித்யை ஒன்றுதான் வித்யையாக ஆகுமே தவிர, மற்றொன்றும் வித்யையாகவே ஆகாது. ஸ்ரீவித்யையிலோ பதினாறு அக்ஷரங்கள் அடங்கிய ஷோடசீ என்பது ரொம்பவும் முக்கியமானதாக ஆகும். அந்த வித்யையை அப்யஸிக்கிறவர்களுக்கு வித்யா குருவும், வித்யா ப்ரதிபாத்யமான தேவியும் தவிர, உபாஸ்யமான வஸ்து வேறொன்றுமேயில்லை. ஸ்ரீ வித்யா தீக்ஷை செய்துகொண்டவர்கள் கற்றவர்களுக்கு நமஸ்கரிக்கக் கூடாது என்பதே ஸ்ரீவித்யா தந்த்ர ஸித்தாந்தமாகும். அந்த பதினாறு அக்ஷரமுள்ள மஹா மந்த்ரத்தை ஜபம் செய்யுங்காலத்தில் இடைவிடாமல் குருவும், தேவியும், பாஸித்துவருகிற காரணத்தால் பதினெட்டுவிதமாக பாஸிக்கிற வித்யை என்று ஏற்படுகிறபடியால் அந்த ஷோடசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையே ப்ரக்ருதத்தில்

अष्टादशगुणितविद्या षडक्षरमुष्णीतविद्या

அஷ்டாதசகுணிதவித்யா

என்ற பதத்தினால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அதனால் ஸ்ரீவித்யோ பாஸ்காள் அந்தர்முகமாக இருந்துகொண்டு இரண்டு ச்ரோத்ரங்களையும் (காது) பிதானம் செய்துகொண்டு (மூடிக்கொண்டு) அநாவஹத சக்ரத்தில் ஏற்படும் சப்தத்தைக் கவனித்தால், ஆரம்பத்தில் அந்த சப்தம் அவ்யக்தமானாலும் கொஞ்ச காலம் அப்யஸ்தமானால், ஸ்ரீவித்யா ஷோடசீயிலுள்ள அக்ஷரங்களும், வித்யா குருவின் ஸ்வரூபமும்; தேவியினுடைய ஸ்வரூபமும் சப்தமூலமாக ப்ரத்யக்ஷமாக அனுபவிக்கப்படும். அக்காரணத்தைக் கொண்டு அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தினுடைய ஆலாபம்

अष्टादशगुणित विद्यापरिणासं षडक्षरमुष्णीतविद्यावरीणां

அஷ்டாதசகுணித வித்யாபரிணாமம்

என்று சொல்லப்படும். அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வமோ, லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான ஹம்ஸங்களைப் போலவே ஸ்வபாவமுள்ளது. ஜலத்தில் பாலைக் கலந்தாலும், ஜலத்திலிருந்தும் பாலைத் தனியாக லோகப்ரஸித்தமான ஹம்ஸம் பிரித்து க்ரஹித்துவிடும். அதுபோலவே இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வமும், தோஷமும் குணமும் கலந்திருக்கும் புருஷனிடம், தோஷத்தைத் தள்ளி குணத்தை மட்டுமே க்ரஹிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. ஆனால் ப்ராக்ருதமான ஹம்ஸத்தைக் காட்டிலும், அப்ராக்ருதமான இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்திற்கு ஸ்வபாவத்தினாலேயே சைவலக்ஷணத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ப்ராக்ருதமான ஹம்ஸமோ, ஜலத்தையும் பாலையும் ஒன்றாக கலந்திருக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் ஜலத்தை விட்டு பாலே மட்டும் தனியாகப் பிரித்துவிடும். அன்னியில் ஜலத்தையே பாலாகச் செய்துவிடாது. இந்த அப்ராக்ருதமான ஹம்ஸமோ தோஷமும் குணமும் சேர்ந்திருக்கும் இடத்தில் தோஷத்தைத் தள்ளி குணத்தைக் க்ரஹிப்பதுமட்டுமல்ல. தோஷத்தையும் குணமாகச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளது. ஆகையால் அனாவஹத சக்ரத்தில் அஜபாவித்யையிலால் இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை த்யானம் செய்கிற ஸாதகர்களுக்கு பாபங்களெல்லாம் புண்யமாகவே ஆகின்றன. புண்யத்திற்கோ ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவம் ஏற்பட்டது. இந்த உபாஸகர்களுக்கு மென்மேலும்

शतगुणोत्तरितं ശതഗുണോத்தரிதம் சதகுணோத்தரிதம்

என்ற நூறு நூறு மடங்கு மேலான ஆறந்த ஆதிக்கம் அனுபவ கோசரமாக ஆகுமென்பதில் ஆகேஷ்பணையில்லை. ஆகையால் அநாஹதசக்ரத்தில் ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை உபாஸிக்கவேண்டியது அவச்யமாகும். ஹம்ஸம் என்ற பதத்தில் ஹகாரத்தால் பரமேச்வரனும், ஸாதா என்ற கலையிலிருந்தும் ஸகாரம் ஏற்பட்டதினால் ஸகாரத்தால் ஹம்ஸீ என்ற தேவியும், பரமேச்வரனுக்கும், பரமேச்வரிக்கும் சேர்ந்து வாசஸ்தானமாகிய மஹாபிந்துவே ஹகாரத்திற்கும், ஸகாரத்திற்கும் நடுமத்தியிலுள்ள அநுஸ்வாரமாகவும் ஏற்பட்டிருப்பதினால், அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை அனுபவிக்கிறவர்கள் மஹாபிந்து மத்யஸ்தையான காமேச்வர அபின்னையான காமேச்வரியை உபாஸிக்கிறவர்களாக ஆகுவார்கள். விராட்டிருஷ்ணுடைய சரீரத்திலோ, இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வ உபாஸனத்திற்கு ஏற்பட்ட ஸ்தானம் வாயுலிங்கமான ஆவையார் கோவில் என்ற கேஷத்ரம் என்பதை அறிந்துகொள்ளவும். தினந்தோறும், க்ரஹாதிசுரிகளிலும் பத்து தளத்தோடு கூடினபதம் போட்டு, தீபத்தை பசுவின் நெய்யினால் ஏற்றி ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை அஜாபாவித்யையினால் அதில் ஆவாஹநம்செய்து ஷோடசோபசார பூஜைகளையும் செய்துவிட்டு, அஜபாவித்யையினுடைய அக்ஷர ஸங்க்மையை அநுஸரித்து ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் லக்ஷம் ஆவர்த்தி ப்ரகாரம் இந்த ச்லோகத்தை ஜபம் செய்து ஸித்தி செய்தவர்களுக்கு சிகிஜ்வாலா ரூபனை காமேச்வரன் என்ற ஹம்ஸமும், சிகிரீயான காமேச்வரீ என்ற ஹம்ஸியும் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆகி, அந்த உபாஸகனுக்கு வேண்டிய வரன்களையும் அளித்து அவனை க்ருதார்த்தனாகச் செய்வார்கள். இந்த வித்யை ஹம்ஸ வித்யையானதினால் இதை அவலம் பித்தவனுக்கு எல்லா வஸ்துவினும் உள்ள ஸாராம்சத்தை க்ரஹிக்கும் ஸ்வபாவம் வருத்தியாக வேண்டியதன்னியில் தோஷ க்ராஸம் கூடாது. இதுதான் இதற்கு முக்கியமான நியாயமாகும். ஆனால் இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தையோ ஸ்வாநுபவத்தைக் கொண்டு அனுபவிக்கவேண்டுமன்னியில், இது இன்னவிதமான உருவமுள்ளது, இன்னவிதமான மஹிமையுள்ளது, இன்னதுதான் இது செய்யும் என்றும் ஒரு சப்தத்தால் நன்கு நிரூபிக்கமுடியாது, இதனால்

अथातः आदेशो नेति नेति । अस्थूलं, अनणु अहस्रं अदीर्घं

கயாத:சுஷுபுரோ நெதி நெதி । அஸ்தூலம், அநணு, அஹ்ரஸ்வம், அதீர்கம்

அதாத: ஆதேசோ நேதி நேதி அஸ்தூலம், அநணு, அஹ்ரஸ்வம், அதீர்கம்

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்தும்,

नसत्तत्रासदुच्यते । நஸ்தத்நாஸதுச்சயதே

மஸத்தந்நாஸதுச்சயதே

என்ற ஸ்ம்ருதியை அனுஸரித்தும்

त्वयिफलं त्यतन्निरसनेन स्वयिममृतं தவயிபலம் த்யந்நிரஸநேந

த்வயிபலம் த்யந்நிரஸநேந

என்ற புராண வசனத்தை அனுஸரித்தும் அவித்யையினால் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வனிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்ட த்வைதத்தை நிஷேதம்

செய்கிறது மூலம் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை சிஷ்யானுக்கு குருக்கள் உபதேசம் செய்ய முடியுமன்னியில், இதுதான் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வம் என்று தொட்டுக்காட்டி உபதேசிக்க முடியாது. அதனாலேயே அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வம்

अखण्डचिदेकरसं प्रत्यगभिन्नं निर्विशेषं

சுவணு அகெகரஸம் ப்ரத்யமஹிணம் நிவி-சேரஷம்

அகண்டசிதேகரஸம், ப்ரத்யகபிந்நம், நிர்விசேஷம் என்பது ஸித்தமாகிறது.

— :0: —

39. ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தின் ப்ரபாவம்

तव स्वाधिष्ठाने हुतवहं अधिष्ठाय निरतं

तमीडे संवर्ते जननि महतीं तां च समयाम् ।

यदा लोके लोकान् दहति महसि क्रोधकलिते

दयार्द्रा या दृष्टिः शिशिरं उपचारं रचयति ॥ ३९ ॥

தவ ஸ்வாதிஷ்டானே ஹுதவஹம் சுயிஷ்டாய நிரதம்

தமீடே ஸம்வர்தம் ஜநநி மஹதீம் தாம் ச ஸமயாம் ।

யதா லோகே லோகாந் தஹதி மஹஸி க்ரோதகலிதே

தயார்த்ரா யா த்ருஷ்டி: சிசிரம் உபசாரம் ரசயதி ॥ ௩௯ ॥

தவ ஸ்வாதிஷ்டானே ஹுதவஹம் அதிஷ்டாய நிரதம்

தமீடே ஸம்வர்தம் ஜநநி மஹதீம் தாம் ச ஸமயாம்

யதா லோகே லோகாந் தஹதி மஹஸி க்ரோதகலிதே

தயார்த்ரா யா த்ருஷ்டி: சிசிரம் உபசாரம் ரசயதி

॥ 39 ॥

பதவுரை :-

हे जननि हेम जननि हेम जननि = हेम लोकात्मतावान्
परासक्तिये तव तव तव = உன் ஸம்பந்தமான स्वाधिष्ठाने
स्वाधिष्ठाने ஸ்வாதிஷ்டானே = ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில், அதா
வது எட்டு தளத்தோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம் போலொத்த
ஸ்தானத்தில் உள்ள हुतवहं ஹுதவஹம் ஹுதவஹம் = அக்னி
தத்வத்தை अधिष्ठाय சுயிஷ்டாய அதிஷ்டாய = அவலம்பித்துக்

தனது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து பார்க்கும்பொழுதுதான் ப்ரளயகாலம் என்று சொல்லப்படும் அந்த ஸமயத்தில் இந்த காமேச்வரன் கோபத்தை அடைந்து தன்னுடைய பார்வையினால் சைவமான தேஜஸ்ஸில் எகல ஜகத்தும் பஸ்மமாக ஆகிவிடுகிறதானாலும் பரதேவதையானவள் கருணாம் ரூபுரிதமான தன் த்ருஷ்டியால் ப்ரஜைகளை சைத்ய உபசாரம் செய்து ஜீவிக்கச் செய்கிறாள். சிவாபராதத்தால் பஸ்ம்பாவத்தை அடையும் மனிதன் தேவியினுடைய கடாசு பாதத்தில் உஜ்ஜீவிக்லாம்.

हरनेत्राग्नि संघाधकामसंजीवनौषधः

ஹநேத்ராஹ்னி ஸங்காஹகாமஸஞ்ஜீவநௌஷ்டி:

ஹரநேத்ராக்கி ஸந்தக்தகாம ஸஞ்ஜீவநௌஷ்டி:

என்ற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமாவளியிலுள்ள ஒரு நாமாவே இதற்கு அத்தா ஸூரியாக ஆகும். “ப்ரமேச்வரன் நெற்றிக்கண்ணால் மன்மதனை எறித்த பிற்பாடு, காமனுடைய தர்மபத்னியான ரதிதேவியானவள் பார்வதி ப்ரமேச்வரனுடைய கல்யாண காலத்தில் பார்வதியிடம் சரணாகதியடைந்து தன் பர்த்தாவை ஜீவிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில் பரதேவதையானவள் அந்த காமினை மறுபடியும் ஜீவிக்கச் செய்து விட்டாள்” என்று அந்த நாமாவளியின் பொருளாகும். தேவியினுடைய கருணையாகிய அம்ருதத்தால் பூரிதமான த்ருஷ்டிக்கு பாத்ரபூதனாக ஆகி விட்டால், அந்த மனிதனுக்கு மரணமே இல்லை. அதிலும் மணிபூரக சக்ரத்தில் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை யோகிகள் ஸாக்ஷாத்தகரித்துக் கொண்டு, பராமபிகையினுடைய தயாத்ருஷ்டியினால் பார்க்கப்பட்ட காரணத்தினால்தான் அந்த யோகிகள் சிரஞ்ஜீவிகளாக இருந்துவருகிறார்கள். சிரஞ்ஜீவியாகவோ, கல்பஜீவியாகவோ ஆவதற்கு இந்த உபாஸனமே முக்யமான உபாயமாகும்.

— . 0 : —

40. மணிபூரக சக்ரத்தின் ப்ரபாவம்

तदित्त्वन्तं शक्त्या तिमिरपरिपन्थि स्फुरणया

स्फुरन्नानारताभरण परिणद्धेन्द्रधनुषम् ।

तव श्यामं मेघं कमपि मणिपूरैकशरणम्

निषेवे वर्षन्तं हरमिहिरतप्तं त्रिभुवनम् ॥ ४० ॥

தடித்துண் ஸக்த்யா திமிரபரிவந்தி ஸ்ஹரணயா

ஸ்ஹரநநாரதாபரண பரிணட்தேந்த்ரதனுஷம் ।

தவ ஸ்யாம் மெஹம் கமபி மணிபூரேகசரணம்

நிஷேவே வர்ஷந்தம் ஹரமிஹிரதபம் த்ரிபூவநம் ॥ 40 ॥

தடித்வந்தம் சக்த்யா திமிரபரிபந்திஸ்புரணயா
 ஸ்புரந்நாநாரத்னபரணபரிணத்தேந்த்ர தனுஷம் !
 தவ ச்யாமம் மேகம் கமபி மணிபூரைகசரணம்
 நிஷேவே வர்ஷந்தம் ஹரமிஹிரதப்தம் த்ரிபுவநம்
 || 40 ||

பதவுரை :—

हे भगवति ~~செவ்வாய்க்கிணை~~ ~~பகவதி~~ = ஹே பராசக்தியே
 मणिपूरैकशरणं ~~மணிபூரைகசரணம்~~ =
 மணிபூரக சக்ரத்தையே முக்யமான க்ரஹமாக உடைத்தான
 தாயும் ~~तिसिरपरिपन्थिस्फुरणया~~ ~~திமிரபரிபந்திஸ்புரணயா~~ = மணிபூரக சக்ரத்திலுள்ள இருட்டிற்கு
 சத்ருவான ப்ரகாசத்தை உடைத்தான ~~शक्त्या~~ ~~சக்த்யா~~ = சக்தி விசேஷத்தால் ~~तटित्वन्तं~~ ~~தடித்வந்தம்~~ =
 மின்னலோடு கூடினதாயும் ~~स्फुरन्नानारत्नाभरणपरिणद्धेन्द्रधनुषम्~~
~~ஸ்புரந்நாநாரத்னபரணபரிணத்தேந்த்ரதனுஷம்~~ = ப்ரகாசிக்கின்ற அநேக வித
 மான ரத்னங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஆபரண விசேஷங்
 களால் புலப்படும் இந்த்ர தனுஸ்ஸோடு கூடினதாயும்
 हरमिहिरतप्तं ~~ஹரமிஹிரதப்தம்~~ ~~ஹரமிஹிரதப்தம்~~ = காலாக்னி ருத்ர
 னாகிய ப்ரளயகால ஸூர்யனால் தபிக்கச் செய்யப்பட்ட ~~त्रिभुवनं~~
~~த்ரிபுவநம்~~ ~~த்ரிபுவநம்~~ = முன்று லோகத்தையும் ~~वर्षन्तं~~ ~~வர்ஷந்தம்~~ =
 அம்ருத வர்ஷத்தில் குளிரச் செய்கிறதாயும் ~~श्यामं~~ ~~ச்யாமம்~~ =
 நீலவர்ணமாயும் ~~कमपि~~ ~~கமபி~~ =
 வர்ணிக்க முடியாததாயும் உள்ள ~~तव~~ ~~தவ~~ = உன்னுடைய
 मेघं ~~மேகம்~~ = மேக ஸ்வரூபமான ஸதாசிவ தத்வத்தை
 निषेवे ~~நிஷேவே~~ ~~நிஷேவே~~ = ஸேவிக்கின்றேன்.

தாத்பர்யம் :—

ஜலதத்வமாகிய மணிபூரகசக்ரத்தில் பரதேவதையினுடைய ஸ்வரூப
 த்யானமானது இந்த ச்லோகத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது. இந்த
 சக்ரத்தில் ஆறுதளமுள்ள தாமரைப் புஷ்பம்போல் பாஸித்து வரும்
 ஸதாசிவ தத்துவம் விளங்கிவருகிறது. இந்த ரூபமும் பராசக்தியினுடைய
 ஸ்வரூபந்தான். சக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் சிவஸ்வரூபம் அடங்கிய
 தென்றும் ஆங்காங்கு முன்பு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ஸ்வரூ
 பத்தை ஒரு மேகமாக வைத்து த்யானம் செய்யவேண்டுமாக பரமா
 சார்யாள் போதிக்கின்றார்கள். மேகமோ, ஸூரியகிரணங்களால் தபிக்கச்
 செய்யப்பட்ட லோகத்தை மழையினால் குளிரச் செய்யும். தேவியினுடைய

ஸ்வரூபமான ஸதாசிவ தத்வம் என்ற மேகமும், ப்ரளய காலத்தில் 100 வருஷம் விடாது காலாக்கி ருத்ரன் என்ற ஸஞ்சயனால் முன்று லோகமும் தபிக்கச்செய்யப்படுகிறது என்று புராணங்களில் சொல்லியிருக்கப்பட்ட நியமத்தை அனுஸரித்து அவ்விதமான தாபத்தையும் நிவர்த்தி செய்கின்றது. அம்ருத வர்ஷத்தால் முன்று லோகத்தையும் குளிரச் செய்யும் சக்தியுள்ள மகா மேகமென்று த்யேயமான ப்ரக்ருத தத்வத்தை அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தால் ஆதி தெய்விகம், ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், என்ற மூன்றுவிதமான தாபங்களினின்றும் நிவர்த்தி ஏற்பட்டு ஸுகானுபவம் ஏற்படும். பூர்வபாபகர்மாக்களால் ஏற்படும் வ்யாதிகள் ஆதிதெய்விகம் என்று சொல்லப்படும். சரீரத்திலுள்ள தாதுவைஷ்ணயத்தால் ஏற்படும் வ்யாதிகள் ஆத்யாத்மிகம் என்று சொல்லப்படும். ஜலம், நெருப்பு முதலான பூதங்களால் ஏற்படும் வ்யாதிகள் ஆதிபௌதிகம் என்று சொல்லப்படும். இம்மூன்றுவித தாபங்களையும் தன்னிடம் வராமல் செய்துகொள்ள இச்சிக்கும் ப்ரானிகள், இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியின் ஸ்வரூபமாகிய ஸதாசிவ மேகத்தை த்யானம் செய்துகொள்ள வேண்டும். மேகம் மின்னலோடு கூடினதாக விளங்கிவரும். ஆனால் லோகத்தில் பார்க்கப்படும் மேகத்திலுள்ள மின்னலோ, ஸ்திரமாக இராது. தெரிந்து தெரிந்து மறையும். மணிபூரச்சக்ரத்தில் ஸதாசிவ தத்வத்தில் காணப்படும் மின்னலோ ஸ்திரமான மின்னலாகும். இந்த மின்னலுடைய ஸ்தானத்தில்தான் பராசக்தியை அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். மணிபூரச்சக்ரமானது தாமிஸ்ரம் (இருட்டுமயம்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த கடுமையான இருட்டும், தேவி ஆவீர்ப்வித்தவுடன் நாசமாகிவிடுகிறது. மணிபூரச்சக்ரத்திலுள்ள இருட்டிற்கு சத்ருவான ப்ரகாசத்துடன் கூடியவள் பராசக்தி என்று அறியவும். இதைத்தான்

तिमिरपरिस्थित्यस्य शक्त्या क्षीरावरीव, त्र्यम्बक्या

திமிர் பரிபந்திஸ்புரணயா சக்த்யா

என்பது மூலமாக பரமாசார்யாள் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்கள். ஸதாசிவ மேகத்திற்கு, பராசக்தி ஸ்திரமான மின்னலாக பாளிக்கின்றான். அங்குள்ள இருட்டானது அழிந்துவிடுகிறது. லோகத்திலுள்ள மேகத்தில் காணப்படும் மின்னலைக் காட்டிலும் ஸதாசிவ மேகத்திலுள்ள பராசக்தி என்ற மின்னலுடைய விசேஷத்தையோ உபாஸகர்கள் அறியக்கூடும். இந்த மின்னலில் 'ஸ்திர நிலை' என்பது முய்க் விசேஷமாகும். இதனால் அக்ஞான நிவர்த்தியும் த்யானத்தின் பலம் என்பது ஸஞ்சிப்பிக்கப்படுகிறது. அதிகமான வர்ஷத்தை வர்ஷிக்கும் ஸமயத்தில் வில் காணப்படும். தங்கமயமாக அவ்வில் பாஸிக்கும். இதை இந்த்ர தனுஸ் என்று சொல்வார்கள். ஸதாசிவ மேகத்திலும் அதுபோலொத்த வில்லானது காணப்படுகிறது. பராசக்தியான பரதேவதை, ப்ரகாசிக்கின்ற அநேகவிதமான ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட பல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாக இருந்துவருகிறாள். தேவியினுடைய இரண்டு பார்ச்வங்களிலும், அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ரத்னமயமான திவ்யமான ஆபரணங்களின் சோபையை கவனிக்கும்பொழுது, தேவியினுடைய இடது பாதத்திலிருந்து சிரஸ் வரையிலும் த்ருஷ்டியைச் செலுத்தி, அங்கிருந்து ப்ரதக்ஷிணமாக வலது பாதத்தில் த்ருஷ்டியைக் கொண்டு வந்தால், அந்த ஆபரண சோபையானது வளைவாகத் தென்படக் கூடுமானதால், அதைப்பார்க்கும்பொழுது ரத்னமயமான மாலைபோல்

தோன்றுவதைக்கொண்டும், ஸதாசிவ மேகமானது சக்தி தத்வத்தில் அடங்கியதாலும், ஸதாசிவ மேகத்தில் இந்தர தனுஸ்போல் தேவியின் ஆபரணங்கள் விளங்குகின்றது. லோகத்திலுள்ள மேகத்தில் காணப்படும் இந்தர தனுஸ்ஸானது தங்கமயமாகக் காணப்பட்டாலும், அதிலிருந்து தங்கம் அகப்படாது. ஸதாசிவ மேகத்தில் காணப்படும் இந்தர தனுஸ்ஸோ, உண்மையிலேயே ஸ்வர்ண சோபையானதினால், மேற்சொன்னபடி த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு, ஸ்வர்ணமாகவும் ரத்னமாகவும் அம்பாள் வர்ஷிக்கின்றாள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவ்விதம் வில்லை த்யானம் செய்வதால் ஸாதகர்களுக்கு லக்ஷ்மீ கடாஷ்டமும் ஏற்படுகிறது. இவ்வித மஹமையுள்ள ஸதாசிவ தத்வம் என்ற தேவியினுடைய ஸ்வரூபமாகிய மேகத்தை யாரால்தான் வர்ணிக்க முடியும்! இவ்விதம் மணிபூரகசக்ரத்தில் ஸதாசிவ தத்வத்தை நீருண்ட மேகமாகவும், பராசக்தியை மின்னலாகவும், பராசக்தியினுடைய ஆபரண சோபையை இந்தர தனுஸ்ஸாகவும் த்யானம் செய்கிற புண்ய புருஷனுக்கு லக்ஷ்மீகடாஷ்டம், தாபத்ரய நிவர்த்தி, அக்ஞான நிவர்த்தி என்ற முக்யமான அநேக பலங்கள் ஸித்திக்கும்.

— : 0 : —

41. மூலாதார சக்ரத்தின் மஹிமை

तवाधारे मूले सह समयया लास्यपरया

नवात्मानं मन्ये नवरस महाताण्डवनटम् ।

उभाभ्यां एताभ्यां उदयविधिं उद्दिश्य दयया

सनाथाभ्यां जज्ञे जनकजननीमत् जगदिदम् ॥ ४१ ॥

தவாயாரொ உடுறெ ஸஹஸமயயா லாஸ்யபரயா

நவாத்மான் மந்யே நவரஸ மஹாதாண்டவநடம் ।

உபாப்யாம் ஏதாப்யாம் உதயவிதிம் உத்திச்ய தயயா

ஸநாதாப்யாம் ஜக்ஞே ஜநகஜநநீமத் ஜகதிதம் ॥ 41 ॥

தவாதாரே மூலே ஸஹஸமயயா லாஸ்யபரயா

நவாத்மான் மந்யே நவரஸ மஹாதாண்டவநடம் ।

உபாப்யாம் ஏதாப்யாம் உதயவிதிம் உத்திச்ய தயயா

ஸநாதாப்யாம் ஜக்ஞே ஜநகஜநநீமத் ஜகதிதம் ॥ 41 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति हे ममवती हे पकवति = हे पारासक्तिये!
तव तव तव = உன்னுடைய மூலே ஆதாரே உடுறெ சூயாரொ மூலே
ஆதாரே = த்ரிகோண ரூபமான மூலாதார சக்ரத்தில் லாஸ்யபரயா

ஞாலவரயா லாஸ்யபரயா = ந்ருத்யம் செய்வதில் தாத்பர்ய
முள்ள समयया ஸமயபா ஸமயயா = ஸமயா என்ற பெயரோடு
கூடின தேவியோடு सह ஹ ஸஹ = கூட नवरस महाताण्डवनटम्
நவரஸ ஹாதாணுவநட்டி நவரஸ மஹாதாண்டவநடம் = ச்ருங்
காரம் ஸுதலான ஒன்பது விதமான ரஸங்களோடு கூடின
மேலான தாண்டவத்தை அபிநயம் செய்து கொண்டு வருகிற
नवात्मानं நவாத்மாநம் நவாத்மாநம் = மஹாபைரவர் என்ற உன்
ஸ்வரூபத்தை मन्ये மனே மந்யே = சிந்திக்கின்றேன் इदं உஃ
இதம் = இந்த जगत् ஜகத் ஜகத் = லோகமானது उदयविधि
உதயவியிம் உதயவிதிம் = மறுபடியும் உண்டாகிற ப்ரகாரத்தை
उद्दिश्य உத்திஸ்ய உத்திஸ்ய = உத்தேசித்து दयया டயயா தயயா =
கருணையால் सनाथाभ्यां ஸநாதாஹ்யாம் ஸநாதாப்யாம் = பரஸ்
பரம் சேர்ந்துகொண்ட एताभ्यां ஏதாஹ்யாம் ஏதாப்யாம் = இந்த
उभाभ्यां உஹாஹ்யாம் உபாப்யாம் = மஹாபைரவர், மஹாபைரவி
இருவர்கள் மூலமாக जनकजननीमत् ஜநகஜநநீமத் ஜனகஜநநீமத்
= தாய் தகப்பனோடு கூடினதாக जज्ञे ஜஜ்ஞே ஜக்ஞே =
உண்டாகிறது.

தாத்பர்யம் :—

ஆறுவிதமான சக்ரங்களுக்குள் மூலாதாரமென்பது முதல் சக்ரமாகும்.
இந்த சக்ரமோ த்ரிகோண ரூபம். இதில் மஹாபைரவர் என்ற திரு
நாமத்துடன் ஸ்தாசிவ தத்வமும், ஸமயா என்ற பெயரால் விளங்கும்
ஆனந்தபைரவி என்ற பராசக்தியும், ஒருவருக்கொருவர் சேர்ந்துகொண்டு
நர்த்தனம் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பது சாஸ்த்ரத்தின்
ஸித்தாந்தமாகும். ஸ்த்ரீகளால் செய்யப்படும் நர்த்தனத்திற்கு, லாஸ்யம்
என்றும், புருஷர்களால் செய்யப்படும் நர்த்தனத்திற்கு தாண்டவம்
என்றும் பரத சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லாஸ்யம் என்ற
நடனத்தில் ஸமயா என்ற ஆநந்த பைரவியானவள் மிகவும் ஸமர்த்தை
யாக பாஷித்துவருகிறாள். மஹா பைரவரோ அவ்விதமே தாண்டவத்தில்
ஸமர்த்தராக இருந்துவருகிறார். இந்த நித்ய தம்பதிகள் ஒருவருக்
கொருவர் சேர்ந்துகொண்டு நடனம் செய்வதினால் ச்ருங்காரம் முதலான
ஒன்பது ரஸங்களும் பெருகிவருகிறது. ச்ருங்காரம், வீரம், ஹாஸ்யம்,
அத்புதம், பீபத்ஸம், ரௌத்ரம், பயானகம், கருணை, சாந்தி என்று நவர
ஸங்கள் உள்ளன. பைரவர், பைரவி இவ்விருவர்களுடைய திவ்ய நடனத்
தில் இந்த ஒன்பதுவிதமான ரஸங்களும் வெளியாகிறது. ஸமயா
சாரத்தை அவலம்பித்து, அந்தர்முகாளாக இருந்துகொண்டு, மூலாதாரம்
முதல் ப்ரம்மரந்த்ரம் வரையிலும் உள்ள சக்ரங்களில் ஸஞ்சரிக்கும் சக்தி
உள்ள ராஜயோகிகளுக்கு இந்த ஒன்பதுவிதமான ரஸானுபவம் ஏற்படு
கிறது. இந்த ஒன்பது விதமான ரஸானுபவத்தைக் காட்டிலும் பத்தா
வதாக பக்தி ரஸம் என்று ஓர் ரஸமானது சொல்லப்படும். இந்த ரஸம்

ரொம்பவும் மேலானது. ஆகையால், மூலாதார சக்ரத்தில் ஆநந்த பைரவர், ஆநந்த பைரவீ என்ற நித்ய தம்பதிகளை பரம பக்தியுடன் ப்ராணிகள் அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டியது அவச்யமாகும்.

அதில், ஆநந்தபைரவர், ஆநந்தபைரவீ என்ற இருவர்களையும் ஸமானமான கௌரவத்துடன் த்யானம் செய்யவேண்டும். இருவர்களுக்கும் ஐந்துவிதத்தில் ஸமானமான கௌரவத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். இருக்குமிடம், இருப்பு, செய்கை, ஸௌந்தர்யம், பெயர், இந்த ஐந்திலும் ஸமான கௌரவம் இவ்விருவர்களுக்கும் ஏற்படுகிறது. இருக்குமிடம்

ஒன்றுதான் என்பது **तवाधारेमूले** தவாதாரைமூலே தவாதாரே மூலே என்பதின் மூலம் ஏற்படுகிறது. அவர்களுடைய இருப்போ, அம்பாள் லாஸ்யத்திலும், பைரவர் தாண்டவத்திலும் ஈடுபட்டிருப்பதே ஆகும். செய்கையோ, காலாக்கிரி ருத்ரானால் மஹா ப்ரளயத்தில் சாம் பலாக்கப்பட்ட லோகத்தை மறுபடியும் உண்டுபண்ணவேண்டிய நிமித்தம் ஆநந்தபைரவீ தாயாகவும், பைரவர் தகப்பனாராகவும் இருந்துகொண்டு லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதே. பைரவருடைய ஸ்வரூபமும், பைரவியினுடைய ஸ்வரூபமும் ஒரே ஸ்வரூபமாகவும் சிவப்பு வர்ணமாகவும் பாஸித்து வருகின்றன. தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை சிவப்பாகவும், பைரவருடைய ஸ்வரூபத்தை ஸ்படிகம்போல் வெளுப்பாகவும் ஆங்காங்கு இதி ஓராஸங்களில் வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தாலும், **व्याहृत्वावां** வ்யாஹுத்வாவா த்வயாஹுத்வாவாமம் என்ற ச்லோகத்தால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் பைரவருடைய ஸ்வரூபம் அடங்கிவிட்டதென்று தெரிகிற படியால், இருவர்களுடைய ஸ்வரூபமும், செம்பருத்தம் புஷ்பம்போல் சிவப்பாக பாஸிக்கக்கூடியதை முன்னிட்டு ரூபத்திலும் ஸமான கௌரவம் இருவர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமே முன் ச்லோகத்தில் பைரவரை

तटित्वान् தடித்வான் தடித்வான்

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், தேவிக்கு **तटित्वी** தடித்வி தடித்வவீ என்ற பெயர் ஸித்திக்கக் காரணம் இருப்பதைக்கொண்டு பெயரிலும் ஸாம்யம் இருக்கிறது.

இவ்விதம் மூலாதார சக்ரம் இருவர்களுக்கும் அதிஷ்டானமான தினாலும்; நடனம் இருவர்களுடைய அவஸ்தையானதினாலும்; ஐகத் ஸ்ருஷ்டி இருவர்களுடைய செய்கையானதினாலும், ரக்திமை இருவர்களுடைய ரூபமானதினாலும்; தடித் இருவர்களுடைய பெயரானதினாலும்; ஐந்து விதத்திலும் பைரவர் பைரவீ இருவர்களுக்கும் ஸமான கௌரவம் ஏற்படும் காரணத்தைக்கொண்டு, ஸம்ப்ரதானமாக இருவர்களையும் வைத்து மூலாதார த்ரிகோண சக்ரத்தில் மஹாபிந்து ஸ்தானத்தில் இந்த இருதேவதைகளையும் ஒரு தத்வமாகச் செய்து, உபாஸிக்கிற தனக்கும் அந்த தேவதைக்கும் ஐக்யத்தை அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டு உபாஸகர்கள் த்யானம் செய்யவேண்டுமென்பது வெளியாகிறது. மூலாதார த்ரிகோண சக்ரத்தில் பிந்துரூபமாக விளங்கிவரும் தேவதையைத்தான் குண்டலினீ சக்தி என்று சாக்தர்கள் வர்ணிப்பார்கள். குண்டலினீ சக்திக்குத்தான் கௌளினீ என்ற பெயரும் லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமான ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்வதினால் உபாஸகர்கள் ஆறுவிதமான சக்ரத்தையும் பேதித்துக்கொண்டு, த்வாத சாந்தம், ஸஹஸ்ரகமலம் ப்ரம்மரந்த்ரம்

— : 0 : —

ایکدی

ப்ரகாரம் தன் புத்தியை தீர்மானித்துவிடுகிறான். தேவியோ சந்த்ரகலா தரை. தேவியினுடைய கிரீடத்தில் வளைவாக அர்த்த சந்த்ரன் பாஸித்து வருகிறான். கிரீடத்தில் இழைக்கப்பட்ட நவரத்தனங்களுடைய சோபை சந்த்ர கலையில் ஸம்பந்தப்பட்டு, சந்த்ரகலை விசித்ர வர்ணங்களோடு கூடினதாக விளங்குகிறது. இதைப் பார்க்கும் பொழுது வித்வான்கள் இது சந்த்ரகலையல்ல; இந்த்ரனுடைய வில் என்று எண்ணினார்கள். வெருப்பான சந்த்ரகலையில், கிரீடம் தங்கமயமானதினால், அதனுடைய சோபையும் கிரீடத்தில் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் நவரத்தனங்களுடைய சோபையும், சந்த்ரகலையில் ஸம்பந்தப்பட்ட காரணத்தால் சந்த்ரகலையானது விசித்ர வர்ணமுள்ளதாக ஆகிவிட்டது. அக்காரணத்தால் தேவியினுடைய கிரீடத்தை வர்ணிக்க யதனம் செய்த வித்வான்கள், கிரீடத்தில் காணப்பட்ட சந்த்ரகலையை இந்த்ர தனுஸ் என்று எண்ணினார்கள் என்பது ந்யாயமாகும். சந்த்ரகலையை சந்த்ரகலை என்று அறிந்தும், இது இந்த்ர தனுஸ் என்று வித்வான்கள் உத்ப்ரேக்ஷை செய்தார்கள். அல்லது, சந்த்ரகலையைப் பார்த்து இது சந்த்ர கலையில்லை, இந்த்ர தனுஸ்தான் என்று சந்த்ரகலையை மறைத்துப் பேசினார்கள். அல்லது சந்த்ரகலையைப் பார்த்து இது சந்த்ரகலையா, இந்த்ர தனுஸ்ஸா என்று ஸந்தேஹப்பட்டார்கள். அல்லது சந்த்ரகலையைப் பார்த்து சந்த்ரகலைக்கும் மேலானதான இந்த்ரதனுஸ் என்று வெகு மானத்துடன் பேசினார்கள் என்று பலவிதமாக,

चन्द्रशकलं, शौनासीरं धनुः इति धिषणां निबध्नाति

அநுஸாகமம், ஸௌநாஸீரம் ஧நு: உதி டிஷணாம் நிபயூதி

சந்த்ரசகலம், செளநாஸீரம் தநு: இதி டிஷணாம் நிபத்நாதி
என்ற பதங்களால் அபிப்ராயங்கள் தோன்றுகின்றன.

இதனால், இந்த ச்லோகத்தில் உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரம், ஸத்தேஹாலங்காரம், அபந்ஹவாலங்காரம் அதிசயோக்தி: என்ற அலங்காரம் என்ற ப்ரகாரம் நான்கு விதமான அலங்காரங்கள் அம்பாளுடைய கிரீட வர்ணனை ச்லோகத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. அந்த கிரீடத்தில் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் ரத்தனங்கள் த்வாதசாதித்யாள் என்ற தேவர்கள் என்று சொன்னதினால், அவர்கள் எதிர்பார்த்த ப்ரகாரம் தேவியினுடைய அத்யந்த ஸம்பத்திலிருந்துகொண்டு தேவியை த்யானம் செய்கிறார்கள் என்று வெளியாகிறது. இதனால் தேவர்கள்கூட அம்பிகையினுடைய உபாஸனத்தை ப்ரதானமாக நினைத்து, தனது தேவபாவத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு, ஐடமான ரத்தபாவத்தை அடைந்து தேவியினுடைய ஸம்பத்தில் இருந்துகொண்டு பரதேவதையை உபாஸித்து வருகிறார்கள் என்று தெரிகிறபடியால், கேவலம் மரண தர்மத்தோடு கூடிய மனிதர்கள் அவச்யம் தேவியினுடைய உபாஸனத்தில் ஈடுபட்டு, ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடையவேண்டும் என்று தெரிகிறது.

43. அம்பாளுடைய கேச ஸமுஹ வர்ணனை
 धुनोतु ध्वान्तं नस्तुलितदलितेन्दीवरवनम्
 घन स्निग्धश्लक्ष्णं चिकुरनिकुरुम्बं तव शिवे ।
 यदीयं सौरभ्यं सहजं उपलब्धं सुमनसो
 वसन्त्यस्मिन् मन्ये वलमथनवाटीविटपिनाम् ॥ ४३ ॥

யுனொது டூனா நஸ்துலிததலிதேந்தீவரவநம்
 வந வநிமயபக்ஷம் திகுரநிகுரம் டீ தவ ஸிவே ।
 யதீயம் ஸௌரப்யம் ஸஹஜம் உபலப்தம் ஸுமநஸோ
 வஸந்த்யஸ்மிந் மன்யே வலமதநவாடிவிடபிநாம் ॥ 43 ॥

துநோது த்வாந்தம் நஸ்துலிததலிதேந்தீவரவநம்
 கந ஸ்நிக்தச்லக்ஷணம் சிகுரநிகுரும்பம் தவ சிவே ।
 யதீயம் ஸௌரப்யம் ஸஹஜம் உபலப்தம் ஸுமநஸோ
 வஸந்த்யஸ்மிந் மன்யே வலமதநவாடிவிடபிநாம் ॥ 43 ॥

பதவுரை :—

ஹே சிவே ஹே ஸிவே ஹே சிவே = ஹே பார்வதி! துலிததலிதேந்
 வரவநம் துலிததலிதேந்தீவரவநம் துலிததலிதேந்தீவரவநம் = விக
 ஸித்த (மலர்ந்த) நீலோத்பல புஷ்பங்களுடைய கூட்டத்திற்கு
 ஸமானமாயும் घनस्निग्धश्लक्ष्णं வநஸ்துலிததலிதேந்தீவரவநம் கநஸ்நிக்தச்
 லக்ஷணம் = நிபிடமாயும், பசை உள்ளதாயும், மருதுவாயுமுள்ள
 तव तव தவ = உன்னுடைய चिकुरनिकुरुम्बं திகுரநிகுரம் டீ தவ
 சிகுரநிகுரும்பம் = கேசஸமுஹமானது ந: ந: ந: = எங்களு
 டைய ध्वान्तं டூனா த்வாந்தம் = உள்இருட்டை धुनोतु யுனொது
 துநோது = போக்கடிக்கட்டும் यदीयं யதீயம் யதீயம் = எந்த
 கேச ஸமுஹத்திலுள்ளதாயும் सहजं ஸஹஜம் ஸஹஜம் =
 இயற்கையாயும் உள்ள सौरभ्यं ஸௌரப்யம் ஸௌரப்யம் =
 வாஸனையை उपलब्धं உபலப்தம் உபலப்தம் = தான் அடை
 வதற்கு वलमथनवाटीविटपिनाम् வலமதநவாடிவிடபிநாம் வலம
 தநவாடிவிடபிநாம் = தேவேந்த்ரனுடைய உத்யானவனத்தில்
 விளங்கும் கல்ப வருக்ஷங்களுடைய सुमनसः ஸுமநஸ: ஸும

நஸ: = புஷ்பங்கள் அस्मिन् அஸ்யிந் = இந்த கேச
பாகத்தில் वसन्ति வஸந்தி வஸந்தி = வளிக்கின்றதுகள் इति உதி
இதி = என்று मन्थे மந்தே மந்தே = எண்ணுகின்றேன்.

தூத்பர்யம் :---

தேவியினுடைய கேச ஸமுஹங்களுக்கு நீலோத்பல புஷ்பங்
களுடைய கூட்டத்தையே உதாஹரணமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.
உதாஹரணமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும் நீலோத்பல புஷ்பங்களுடைய
கூட்டமும்; மலர்ந்ததாகவே இருக்கவேண்டும். அவைகள்போல் அம்
பாளுடைய கேச ஸமுஹங்கள் பாஸித்துவருகின்றன. அத்துடன், ஒரு
கேசத்திற்கும் மற்றொரு கேசத்திற்கும் இடையிலலாது நிபிடமாகவும்
விளங்குகிறது. ஸுந்தரனுடைய தைலம் தடவியது போல் இயற்கையாகவே
பசை உள்ளதாயும் ம்ருதுவாயும், கேசங்கள் பாஸித்துவருகிறது. இவ்வித
மான கேச ஸமுஹங்களுக்கோ, நல்ல வாஸனையும் இயற்கையாகவே
ஏற்பட்டிருக்கிறது. புஷ்பங்களுக்கு உள்ள வாஸனைகள் தேவியினுடைய
கேச ஸமுஹத்தை அண்டி ஸம்பாதித்துக்கொண்டது என்ற தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும். தேவலோகத்தில் இந்த்ரனுடைய உத்யான வளத்
திலுள்ள கல்ப வ்ருக்ஷங்களுடைய புஷ்பங்களுக்கு நல்ல வாஸனை ஏற்படு
வதற்காகவே, இந்த்ரனுடைய ஆக்ஞையை அனுஸரித்து, அப்புஷ்பங்கள்
தேவியினுடைய கேச பாகத்தில் வாஸம்செய்கின்றன. தேவியினுடைய
கேச ஸமுஹத்திற்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்ட வாஸனைகளையோ
யாராலும் வர்ணிக்கமுடியாது, அபாரமானது. தேவியின் கேச ஸமுஹத்
தில் அப்புஷ்பங்கள் அலங்கரிக்கப்பட்ட காரணத்தால்தான் கல்பவ்ருக்ஷங்
களுடைய புஷ்பங்களுக்கே வாஸனை ஏற்பட்டது. மற்ற புஷ்பங்களும்
புஷ்ப ஜாதியில் கல்ப வ்ருக்ஷங்களுக்கு ஸமானமானதினால், தேவியினு
டைய கேச ஸமுஹத்திலிருந்தும் வாஸனையை ஸம்பாதித்துவந்த கல்ப
வ்ருக்ஷங்களை ஆசிரயித்து, அவைகளும் கொஞ்சம் வாஸனையை யாசித்துக்
கொண்டு வாஸனை உள்ளதாக விளங்குகின்றது. அஹங்காரத்தால்
கல்பவ்ருக்ஷங்களை யாசிக்காத புஷ்பங்களுக்கு வாஸனையேயில்லை. இந்த
ச்லோகத்தால் அம்பாளுடைய கேச ஸமுஹத்திற்கு இயற்கையாகவே
நல்ல வாஸனை உண்டு; புஷ்பத்தின் சேர்க்கையால் இல்லை என்று வெளி
யாகிறது.

ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மயத்தில், ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனும், நக்கீர்
என்ற பரம பக்தரும், விவாதம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில்,
மீனாக்ஷி பரதேவதையின் கேச ஸமுஹத்திற்கு வாஸனை இயற்கை
யினாலா, செயற்கையினாலா என்ற விவாதமேற்பட, ஸுந்தரேச்வரர்,
இயற்கையினால் என்று சொல்ல, நக்கீர் என்ற பக்தர் மீனாக்ஷியானாலும்,
அல்லது மற்ற எந்த தேவதையானாலும், கேசஸமுஹத்திற்கு வாஸனை
செயற்கையினால்தான் என்று வாதம் செய்த கதையை ஆஸ்திகர்கள்
அறியக்கூடும். “ஸௌ நத்யலஹி” என்ற இந்த முக்யமான ஸ்தோத்ரத்
திற்கு கர்த்தாவான நமது பரமாசார்யாளே ஸாக்ஷாத் கைலாஸவாஸி
யான பரமேச்வரன்தான் என்பதற்கு இந்த ச்லோகமே அத்தாக்ஷியாகும்.
பரமேச்வரனே, ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மயத்தில், மீனாக்ஷியினுடைய கேசத்
திற்கு இயற்கையாகவே வாஸனை என்று வாதித்தார். இங்கு ஆசார்
யானும் यदीयं सौरभ्यं सहजमुपलब्धं यथैयं ஸௌரஹ்யம் ஸஹஜமேவ

ஹஸ்யம் பதியம் ஸௌரப்யம் ஸஹஜமுபலப்தம் என்ற வாக்யத் தால் **सहजं** ஹஹஜம் ஸஹஜம் என்ற பதத்தால், அம்பாளுடைய கேச ஸமுஹத்திலுள்ள வாஸனை இயற்கை என்று வர்ணிக்கின்றார். ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மயத்திலும், இங்கு “ஸௌந்தர்யலஹரி”யிலும் அம்பாளுடைய கேச ஸமுஹத்தின் வாஸனையைப்பற்றி ஒரே விதமாகவே சொல்லி யிருக்குங்காரணத்தால் அதே பரமேச்வரன்தான் பரமாசார்யாள் என்ப தற்கு வேறு அத்தாக்கியும் வேண்டுமோ! இந்த ச்லோகத்திற்கு வ்யாக் யானம் செய்துவருகிற பாஸ்கரராயர் என்ற மஹானுபாவனோ, இந்த ச்லோகத்தில் உத்ப்ரேக்ஷா அலங்காரம் என்று எழுதி இருக்கிறார்கள். அதாவது கேச ஸமுஹத்தில் வாஸனை ஏற்படுவதற்காக புஷ்பங்களை தரித்துக்கொள்வதன்னியில், புஷ்பங்களுக்கு வாஸனை கேச ஸமுஹத் தால் ஏற்படுவதென்பது ஸரியல்ல. கேச ஸமுஹத்திற்கு செயற்கையினால் தான் வாஸனை ஏற்படவேண்டும்; இயற்கையினால் இல்லை; கேச ஸமுஹத்தை வர்ணிக்கும்பொழுது அதைப் பெருமையாகச் சொல்வதற் காக க்ரந்த கர்த்தாவான ஆசார்யாள் அம்பாளுடைய கேசஸமுஹத்தைப் பெருமையாகப் பேசுவதற்கு உத்ப்ரேக்ஷை செய்திருக்கிறார்கள், என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார். இதை விசாரிக்கும்பொழுது நக்கீரே பாஸ்கர ராயராக மறுபடியும் அவதரித்திருக்கிறாரோ என்றும் தோன்றுகிறது.

अस्वापराधतोमुक्तिं नक्षीरोनैव गच्छति । अस्वापराधतो भूयः

मुक्तिमापद्विजोत्तमः

சு ஶ்வாபராததொழுகித் தக்கீரொநெவ மூதி தி । சு ஶ்வாபராததொ ஹுய: உஶ்வாவிஜோத்தம:

அம்பாபராததோழுக்கும் நக்கீரோ நைவ கச்சதி | அம்பாபரா ததோ பூய: முக்திமாபத்விஜோத்தம:

என்ற ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மயத்திலுள்ள வாக்யத்தினால், மீனாக்ஷியினு டைய கேச ஸமுஹத்திற்கு இயற்கையாக வாஸனை இல்லை என்று சொன்ன அபராதத்தால், நக்கீரர் முக்தியை அந்த ஜன்மாவில் அடைய முடியாமல் மறுபடியும் ப்ராம்மணோத்தமனாக பிறந்து தேவியினுடைய ஆராதனத்தை மிகவும் விஸ்தாரமாகச் செய்து, ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் பரம நிபுணனாக ஆகி, பரதேவதையினுடைய ப்ரத்யக்ஷ தர்சனத்தைச் செய்து, பாஸ்கரராயர் என்ற பெயரால் விளங்கி க்ருதார்த்தராக ஆனார். தேவியினுடைய கேச ஸமுஹத்தை அருபவித்துவருகிற பரமேச்வரன் சொல்வது ஸரியாக ஆகுமா? அல்லது அனுபவிக்காது சொல்லும் பாஸ் கரராயர் சொல்வது ஸரியாகுமா? என்று விவேகிகள் அறியவும். பரமா

சார்யாள் அம்பாளுடைய கேசஸமுஹத்தினுடைய வாஸனையை **सहजं** ஹஹஜம் ஸஹஜம் என்ற விசேஷணத்தால் விசேஷித்துச் சொல்லி இருப்பதே, முன் சொன்ன விசாரத்திற்குக் காரணமாகும். ஸ்ரீமத் பாக வதம் முதலான க்ரந்தத்தில் க்ருஷ்ணாவதார கட்டத்தில், க்ருஷ்ணனை வர்ணிக்கும்பொழுது, **गळशोभिकौस्तुभे** மௌஸாஸிகௌஸ்துஹம் கள சோபிகௌஸ்துபம் என்ற விசேஷணம் காணப்படுகிறது. பகவா னுடைய கழுத்தில் சோபிக்கின்ற கௌஸ்துபமணி என்று அந்த

புரகரணத்தில் பூநீதராசார்யர் ஸ்வாமிகளவர்கள் அர்த்த வர்ணனை செய்கிறார்கள். கௌஸ்துபமணியினால் பகவானுடைய கழுத்திற்கு சோபையில்லை. கௌஸ்துபமணிதான் சோபையை ஸம்பாதித்துக்கொள்வதற்கு புலனஸுந்தரான பகவானுடைய கழுத்தை ஆச்ரயித்தது என்று அபிப்ராயமானது வெளியாகிறது. இதை ஆலோசித்துப் பார்த்தால், கலப் வருஷத்தினுடைய புஷ்பங்களால் அம்பாளுடைய கேசத்திற்கு வாஸனையில்லை; அம்பாளுடைய கேசஸமுஹத்திற்கு இயற்கையான வாஸனையே தான்; புஷ்பங்கள் தான், தான் வாஸனையை ஸம்பாதித்துக்கொள்வதற்கு அம்பாளுடைய கேச ஸமுஹத்தை ஆச்ரயித்தது என்ற அபிப்ராயந்தான் உசிதம்போல் தோன்றுகிறது.

தவிர, மலர்ந்த நீலோத்பல புஷ்பங்களுடைய கூட்டத்தை அம்பாளுடைய கேச ஸமுஹத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியிருப்பதினாலேயே நீலோத்பல புஷ்பம்போல் அம்பாளுடைய கேச ஸமுஹம் நல்ல வாஸனையுள்ளது என்பது வெளியாகிறது. இதனாலும் தேவியினுடைய கேச ஸமுஹத்தின் வாஸனை இயற்கைதான் என்பதை அறியலாம். இந்த விசேஷணத்தால் உபமாலங்காரம் சொல்லப்படுகிறது.

முன் சொல்லியபடி உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரமும், நீலோத்பல புஷ்பத்ருஷ்டாந்தத்தால் உபமாலங்காரமும் ஆக இரண்டு அலங்காரங்களும் இந்த ச்லோகத்தால் வெளியாகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய கேச ஸமுஹத்தை த்யானம் செய்கின்றவர்களுக்கு மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவான சுத்த வாஸனை மேவிட்டு, பந்தத்திற்கு ஹேதுவான மலின வாஸனைகள் நசித்துவிடுகிறது. வாஸனாகூலம் என்ற மஹாபலமும் இந்த உபாஸனத்தால் ஸித்திக்கும்.

— : 0 : —

44. தேவியின் ஸீமந்த (மஹிடு) வர்ணனை

तनोतु क्षेमं नस्तव वदनसौन्दर्यलहरी
परीवाहः स्रोतः सरणिरिव सीमन्तसरणिः ।
वहन्ती सिन्दूरं प्रवल कवरीभार तिमिर
द्विषां वृन्दैः वन्दीकृतमिव नवीनार्ककिरणम् ॥ ४४ ॥

தனோது க்ஷேமம் நஸ்தவ வதனஸௌந்தர்யலஹரி

பரீவாஹ: ஸ்ரோத: ஸரணிரிவ ஸீமன்தஸரணி: ।

வஹந்தி ஸிந்தூரம் ப்ரவல கவரீபாரச திமிர

வ்ரிஷாம் வ்ருண்டை: வந்திக்ருதமிவ நவீனார்க்கிரணம் ॥ 44 ॥

தனோது கேஷமம் நஸ்தவ வதனஸௌந்தர்யலஹர்

பர்வாஹ: ஸ்ரோத: ஸரணிரிவ ஸீமந்தஸரணி: |

வஹந்தீ ஸிந்தூரம் ப்ரபல கபரீபார திமிர

த்விஷாம் ப்ருந்தை: பந்தீக்ருதமிவ நவீனார்ககிரணம்

|| 44 ||

பதவுரை:—

हे देवि हेम शेषी हेम தேவி = ஹே பரதேவதையே !
 तव तव तव = உன்னுடைய वदनसौन्दर्यलहरी, परीवाह: स्रोत
 सरणिरिव வதநஸௌந்தர்யலஹர், பர்வாஹ: ஸ்ரோத: ஸரணிரிவ
 வதநஸௌந்தர்யலஹர். பர்வாஹ: ஸ்ரோத: ஸரணிரிவ =
 முகத்தின் ஸௌந்தர்ய ரஸத்தினுடைய ப்ரவாஹத்தின் பெருக்
 கின் போக்கு மார்க்கம் போலிருக்கின்றதாயும் प्रवलकवरीभारति
 मिरद्विषां वृन्दै: ப்ரவலகவரீஹாரதிரிஷாம் ப்ரபல
 கபரீபாரதிமிரத்விஷாம் ப்ருந்தை: = பவிஷ்டமான கேச பாகங்
 களாகிய இருட்டு ருபமான சத்ருக்களுடைய கூட்டங்களால்
 वन्दीकृतमिवस्थितं வாடிக்கூதலிவஸ்திதம் பந்தீக்ருதமிவஸ்திதம் = ஐயி
 லறையில் அடைக்கப்பட்டது போலிருக்கின்றதாயும் नवीनाकं
 किरणम् इव நவீநாக-கிரணம் உவ நவீநார்ககிரணம் இவ =
 பாலஸுலர்ய கிரணம்போல் பாஸிக்கின்றதாயும் இருக்கிற सिन्दूरं
 लीङ्गलरं ஸிந்தூரம் = குங்குமத்தை वहन्ती வஹந்தீ வஹந்தி =
 வஹிக்கின்றதாயுமிருக்கிற सीमन्तसरणि: ஸீமந்தஸரணி: ஸீமந்த
 ஸரணி: = மஹிடு பிளந்துகொண்டிருக்கும் மார்க்கமானது
 न: न: न: = எங்களுடைய क्षेमं க்ஷேமம் கேஷமம் = யோக
 கேஷமத்தை तनोतु தனோது தனோது = விஸ்தாரப்படுத்தட்டும்.

தாத்பர்யம்:—

உத்தம ஸ்தரீகள் தங்கள் சிரஸ்ஸில் புருவத்தினுடைய நடுவிற்கு
 நேரில் கேச பாகங்களை இரு புரத்திலும் வாரிவிட்டுக்கொண்டு, நடு சிரஸ்
 ஸில் ஒரு வழிபோல் அலங்கரித்துக்கொள்கிற வழக்கமுண்டு. இதைத்
 தான் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சீமந்தசரணி ஸீமந்தஸரணி ஸீமந்த ஸரணி
 என்றும், தமிழில் மஹிடு என்றும் சொல்கிற வழக்கமுண்டு. அதைப் பார்க்
 கும்பொழுது, தேவிவினுடைய முகத்திலுள்ள ஸௌந்தர்ய ரஸத்தின்
 ப்ரவாஹப் பெருக்கிற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் போக்கு வாய்க்காலோ என்று
 தோன்றுகிறது. சீமந்தசின்டூர் ஸீமந்தஸரணி ஸீமந்தஸிந்தூரம்
 என்று மஹிடி குங்குமத்தை அம்பாள் அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

குங்குமமோ, சிவப்பாயும் வர்துளமாயும் இருந்துவருகிறது. அதின் இரு பக்கத்திலும் விளங்குகின்ற கேச ஸமுஹங்களைப் பார்த்தாலோ, இருளைப் போல் கருப்பாக இருந்துவருகின்றது. குங்குமத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கவனித்தாலோ உதய காலத்திலுள்ள ஸூரியன்போல் ப்ரகாசித்து வருகின்றது. இருட்டுக்கு ஸூரியனிடத்தில் சத்ருபாவம் உண்டென்பது ப்ரஸித்தமானது. இருட்டுதான் ஒன்றுகூடச் சேர்ந்து வைரத்தால் பாலஸூரியனை நடுவில் சிக்கிக்கச் செய்துகொண்டு, இரண்டு பக்கங்களிலும் ஸூரியன் அங்குமிங்கும் ஓடாமல் வளைத்து, ஜயலில் அடைக்கப்பட்டதுபோல், பாலஸூரியனை பரவசப்படுத்தி வருகின்றதுகளோ என்று சொல்லக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஸீமந்தஸரணியிலுள்ள குங்குமத்தை பாலஸூரியனாகவும், இரு பார்ச்வங்களிலுள்ள கேச ஸமுஹங்களை ஸூரியனுக்கு சத்ருவான இருட்டாகவும் பாவிக்கவேண்டும். அவ்விதமான பாலஸூரியனைப்போல் பாஸித்துவருகின்ற ஸிந்தூரத்தை வஹிக்கின்ற தேவியினுடைய ஸீமந்தஸரணியே ப்ரக்ருதத்தில் த்யேயமான வஸ்துவாகும். இவ்விதம் த்யானம் செய்கிற ஸாதகர்களுடைய யோகக்ஷேமத்தை அம்பாள் தானாகவே வஹிக்கின்றாள். அடையப்படாததான வஸ்துக்களை அடைவது யோகம் என்று சொல்லப்படும். அடையப்பட்ட வஸ்துவை ரக்ஷிப்பது க்ஷேமம் என்று சொல்லப்படும். யோகம், க்ஷேமம் இரண்டையும் உபாஸகர்களுக்குக் கவலையில்லாமல் தானே வஹிக்கின்றாள். ஸீமந்தஸரணியிலுள்ள ஸிந்தூரத்தை பால ஸூரியனாக த்யானம் செய்கிற தினின்றும் ஸாதகர்களுக்கு மோக்ஷஸாதனமான ஞானமும் உதிக்குமென்று தெரிகிறது. கேச பாகங்களை இருளாக வர்ணித்ததிலிருந்தும் அனாதிகால ஸித்தமான அக்ஞானம் ப்ரபலமானதினால், உதித்த ஞானமும் அக்ஞானத்தால் ப்ரபாவத்தை அடைந்ததுபோல் அப்யாஸ காலத்தில் தோன்றிவந்தாலும், காலக்ரமேண, மேற்சொன்னபடி தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் அக்ஞானம்ஒழிந்து, க்ருதார்த்தர்களாக ஆவார்கள். ஸீமந்தஸரணியை ப்ரவாஹத்தின் போக்கு வாய்க்கால் என்று உத்ப்ரேக்ஷை செய்ததினால், உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரமும்; ஸிந்தூரத்தை ஸூரிய கிரணம் என்று சொன்னதினால் ஸம்பாவனையும்; கேச பாகத்தில் இருட்டு என்பதை ஆரோபணம் செய்ததினால், ரூபகாலங்காரமும் இந்த ச்லோகத்தால் பாஸிக்கின்றன. இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம் தேவியின் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள், தன் குடும்ப விஷயமான யோகக்ஷேமத்திற்கு யாதொரு கவலையும் அடையவேண்டாம்.

भानुमण्डलमध्यस्था ஹாநுமணுமடயஸ்தா பானுமண்டலமத்யஸ்தா என்ற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள நாமாவளியை அனுஸரித்து ஸூரியமண்டலத்தினுடைய நடுவில் பரதேவதை விளங்கிவருகிறபடியால் இவ்விதம் தேவியை த்யானம் செய்து கொண்டு இந்த ச்லோகத்தை ஆவர்த்தி செய்து உபாஸனை செய்கிறவர்கள் ராஜபோகத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்பது ஸித்தம்.

தூத்பர்யம் :—

—: 0 :—

46. தேவியினுடைய நெற்றி வர்ணனை

ललाटं लावण्यद्युतिविमलं आभाति तव यत्
द्वितीयं तन्मन्ये मकुटघटितं चन्द्रशकलम्।
विपर्यासन्यासात् उभयमपि संभूय च मिथः
सुधालेपस्यूतिः परिणमति राकाहिमकरः ॥ ४६ ॥

ஹாடம் லாவண்யத்யுதிவிமலம் சூலாதி தவ யக்
விதீயம் தந்மந்யே மகுடகடிதம் சந்த்ரசகலம்।
விபர்யாஸந்யாஸாத் உபயமபி ஸம்பூய ச மித:
ஸுதாலேபஸ்யூதி: பரிணமதி ராகாஹிமகர: ॥ 46 ॥

லலாடம் லாவண்யத்யுதிவிமலம் ஆபாதி தவ யத்
த்விதீயம் தந்மந்யே மகுடகடிதம் சந்த்ரசகலம்।
விபர்யாஸந்யாஸாத் உபயமபி ஸம்பூய ச மித:
ஸுதாலேபஸ்யூதி: பரிணமதி ராகாஹிமகர: ॥ 46 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே !
तव तव = உன்னுடைய யத் யக் யத் = யாதொரு லலாட்
ஹாடம் லலாடம் = நெற்றியானது लावण्यद्युतिविमलं லாவண்ய
த்யுதிவிமலம் லாவண்யத்யுதிவிமலம் = ஸௌந்தர்யமாகிய
சந்த்ரிகையினால், அம்ருதமாக आभाति சூலாதி ஆபாதி = நாலா
பக்கத்திலும் பாளித்து வருகிறதோ तत् தக் தத் = அதை
मकुटघटितं கசுடவடிதம் மகுடகடிதம் = கிரீடத்தில் கட்டித்
தொங்கவிடப்பட்ட द्वितीयं விதீயம் த்விதீயம் = இரண்டாவ
தான चन्द्रशकलं அஞ்ஞகலம் சந்த்ரசகலம் = சந்த்ரகலையாக
मन्ये நெத்ய மந்யே = எண்ணுகிறேன், यसात् யஸாக் யஸ்மாத்
= யாதொரு காரணத்தால் उभयमपि உபயமபி உபயமபி =
இரண்டும் विपर्यासन्यासात् விபர்யாஸந்யாஸாத் விபர்யாஸந்யா
ஸாத் = திருப்பிவைக்கப்பட்டதினால் मिथः மித: மித: = ஒன்றுக்
கொன்று संभूय ஸம்ஹூய ஸம்பூய = சேர்ந்து सुधालेपस्यूति:
ஸுதாலேபஸ்யூதி: ஸுதாலேபஸ்யூதி: = டிபிடமான அம்ருத

ரஸத்தோடு கூடின च अ स = அத்யற்புதமான राकाहिमकरः
 राकाहमिकरः ராகாஹிமகர: = பெளர்ணிமையிலுள்ள பூர்ண
 சந்த்ரனாக परिणमति வாரிணஜி பரிணமதி = பரிணமிக்கின்றதோ.

தாத்தபர்யம் :—

உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய நெற்றியானது இரண்டு பார்ச்வங்களிலும் கொஞ்சம் வளைந்ததாகக் காணப்படும். பரதேவதைக்கும் இவ்விதம் நெற்றி இருக்கிறதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா! தேவியினுடைய நெற்றியைப்பார்க்கும் பொழுது கீழ்முகமாக நோக்கியிருக்கும் சந்த்ரகலையோ என்றும் பாஸிக்கின்றது. நெற்றியிலுள்ள அளவிட முடியாததான ஸௌந்தர்யமே சந்த்ரிகையாகவும் விளங்குகிறது. நெற்றியை ஒட்டிசிரஸ் எரில் அலங்கரிக்கப்பட்ட நவரத்னமயமான கிரீடத்திலோ ஊர்த்வ முகமாக மற்றொரு சந்த்ரகலை பாஸித்து வருகின்றது. இவ்விதம் கிரீடத்தில் ஓர் சந்த்ரகலையும், ஸௌந்தர்ய நிதியான நெற்றியில் ஓர் சந்த்ரகலையுமாக இரண்டு சந்த்ரகலையை தேவி தரிக்கின்றாளோ என்று தோன்றுகிறது. கிரீடத்தில் விளங்கும் ஊர்த்வமுகமான சந்த்ரகலையை அதோ முகமாகத் திருப்பிவைத்து, அதோமுகமாக விளங்கி வரும் நெற்றியாகிய சந்த்ரகலையை, ஊர்த்வமுகமாக பாவித்து இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தால் பெளர்ணமியில் உள்ள பரிபூர்ண சந்த்ரன்போல் விளங்கிவரும். அம்ருத ரஸத்தால் நிரப்பப்பட்ட சந்த்ரமண்டலமாக அது விளங்கிவரும் என்பது உபாஸகர்களுக்கு அனுபவளித்தமானது. நெற்றியாகிய சந்த்ரகலைக்குள்ள ஸௌந்தர்யம் என்ற சந்த்ரிகைக்கு ஸமானமான சந்த்ரிகை கிரீடத்திலுள்ள இயற்கையான சந்த்ரிகைக்கு இல்லாததால்தானே, கிரீடத்திலுள்ள சந்த்ரிகையை ஊர்த்வமுகமாகவும், அம்பாளுடைய நெற்றியாகிய சந்த்ரகலையை அதோ முகமாகவும் இரண்டும் ஒன்றாகச் சேராமல் விளங்கி வருகிறதோ என்றும் தோன்றுகிறது. இரண்டும் சேர்ந்தால் பூர்ண சந்த்ரமண்டலம்தான் என்று கவி உத்ப்ரேக்ஷை செய்கிறார். இவ்விதம் தேவியினுடைய நெற்றியை அதோமுகமான சந்த்ரகலையாக த்யானம் செய்கிறவர்கள், மனதைத் தன் வசத்தில் அடக்கக்கூடிய சக்தி உள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள். चन्द्रमामनसोजातः அந்ரமாவெஜாத: சந்த்ர

மாமநஸோஜாத: என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து மனதிற்கு சந்த்ரன் அதிர்ஷ்டான தேவதையானதினால், தேவியினுடைய லலாடத்தில் சந்த்ர கலா த்ருஷ்டியைச் செய்து உபாஸிக்கின்றவர்களுக்கு ஊர்த்வமுகமாயுள்ள சந்த்ர கலை அதோமுகமாக ஆனதுபோல், ஜீவனுக்கு அடங்காத மனதும் வணங்கி, அவர்களுக்கு ஸ்வாதீனமாக ஆகிவிடும். மனதைத் தன் வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், க்ருதார்த்தர்களாக ஆவார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபணையே இல்லை. அத்துடன், இரண்டு சந்த்ரகலையும் ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்துவைத்து பூர்ண சந்த்ரனாக த்யானம் செய்கிறவர்களுடைய விஷயத்தில் என்றும் பெளர்ணமாவாஸையாகவே இருந்துவரும். அவர்கள் இச்சித்தால், அமாவாஸையிலும் பூர்ண சந்த்ரனைப் பார்க்கலாம்.

புராதனமான மஹான்களுக்குள் ரத்னகேட தீக்ஷிதர் என்ற வித்வான், வெகு காலங்களுக்குமுன் இப்பாரத பூமியை அலங்கரித்துவந்தார். அவர்

தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தை பரிபூர்ணமாக அடைந்தவர். இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியினுடைய நெற்றியாகிய சந்த்ரகலையையும், தேவியினுடைய கிரீடத்திலுள்ள சந்த்ரகலையையும் திருப்பிவைத்து பூர்ணசந்த்ராக பாவனை செய்து உபாஸித்த மஹிமையினால் தேவப்ரத்யக்ஷமாகி, அவருடைய அபீஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்ததாகத் தெரிகிறது. அந்த மஹானுபாவன், வேலூர் நகரத்தை ஆண்டுவந்த சின்ன பொம்பா என்ற அரசனுடைய ஆஸ்தானத்தில் ஸமஸ்தான வித்வானாகவும் இருந்துவந்தார். ராஜனுடன், அமாவாஸை தினத்தில், ஓர் சமயம் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, “இன்று பெளர்ணமி” என்று தவறிப் பேசிவிட்டார். ராஜன் “இன்று அமாவாஸை யல்லவா” என்று கேட்டதற்கு “பெளர்ணமிதான்” என்று மறுபடியும் உரைத்துச் சொன்னார். ராஜனுக்கு இதில் நம்பிக்கையே ஏற்படவில்லை, ‘ஸுர்யன் அஸ்தமித்த பிறகு பார்க்கலாம்’ என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் க்ரஹத்திற்கு வந்து விட்டார். க்ரஹத்தில் வந்து தேவியினிடம் “ராஜனிடம் நான் தவறிப் பேசிவிட்டேன். ராஜாபராதம் வராது என்னை நீ ரக்ஷிக்க வேண்டும்” என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு, இந்த ச்லோகத்தை த்யானம் செய்து நமஸ்கரித்தார். “பயம் வேண்டாம்” என அம்பாளுடைய உத்தரவும் ஏற்பட்டது. ராஜனும் அஸ்தமன காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சூர்யாஸ்தமனத்திற்கு முன்பே, அம்ருதத்தைப் பெருஹவிட்டுக்கொண்டு உதயமான பூர்ண சந்த்ரமண்டலமும் ராஜனால் காணப்பட்டது. ராஜன் பரமாச்சர்யத்தை அடைந்தான். அந்த வித்வானையும் பெருமானப்படுத்தி தனக்கு மேலான ப்தவியில்வைத்து ஆதரித்தான் என்று இதிஹாஸ மூலமாக இக்கதை வெளியாகிறது. இந்த ச்லோகத்தின் பெருமை இவ்வளவுதான் என்று யாராலும் குறிப்பிட முடியாது.

— : 0 : —

47. அம்பாள் புருவங்களின் வர்ணனை

भ्रुवौ मुग्धे किञ्चित् भुवनभयभङ्गव्यसनिनि

त्वदीये नेत्राभ्यां मधुकररुचिभ्यां धृतगुणम् ।

धनुर्मन्ये सव्येतरकर गृहीतं रतिपतेः

प्रकोष्ठे मुष्टौ च स्थगयति निगूढान्तरं उमे ॥ ४७ ॥

ஹுவள ஹுமெ சிஹிசு ஹவநஹயஹஜவ்யஸநிநி

ஸ்வீயே நெத்ராஹ்யாம் மதுகரரூசிஹ்யாம் துதகுணம் ।

தனுர்மந்யே சவ்யேதரகர க்ரஹீதம் ரதிபதே:

ப்ரகொஸ்தே முஸ்தௌ ச ச்தஹயதி நிமூடான்தரம் உமே ॥ 47 ॥

ப்ருவௌ புக்நே கிஞ்சித்புவநயபங்கவ்யஸநிநி

த்வதீயே நேத்ராப்யாம் மதுகரருசிப்யாம் த்ருதகுணம் |
தனுர்மந்யே ஸவ்யேதரகரக்ருஹீதம் ரதிபதே:

ப்ரகோஷ்டே முஷ்டௌ ச ஸ்தகயதி நிகூடாந்தரமுமே

॥ 47 ॥

பதவுரை :—

புவநயபங்கவ்யஸநிநி = புவநயபங்கவ்யஸநிநி = ப்ராணிகளுடைய ஆபத்தைப் போக்கடிக்கும் விஷயத்தில் கவலை உள்ளவளான **हे उमे** ஹே உமே ஹே உமே = ஹே பார்வதியே **त्वदीये** த்வதீயே = உன்னுடைய **किञ्चित्** சிண்சி கிஞ்சித் = கொஞ்சம் **युगे** யுகே புக்நே = வளைந்ததான **भ्रुवौ** ப்ருவௌ ப்ருவௌ = ப்ருவங்களை **मधुकर** மதுகர **रुचिभ्यां** ருசிப்யாம் மதுகரருசிப்யாம் = வண்டுகளுடைய காந்தியைப்போலொத்த காந்தியோடு கூடினதான **नेत्राभ्यां** நேத்ராப்யாம் நேத்ராப்யாம் = இரண்டு கண்களால் **धृतगुणम्** த்ருதகுணம் = கட்டப்பட்ட நாகையி ரோடு கூடினதாயும் **रतिपतेः** ரதிபதே: ரதிபதே: = மன்மதனுடைய **सव्येतरकरगृहीतं** ஸவ்யேதரகரக்ருஹீதம் = இடது கையில் வைத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயும் **अतः** அத: அத: = அக்காரணத்தால் **प्रकोष्ठे** ப்ரகோஷ்டே = முழங்கையிலிருந்து மணிக்கட்டுவரை கையும் **मुष्टौ च** முஷ்டௌ ச முஷ்டௌ = விரல்களுடைய ஸந்தியும் **स्थगयति सति** ஸ்தகயதி ஸதி = மறைத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது **निगूढान्तरं** நிகூடாந்தரம் = மறைந்திருக்கும் நடுபாகத்தோடு கூடியதாயும் இருக்கிற **धनुः** தரு: தரு: = வில் **इति** இதி = என்று **मन्ये** மந்யே = எண்ணுகின்றேன்.

தாத்தப்யம் :—

எப்பொழுதும் தேவியானவள் லோகத்தில் ஒருவிதமான துர்ப்பிஷ்டமும் ஏற்படக்கூடாதென்ற கவலை உள்ளவளாகவே இருந்து வருகிறாள். ஏதாவது லோகத்திற்குக் கெடுதல் வந்தாலும் அதைப் போக்கடிப்பதில் மிகவும் கவலை உள்ளவள். கவலையை அடைந்த மனிதர்களின் புருவங்கள் இரு பார்ச்சுவத்திலும் கொஞ்சம் அதோமுகமாகவே காணப்படும். அதிலும் உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு இது இயற்கையானது. ஜகன்மாதாவான பரதேவதைக்கு இவ்விதம் புருவம் விளங்கிவருகிற

தென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா! இரண்டு புருவங்களும் கீழ்முகமாக, நுணிகள் வளைந்து பாஸித்துவரும்பொழுது அதை மன்மதனுடைய வில்லாக வாணிக்கப்படுகிறது. மன்மதனுடைய வில்லிற்கு வண்டுகளின் வரிசையை நாண்கயிருகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. **धनुः शौचं यत्**

வனஷ்டம் தனு:பெளஷ்டம் என்ற ச்லோகம் மூலம் இதை அறியலாம். தேவியினுடைய இரண்டு கண்களும் வண்டுகளின் காந்தியைப்போலொத்த காந்தியோடு கூடினதாக விளங்குகின்றன. விசாலமாயும் வண்டுகளின் காந்தியைப்போலொத்த காந்தியோடு பாஸிக்கின்றதுகளாயும் உள்ள இரண்டு கண்களும், இரண்டு புருவங்களாகிய மன்மதனுடைய வில்லிற்கு, வண்டுகளின் வரிசையாகிய நாண்கயிரோ என்று தோன்றுகிறது. வில்லாளிகள் பாணத்தை ஸந்தானம் செய்யாத காலங்களில் தனது இடது கையில் வில்லை வைத்துக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். இவ்விதமே மன்மதனுக்கும் வழக்கமுண்டு. இடது கையில் தரிக்கப்பட்ட வில்லோ, மணிக்கட்டிலிருந்து முழங்கைவரை கையாலும்; விரல்களுடைய வரிசைகளாலும் மறைக்கப்பட்ட நடுபாகத்தோடு கூடினதாக இருந்துவரும். வில் வளைவானாலும் நாண்கயிரால் பூட்டப்பட்டு, இடது கையில் நடுபாகத்தில் தரிக்கப்பட்டு பிடிக்கப்பட்ட காரணத்தால் நாண்கயிரின் நடுபாகமும் வில்லினுடைய நடுபாகமும் கையால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும். அதனால் இரண்டு கண்களுக்கும் நடுவிலுள்ள முக்கினுடைய நுணியை கவனிக்கும் பொழுது, கண்களாகிய நாண்கயிரின் நடுவை அது மறைப்பதுபோலும், புருவத்தினுடைய நடுமத்ய பாகமாகிய ப்ருமத்யத்தைக் கவனிக்கும் பொழுது வில்லின் நடுபாகம் மறைந்திருப்பதுபோலும் தோன்றுகிறபடியால், மன்மதன் இடது கையில் வைத்திருக்கும் வில்லாக, அம்பாளுடைய புருவம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. அம்பாளுடைய முகத்தில் பாஸிக்கும்இரண்டு புருவங்களையும், ஒரே வில்லாக வைத்து வர்ணிக்க வேண்டும். அப்படியானால், இரண்டு பார்வங்களிலும் புருவம் வளைந்திருப்பதால், வில்லினுடைய அக்ரபாகம்போல் பாவிக்கவேண்டும். நடுபாகம், புருவத்தின் நடுபாகத்தால் மறைக்கப்பட்டது போலவும், இரண்டு கண்களும் ஒரே நாண்கயிராக இருப்பதினால், நாண்கயிரின் நடுபாகம் மறைபட்டிருப்பது போல், முக்கினால் அதுவும் மறைபட்டிருப்பதினால், மன்மதனுடைய இடதுகையில் தரிக்கப்பட்டிருக்கும் வில்தான் அம்பாளுடைய புருவம் என்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய புருவத்தை மன்மதனுடைய வில்லாக உபாஸிக்கின்ற ஸாதகர்களுக்கு காமஜயம் ஏற்படும். புருவங்களை வில்லாக நிருபணஞ் செய்கின்றபடியால், ரூபகாலங் காரம் என்று சொல்லப்படும். இரண்டு புருவங்களையும் ஒரு வில்லாக வர்ணிக்கின்ற படியால் த்விவசனமான புருவங்களுக்கும், ஏகவசனமான வில்லையும் சேர்த்து ப்ரயோகம் செய்யவேண்டும். புருவங்களை வில் என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. விசேஷணம் என்பது நான்கு வகைப்படும். (1) வ்யாவர்த்தக விசேஷணம் (2) உபரஞ்சக விசேஷணம் (3) உபலக்ஷண விசேஷணம் (4) உபாதான விசேஷணம் என்று அந்த நான்கு பிரிவுகளை அறியவும்.

வ்யாவர்த்தக விசேஷணத்திற்கு நீலமான உத்பலத்திற்கு நைல்யம் என்பதை விசேஷணமாகச் சொல்லியிருப்பதே உதாஹரணமாகும். நீலமான உத்பலம் என்பதினால், வெளுப்பு, சிகப்பு முதலிய உத்பலங்களைத் தள்ளுபடி செய்கிறது.

உபரஞ்சக விசேஷணம் என்பது இரண்டு வகைப்படும். ப்ரக்ருதத்தில், புருவங்களை வில்லாக ஆரோபிக்கின்றோம். வில்லை ஆரோப்யம் என்றும் சொல்லவேண்டும். அதில் ஆரோப்யத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற உபரஞ்சக விசேஷணத்தை ஓர் வகையாகவும், ஆரோப்யத்திற்கு விஷயத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட உபரஞ்சக விசேஷணத்தை மற்றொரு வகையாகவும், இரண்டு வகைப்படும். ஆரோப்யத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட உபரஞ்சக விசேஷணத்திற்கு **मुखचन्द्रः** ३०७० ५१८५ முகம் சத்ந்ர: என்பது உதாஹரணமாகும். முகத்தை சந்த்ரனென்று ஆரோபிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில், முகம் என்பது நடிம்ஸக லிங்கமாகும்; சந்த்ரன் புல்லிங்கமாகும். இவ்விதம் லிங்கங்கள் வேறாக இருந்தாலும் முகத்திற்கும் சந்த்ரனுக்கும் விசேஷண விசேஷ்யபாவமானது சொல்லப்படுகிறது. ஆரோப்யத்திற்கு விஷயத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட உபரஞ்சக விசேஷணத்திற்கோ **तिरस्कारयः जलदाभवन्ति** திரஸ்கரணய: ஐயுடாஹவணி திரஸ்கரணய: ஐலதாபவந்தி என்பதே உதாஹரணமாகும். அதாவது மேகங்கள் மறைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாக ஆகின்றது என்பது அதின் பொருளாகும். மறைக்கின்ற பதார்த்தமும் மேகமும் ஒரே ஸ்வபாவமுள்ள பதார்த்தமானதினால் ஆரோப்யத்திற்கு விஷயமான மேகத்தை ஸம்பந்தித்து அந்த ப்ரயோகம் ஏற்படுகிறபடியால், ஆரோப்யத்திற்கு விஷயத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற உபரஞ்சக விசேஷணத்திற்கு உதாஹரணமாகும்.

“காக்கையோடு கூடின தேவதத்த க்ருஹம்” என்பது உபலக்ஷண விசேஷணத்திற்கு உதாஹரணமாகும்.

“ரத்த ஸ்படிகம்” என்பது உபாதான விசேஷணத்திற்கு உதாஹரணமாகும்.

இந்த ஸ்தலங்களில் எந்த இரண்டு பதார்த்தங்களுக்கு விசேஷண விசேஷ்யபாவம் சொல்லுகிறோமோ, அந்த இரண்டு பதார்த்தங்களும் ஸமானமான விபக்தியோடு கூடியதாக இருக்கவேண்டுமென்பதோ, ஸமான லிங்கத்தோடு கூடியதாக இருக்கவேண்டுமென்பதோ என்ற நியமத்திற்கு வ்யபிசாரம் வருகிறபடியால் வெவ்வேறு விபக்தி உள்ள பதங்களுக்கும் வெவ்வேறு லிங்கமுள்ள பதங்களுக்கும் விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் ஏற்படலாமென்பது ஸித்தமாகிறது. ஆகையால் தேவியினுடைய இரண்டு புருவங்கள் த்வி வசனமானாலும் வில்லானது ஏக வசனமானாலும் இரண்டு புருவங்களையும் மன்மதனுடைய வில் என்று பாவித்து இரண்டுக்கும் விசேஷண விசேஷ்யபாவ ஸம்பந்தத்தை த்ருடம் செய்துகொண்டு உபாஸிப்பது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகவே ஆகும்.

— : o : —

48. தேவியினுடைய நேத்ரங்களின் வாண்னை

अहः सूते सव्यं तव नयनं अर्कात्मकतया
त्रियामां वामं ते सृजति रजनीनायकतया ।
तृतीया ते दृष्टिः॥ दरदलित हेमाम्बुजरुचिः
समाधत्ते सन्ध्यां दिवसनिशयो अन्तरचरीम् ॥ ४८ ॥

சஹ: ஸூதெ சவ்யம் தவ நயநம் அர்காத்தமகதயா
த்ரியாமாம் வாமம் தெ ஸ்ருஜதி ரஜநீநாயகதயா ।
தருதீயா தெ த்ருஷ்டி: தரதலித ஹேமா ஸ்ருஜருசி:
ஸமாபத்தே ஸந்த்யாம் திவஸநிசயோ: அந்தரசரீம் ॥ ௪௮ ॥

அஹ: ஸூதே ஸவ்யம் தவ நயநம் அர்காத்தமகதயா
த்ரியாமாம் வாமம் தே ஸ்ருஜதி ரஜநீநாயகதயா ।
த்ருதீயா தே த்ருஷ்டி: தரதலித ஹேமாம்புஜருசி:
ஸமாதத்தே ஸந்த்யாம் திவஸநிசயோ: அந்தரசரீம்
॥ 48 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति हेमाम्बुजि हेरे पकवति = ஹே பரதேவதையே
ते ते ते = உன்னுடைய सव्यं ஸவ்யம் ஸவ்யம் = வலது
பக்கத்திலுள்ள नयनं நயநம் நயநம் = நேத்ரமானது अर्कात्मकतया
अर्कात्मकतया அர்காத்தமகதயா = ஸூர்ய பகவானுடைய
ஸ்வரூபமானபடியால் अहः சஹ: அஹ: = பகலை सूते ஸூதெ
ஸூதே = உண்டுபண்ணுகிறது. ते ते ते = உன்னுடைய
वामं वामं वामं வாமம் வாமம் = இடது கண்ணானது
रजनीनायकतया ரஜநீநாயகதயா ரஜநீநாயகதயா = சந்த்ரனுடைய
ஸ்வரூபமாக இருக்கிறபடியால் त्रियामां த்ரியாமாம் த்ரியாமாம் =
ராத்ரியை सृजति ஸ்ருஜதி ஸ்ருஜதி = ஸ்ருஷ்டிக்கின்றது ते
ते ते = உன்னுடைய तृतीया தருதீயா த்ருதீயா = மூன்றாவ
தான் दृष्टिः த்ருஷ்டி: த்ருஷ்டி: = கண்ணானது दरदलितहेमाम्बुजरुचि:
தரதலிதஹேமா ஸ்ருஜருசி: தரதலிதஹேமாம்புஜருசி: = கொஞ்
சம் மலர்ந்த பொன் தாமரைப்பூவின் சோபையைப்போ

லொத்த சோபையை உடைத்தானதாகக் கொண்டு दिवसनिशयोः
 शिवस्य निशयोः शिवस्य निशयोः = இராப்பகலுடைய अन्तरचरिम्
 सन्तरचरिम् அந்தரசரீம் = நடுவில் நடக்கிற सन्ध्यां शिवस्य
 ஸந்த்யாம் = காலை, மாலை ஸந்தியை समाधत्ते शिवस्य
 ஸமாதத்தே = உண்டுபண்ணுகிறது.

தாத்பர்யம் :—

பரமேச்வரனோ, ஸ-உர்யன், சந்த்ரன், அக்னி, இம்முவர்களையும்
 நேத்ரங்களாக உடைத்தான காரணத்தால், த்ரிநேத்ரன் என்பது ப்ரஸித்
 தமானது. அந்த பரசிவ ஸ்வரூபம், சக்தி ஸ்வரூபத்தில் அடக்கினதென்
 பதும் முன்பு சொல்லப்பட்டது. இதனால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தைக்
 காட்டிலும், சிவஸ்வரூபம் வேரில்லாததினால், தேவியே த்ரிநேத்ரையாக
 விளங்குகிறாள். இதனால் அம்பாளுடைய வலது கண் ஸ-உர்யனாகவும்,
 இடது கண் சந்த்ரனாகவும் நெற்றிக்கண்ணான முன்றாவது கண் அக்னி
 யாகவும் வர்ணிக்கப்படுகிறது. பகலுக்கு நாயகன் ஸ-உர்ய பகவான்
 என்றும், இரவுக்கு நாயகன் சந்த்ரன் என்றும், இராப்பகலுடைய ஸந்தி
 களுக்கு நாயகன் அக்னி என்றும் சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமானது.
 இதனால் அம்பாளே வலது கண்ணால் பகலையும், இடது கண்ணால் ராத்ரி
 யையும், முன்றாவது கண்ணால் ப்ராதக்கால ஸந்த்யை ஸாயங்கால
 ஸந்த்யை என்ற இரண்டு ஸந்த்யா காலத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றாள்
 என்று தெரிகிறது. அம்பாளுடைய நெற்றிக்கண் அக்னிபகவான் என்
 பதற்கு அதின் சோபையே அடையாளமாகும். கொஞ்சம் மலர்ந்த
 பொன் தாமரைப் புஷ்பத்தின் சோபையைப் போலொத்த சோபை
 அக்கண்ணில் காணப்படுகிறது. பகல் இரவு என்ற காலமானது தினம்,
 பகலும், மாஸம், அயனம், ஸம்வத்ஸரம் முதலான காலத்தைக் குறிப்பிடு
 கின்றன. காலத்தையே தன் த்ருஷ்டியினால் ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடிய சக்தி
 யுள்ளவளே பராசக்தி என்று தெரிகிறது. காலத்திற்கும் மூலகாரணமான
 தேவிக்கு காலத்தால் பரிச்சேதமும் இல்லை என்பது ப்ரஸித்தமாகும்.
 காலத்தால் பரிச்சேதம் என்றால், பிறப்பும் இறப்புமேயாகும். இவ்விதமான
 பரிச்சேதம் பராசக்திக்கு இல்லை என்று ஏற்படுகிறபடியால் ஜன்ம மரண
 மற்ற தேவதை தேவி ஒருவளேதான் என்றும் தெரிகிறது. இவ்விதம்
 தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு ம்ருத்யு
 பயமும் இல்லை. அக்காரணத்தால் மாத்ருகூடிய ப்ரவேசமும் இல்லை
 என்பது ப்ரஸித்தமாகிறது. ப்ராதஸ்ஸந்தி, ஸாயம்ஸந்தி என்ற ஸந்த்யா
 காலத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் தேவதையானதினால் அதிலும் அந்த
 ஸந்த்யையை அக்னி ஸ்வரூபமான நெற்றிக் கண்ணால் ஸ்ருஷ்டிக்கின்ற
 படியால், அக்னி முகமாகச் செய்யப்படும் அக்னிஹோத்ரம் முதலான
 ஸகல ஸத்கர்மாக்களிலும் பூஜிக்கப்படும் தேவதை பராசக்திதான் என்றும்
 தெரிகிறது. அதனால்தான் பெரியோர்கள் அக்னியில் ஹோமம் செய்யுங்
 காலத்தில் ஹோமமந்த்ரத்தினுடைய முடிவில் தேவியினுடைய திருநாம
 மாகிய खाहा ஹாஹா ஸ்வாஹா என்ற நாமத்தை உச்சரித்துக்
 கொண்டு ஹோமம் செய்கிறார்கள். ஆகையால் ஸத்கர்மாக்களால் பரதேவ
 தையை ஆராதித்துவரும் பெரியோர்கள் தேவியினுடைய நேத்ரத்தை
 வர்ணிக்கும் இந்த ச்லோகத்தை சொல்லிக்கொண்டு அம்பாளை த்யானம்
 செய்தால், தான் செய்துவரும் ஸத்கர்மாக்கள் பரம்பரையாக மோகூ

ஸாதனமாயும் ஆகக்கூடும். அதாலும் ஜன்மமரணமான மஹாரோகத்திலி
ருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகலாம். ஜீவதசையில் நேத்ரரோகம்
யாதொன்றும் வராது. இவ்விதமான உபாஸகர்களுடைய குலத்திலேயே
யாரும் த்ருஷ்டிஹீனனாகப் பிறக்கமாட்டார்கள் என்ற மஹாபலன்கள்
இந்த உபாஸனத்தால் தெரியவருகிறது.

— : o : —

49. தேவியினுடைய த்ருஷ்டியின் வாண்னை

विशाला कल्याणी स्फुटरुचिः अयोध्या कुवल्यैः
कृपाधाराधारा किमपि मधुरा आभोगवतिका ।
अवन्ती दृष्टिस्ते बहुनगर विस्तारविजया
ध्रुवं तत्तन्नाम व्यवहरण योग्या विजयते ॥ ४९ ॥

விசாலா கல்யாணி ஸ்புடருசி: அயோத்யா குவலயை:

கூபாயாராயாரா கிரவிஜயாரா சூஹொமவதிகா ।

சவனீ ட்ருஷ்டிஸ்தே பஹுநகர விஸ்தாரவிஜயா

யுவம் தத்தந்நாம வ்யவஹரண யோக்யா விஜயதே ॥ ௪௯ ॥

விசாலா கல்யாணி ஸ்புடருசி: அயோத்யா குவலயை:

க்ருபாதாராதாரா கிமபி மதுரா ஆபோகவதிகா ।

அவந்தீ த்ருஷ்டிஸ்தே பஹுநகர விஸ்தாரவிஜயா

த்ருவம் தத்தந்நாம வ்யவஹரண யோக்யா விஜயதே

॥ 49 ॥

பதவுரை:—

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே
ते ते தே = உன்னுடைய दृष्टि: ட்ருஷ்டி: த்ருஷ்டி: = நேத்ர
மானது विशाला விசாலா விசாலா = விசாலமாயும் कल्याणी
कठ्याणी கல்யாணி = மங்களகரமாயும் स्फुटरुचिः ஸ்புடருசி:
ஸ்புடருசி: = நன்றாக ப்ரகாசிக்கிறதாயும் कुवल्यै: குவலயை:
குவலயை: = நீலோத்பல புஷ்பங்களால் अयोध्या அயோத்யா
अयोध्या = யுத்தம் செய்ய சாத்யப்படாததாயும் कृपाधाराधारा
கூபாயாராயாரா க்ருபாதாராதாரா = கருணையாகிய ப்ரவாஹத்

திற்கு ஆதாரமாயும் கிமபிமதுரா கிபிமதுரா = சொல்லமுடியாத அழகோடு கூடினதாயும் அமோகவநிகா குஹொ வசிகா ஆபோகவதிகா = நீலமுள்ளதாயும் அவந்தி சவந்தி அவந்தி = கருணையால் பக்தர்களை ரக்ஷிக்கிறதாயும் வஹுநர விஸ்தாரவிஜயா ஸஹ-ந-மரவிஸ்தாரவிஜயா பஹுநகரவிஸ்தாரவிஜயா = அநேக ராஜதானிகள் போல் ப்ரகாசிக்கின்றதாயும் சதி ஸதீ = இருக்கின்றபடியால் தத்தநாமவ்யவஹரணயோக்யா தத்தநாமவ்யவஹரணயோக்யா தத்தநாமவ்யவஹரணயோக்யா = அந்தந்த நகரத்தின் பெயர்களால் ஏற்பட்ட வ்யவஹார விஷயத்தில் தகுதி உள்ளதாய் விஜயதே விஜயதே விஜயதே = ஸர்வோத் க்ருஷ்டமாக விளங்குகிறது ஸ்ருவம் = நிச்சயம்.

தாத்தர்யம் :--

விசாலை, கல்யாணி, அயோத்தி, தாரை, மதுரை, போகவதி, அவந்தி, விஜயா என்ற எட்டு நகரங்கள் இந்த பூலோகத்தில் ப்ரஸித்தமானது. அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியும் எட்டு விதமாக பாளிக்கின்றபடியால், அந்தந்த நகரத்தின், பெயராலேயே அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியை பரமாசார் யாள் வர்ணிக்கின்றார்கள். உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய த்ருஷ்டியே இவ்விதம் எட்டுவிதமாக பாளிக்கும். லோகமாதாவான தேவியினுடைய த்ருஷ்டி இவ் விதம் பாளிக்கின்றதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா! விசாலா என்ற த்ருஷ்டியானது, உள்ளுக்குள் மலர்ந்த த்ருஷ்டியாகும். அதாவது, பாதிக்கண் மலர்ந்ததாயும், பாதி முடியதாயும் இருக்கும் த்ருஷ்டியே, மந்த ஹாஸத்துடன் கூடிய த்ருஷ்டி, கல்யாணி த்ருஷ்டி என்று சொல்லப் படும். ஆஸ்யத்தைக் காட்டும் த்ருஷ்டியானது தாரா த்ருஷ்டி என்று சொல்லப்படும். குறுக்குப்பார்வையான த்ருஷ்டி, மதுரா த்ருஷ்டி எனச் சொல்லப்படும். ஸ்நேஹத்தை வெளிக்காட்டும் த்ருஷ்டி போகவதி என்று சொல்லப்படும். தூக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் த்ருஷ்டி அவந்தி என்று சொல்லப்படும். வெள்ளைவிழியின் பார்ச்சுவத்தில் கருவிழியை வைத்துப்பார்க்கும் த்ருஷ்டி விஜயா என்று சொல்லப்படும். மனமதவிகா ரத்தை ப்ராணிகளுக்கு உண்டுபண்ணும் த்ருஷ்டி அயோத்தியா என்று சொல்லப்படும். இவ்விதம் எட்டுவிதமாக ப்ரதேவதையினுடைய த்ருஷ்டி வர்ணிக்கப்படுகிறது. அத்துடன் விசாலமாக இருப்பதினால் விசாலை என்றும்; ஆச்ரயித்த ஜனங்களுக்கு மங்களத்தைச் செய்வதினால் கல்யாணி என்றும்; நிலோத்பல புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் அதிக சோபையோடு கூடிக்கொண்டிருப்பதினால் அயோத்தி என்றும், கருணை நிரம்பி இருப்பதினால் தாரா என்றும்; மதுரமாக இருப்பதினால் மதுரா என்றும்; ஸர்ப்பத்தின் படம்போல் அகண்டும், நீண்டும் இருப்பதினால் போகவதி என்றும்; தீன ஜனங்களை ரக்ஷிக்கின்றபடியால் அவந்தி என்றும்; அநேக நகரங்களை உள் அடக்கிக்கொண்டு ப்ரதானமான ராஜதானி போல் ப்ரகாசிக்கிறபடியால் விஜயா என்றும்; அம்பாளுடைய த்ருஷ்டி பாளிக்கின்றபடியால் அந்தந்த பெயருள்ள நகரங்களின் மஹிமை எவை களோ, அவைகளால் தேவியினுடைய த்ருஷ்டியும் பூரணமாக நிறைந் திருக்கிறதென்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. இந்த எட்டுவிதமான த்ருஷ்டி

களை எல்லா உத்தம ஸ்த்ரீகளிடத்திலும் காணலாம். ஆனால், பரதேவதையினிடத்திலோ விசேஷமாகச் சொல்லவேண்டும். அதாவது எட்டு த்ருஷ்டிகளையும் க்ரமமாக ஸம்ஷோபணம், ஆகர்ஷணம், த்ராவணம், உன்மாதநம், வச்யம், உச்சாடனம், வித்வேஷணம், மாரணம் என்ற கர்மாக்களில் உபயோகப்படுத்தக்கூடியதாக பாஸித்து வருகின்றன.

விஜயா என்ற த்ருஷ்டியினுடைய ஸ்வரூபம் வெள்ளை முழியினுடைய பார்ச்வ பாகத்தில் கருப்புவிழி நின்று பார்க்கும் ஸமயம் என்று சொன்னோம். இந்த த்ருஷ்டிக்கு ஆகேகரம் எனப் பெயர் உண்டு. இந்த த்ருஷ்டியால் எந்த தேசத்தில், ஜகதீச்வரீ நின்றுகொண்டு சத்ருவை மரிக்கச் செய்தாளோ, அந்த தேசத்திற்குத்தான் விஜயா எனப் பெயர் ஏற்பட்டது. அவ்விதமே, எந்த தேசத்தில் நின்றுகொண்டு, அந்தர் விகாஸ ரூபமான விசாலா என்ற த்ருஷ்டியினால், ஜனஸம்ஷோபத்தைச் செய்தாளோ, அந்த தேசத்திற்கு விசாலா என்ற பெயரும்; எத்தேசத்தில் நின்றுகொண்டு மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய கல்யாணீ த்ருஷ்டியினால் ஜனங்களை ஆகர்ஷணம் செய்தாளோ அந்த தேசத்திற்கு கல்யாணீ நகரம் என்றும்; குறுக்குப் பார்வையான அயோத்யா த்ருஷ்டியினால் எந்த தேசத்தில் நின்றுகொண்டு சத்ருவை வீரட்டினாளோ, அந்த தேசத்திற்கு அயோத்யா என்றும்; எந்த தேசத்தில் நின்று கொண்டு தன்னுடைய ஆஸ்யத்தைக் காட்டும் தாரா த்ருஷ்டியினால் சத்ரு ஜனங்களை ஸ்தப்தமாகச் செய்தாளோ அந்த தேசத்திற்கு தாரா என்றும் எந்த இடத்தில் நின்றுகொண்டு அழகான த்ருஷ்டியினால் சத்ரு ஜனங்களை வச்யம் செய்தாளோ அந்த தேசத்திற்கு மதுரா என்றும் எந்த தேசத்தில் நின்று கருணாஸத்தால் பூரிதமான போகவதீ என்ற த்ருஷ்டியினால் சத்ரு ஜனங்களை உச்சாடனம் செய்தாளோ (சத்ருக்களுக்கு மேல் என்ன செய்வது என்று தோன்றாமல் செய்தாளோ) அந்த தேசத்திற்கு போகவதீ என்றும், எந்த தேசத்தில் நின்றுகொண்டு முக்தா ரூபமான அவந்தீ த்ருஷ்டியினால் சத்ரு வித்வேஷணம் செய்தாளோ, அந்த தேசத்திற்கு அவந்தீ நகரம் என்றும் அம்பாளுடைய திக்விஜயகாலத்தில் அந்தந்த தேசத்தில் அந்தந்த காரியத்தை த்ருஷ்டி மாத்ரத்தால் செய்த ஸாமர்த்யத்தால் அந்தந்த தேசத்திற்கு அந்தந்த பெயர்கள் ஏற்பட்டு அப்பெயர்கள் பொருத்தமான பெயர்கள் என்று சொல்லும்படி தேவியினுடைய த்ருஷ்டிகளும் பாஸிக் கிறபடியால் பராசக்தியினுடைய த்ருஷ்டியை எட்டு ப்ரகாரமாக வர்ணித்து இவ்விதம் தேவியினுடைய த்ருஷ்டியை உபாஸிக்கிறவர்கள் ஸம்ஷோபணம் ஆகர்ஷணம் முதலான எட்டுவிதமான க்ரியைகளில் ஸமர்த்தர்களாக ஆகி, எல்லா லோகத்திலும் ஜயத்துடன் விளங்குவார்கள் என்பது எடுத்தமாகிறது.

50. தேவியினுடைய கடாக்க வீக்கண வர்ணனை

कवीनां सन्दर्भस्तवक मकरन्दैक रसिकम्
कटाक्षव्याक्षेप भ्रमर कलभौ कर्णयुगलम् ।
अमुञ्चन्तौ दृष्ट्वा तव नवरसाखादतरलौ
असूयासंसर्गात् अलिकनयनं किञ्चिदरुणम् ॥ ५० ॥

கவிநா஁ ஸந்தர்பஸ்தக மகரந்தைக ரஸிகம்

கடாக்கவ்யாக்ஷேப ஹ்ரமரகலபௌ கர்ணயுகலம் ।

அமுஞ்சந்தௌ த்ருஷ்ட்வா தவ நவரஸாஸ்வாததரலௌ

அஸூயாஸம்ஸர்காத் அலிகநயநம் கிஞ்சிதருணம் ॥ ௫௦ ॥

கவிநாம் ஸந்தர்பஸ்தபக மகரந்தைக ரஸிகம்

கடாக்கவ்யாக்ஷேப ப்ரமரகலபௌ கர்ணயுகலம் ।

அமுஞ்சந்தௌ த்ருஷ்ட்வா தவ நவரஸாஸ்வாததரலௌ

அஸூயாஸம்ஸர்காத் அலிகநயநம் கிஞ்சிதருணம்

॥ 50 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே!
कवीनां सन्दर्भस्तवक मकरन्दैकरसिकम् கவிநா஁ ஸந்தர்பஸ்தக மகரந்தைகரஸிகம்
= வித்வான்களுடைய காவ்யரசனையாகிற புஷ்பக் கொத்தி
லுள்ள தேனை அனுபவிப்பதில் முக்கியமான ஆசை உள்ள தவ
தவ தவ = உன்னுடைய கர்ணயுகல் கணபீழமயம் கர்ணயுகலம்
= இரண்டு காதுகளையும் அமுஞ்சந்தௌ அமுஞ்சந்தௌ
= விட்டுப்பிரியாமலிருக்கிறதாயும் நவரஸாஸ்வாததரலௌ நவரஸா
ஸ்வாததரலௌ = நவரஸாஸ்வாததரலௌ = ச்ருங்காரம் முதலான
ஒன்பது விதமான ரஸங்களை உரிஞ்சிக் குடிப்பதில் ஆசையுள்ள
தாயும் இருக்கிற கटाक्षव्याक्षेप भ्रमरकलभौ கடாக்கவ்யாக்ஷேப
ஹ்ரமரகலபௌ கடாக்கவ்யாக்ஷேப ப்ரமரகலபௌ = கடைக்
கண் பார்வை என்ற வ்யாஜத்தால் குட்டி வண்டுகள் போல்

இருக்கிற இரண்டு நேத்ரங்களையும் दृष्ट्वा दृष्ट्वा த்ருஷ்ட்வா = பார்த்து अलिकनयनं அலிகநயநம் = நெற்றிக் கண்ணானது असूयासंसर्गात् அஸூயாஸம்ஸம்ஸாஸி அஸூயாஸம் ஸர்காத் = பேராசையினால் क्रिञ्चित् கிஞ்சித் கிஞ்சித் = கொஞ்சம் असूयं அசூயம் அருணம் = சிவப்பாக भवति ஹவதி பவதி = ஆகின்றது.

தாத்பர்யம் :-

பரதேவதையினுடைய இரண்டு கண்களும் விசாலமாக நீண்டு இருப்பதினால், கடைக்கண்ணால் பார்க்கும்பொழுது, இரண்டு காதுகளையும் தொட்டுக் கொண்டிருக்கின்றதுகளோ என்று தோன்றுகிறது. அப்போளோ, மஹாவித்வான்கள் தன்னுடைய தத்வத்தைப் பரிபாதனம் செய்ய நிர்மானம் செய்கிற காவ்யம் முதலான ஸ்தோத்ர ஸமுஹத்திலுள்ள ரஸத்தை எப்பொழுதும் இரண்டு காதுகளாலும் பானம் செய்துகொண்டு வருகிறார். தன் பத்தன் தன்னை ஸ்துதிக்கும் காலத்தில், அந்த ஸ்தோத்ரங்கள் புஷ்பக் கொத்துகள் போல் தோன்றுகிறபடியால், அதிலுள்ள நவரஸங்களாகிற மகரந்தத்தை கர்ணம்ருதமாக இருக்கும் காரணத்தால் விடாமல் இரண்டு காதுகளையும் கொடுத்து பக்தர்களுடைய ஸ்தோத்ரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார். இவ்விதம் தேவியினுடைய காதுவழியாகச் செல்லும் கவிஞருடைய காவ்யரசனையாகிய புஷ்பக் கொத்துகளிலுள்ள தேனை அம்பாளுடைய கடாஷு வீக்ஷணமாகிய குட்டி வண்டுகள் இரண்டு பக்கத்திலும் தானும் குடிக்க இருந்துவருகிறது. உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய கடாஷுங்களோ, காதுவரையிலும் விசாலமாக இருந்துவரும். தேவியினுடைய விஷயத்தில் இம்மஹிமையை வர்ணிக்கவும் முடியாது. கடைக்கண் இயற்கையினாலேயே கருப்பாக இருப்பதினால் கடைக்கண் பார்வையும் கருப்பாகவே தோன்றும். அது கருப்பான வண்டுகளின் குட்டிகள்போலும் தோன்றுகின்றன. வண்டு களுக்கோ ரஸங்களை ஆஸ்வாதனம் செய்வதில் ரொம்பவும் உத்ஸாஹ முண்டு. தேவியினுடைய காதுகள் மூலம் உள்செல்லும் கவிஞருடைய காவ்யரஸத்தையோ தேவியினுடைய கண்களாகிய குட்டி வண்டுகள் விடாது பானம் செய்கிறது. தேவிக்கோ, மூன்று நேத்ரங்கள் என்று முன் சொல்லப்பட்டது. அதில், இரண்டு நேத்ரங்களுக்குத்தான் தேவியின் காதில் ஸம்பந்தப்பட்டு முன் சொன்ன பாக்யம் கிடைக்கின்றது. நெற்றிக் கண்ணுக்கோ காதைத்தொட பாக்யமில்லாததினால்; மற்ற இரண்டு கண்களையும் பார்த்து அஸூயை கொண்டு கோபத்தால் சிவப்பாக ஆகிவிட்டதோ என்று தோன்றுகிறது. நெற்றிக்கண் அக்னி ஸ்வரூபமானதினால் இயற்கையிலேயே சிவப்பானது. அது சந்திர ஸூரியர்களான இரண்டு கண்களுக்குமுள்ள பாக்யம் தனக்கில்லை என்ற அஸூயையினால்தான் சிவந்திருக்கிறதென்று கவி உத்ப்ரேக்ஷிக்கின்றார். இதனால் பகவதியினுடைய நேத்ரம் காதுவரையிலும் ரச்மிகளால் விசாலமாக இருக்கிறதென்று த்வணிக்கின்றது. காதால் பானம் செய்யவேண்டிய காவ்யரஸத்தை நேத்ரங்கள் பானம் செய்கிறதென்பது அதிசயோத்தியாக ஆகும். இதனால் தேவியினுடைய நேத்ரங்கள் கர்ணந்த விஸ்தாரத்துடன் கூடியது என்றதை த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு தூரதர்சித்வம் முதலான ஸித்திகள் கைகூடிவரும் என்பது ஸித்தமாகிறது.

இந்த சீலாகத்தை த்யானம் செய்யவும்

कर्णान्तव्याप्तनयनां स्फुरदिन्दीवरप्रभास ।

चन्द्रालंकृतधमिल्लं भवपत्नीं नमाम्यहम् ॥

கண்ணாளுவதாபநயநாம் ஸ்ரீமந்நிர்வாணே நம: ||

அருளாய்குதயம்இயூம் ஹவவதீம் நஜாஜஹழ ||

கர்ணாந்தவ்யாப்தநயனாம் ஸ்புரதிந்தீவரப்ரபாம் ।

சந்த்ராலம்க்ருததம்யில்லாம் பவபத்நீம் நமாம்யஹம் ||

— : 0 : —

51. அம்பாளுடைய திருஷ்டியின் மஹிமை

शिवे शृङ्गारार्द्रा तदितरजने कुत्सनपरा

सरोषा गङ्गायां निरिशनयने विस्मयवती ।

हराहिभ्यो भीता सरसिरुह सौभाग्यजननी

सखीषु स्मेरा ते मयि जननि दृष्टिः सकरुणा ॥ ५१ ॥

ஸ்ரீவை ஸ்ரீஜாநாடி -3ா தழிதரஜநெ கருதுநவரா .

ஸொராஷா மஜாயாம் திரிபதயநெ விஷயவத் ।

ஹராஹிஷ்யா ஹீதா ஸரஸிராஹ ஸௌஹாழ்ஜநநீ

வெண்ணிலா வெண்பூரா தெய்வம் ஐந்தாம் திருவிடையுள் வகருணா || ௩௧ ||

சிவே ச்ருங்காரார்த்ரா ததிதரஜநே குத்ஸனபரா

ஸரோஷா கங்காயாம் கிரிசநயநே விஸ்மயவதீ ।

ஹராஹிப்யோ பீதா ஸரஸிருஹ ஸௌபாக்யஜநீ

ஸகீஷு ஸ்மேரா தே மயி ஜநநீ த்ருஷ்டி: ஸகருணா

11 51 11

பதவுரை : -

हे जननि ह्येव जन्मि ह्येव जन्मि = हेम தேவியே! ते ते ते
= உன்னுடைய **हृदि**: **शुद्धि**: த்ருஷ்டி: = த்ருஷ்டியானது **शिवे**
सिधे சிவே = ஸதாசிவனிடத்தில் **शुद्धाराद्** **शुद्धाराद्** = ச்ருங்
காரார்த்ரா = ச்ருங்கார ரஸத்தால் **नैककपपटतायुम्**
तदितरज्जने ததிதரஜநே = பரமேச்வரனுக்கு வேருன

ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய விஷயத்தில் **கூசனபரா** கூசுதவரா
 குத்ஸனபரா = பீபத்ஸரஸத்தோடு கூடினதாயும் (அதாவது
 பீபத்ஸரஸத்தால் ஏற்படும் ஜுகுப்ஸையோடு கூடினதாயும்)
மஜாயா மஜாயா கங்காயாம் = ஸபத்னியான கங்காதேவியினிடம்
சரோஷா ஸரோஷா ஸரோஷா = கோபத்தோடு கூடினதாயும்
மிரிசனயநே மிச்சநயநே கிரிசநயநே = பரமேச்வரனுடைய
 நெற்றிக்கண்ணில் **விசயவதி** விஷயவதி விஸ்மயவதி = அப்புத்
 ரஸத்தோடு கூடினதாயும் **ஹாஹி**: ஹாஹிஹி: ஹாஹிப்ய:
 = பரமேச்வரனுக்கு அலங்காரமாயுள்ள பாம்புகளிடமிருந்து
மீதா மீதா பீதா = பயரஸத்தோடு கூடினதாயும் **அத:** அத:
 அத: = அக்காரணத்தால் **சரசிர்ஹ சௌமயஜனனி** ஸரஸிர்ஹ
 ஸௌமயஜனனி ஸரஸிர்ஹ ஸௌமயஜனனி = தாமரஸ பூவுப்
 தினுடைய சிவப்புக்கு காரணமாயும் (அதுபோல் சிவந்ததாயும்)
 வீரரஸத்தோடு கூடினதாயும் **சகிஷு** ஸகிஷு ஸகிஷு =
 ஸகிகளிடம் **ஸேரா** ஸேரா ஸ்மேரா = ஹாஸ்யரஸத்தோடு
 கூடினதாயும் **மயி** மயி மயி = என்னிடத்தில் **சகருணா** ஸகருணா
 ஸகருணா = கருணாரஸத்தோடு கூடினதாயும் **भवति** ஹவதி
 பவதி = விளங்குகிறது.

தாத்தபர்யம் :—

ச்ருங்காரம், பீபத்ஸம், ரௌத்ரம், அப்புதம், பயானகம், வீரம், ஹாஸ்யம், கருணை என்ற எட்டுவிதமான ரஸங்களும் தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில் நிறைந்திருப்பதாக இந்த ச்லோகத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

नशात् मे निरे रसं नशान् नो रसो

நசாந்தம் மேநிரே ரஸம்

என்ற வாக்யத்தால் சிலர் சாந்திரஸத்தை ரஸமாக ஒப்புக்கொள்ளாத காரணத்தைக்கொண்டு, இதை அனுஸரித்து பகவத்பாதாளம் ப்ராக்ருதத்தில் எட்டுவிதமான ரஸங்களை அவலம்பித்து தேவியினுடைய த்ருஷ்டியை வர்ணிக்கிறார்கள். தேவியினுடைய த்ருஷ்டியோ காமேச்வரனோ பார்க்கும்பொழுது ச்ருங்கார ரஸத்தால் நிரம்பினதாக இருந்து வருகிறது. அதாவது, மன்மதனை எரித்த காமேச்வரனுக்கும் காமவி காரத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியதாக விளங்குகிறது. சிவனுக்கு வேறான புருஷர்களை கவனிக்கும்பொழுதோ பீபத்ஸ ரஸத்துடன் கூடினதாக இருந்து வருகிறது; அதாவது லஜ்ஜையுள்ளதாக இருந்துவருகிறது. பதிவரதா ஸ்த்ரீகளுக்கு இது இயற்கையானதே. பரமேச்வரன் கங்காதேவியை சிரஸ்ஸில் தரித்துவருகிற காரணத்தால் கங்காதேவியானவள் பராசக்திக்கு ஸபத்னியாக ஆகிறாள். அக்காரணத்தால் கங்காதேவியை கவனிக்கும்பொழுது ரௌத்ர ரஸத்தோடு கூடினதாக அம்பாளுடைய த்ருஷ்டி விளங்குகிறது; அதாவது அளவிட முடியாத கோபத்தை தான்

பொருது தேவனுடைய திருஷ்டியை அடிப்படையில்
गिरिशनयने श्रीशिवदेव கிரிசநயனே என்ற இடத்தில் गिरिशा
चरिते श्रीशिवदेव கிரிசசரிதே என்ற பாடாந்தரம் காணப்
படுகிறது. அந்த பாடத்தை அனுஸரித்து பரமேஸ்வரன் செய்த
த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் என்ற சரித்திரம் இங்கு த்வனிக்கின்றது. இது
வும் மிகுந்த ஆச்சர்யத்தை ப்ராணிகளுக்கு கொடுக்கக்கூடியதே.
பரமேஸ்வரன் த்ரிபுராஸுரனை ஸம்ஹாரஞ் செய்யுங்காலத்தில் பூமி
ரதமாகவும், சந்திரன், ஸூரியன் இவ்விருவர்களும் ரதத்தின் சக்ரங்களாக
வும், மஹாமேரு பர்வதம் வில்லாகவும் ஆதிசேஷபகவான் நான்கயிரா
கவும், ரதத்தின் சக்ரமாகிய ஸூரியமண்டலத்திற்குள் பாஸிகுகும் மஹா
விஷ்ணுவே பாணமாகவும், விஷ்ணுவினுடைய நாபி கமலத்தினின்றும்
உண்டான ப்ரும்மாவே ஸாரதியாகவும், ப்ரும்மாவினுடைய நான்கு முகங்
களிலிருந்தும் உண்டான நான்கு வேதங்களும் குதிரைகளாகவும்,
வேதங்களாகிற குதிரைகளின் கிரஸ்ஸுக்களாகிய உபநிஷத்துகளில்
பரமேஸ்வரன் உட்கார்ந்துகொண்டு யுத்தம் செய்ததாகவும், ஸ்காந்தம்
முதலிய மஹா புராணங்களில் த்ரிபுரஸம்ஹார சரித்தரத்தைப்பற்றி மிகவும்
ஆச்சர்யமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதை

देवः चित्रपरिच्छदः सभगवान् कुर्यात्सदामङ्गलम् ॥

செவ: வித்ருவரி_{ஹி}அ_{ஹி}உ_{ஹி}: ஸஹமவாந காயகோத_{ஹி}த_{ஹி}ர_{ஹி} ஜஜ-௭-9 ॥

மெளர்வீ மூர்த்திரத: சராஸநசிர: ஸஞ்சாரி சக்ரத்வயம்
 சக்ராந்தர் நிஹிதச்சர: ததுதரே ஸுத: ததாஸ்யே ஹயா:
 தேஷாமேவசிர: பதேஷு வஸதி: ஸ்வஸ்யேதி யஸ்யச்ருதம்
 தேவ: சித்ரபரிச்சத: ஸபகவாந் குர்யாத்ஸுதாமங்களம் ||

என்ற ச்லோகத்தால் ஸ்காந்தமஹாபுராணத்தில் த்ரிபுராஸுர ஸம்ஹார சரித்ர வர்ணனை மேற்கண்டபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சரித்ரத்தை அம்பாள் கவனிக்கும்பொழுது, அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியில் அப்புத ரஸமானது நடனம் செய்கிறது. இவ்விதமே. பரமசிவன் தனது கழுத்தில் ஆபரணம்போல் அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸர்ப்பராஜாக் களைப் பார்க்கும்பொழுது தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில் பயரஸம் ஸம்பூர்ணமாக விளங்கிவருகிறது. அவ்விதமே ஸர்ப்பத்தைப் பார்க்கும் பொழுது த்ருஷ்டியில் பயரஸம் பாவிப்பதுபோல், வீர ரஸமும் விளங்குகிறது. அதை செந்தாமரை புஷ்பத்தின் ஸௌபாக்யத்திற்கு—சிவப்பு வர்ணத்திற்கு—காரணமாக அம்பாளுடைய த்ருஷ்டி விளங்கிவருகிறது என்ற பொருளைப் ப்ரகாசப்படுத்தும் **सरसिंहसौभाग्य जननी** ஸரஸி ருஹஸௌபாக்ய ஜநநீ என்ற பதத் தால் பரமாசார்யாள் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்கள். ஸர்ப்பங்களைப் பார்க்கும் ஸமயங்களில் அம்பாளுடைய கண்கள் சிவப்பாக பாஸிக்கிறது என்பது வீரரஸத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கின்றது. தன் தோழிகளைப் பார்க்கும்பொழுது மந்தஹாஸம் செய்துகொண்டு பார்ப்பதினால் ஹாஸ்யரஸம் வெளியாகி றது. தேவிக்கு கைங்கர்யம் செய்யும் பக்தகோடிகளைக் கவனிக்கும் பொழுது அம்பாளுடைய கருணாஸம் பூர்ணமாக பாஸித்து வருகின்றது. இவ்விதமாக பரம்பிகையினுடைய த்ருஷ்டியானது ச்ருங் காரம் முதலான எட்டுவிதமான ரஸங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வருவதை த்யானம் செய்துவரும் உபாஸகர்களை, உபாஸனையின் பரிபாக காலத்தில் தேவி கருணாஸத்தால் பூரிதமான த்ருஷ்டியினால் கடாക്ഷிக்கக் கூடுமான தினால், அதிலிருந்தும் உபாஸகர்கள் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யங்களை யும் அடைவார்கள். **मैत्रेयस्व चक्षुषा** மெத்ரேய ஸக்ஷஸ்வ என்ற ந்யாயப் படி மித்ர பாவத்தோடு மஹான்களுடைய கருணா த்ருஷ்டி ப்ரஜைகளிடம் விழ வேண்டுமானால், ப்ரஜைகள் எவ்வளவோ புண்ய கர்மாக்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். அதிலும் அப்பெரியோர்களுக்கும் பூஜ்யையான லோகமாதாவான பராசத்தியினுடைய கருணா த்ருஷ்டியினால் மனிதன் பரிசுத்தனாகவேண்டுமானால் எவ்வளவு பாக்யத்தைச் செய்திருக்கவேண்டும்! ஆகையால் கருணை நிரம்பிய தேவியினுடைய கடாക്ഷவீக்ஷணம் தன்னிடத்தில் ஏற்படுவதற்கு இந்த ச்லோகமே முக்யமான உபாயமாகும்.

52. அம்பாளுடைய நேத்ர வர்ணனை

गते कर्णाभ्यर्णं गरुत इव पक्ष्माणि दधती
पुरां भेत्तुः चित्तप्रशमरस विद्रावणफले ।

इमे नेत्रे गोत्राधरपति कुलोत्तंसकलिके
तव आकर्णाकृष्ट स्मरसर विलासं कलयतः ॥ ५२ ॥

மதெ கண்காணியை-ஃ மருத இவ வக்ஷமாணி டயதீ
புராம் ஹெது: சித்தப்ரசமரஸ வித்ராவணஹலே ।
இமே நெத்ரே மொத்ராதரபதி குலோத்தம்ஸகலிகே
தவ சூகண்காக்ருஷ்டஸ்மரசர விலாஸம் கலயத: ॥ ௫௨ ॥

கதே கர்ணப்பர்ணம் கருத இவ பக்ஷமாணி தததீ
புராம் பேத்து: சித்தப்ரசமரஸ வித்ராவணபலே ।
இமே நேத்ரே கோத்ராதரபதி குலோத்தம் ஸகலிகே
தவ ஆகர்ணக்ருஷ்டஸ்மரசர விலாஸம் கலயத: ॥ 52 ॥

பதவுரை :—

हे गोत्राधरपति कुलोत्तंसकलिके ஹே மொத்ராதரபதி குலோத்தம்ஸகலிகே =
ஹிமவானுடைய வம்சத்தை பரிமளிக்கச் செய்யும் ஹே
பரதேவதையே ! तव त्व तव = உன்னுடைய इमे உமே இமே
= இந்த नेत्रे நெத்ரே நேத்ரே = இரண்டு நேத்ரங்கள் कर्णाभ्यर्णं
கண்காணியை-ஃ கர்ணப்பர்ணம் = காதுகளுடைய ஸமீபத்தை
गते மதெ கதே = அடைகின்றதுகள் गरुत इव मरुत इव கருத
இவ = பாணங்களுக்கு இரு பக்கத்திலும் கட்டப்பட்ட இறக்கை
களைப்போல் पक्ष्माणि வக்ஷமாணி பக்ஷமாணி = மயிர்களையும்
दधती டயதீ தததீ = தரிக்கின்றதுகள் पुरां भेत्तुः புராம் ஹெது:
புராம் பேத்து: = தீர்புரஸம்ஹாரம் செய்த பரமேச்வரனுடைய
चित्तप्रशमरस विद्रावणफले சித்தப்ரசமரஸ வித்ராவணஹலே சித்த
ப்ரசமரஸ வித்ராவணபலே = மனதிலுள்ள சாந்திரஸத்தைப்
போக்கடிப்பதையே . प्रयोजनमाक . உடைத்தானதுகள்

(பரமசிவனுடைய மனதிலுள்ள சாந்திரஸத்தைப் போக்க டித்து, ச்ருங்கார ரஸத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதுகள்) **आकर्णाक्षरशरविलासं** சூகண-சாக்ரஷ்ஷரஸாநிநாஸம் ஆகர்ண க்ருஷ்டஸ்மரசரவிலாஸம் = காதுவரை இழுக்கப்பட்ட மன்மத னுடைய பாணத்தின் ஸௌபாக்யத்தை **कलयतः** கலயத: கலயத: = செய்கின்றதுகள்.

தாத்பர்யம்:—

தேவியினுடைய இரண்டு கண்களும் மன்மதனுடைய பாணம்போல் இருந்துவருகின்றன. பாணங்களுக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் இறக்கை கட்டுகின்ற வழக்கமுண்டு. அதுபோல் அம்பாளுடைய கண்களின் குவனையிலுள்ள மயிர்கள் நேத்ரமாகிய பாணத்திற்கு இரண்டு பக்கத்திலும் கட்டப்பட்ட இறக்கைகளே என்று தோன்றுகிறது. யுத்த வீரர்கள் வில்லில் நாண்கயிரைக் கட்டி, காதுவரையிலும் பாணத்தை இழுத்துவிடு வார்கள். அதுபோல் அம்பாளுடைய நேத்ரமாகிய பாணங்களும் இரண்டு பக்கத்திலும் காதுவரை விசாலமாக நீண்டு இருக்கிறது. இதைப் பார்க்க, மன்மதனுடைய பாணமோ என்று ஊஹிக்கக்கூடியதாகவே இருக்கிறது. த்ரிபுராஸுரனை ஸம்ஹாரம் செய்த பரமேச்வரனுடைய மனதில் சாந்திரஸம் எப்பொழுதும் நிரம்பியிருப்பது வழக்கம். கார் ஹஸ்த்ய ஸுகத்தினின்றும் விரக்தியடைந்து ஸ்வரூபானந்த அனுபவமே சாந்திரஸமாகும். இவ்விதமான பரமேச்வரனுடைய மனதிலிருக்கும் சாந்திரஸமும் தேவியினுடைய த்ருஷ்டி பட்ட மாத்ரத்தில் தான் விலகிக் கொண்டு, பரமேச்வரனுடைய மனதில் ச்ருங்கார ரஸத்தைக் குடியிருக்கச் செய்கிறது. மன்மதனுடைய பாணத்தால் அடிபட்ட ஜிதேந்த்ரியர் களும், சாந்திரஸ ஆஸ்வாதத்தை விட்டு விட்டு, ச்ருங்கார ரஸத்தில் முழுகுவார்கள் என்பதற்கு, விச்வாமித்ரர், பராசரர் முதலானவர்களே உதாஹரணமாக ஆவார்கள். அதுபோல் ப்ரக்ருதத்தில் பரமேச்வரனும், தேவியினுடைய த்ருஷ்டிபட்டமாத்ரத்தில், ச்ருங்கார ரஸத்தில் முழுகினர். இதனாலும் காதுவரை இழுக்கப்பட்ட மன்மதனுடைய பாணத்தின் ஸௌபாக்யத்தை தேவியினுடைய நேத்ரம் உண்டுபண்ணுகிறதினால், தேவியினுடைய நேத்ரங்கள் மன்மதனுடைய பாணந்தான் என்று தீர்மானிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. புஷ்பத்தை பாணமாக உடைத் தானவன் மன்மதன். தேவியோ, பர்வதராஜனான ஹிமவானுடைய வம்சத்திற்கு உச்சியில் சூட்டிக்கொள்ளக்கூடிய நல்ல வாஸனையுள்ள புஷ்பமொட்டு மாதிரி விளங்கி வருகிறார்; அதிலும் தேவியினுடைய நேத்ரம் நீலோத்பல புஷ்பத்தின் ஸௌபாக்யத்தையும் ஜயித்தது என்று முன்பு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமிருக்கும்பொழுது மன்மத னுடைய புஷ்பமல்லவா; தேவியினுடைய நேத்ரங்கள் எவ்விதம் புஷ்ப மாகும் என்ற சங்கைக்கே இடமில்லை. இவ்விதம் தேவியினுடைய த்ருஷ்டி விசேஷத்தால் மன்மதனுடைய பாணத்தை பாவனை செய்து தேவியை உபாஸிப்பவர்களுக்கு காமஜயம் ஏற்படும்.

यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामायेऽस्य हृदि श्रिताः
अथ मृत्योर् अमृतो भवति अत्र ब्रह्म समश्नुते ।

யதாஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமாயேஸ்ய ஹ்ருதிச்ரிதா:
 சுயஜதெத்யோ சுஜதொஹவதி சுசுபுஸ்ய ஜஸ்யபுடதே ।

யதாஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமாயேஸ்ய ஹ்ருதிச்ரிதா:
 அதமர்த்யோ அம்ருதோபவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதே ।

என்ற சாஸ்த்ர மூலம், மனதிலுள்ள காமம் துலைந்தால், இந்த ஜீவதசையிலேயே ப்ரம்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டு முக்தர்களாக ஆகிறார்கள் என்பது தெரிகிறபடியால், ப்ரக்ருதத்தில் தேவியினுடைய த்ருஷ்டிக்கும் மனமதனுடைய பாணத்திற்கும் அபேதத்தை அத்யவஸாயம் செய்துகொண்டு பரம்பிகையினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிற புண்ய ஜனங்கள், மோக்ஷத்திற்கு விரோதியான கர்மபாணத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாகி ப்ரம்மஸுகத்தையும் அனுபவிக்கக்கூடிய பாக்யவான்களாக ஆவார்கள்.

— : 0 : —

53. அம்பாளுடைய நேத்ர ஸௌபாக்ய
 வர்ணனை

विभक्तत्रैवर्ण्यं व्यतिकरित लीलाञ्जनतया
 विभाति त्वन्नेत्रत्रितयमिदं ईशानदयिते ।

पुनः स्रष्टं देवान् द्रुहिणहरिरुद्रान् उपरतान्

रजः सत्त्वं विभ्रत्तम इति गुणानां त्रयमिव ॥ ५३ ॥

விஹக்தத்ரௌவ்ண்யம் வ்யதிகரித லீலாஞ்ஜநதயா
 விபாதி த்வந்நேத்ரத்ரிதயமிதம் ஈசானதயிதே ।

புன: ஸ்ரஷ்டம் டேவாந் த்ருஹிணஹரிருத்ராந் உபரதாந்
 ரஜ: ஸக்த்வம் விப்ரத்தம இதி குணாநாம் த்ரயமிவ ॥ ௫௩ ॥

விபக்தத்ரௌவர்ண்யம் வ்யதிகரித லீலாஞ்ஜநதயா
 விபாதி த்வந்நேத்ரத்ரிதயமிதம் ஈசானதயிதே ।

புந: ஸ்ரஷ்டம் தேவாந் த்ருஹிணஹரிருத்ராந் உபரதாந்
 ரஜ: ஸத்வம் பிப்ரத்தம இதி குணாநாம் த்ரயமிவ ॥ 53 ॥

பதவுரை :—

ஹே ஈசானதயிதே ஹே ஈசானதயிதே ஹே ஈசானதயிதே =
 பரமேச்வரனுடைய ப்ரியபத்னியான ஹே பரதேவதையே!
 'व्यतिकरित लीलाञ्जनतया' வ்யதிகரிதலீலாஞ்ஜநதயா வ்யதிகரிதலீலாஞ்ஜ

நதயா = விளையாட்டுக்காக தரிக்கப்பட்ட மையோடு கூடிக்
கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் **विभक्तवैषयं** விவக்தவெய்யம் = ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படாமல்
விளங்குகின்ற ^{வெவ்வேறு} சிவப்பு, கருப்பு என்ற மூன்று வர்ணங்களை
உடைத்தான **इदं** உதம் = இந்த **त्वन्नेववितयं** த்வன்னெவதயம் = த்வந்நேத்ரந்ரிதயம் = உன்னுடைய மூன்று கண்களும்
उपरतान् உபரதாந் உபரதாந் = ப்ரளய காலத்தில் உன்னிடத்
தில் லீனமாக ஆன **द्रुहिणहरिरुद्रान्** த்ருஹிணஹரிருத்ராந் = ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற
देवान् டேவாந் தேவாந் = தேவர்களை **पुनः** புந: புந: = மறுபடி
யும் **स्रष्टुः** ஸ்ரஷ்டு: ஸ்ரஷ்டும் = ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு **रजः** ரஜ: ரஜ:
= ரஜோகுணம் **सत्त्वं** ஸக்ஷம் ஸத்வம் = ஸத்வகுணம் **तमः** தம:
தம: = தமோகுணம் **इति** இதி = என்ற **गुणानां** குணாநாந் = குணநாமம் த்ரயம் = மூன்று குணங்களையும் **विभक्ति**
விவக்திவ பிப்ரதிவ = பரிக்கின்றதுபோல் **विभाति** விவாதி விபாதி
= விளங்குகின்றது.

தாத்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தாலும் அம்பாளுடைய கண்களே வர்ணிக்கப்படு
கிறது. தேவிக்கு மூன்று நேத்ரங்கள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது.
உத்தம ஸ்த்ரீ புருஷர்களுடைய நேத்ரங்களில் ஸஞ்சுமமான சிவப்பு
ரேகை காணப்படும். பரதேவதையான தேவியினுடைய நேத்ரத்தில்,
சிவப்பு ரேகை இருக்கிறதென்பதற்கு ஆக்ஷேபணையே யில்லை. நேத்ரத்
தின் குவளங்கள் வெளுப்பென்பது ப்ரஸரித்தமானது. லீலார்த்தமாக
தேவி கண்களில் மையை அலங்காரமாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.
இது உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்குள்ள அலங்காரமாகும். இதனால் தேவியினு
டைய நேத்ரங்கள் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படாத கருப்பு, வெளுப்பு
சிவப்பு இம்மூன்றுவர்ணங்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கின்றது. கருப்பு வர்
ணத்தைக் கவனித்தால், தமோகுணமோ என்றும்; வெளுப்பு வர்ணத்தைக்
கவனித்தால், ஸத்வகுணமோ என்றும்; சிவப்பு வர்ணத்தைக் கவனித்தால்
ரஜோகுணமோ என்றும் தோன்றுகிறது. ரஜோகுணத்தை உபாதியாக
உடைத்தான தேவதையை ப்ரம்மா என்றும், ஸத்வகுணத்தை உபாதி
யாக உடைத்தான தேவதையை விஷ்ணு என்றும், தமோகுணத்தை
உபாதியாக உடைத்தான தேவதையை ருத்ரனுமாக, ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி,
ஸம்ஹார கர்த்தாக்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். மஹாப்ரளய காலத்
தில் லோகமே தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் லீனமாகப் போனதினால்,
ஷ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிற ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன்
முதலான தேவர்களுக்கும் உத்தியோகமில்லாமலாகி, அவர்களும் தேவியி
னுடைய ஸ்வரூபத்திலேயே லயித்து விடுகிறார்கள். மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டி
காலம் வரும்பொழுது ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலான தேவதைகளை

அம்பாள் தன் த்ருஷ்டி மாத்ரத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கிருள் என்பது சாஸ்த்ர
மர்யாதையாகும்.

सकलभुवनमेतत् स्रष्टुकामायदात्वम्

सृजसिजननिदेवान् विष्णुरुद्राऽऽमुख्यान् ।

स्थितिलयजननं तैः कार्यस्यैकरूपा

नखलुतव कथंचित् देवि संसारलेशः ॥

ஸகலபுவனமேதத் ஸ்ரஷ்டுகாமாயதாத்வம்

ஸ்ரஜஸிஜநநிதேவாந் விஷ்ணுரூட்ராஹ்முக்யாந் ।

ஸ்திதிலயஜநநம் தை: காரயஸ்யேகரூபா

நகலுதவ கதம்சித் தேவி ஸம்ஸாரலேச: ॥

ஸகலபுவனமேதத் ஸ்ரஷ்டுகாமாயதாத்வம்

ஸ்ருஜஸிஜநநிதேவாந் விஷ்ணுருத்ராஹ்முக்யாந் ।

ஸ்திதிலயஜநநம் தை: காரயஸ்யேகரூபா

நகலுதவ கதம்சித் தேவி ஸம்ஸாரலேச: ॥

என்று தேவீ பாகவதத்தில், ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்க அம்பாளுக்கு இச்சை எப்பொழுது ஏற்படுகிறதோ, அப்பொழுது த்ரிமூர்த்திகளை அம்பாள் ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவும், அவர்களைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதிகளை அம்பாள் ஆக்ஞாபிக்கிறவளாயும், அதனால் தேவியி னிடம் ஸம்ஸார லேசமே ஓட்டாமல், கூடஸ்தையாகவும், ஸச்சிதானந்த ரூபினியாகவும் அம்பாள் பாணித்துவருகிருள் என்று வேதங்களே அம்பா டைய மஹிமையை ஸ்தோத்ரம் செய்வதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் ச்லோகத்தின் தாத்பர்யமே. இந்த ஸௌந்தர்யலஹரியிலுள்ள ச்லோகத்தில் அடங்கியது அம்பாளுடைய நேத்ரங்களில் உள்ள வர்ணங் களைக் கவனிக்கும்பொழுது ரஜோகுணம், ஸத்வகுணம், தமோகுணம் என்ற மூன்று குணங்களைக் க்ரமமாக உபாதியாக உடைத்தான், ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரும்மாவையும், ஸ்திதி கர்த்தாவான விஷ்ணுவையும், ஸம்ஹார கர்த்தாவான ருத்ரனையும், ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிப்பதற் குத்தான் ரஜோ குணம், ஸத்வ குணம், தமோகுணம் என்ற மூன்று குணங்களை அம்பாள் நேத்ரங்களில் தரிக்கின்றனோ என்று தோன்று கிறது. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்தான் அம்பாள் நேத்ரத்தில் மை இட்டுக் கொள்வாள் என்றும் த்வனி ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய நேத்ர மஹிமையை அறிந்து தேவியினுடைய ஸ்வரூப த்யானம் செய் கிற ஸாதகர்கள், அஞ்ஜன பாயோகத்தால், ஸகல லோகங்களையும் தன் வசம் செய்துகொண்டு, தன் இச்சா மாத்ரத்தால் தனக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவோ, ரக்ஷிக்கவோ, தனக்குத் தேவையில்லாத காலத்தில் அழிக்கவோ, சக்தி உள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள்.

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ह्योममात्र-लौकिक-विज्ञानाच्च

போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச

என்ற சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்த்ர ந்யாயத்தால் தன்னுடைய உபபோகாதி களில், ஈச்வரதுல்யாளாக அந்த உபாஸகர்கள் ஆகிறார்கள் என்பதும் இதனால் தெரியவருகிறது.

54. தேவியின் கண்களுடைய மணிமையின் வர்ணனை

पवित्रीकर्तुं नः पशुपतिपराधीनहृदये

दयामित्रैर्नैत्रैः अरुणधवलश्यामरुचिभिः ।

नदः शोणो गङ्गा तपन तनयेतिध्रुवमसुं

त्रयाणां तीर्थानां उपनयसि संभेदमनघम् ॥ ५४ ॥

வனிதீ கததேஃ ந: வஸுவதிவராயீதஹுதயே

தயாமித்ரெநெநெத்ர: சுருணயவநுரூதாஸுவிவி: ।

நத: சொணா மஜ்ஜா தபந தநயேதி ஧்ருவமஸு

த்யாணா தீர்த்தாநா உபநயஸி ஸம்பேதமநக ॥ ௫௪ ॥

பவித்ரீகர்தும் ந: பசுபதிபராதீநஹ்ருதயே

தயாமித்ரேநேத்ரே: அருணதவலச்யாமருசிபி: ।

நத: சோணோ கங்கா தபந தநயேதி த்ருவமமும்

த்ரயாணம் தீர்த்தாணம் உபநயஸி ஸம்பேதமநக

பதவுரை :

हे पशुपतिपराधीनहृदये हे वसुवतिवरायैतहृदये

பசுபதி பராதீநஹ்ருதயே = பரமேச்வரனுக்கு அடிமையான
மனதோடு கூடின பதிவ்ரதா சிரோன்மணியான ஹே
பரதேவதையே **दयामित्रैः** தயாமித்ரே: = மைத்ர
மான கருணம்ருதத்தால் நிறைந்ததாயும் **प्रयेकं** வ்ருதேகம்
ப்ரத்யேகம் = ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமில்லாமல் **अरुणधवल**
श्यामरुचिभिः சுருணயவநுரூதாஸுவிவி: அருணதவலச்யாம
ருசிபி: = சிவப்பு வெளுப்பு, கருப்பு என்ற வர்ணங்களுடன்
கூடின முன்றுவிதமான ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதா
யும் இருக்கிற **नैत्रैः** நெநெத்ர: நேத்ரே: = கண்களால் **शोणः**
नदः சொண: நத: சோண: நத: = சிவப்பு வர்ணமாயும் மேற்கு
திக்கை நோக்கிப் போகிறதாயுமுள்ள, புருஷரூபமான புண்ய
நதியான சோணபத்ரா என்ன **गङ्गा** மஜ்ஜா கங்கா = வெளுப்பு
வர்ணமாயும் கிழக்கு திக்கை நோக்கிப் போகிற பாகீரதி என்ன

तपनतनया தவந்தநயா தபந்தநயா = ஸுரீர்யனுடைய பெண்ணாயிம் கருப்பு வர்ணமுள்ளதாயும், கிழக்குதிக்கை நோக்கிப் போகும் யமுனை என்ன इति உதி இதி = என்ற त्रयाणां तीर्थानां த்ரயாணா தீர்த்தாநா த்ரயாணம் தீர்த்தாநாம் = மூன்று புண்பு தீர்த்தங்களுடைய अनघं स्रवणं அநகம் = பாபத்தை நாசம் செய்கிறதான अमुं स्रवणं அமும் = இந்த संभेदं ஸம்ஹேதம் = ஸங்கமத்தை नः तः नः = எங்களை पवित्रीकर्तृ பவித்ரீகர்த்ரீ = பரிசுத்தம் செய்துவைப்பதற்கு उपनयसि உபநயஸி உபநயஸி = உண்டுபண்ணுகிறாய் என்பது पुत्रं पुत्रं த்ருவம் = நிச்சயம்.

தாத்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தாலும் தேவியின் கண்களுடைய மஹிமையே வர்ணிக்கப்படுகிறது. தேவியினுடைய கண்கள் ஒவ்வொன்றிலும் சிவப்பு, கருப்பு, வெளுப்பு வர்ணங்களுள்ள மூன்று ரேகைகள் ஒன்றோடொன்று சேராமல் நீளமாயும் ஸுக்ஷ்மமாயும் பாஸித்துவருகின்றன. ஸுக்ஷ்மமாக கவனித்தால் பதிவ்ரதா சிரோன்மணிகளுடைய த்ருஷ்டியில் இவ்விதம் காணலாம். தேவியோ பக் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் நாதனான பரமேஸ்வரன் என்ற தன் பர்த்தாவினிடத்தில் தன் மனதை அடிமைப்படுத்திவிட்டாள். பரமசிவனுடைய தீர்மானம் எதுவோ அதுதான் தேவியின் மனதுக்கும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது. அம்பாள் தானாக தன் மனதினால் ஒன்றையும் செய்யமாட்டாள். இவ்விதம் உத்தம பதிவ்ரதையான தேவியின் நேத்ரங்களில் முன் சொன்னபடி, மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான மூன்று ரேகைகள் காணப்படுகிறதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா! இந்த மூன்று ரேகைகளை கவனிக்கும்பொழுது சோணபத்ரா, கங்கை, யமுனை என்ற மூன்று நதிகளோ என்று தோன்றுகிறது. சோணபத்ரா என்ற நதி மேற்கை நோக்கிச் செல்லுகிறது. இந்த நதி புருஷ ஸ்வரூபம் என்று புராணங்களில் ப்ரஸித்தமானது. இந்த நதியினுடைய ஜலமோ மணல்களில் ஸ்வர்ணத்தின் ஸம்பந்தமிருப்பதினால், தங்கரேக்காக பாஸித்துவரும்; அதாவது சிவப்புநிறமுள்ளதாக இந்த நதியின் ஜலம் ஓடுகிறது. ஹிமயமலையில் உற்பத்தியாகி கிழக்கை நோக்கி ஓடுகிற கங்கை என்ற ப்ரஸித்தமான புண்யநதியோ வெளுப்பு வர்ணத்துடன் கூடியதென்பது ப்ரஸித்தமானது. கங்கா தீர்த்தம் ஸ்படிகம் போல் நிரம்லமாக இருந்துவரும். ஸுரீர்ய பகவானால் உண்டுபண்ணப்பட்ட யமுனையோ, கிழக்கு திக்கை நோக்கி ப்ரவாஹிக்கின்றாள். இதன் ஜலம் கருப்பாக இருக்கும். கிழக்கு திக்கை நோக்கிச் செல்லுகின்ற கங்கை, யமுனை இவ்விருவர்களுக்கும் ஸங்கமம் (ஒன்றாகச் சேரும் தன்மை) ஏற்படக்கூடும். ஆகிலும், மேற்கு திக்கை நோக்கிச் செல்லும் சோணபத்ரைக்கு கங்கை, யமுனை இவர்களுோடு எப்படி ஸங்கமம் ஏற்படக்கூடும்? தேவியினுடைய த்ருஷ்டியிலோ, சிவப்பாயும், கருப்பாயும், வெளுப்பாயும் மூன்று ரேகைகள் அதி ஸுக்ஷ்மமாகக் காணப்படுகிறபடியால், இம்மூன்று ரேகைகளையும்,

சோணபத்ரா, கங்கை, யமுனை என்ற மூன்று நதிகளாக கவி இத்துறைக் கவிக்கின்றார். பக்த ஜனங்கள், அறியாமையால் ஏதாவது துராச்சாரத்தை அனுஷ்டித்துவிட்டாலும், அவர்களுடைய பாபத்தைப் போக்கடித்து பரிசுத்தமாகச் செய்வதற்கு முன் சொன்ன மூன்று நதிகளையும் ஸந்திக்கும்படி தன்னுடைய த்ருஷ்டியில் ரேகை என்ற வ்யாஜத்தால் ப்ரகாசப் படுத்துகின்றனவோ என்று நினைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. அதாவது, முன்சொன்ன மூன்று நதிகள் ஒன்றென்றும், ஸுராபானம், ஸ்வர்ணஸ் தேயம், ப்ரம்மஹத்தி, குருதல்பகமனம், தத்ஸம்ஸர்கம் என்ற ஐந்துவிதமான மஹா பாபங்களைச் செய்தவர்களையும் பாபத்தினின்றும் விமுக்தர்களாகச் செய்து பரிசுத்தம் செய்துவைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. மூன்றும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால், அதின் மஹிமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்தில், கங்கை யமுனை இவ்விரண்டு நதிகளின் ஸங்கமத்தைத்தான் காணலாம். கங்கை, யமுனை, சோணபத்ரா இம் மூன்று நதிகளுடைய ஸங்கமத்தையும் தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில்தான் காண முடியும். தேவியினுடைய கடாஷுத்தால் பார்க்கப்பட்ட உபாஸகர்கள் மஹா பரிசுத்தர்கள் என்பது ஸித்தமாகும். இவ்விதமாக தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள், அக்ஞானத்தால் செய்யப்பட்ட ஸகல பாசங்களிலிருந்தும் விமுக்தர்களாக ஆவார்கள்.

— : o : —

55. வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத
அம்பாளின் த்ருஷ்டி வர்ணனை

निमेषोन्मेषाभ्यां प्रलयमुदयं याति जगती
तवेत्याहुः सन्तो धरणिधरराजन्यतनये ।
त्वदुन्मेषाज्जातं जगदिदमशेषं प्रलयतः
परित्रातुं शङ्के परिहृतनिमेषास्तव दृशः ॥ ५५ ॥

நிமேஷோந்மேஷாப்யாம் ப்ரயமுகதயம் யாதி ஜகதீ

தவேத்யாஹு: ஸந்தோ தரணிதரராஜந்யதநயே ।

குவதுந்மேஷாஜ்ஜாதம் ஜகதிதமசேஷம் ப்ரலயத:

பரித்ராதும் ஸங்கே பரிஹுதநிமேஷாஸ்தவ த்ருச:

நிமேஷோந்மேஷாப்யாம் ப்ரலயமுதயம் யாதி ஜகதீ
தவேத்யாஹு: ஸந்தோ தரணிதரராஜந்யதநயே ।
த்வதுந்மேஷாஜ்ஜாதம் ஜகதிதமசேஷம் ப்ரலயத:
பரித்ராதும் சங்கே பரிஹுதநிமேஷாஸ்தவ த்ருச:

பதவுரை :—

ஹே ஧ரணிதரராஜந்யதநயே ஹே யரணியரராஜந்யதநயே ஹே
தரணிதர ராஜந்யதநயே = பர்வதராஜனுன ஹரிமாலயத்தின் புத்ரி
யான ஹே பரதேவதையே ! தவ தவ தவ = உன்னுடைய
निमेषोन्मेषाभ्यां நிமேஷோன்மேஷாப்யாம் நிமேஷோந் மேஷாப்யாம் =
கண்ணை முடுவது, திறப்பது இவைகளிலிருந்தும் जगती ஜமதீ
ஜகதீ = லோகமானது प्रलयம் ப்ரலயம் = நாசத்தையும்
उदयं உதயம் உதயம் = ஸ்ருஷ்டியையும் याति யாதீ யாதி = அடை
கின்றது इति இதி = என்று सन्तः ஸந்தஃ ஸந்தஃ = த்ருஷ்டி
ஸ்ருஷ்டிவாதிகளான வித்வான்கள் आहुः சூஹுஃ ஆஹுஃ =
சொல்லுகிறார்கள் अतः அதஃ அதஃ = ஆகையினால் त्वदुन्मेषात्
தவதுன்மேஷாத் = தாங்கள் கண்ணைத் திறந்த
தினால் जातं ஜாதம் ஜாதம் = உண்டான इदं உதம் இதம் = இந்த
अक्षेपं அக்ஷேபம் அக்ஷேபம் = ஸமஸ்தமான जगत् ஜமதீ ஜகத் =
லோகத்தை प्रलयतः ப்ரலயதஃ ப்ரலயதஃ = நாசத்திலிருந்தும்
परित्रातुं பரித்ராதும் பரித்ராதும் = ரக்ஷிப்பதற்கு तव தவ தவ =
உன்னுடைய दशः டசஃ த்ருசஃ = கண்கள் परिहृतनिमेषाः
பரிஹுதநிமேஷாஃ பரிஹுதநிமேஷாஃ = நிமேஷயில்லாமலே
(இமைக்கொட்டில்லாமலே) இருக்கின்றதுகள் என்று शङ्के शङ्के
சங்கே = எண்ணுகிறேன்.

தாத்தபர்யம் :—

நமது சாஸ்த்ரத்தில், அதிலும் வேதாந்தத்தில், த்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டி
வாதம் என்று ஓர் ஸித்தாந்தம் உண்டு. இதுதான் பகவத்பாதாளுடைய
ஸித்தாந்தமாகும். அதாவது, கண் திறக்கப்படும்பொழுது லோகம்
காணப்படுகின்றது; கண் முடினால் லோகம் காணப்படுவதில்லை. இது
ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அனுபவஸித்தமானது. இதனால் கண் திறக்கப்
படும்பொழுது லோகத்திற்கு ஸ்ருஷ்டியும், கண் மூடப்படும்பொழுது
லோகத்திற்கு நாசமும் ஏற்படுவதேதான் த்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வாதத்தின்
பொருளாகும். இதைப் ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய வ்யஷ்டியான த்ருஷ்டி
யில் ஸமந்வயப்படுத்த முடியாதென்று நினைத்து, ஸமஷ்டி த்ருஷ்டியான
பரதேவதையினுடைய த்ருஷ்டியில் பொருத்தமாகிறதென்று நினைத்து,
தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில் த்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வாதத்தை உபயோகப்
படுத்தி, அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியின் மஹிமை, வாக்கிற்கும் மனதிற்கும்
எட்டாதது என்று வர்ணிக்கிறார்கள். “பர்வத ராஜனுடைய புத்ரி”
என்று ஸம்போதனம் செய்து அம்பாளை ஆசார்யாள் அழைக்கின்றார்.
இதனால் “ஹே தாயே ! நீ பர்வதராஜனுக்குப் பெண் என்ற வ்யாஜத்
தால் உபதேசித்த ரஹஸ்யங்களில், இந்த த்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வாதமும்
ஒரு தத்வமாக ஆகும். அதிலிருந்தும் நான் தெரிந்துகொண்டுதான்
உன்னுடைய த்ருஷ்டியின் மஹிமையைச் சொல்கிறேனே தவிர, நானாக

ஒன்றும் சொல்லவில்லை. உன்னுடைய நேத்ரங்களை நீ திறக்கும்பொழுது லோகம் உண்டாகிறது; மூடும்பொழுது லோகம் நசிக்கிறது. இதனால் லோகம் எப்பொழுதும் ஸௌபாக்யத்துடன் விளங்கவேண்டும் என்று நினைத்துத்தானே உன் கண்களை நீ மூடாமலே இருந்து வருகிறாய்” என்று பரமாசார்யான் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்கள். பொதுவாகவே தேவதைகளுடைய கண்கள் எப்பொழுதும் திறந்துதான் இருக்கும். அதிலும் ஸகல தேவதைகளும் எந்த பரதேவதையினுடைய விபூதிகளோ அந்த பரதேவதையினுடைய த்ருஷ்டிக்கு நிமேஷம் (மூடுதல்) என்பது கிடையாது என்பது அனுபவஸித்தமல்லவா! இவ்விதம் தேவீ தன் கண்களை இமைக்கொட்டாமலிருந்து வருவதும் ஜகத்தினுடைய ஸ்திதியின் பொருட்டுத்தான். ச்ருதிகளோ ஜகத்தை த்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வாதத்தை அனுஸரித்து நச்வரம் என்று சொல்லுகின்றன. தேவியினுடைய த்ருஷ்டி நிமேஷமில்லாதிருப்பதினால், ச்ருதிகளால் போதிக்கப்பட்ட ஸித்தாந்தத்தையும் தேவி மாற்றுகிறாளோ என்று தோன்றுகிறது. தேவியின் த்ருஷ்டிக்கு நிமேஷம் ஏற்பட்டாலல்லவா ஜகத்திற்குப் ப்ரளயமேற்படக்கூடும். ஜகத்தை நாசமாகாமல் ரக்ஷிக்க, முன் சொன்னபடி கண்களை மூடாமலே தேவி இருந்து வருவது அவளுடைய பரம கருணையை வெளிப்படுத்துகிறது. தேவியின் கண்கள் மூடப்பட்டால் இந்த லோகமே நசித்துவிடும் என்று அறிந்த மனிதன் அம்பாளை உபாஸிக்காமலிருக்க ந்யாயமில்லை. இவ்விதம் தேவியினுடைய த்ருஷ்டிக்கு உன் மேஷமாத்ரத்தால் ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூடிய சக்தியும், நிமேஷ. மாத்ரத்தால் ஸம்ஹரிக்கக்கூடிய சக்தியும் இருக்குமே யானால் அந்த த்ருஷ்டியினுடைய மஹிமையை யாரால் தான் வர்ணிக்க முடியும், எந்த பக்தனிடம் அந்த த்ருஷ்டியானது நிமேஷமில்லாமலே விழுக்கிறதோ, அவனுடைய ஸௌபாக்கியமும் மேன்மேலும் வ்ருத்தியாகிக்கொண்டு தான் வரும். ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ரநாமாவளியிலும்

उन्मेषनिमेषोत्पन्न विपन्नभुवनावली ॥ १ ॥

ஹுவநாவலீ உந்மேஷநிமேஷோத்பந்த விபந்நபுவனாவளி

என்ற நாமாவினால், அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியின் மஹிமை வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றது, பரமாசார்யானும் இங்கு அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியை வர்ணிப்பதிலும், இதே மூலமாகும். இவ்விதம் தேவியின் த்ருஷ்டியின் மஹிமையைத் தெரிந்துகொண்டு தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் ஸ்ருஷ்டி-ஸம்ஹார சக்தியோடு கூடினவர்களாக ஆவார்கள்.

—: o :—

56. தேவியினுடைய கண்களின் ஸௌபாக்யமே இந்த ச்லோகத்தாலும் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

तवापणं कर्णेजपनयनपैशुन्यचकिता

निलीयन्ते तोये नियतमनिमेषाः शफरिकाः ।

इयं च श्रीर्वदच्छदफुटकवाटं कुवलयं

जहाति प्रत्यूषे निशि च विघटय्य प्रविशति ॥ ५६ ॥

தவாவணை-3 கணை-3 ஜபநயநவெஸுநதூகிதா

நிவீயன தொய நியதநிமேஷா: ஸவரிகா: |

ஊயம் அ ஸ்ரீஸ-3 ஐஅடிவாடகவாடம் காவறயம்

ஜஹாதி ப்ரத்யுஷே நிசி அ விகடய்ய ப்ரவிசதி || ௫௬ ||

தவாபர்ணே கர்ணேஜபநயநபைசந்யசகிதா

நிலீயந்தே தோயே நியதமநிமேஷா: சபரிகா: |

இயம் ச ஸ்ரீர்பத்தச்சதபுடகவாடம் குவலயம்

ஜஹாதி ப்ரத்யுஷே நிசி ச விகடய்ய ப்ரவிசதி || 56 ||

பதவுரை : -

ஹே அபர்ணே ஹே அபர்ணே = ஹே பார்வதியே !
तव தவ தவ = உன்னுடைய கர்ணபநயநபைசந்யசகிதா: கணை-3 ஜப
நயநவெஸுநதூகிதா: கர்ணே ஜபநயந பைசந்ய சகிதா:
= காதுகளுடைய ஸமீபம் சென்று ரஹஸ்யமாகக் கோழிச்
சொல்லிக்கொடுக்கிற நேத்ரங்களினின்றும் பயத் தோடு
கூடினதாயும் अत एव அத ஏவ = அக்கார
ணத்தால் अनिमेषा: சுநிமேஷா: அநிமேஷா: = இமைக்
கொட்டில்லாததாயுமிருக்கிற शफरिका: ஸவரிகா: சபரிகா: =
பெண் மீன்கள் तोये தொயே தோயே = ஜலத்தில் நிலீயந்தே
நிவீயன தொயே = மறைந்து கொள்கின்றன नियतं நியதம்
நியதம் = நிச்சயந்தான் इयं ஊயம் இயம் = இந்த श्री अ
ஸ்ரீச்ச = கண்களிலுள்ள लक्ष्मी தேவியும் वदच्छदपुटकवाटं
வடிஅடிவாடகவாடம் பத்தச்சதபுடகவாடம் = தளங்களாகிய
கதவுகளால் மூடப்பட்ட कुवल्यं காவறயம் குவலயம் = நீலோத்
பல புஷ்பத்தை प्रयूषे ப்ரத்யுஷே ப்ரத்யுஷே = ப்ராதக்காலத்
தில் जहाति ஜஹாதி ஜஹாதி = விட்டுவிடுகிறது निशि நிசி
= இரவில் विषय्य விவடிய்ய விகடய்ய = திறந்துகொண்டு
प्रविशतिच ப்ரவிசதிச ப்ரவிசதிச = ப்ரவேசிக்கவும் ப்ரவேசிக்
கின்றது.

தாத்பர்யம் : -

உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய கண்களுக்கு நீலோத்பல புஷ்பத்தையும்
பெண் மீன்களையும் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கவிஞர் வர்ணிக்கின்ற வழக்
முண்டு. இதை அனுசரித்து ப்ராக்ருதத்தில் பரதேவதையின் நேத்
ஸௌபாக்யமானது மிகவும் மஹிமை தங்கியது என்று சொல்லப்ப
கிறது. அ்திலும் இந்த ச்லோகமானது, ஹாலாஸ்ய கோத்ரமென்னு

மதுராபுரிக்கு ஈசுவரியான ஸ்ரீ மீனாஷிதேவியினிடம்தான் பொருத்தமாக அந்நவயிக்கப்படும். அந்த சேஷத்தரத்தில், பரமசிவனுடைய சூலாயுதத்தால் பூமியில் குத்தப்பட்டு, அண்டகடாகத்திற்கு வெளியிலுள்ள பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாததான ஜலமானது மேல் கொப்பளித்து பரிபூர்ணமாக விளங்கிவரும் ஸ்வர்ண பத்மினி என்ற புஷ்கரணியில் ஒரு மத்ஸ்யங்கூட காணப்படுவதில்லை என்பது ஸர்வஜன ப்ரஸித்தமானது. முன் ச்லோகத்திலோ, ஜகதீசுவரியினுடைய கண்கள் மூடப்படாமல் திறந்தே இருந்து வருகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. கண்கள் மூடினால் லோகத்திற்கு ஸம்ஹாரம் ஏற்பட்டுவிடுமென்ற பயத்தால், ஜகத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு, கண்களை மூடாமலே எப்பொழுதும் தேவி தனது கண்களை திறந்து கொண்டே இருக்கிறாள். இது தேவர்களுக்கே ஸ்வபாவமானது. பெண் மீன்களும் கண்களை இமைகொட்டாமலிருந்து வரும். மீனாஷி பரதேவ தையினுடைய கண்களில் இமைகொட்டில்லாமல் இருப்பதுபோல், பெண் மீன்களின் கண்களிலும் இமைகொட்டில்லாமலிருப்பது ரொம்பவும் அனுசிதம் என்று மீனாஷி தேவியினுடைய கண்களுக்குத்தோன்றி, மீனாஷிக்கு ஸமானமாக பெண் மீன்கள் எப்படியும் என்பதை, மீனாஷியினிடம் ரஹஸ்யமாகச் சொல்லி, இப்பெண் மீன்களை ஸம்ஹரிக்கும்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று ரகஸ்யமாகக் கோழிச் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு தேவியின் கண்கள் காதைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கிறதுகளோ என்று தோன்றுகிறது. “நம்மைப்பற்றித்தான் காதுகளில், நேத்ரங்கள் போய் கோழிச் சொல்லிக்கொடுக்கிறது” என்று பயத்து, மத்ஸ்யங்கள் எங்கு மீனாஷி நம்மை ஸம்ஹரித்துவிடுவாளோ என்ற பயத்தால் ஜலத்திற்குள் அமுங்கி மேல்வராமலிருக்கின்றதுகளோ என்று தோன்றுகிறது. இதனால்தான் முன்சொன்ன புஷ்கரணியில் ஒரு மத்ஸ்யங்கூட காணப்படுவதில்லை.

மத்ஸ்யங்களைப்போல், நீலோத்பல புஷ்பங்களும் மலர்ந்திருக்கும் காலங்களில் தேவியினுடைய நேத்ரங்களுடைய ஸௌபாக்யத்திற்கு ஸமானமான ஸௌபாக்யத்தோடு கூடியதாக விளங்குகிறது. இதனால் தேவியினுடைய நேத்ரங்களிலுள்ள லக்ஷ்மீ தேவியானவள் எங்கு தேவி “என் நேத்ரங்களை விட்டு, நீலோத்பல புஷ்பங்களிடம் எப்படிச் செல்வாய்” என்று தன்னை சிஷிப்பாளோ என்ற பயத்தால், தேவியினுடைய நேத்ரங்கள் விகளித்திருக்குங்காலத்தில், நீலோத்பல புஷ்பத்தில் லக்ஷ்மீ தேவியானவள் வளிப்பதில்லை. பகலில் நீலோத்பல புஷ்பங்கள், மலராமல் மூடப்பட்ட தளங்களோடு கூடியதாக இருக்கும். தேவியினுடைய நேத்ரங்களோ பகலில் ஜகத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு இமைக்கொட்டில்லாமலே மலர்ந்த புஷ்பம்போல் விகளித்துவருகின்றன. இரவிலோ, தேவி அந்தப் புரத்தில் வளிக்கிறவளானதினால் லோகங்களும் ஸ்வகாரணத்தில் லயத்தை அடைந்திருக்கும் நிமித்தம் ரக்ஷிக்கவேண்டிய அவஸரமில்லாததினால், யோக நித்ரையினால் தேவியினுடைய கண்கள் மூடப்பட்டிருக்கும். நீலோத்பல புஷ்பங்களோ இரவில் மலர்ந்திருக்கும். இதை கவனிக்கும் பொழுது, தேவியினுடைய கண்கள் திறந்திருக்கும். பகலில் லக்ஷ்மீ தேவியானவள் தேவியினுடைய நேத்ரங்களிலேயே வளிக்கின்றபடியால் நீலோத்பல புஷ்பங்களாகிய லக்ஷ்மீதேவியினுடைய க்ருஹம் இதழ்களாகிய கதவுகளால் சாத்தப்பட்டு, முத்தர வைத்திருப்பதுபோல் காணப்படுகிறது. இரவில் தேவி நித்ரையிலிருக்கும்பொழுது, தேவியினுடைய நேத்ரங்களை லக்ஷ்மீதேவியானவள் விட்டு விட்டு, நீலோத்பல புஷ்பமாகிய க்ருஹத்திற்கு வந்து இத்தழ்களாகிய கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு

உள்ளே ப்ரவேசித்திருக்கிறோனோ என்று நினைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதையும் தேவியினுடைய நேத்ரங்கள் தேவியினிடம், “ஹே பர தேவதையே! லக்ஷ்மீ தேவியானவள் பகலில் தங்களுடைய நேத்ரங்களாகிய எங்களிடம் வளித்துவிட்டு, இரவில் தங்களுக்குத்தெரியாமல், எங்கனையும் வஞ்சித்துவிட்டு நீலோத்பல புஷ்பத்தில் வளிக்கிறாள். காலையில் தாங்கள் நித்ரையிலிருந்தும் ப்ரபோதத்தை அடைவதற்கு முன்பே, நீலோத்பல புஷ்பமாகிய க்ருஹத்தை இதழ்களால் எப்பொழுதுமே பூட்டி இருக்கும் க்ருஹம் போல் செய்துவிட்டு, எப்பொழுதும் தங்களுடைய நேத்ரமாகிய எங்களிடம்தான் வளிப்பதுபோல் நடித்துத் தங்களை வஞ்சிக்கின்றாள். லக்ஷ்மீதேவியும் எங்களுக்கு சத்ருதான். ஆகையால் அவளையும் தாங்கள் சிஷிக்க வேண்டும்” என்று லக்ஷ்மீதேவியினிடத்திலும் தோஷத்தை, தேவியினிடம் காதோடு ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுவதற்குத்தான் இரண்டு காதுகள்வரை இரண்டு நேத்ரங்களும் வ்யாபரித்திருக்கிறது. இதனால், தேவியினிடமிருந்து பெண் மதஸ்யங்கள் கண்களில் இமைக்கொட்டில்லாமலிருப்பதென்ற ஸௌபாக்யத்தையும், நீலோத்பல புஷ்பங்கள் இரவில் விகளிக்கும் சோபையையும் யாசித்து அடைந்திருக்கு மன்னியில், ஸ்வயமாக அவைகளுக்கு இத்தன்மைகள் இல்லை என்பது ஸித்தமாகிறது. ஆகையால் கண்களில் இமைக்கொட்டில்லாமலிருக்கிறதென்ற பெருமையும், லக்ஷ்மீதேவியினுடைய வாஸஸ்தானம் என்ற கௌரவமும், தேவியினுடைய நேத்ரங்களில்தான் ஏற்பட்டுவருமன்னியில், வேறு யாருக்கும் எவ்விதத்திலும் கிடையாது.

மேற்சொன்னபடி தேவியின் நேத்ர ஸௌபாக்யங்களை அறிந்து தேவியை உபாஸிக்கின்றவர்கள் இரண்டு கண்களின் நிமேஷத்தால் படக்கூடிய திமிர் தோஷமோ, ஸம்ஹாரமோ இவைகளில்லாமல், நித்ய ப்ரகாசத்துடன் கூடினவர்களாயும், அஷ்ட ஐச்வர்யத்திற்கு அநேகவேதையான மஹாலக்ஷ்மிக்குத் தான் இருக்கும் இடத்தை வாஸஸ்தானமாகச் செய்தவர்களாயும் ஆவார்கள்.

— : 0 : —

57. தேவியினுடைய கடாக்கை மஹிமையின் வர்ணனை

दृशा द्राघीयस्या दरदलित नीलोत्पलरुचा

दवीयांसं दीनं स्तपय कृपया सामपि शिवे ।

अनेनायं धन्यो भवति न च ते हानिरियता

वने वा हर्म्ये वा समकरनिपातो हिमकरः ॥ ५७ ॥

ஐயா ஐயாய்வா ஐயாஐயித நீலொத்பலரூபா

ஐயியாஸம் ஐயம் ஸ்தபய க்ருபயா சாமபி ஸிவே ।

சனெநாயம் யநெதா ஹதந அ தெ ஹாநிரியதா

வநெ வா ஹமேயே வா ஸமகரநிபாதா ஹிமகரஃ ॥ ௫௭ ॥

த்ருசா த்ராகீயஸ்யா தரதலிதநீலோத்பலருசா
தவீயாம்ஸம் தீநம் ஸ்நபய க்ருபயா மாமபி சிவே ।
அநேநாயம் தந்யோ பவதி ந ச தே ஹாநிரியதா
வநே வா ஹர்மயே வா ஸமகரநிபாதோ ஹிமகர: || 57 ||

பதவுரை :—

हे शिवे ஹே ஸிவே ஹே ஸிவே = ஸமஸ்தமான மங்களத்தையும் கொடுக்கும் ஹே தாயே ! द्रदलितनीलोत्पलरुचा ஞாநித தீநொதூரூபா தரதலிதநீலோத்பலருசா = கொஞ்சம் மலர்ந்த நீலோத்பல புஷ்பத்தின் சோபையைப்போலொத்த சோபையை உடைத்தானதாயும் द्रावीयस्या ஞாவீயஸ்யா த்ராகீயஸ்யா = காதுவரை நீண்டதாயும் உள்ள दशा ஞபரா த்ருசா = கடாஷத்தால் दवीयांसं ஞவீயாஸம் தவீயாம்ஸம் = உன்னை பக்திசெய்யாமல் உனக்கு வெகுதூரத்திலிருக்கிறவனாயும் दीनं ஞீநம் தீனம் = தரித்திரனாயுமுள்ள मामपि ஹேவி மாமபி = என்னையும் कृपया க்ருபயா க்ருபயா = கருணையினால் स्नपय ஸ்நபய ஸ்நபய = ஸ்நானம் செய்துவை. अयं अयम् அயம் = இந்த அல்பமான நான் अनेन அநேந அநேந = உன் கடாஷத்தால் धन्यः धन्यः தந்ய: = தனவானாயும், पुण्यवानायां ஆவேன் इयता इयता இயதா = இதனால் ते ते தெ தே = உனக்கு हानिः हानिः ஹாநி: = குறைவானது न च न च न च = இல்லவேயில்லை हिमकरः ஹிமகர: ஹிமகர: = சந்த்ரனானவன் वने वा वने वा வநே வா = காட்டிலோ हस्ये वा हस्ये वा ஹர்மயேவா = திருமாளிகையிலோ समकरनिपातः ஸமகரநிபாத: ஸமகரநிபாத: = தன் கிரணங்களை ஸமமாகவே வ்யாபரிக்கும்படி செய்கிறவனாக भवति भवति பவதி = ஆகின்றான்.

தாத்பர்யம் :—

தேவியினுடைய த்ருஷ்டியோ, கொஞ்சம் மலர்ந்த நீலோத்பல புஷ்பம் போல் பாஸித்துவரும். காதுவரை நீண்டதாயும் விளங்கிவருகிறது. இவ்வித மஹிமை தங்கிய த்ருஷ்டியினுடைய கடாஷபாதம் தன்னிடம் ஏற்பட வேண்டுமென்று ஆசார்யாள் ப்ரார்த்திக்கின்றாள். “ஹே தாயே ! கருணையாகிய அம்ருதத்தால் நிறைந்த உன் கடாஷத்தால் என்னையும் நீ ஸ்நானம் செய்துவைக்கவேண்டும். . . ப்ரும்மாதி தேவர்களும் உன்னை பக்திசெய்து, உன்னுடைய அருகிலேயே இருந்து வருகிறார்கள். நாளை உன் பக்தி யாது என்பதே தெரியாதவன்; வெகு தூரத்திலும் இருந்து வருகிறேன். . . உன் அருகில் வருவதற்கும் எனக்கு

யோக்யதையில்லை. நான் பரம தரித்ரன். உன் கடாஷுபாதம் என்னிடம் விழுந்தால் நான் மஹா தனிகனாகவும் புண்யவானாகவும் ஆகிவிடுவேன். அது நிச்சயந்தான். அதனால் உனக்கு யாதொரு குறைவும் வராது. 'நீ புண்யம் செய்யவில்லையே, என்னிடம் பக்தியுமில்லையே; உன்னை நான் எப்படி தன்யனாகச் செய்வது' என்று கேட்கக்கூடாது. புண்யம் செய்தவனோ பாபம் செய்தவனோ எல்லா ஜீவனும் உனக்கு ஸமமல்லவா. சந்த்ரனுடைய கிரணங்கள், காட்டிலும் வீட்டிலும் ஸமமாகத்தானே வ்யாபரிக்கின்றது. சந்த்ரனே காடு, வீடு என்ற விஷமபுத்தி இல்லாமல் தன் கிரணங்களை ஸமத்வபுத்தியோடு எங்கும் வ்யாபரிக்கச் செய்வானே யானால், லோகமாதாவான் உனக்கு உன் குழந்தைகளிடம் பாபி, புண்ய வான் என்ற தாரதம்யமில்லாமல் உன் கடாஷுத்தை செலுத்துவது அலங்காரமில்லையா? ஆகையால் என்னிடமுள்ள புண்ய பாபத்தை கவனிக்காமல் உன் கடாஷாம்ருதத்தால் என்னை நனைத்துக் குதார்த்தனாகச் செய்ய வேண்டும்" என்று பரமாசார்யாள் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். தாயாருக்கு, குழந்தைகளிடமுள்ள குணதோஷங்களை விசாரித்து தாரதம்யத்தைப் பார்ப்பது ஸ்வபாவமல்ல. ஸாமான்யமான ஸ்த்ரீகளுக்கே இவ்விதம் ஸ்வபாவமிருக்குமேயானால் ஸ்ரீமாதாவான பரதேவதையினிடம் இவ்விதமான ஸ்வபாவம் குடியிருந்து வருவதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமா? இவ்விதமான பாவனையோடு தேவியைப் பூஜிக்கிறவர்கள் தேவீ கடாஷுத்தால் பரிசுத்தர்களாக ஆகி மஹா புண்யவான்களாகவும், தனிகர்களாகவும் ஆவார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

—: 0 :—

58. தேவியினுடைய பாளீயின் வர்ணனை

अरालं ते पालीयुगलं अग्राजन्यतनये

न केषामाधत्ते कुसुमशर कोदण्ड कुतुकम् ।

तिरश्चीनो यत्र श्रवणपथमुल्लङ्घ्य विलसन्

अपाङ्गव्यासङ्गो दिशति शरसन्धानधिषणाम् ॥ ५८ ॥

சாராலம் தெ பாளீயும்தம் அமராஜந்யதநயே

ந கேஷாமாதத்தே குசுமசர கோதண்டகுதுகம் ।

திரஸ்சீனோ யத்ர ச்ரவணபதமுல்லங்க்ய விலஸந்

அபாங்கவ்யாஸங்கோ திசதி சரஸந்தாநதிஷணம் ॥ ௫௮ ॥

அராலம் தே பாளீயுளம் அகராஜந்யதநயே

ந கேஷாமாதத்தே குசுமசர கோதண்டகுதுகம் ।

திரச்சீனோ யத்ர ச்ரவணபதமுல்லங்க்ய விலஸந்

அபாங்கவ்யாஸங்கோ திசதி சரஸந்தாநதிஷணம்

॥ 58 ॥

பதவுரை :-

ஹே அகராஜ்யதநயே ஹே சமராஜததநயே ஹே அகராஜ்யதநயே = பர்வதராஜனுடைய புத்ரியான ஹே பரதேவதையே !
 நே தெ தே = உன்னுடைய அரால் சாராம் அராலம் = வளைவாக இருக்கும் பாலியுளம் வாழியாமம் பாளியுளம் = காதுளுக்கும் கண்களுக்கும் நடுவிலுள்ள ப்ரதேசமானது குசுமசரகோதண்டகுதுகம் = கும்பாசரகோதண்டகுதுகம் குஸுமசரகோதண்டகுதுகம் = மன்மதனுடைய வில்லின் ஸௌந்தர்யத்தை கௌ கௌ கேஷாம் = எவர்களுக்குத்தான் ந அபதே ந சூயதே ந ஆதத்தே = உண்டுபண்ணுது (எல்லா ஜனங்களுக்கும் இவ்வித ப்ராந்தியை உண்டுபண்ணும்) யஸாத் யஸாத் யஸ்மாத் = யாதொரு காரணத்தால் யத் யத் யத்ர = எந்த பாளீ (காதிற்கும் கண்ணுக்கும் நடுவில் வளைவாக இருக்கும்) என்ற ப்ரதேசத்தில் திரிதிரி: திரிதிரி: திரிதிரி: = குறுக்காய் திரும்பி ப்ரகாசிக்கின்ற அபாங்க்யாசக்: சவாங்க்யாசக்: அபாங்க்யாசக்: = கடைக்கண் பார்வையானது அவணயம் வணயம் ச்ரவணபதம் = காதுகளின் வழியையும் உலலய உலலய உல்லங்க்ய = தாண்டி விலசந் விருஷந் விலஸந் = ப்ரகாசிக்கின்றதாய்க் கொண்டி ராசந்யாதிபிணா ஸாஸந்யாதிபிணா சரஸந்தாநதிஷணம் = மன்மதன் பாணப்ரயோகம் செய்கிறான் என்ற புத்தியை திரிதிரி திரிதிரி = கொடுக்கின்றதோ !

தாத்பர்யம் :-

அம்பாளுடைய, கண்களுக்கும் காதுகளுக்கும் நடுவில் வளைவாக காணப்படும் ப்ரதேசமானது பாளீ என்று சொல்லப்படும். உத்தம ஸ்திரீகளிடம் இவ்விதம் வளைவாகவும் ஸலிஷமமான கேசங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும் காணப்படும். இவ்விதமே தேவியினிடத்திலும், இந்த ப்ரதேசம் மிகவும் அழகு தங்கியதாகவும், வளைவாகவும் காணப்படுகின்றது. இதைப் பார்க்கும்பொழுது மன்மதனுடைய வில்லோ என்ற சங்கையை எல்லா ஜனங்களும் அடைந்தே ஆகவேண்டும். தேவியினுடைய கடைக்கண் பார்வையானது குறுக்காக (பார்ச்வத்தில் திருப்பப்பட்டதாக) இருக்கும்பொழுது காதையும் அதிர்மித்து திர்க்கமாக இருப்பதினாலும் அப்பார்வையானது வளைவான பாளீ என்ற ப்ரதேசத்தின் நடுவில் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதினாலும், மன்மதன் தான் வில்லில் பாணத்தைத் தொடுக்கின்றானே என்ற ஸந்தேகத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. பாளீ என்ற ப்ரதேசமும், தேவியினுடைய குறுக்கான கடைக்கண் பார்வையும் மன்மதனை எரித்த ப்ரமேச்வரனுக்கும் காமபாரவச்யத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் பாளீ என்ற ப்ரதேசம் மன்மதனுடைய

வில்லாகவும், கடைக்கண் பார்வை பாணமாகவும் உத்ப்ரேகைசெய்யப்படுகின்றன. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிற புண்ய ஜனங்கள் மோக்ஷத்திற்கு விரோதியான காமனையும் ஜயித்து முக்தி பூரீயை கைகொள்ளலாம்.

—: 0 :—

59. தேவியின் முக ஸௌந்தர்ய வர்ணனை

स्फुरद्गण्डाभोगप्रतिफलित ताटङ्कयुगलं

चतुश्चक्रं मन्ये तव सुखमिदं मन्मथरथम् ।

यमारुह्य द्रुह्यति अवनिरथं अर्केन्दुचरणं

महावीरो मारः प्रमथपतये सज्जितवते ॥ ५९ ॥

ஸ்ஃரட்டுணாஹொமபு.சிவமித தாட்டீயுமமம்

அதுமுகம் மனே தவ ஸுவமிதம் மன்மதரதம் ।

யமாரூஹ்ய த்ருஹ்யதி அவநிரதம் அர்கேந்துசரணம்

மஹாவீரோ மார: ப்ரமதபதயே ஸஜ்ஜிதவதே ॥ ௫௯ ॥

ஸ்புரத்கண்டாபோகப்ரதிபலித தாடங்கயுகலம்

சதுச்சக்ரம் மன்யே தவ முகமிதம் மன்மதரதம் ।

யமாருஹ்ய த்ருஹ்யதி அவநிரதம் அர்கேந்துசரணம்

மஹாவீரோ மார: ப்ரமதபதயே ஸஜ்ஜிதவதே ॥ 59 ॥

பதவுரை :

हे भगवति हेम ह्रमवति हेम पकवति = हेम परतेव
 तैतये ! तव तव तव = உன்னுடைய स्फुरद्गण्डाभोगप्रतिफलित
 ताटङ्कयुगलं ஸஃரட்டுணாஹொமபு.சிவமிததாட்டீயுமமம் ஸ்புரத்
 கண்டாபோகப்ரதிபலிததாடங்கயுகலம் = கண்ணாடிபோல் நிர்
 மலமாய் ப்ரகாசிக்கின்ற கன்ன ப்ரதேசத்தில் ப்ரதிபலித்த
 தாடங்கங்களோடு கூடினதான (ஸ்ரீச்சக்ரரூபமான வைரத்
 தோடோடு கூடினதான) முகம் ஸுவம் முகம் = முகத்தை இத் ஸு
 இதம் = மனதில் நினைக்கப்படும் चतुश्चक्रं அதுமுகம் சதுச்சக்ரம்
 = நான்கு சக்ரங்களுடன் கூடின मन्मथरथं மன்மதரதம் = மன்ம
 தரதம் = காமனுடைய ரதமாக मन्ये மனே தவ = எண்ணு

கிறேன் यम् யி யம் = எந்த நான்கு சக்ரத்தோடு கூடின ரதத்தில் आरुह्य आरुஹ்ய ஆருஹ்ய = ஏறிக்கொண்டு मारः மாரः = மன்மதன் महावीरः सन् மஹாவீரஃ ஸந் = மஹா பராக்ரமசாலியாக இருந்துகொண்டு अकन्दुचरणं அகந்ருஹ்ய அர்கேந்து சரணம் = ஸுரீரயனையும் சந்த்ரனையும் சக்ரமாக உடைத்தான अवतिरथं சவதிரயம் அவதிரதம் = பூயியாகிய ரதத்தில் आरुह्य आरुஹ்ய ஆருஹ்ய = ஏறிக்கொண்டு सजितवते ஸஜிதவதே ஸஜ்ஜிதவதே = யுத்தஸந்நாஹம் செய்கிற प्रमथयते ஞ்மயவதயே ப்ரமதபதயே = த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்த பரமேச்வரனின் பொருட்டு दृष्ट्वा த்ருஹ்யதி த்ருஹ்யதி = எதிர்த்து யுத்தம் செய்கிறோ !

தாத்தப்யம்:—

தேவியினுடைய முகமானது, மன்மதனுடைய ரதமோ என் னு வர்ணிக்கப்படுகிறது. அதிலும் நான்கு சக்ரமுள்ள ரதமாக உத்ப்ரேக்ஷி கப்படுகிறது. தேவியினுடைய இரு காதுகளிலும் சோபிக்கின்ற ஸ்ரீ சக்ர ரூபமான ரதன் தாடங்கங்கள் இரண்டு சக்ரங்களாகவும் இந்த இரண்டு தாடங்கங்களும் அதிநிர்மலமான தேவியின் கன்ன ப்ரதேசங்களில் ப்ரதி பவிக்கின்றபடியால், ப்ரதிபலித்த தாடங்கங்கள் இரண்டு சக்ரங்களாகவும், இவ்விதம் பிம்ப பூதமான இரண்டு தாடங்கங்கள், ப்ரதிபிம்பபூதமான இரண்டு தாடங்கங்கள் ஆக நான்கு தாடங்கங்களும் தேவியினுடைய முகமாகிய மன்மத ரதத்திற்கு நான்கு சக்ரங்களாக உத்ப்ரேக்ஷை செய்யப் படுகின்றன. ஆனால் மன்மதன் மஹா பராக்ரமத்துடன் நான்கு சக்ரங் களுள்ள ரதத்தில் ஆரோஹணம் செய்துகொண்டு, த்ரிபுராஸுரனைக் கொன்ற பரமேச்வரனோடு கூட போர் செய்ய யதன்ம் செய்கிறான். பரமேச்வரனுக்கோ, இரண்டு சக்ரமுள்ள ரதந்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. த்ரிபுர ஸம்ஹார சரித்திரத்தில் பூமி ரதமாகவும், சந்த்ரன் ஸுரீரயன் இவ் விருவர்களும் சக்ரங்களாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ் வி த ம் இரண்டு சக்ரமுள்ள ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு த்ரிபுராஸுரனை ஜயித்த பரமேச்வரன்கூட, நாலு சக்ரமுள்ள ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு மன்மதன் எதிர்த்துப் போர் செய்ய வரும்பொழுது, 'பரமேச்வரனுடைய ரதத்தி லேயே இரண்டு சக்ரங்கள் தானே உள்ளன. மன்மதனுடைய ரதத்தில் நான்கு சக்ரங்களிருக்கின்றதே, ஆகையால் பரமேச்வரனைக் காட்டிலும் மன்மதன் மஹா வீரனோ' என்று நினைக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய கடாசு மஹிமையினால் பரமேச்வரனையும் ஜயிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளவனாக மன்மதன் ஆகிறான். இதனால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை மேற்கண்டபடி த்யானம் செய்கிறவர்கள் ஸர்வலோகத்தையும் வசமாக்கிக்கொள்ளலாம் என்பது ஸித்தமாகிறது.

60. தேவியின் வாங்மாதூர்ய வர்ணனை

सरस्वत्याः सूक्तीः अमृतलहरीकौशलहरीः

पिवन्त्याः शर्वाणि श्रवणचुलुकाभ्यां अविरलम् ।

चमत्कार श्लाघाचलितशिरसः कुण्डलगणो

झणत्कारैस्तारैः प्रतिवचनमाचष्ट इव ते ॥ ६० ॥

ஸரஸ்வத்தியா: ஸூக்தீ: அமர்தலஹரீகௌசலஹரீ:

பிவன்த்யா: ஸர்வாணி ஸ்ரவணசுலுகாப்யாம் அவிரலம் ।

அமர்தகார ஸ்லாஹாஅலிதஸிரஸ: குண்டலகணோ

ஐணத்காரைஸ்தாரை: ப்ரதிவசநமாசஷ்ட இவ தே ॥ 60 ॥

ஸரஸ்வத்தியா: ஸூக்தீ: அம்ருதலஹரீகௌசலஹரீ:

பிபந்த்யா: சர்வாணி ஸ்ரவணசுலுகாப்யாம் அவிரலம் ।

சமத்கார ச்லாகாசலிதசிரஸ: குண்டலகணே

ஜணத்காரைஸ்தாரை: ப்ரதிவசநமாசஷ்ட இவ தே ॥ 60 ॥

பதவுரை: -

हे शर्वाणि मे श्रवण-श्रीणि हे शर्वाणि = மேம் பரமேச்
 वरनुदय पत्नियान तायै! अमृतलहरीकौशलहरीः अमृत-
 लहरीकणश्रवणलहरीः अमृतलहरीकौशलहरीः = அம்ருத
 ப்ரவாஹத்தின் ஸாமர்த்தியத்தை அபஹரிக்கிறதான தெ தே
 = உன்னுடைய சூக்தி: ஸூக்தீ: ஸூக்தீ: = மதுர்மான வார்த்
 தைகளை ஶ்ரவணசுலுகாப்யாம் ஸ்ரவணசுலுகாப்யாம்
 யாம் = கர்ண புடங்களால் அவிரல் ஶவிரலம் அவிரலம் = இடை
 விடாமல் பிவந்த்யா: பிபந்த்யா: = பானம் செய்கிறவளா
 யும் சமத்காரஸ்லாஹாஅலிதஸிரஸ: அமர்தகாரஸ்லாஹாஅலிதஸிரஸ: சமத்
 கார ச்லாகாசலிதசிரஸ: = பரம ஆச்சர்யத்தால் அனுமோதனம்
 செய்யும் காலத்தில் ஏற்படும் தலையின் ஆட்டத்தை உடைத்
 தான சரஸ்வத்யா: ஸரஸ்வத்தியா: ஸரஸ்வத்தியா: = ஸரஸ்வதீ தேவி
 யினுடைய குண்டலகண: குண்டலகண: குண்டலகண: = கர்ண
 குண்டலங்கள் தாரை: தாரை: தாரை: = த்ருடமான ஐணத்காரை:
 ஐணத்காரை: ஜணத்காரை: = சப்தங்களால் ப்ரதிவசநம் ப்ரதிவசநம்
 ப்ரதிவசநம் = அனுமோதன வார்த்தையை அாசுஷ்ட இவ தே ॥ 60 ॥

ஆசஷ்ட இவ = சொல்வது போல் भवति ஸ்வத் பவதி =
ஆகின்றது.

தாற்பார்யம் :—

தேவியினுடைய வாங்மாதூர்யமானது அம்ருதப்ரவாஹம் போல் மிகவும் குளிர்ச்சியாகவும் மதுரமாகவும் இருந்துவருகிறது. தேவியினுடைய வாக்காகிய அம்ருதத்தைப் பானம் செய்வதற்காக, ஸரஸ்வதியேவி தான் வாஸிக்கும் வீணையைக் கூட நிறுத்திவிட்டு, தொன்ணையைப் போலுள்ள தன் இரண்டு காதுகளாலும் இடைவிடாமல், இந்த அம்ருதத்தைப் பானம் செய்துவருகிறாள். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் தேவியினுடைய வார்த்தைகள் வெகு அர்த்தங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்துகின்றதாயும், நவரஸங்களால் கர்ப்பிதமாயும் இருந்துவருங் காரணத்தால், ஸரஸ்வதி தேவியானவள் மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்து தேவியினுடைய வாக் சமத்தாரங்களை மகிழ்ந்து பேசவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், மஹா ஸபையில் தனது வார்த்தையினால் காலத்தை வீணைக்கக்கூடாதென்று எண்ணி, சிரக்கம் பனம் (தலையின் அசைவு) மாத்ரம் செய்தாள். ஸரஸ்வதி தேவியானவள் தலையை ஆட்டும்பொழுது, ஸரஸ்வதி தேவியினுடைய காதுகளில் விளங்கிவரும் கர்ணகுண்டலங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள தங்கமயமாயும் ஸலிஷ்டமாயுமுள்ள சலங்கைகள் ஜனத்தார சப்தங்களைச் செய்கின்றன. இதை கவனிக்கும்பொழுது, பரதேவதையினுடைய வாக்கிற்கு பதில் சொல்கிறதோ என்று நினைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. வீணை கானத்தால் ஸகல தேவர்களையும் கூட மோஹிக்கக் கூடிய சக்தியுள்ள ஸரஸ்வதி தேவியானவள், தான் வீணை வாசிப்பதையும் நிறுத்திவிட்டு, பரதேவதையினுடைய வாக்கானது வீணையைக் காட்டிலும் அதி மதுரமாக இருப்பதினால் தேவியின் வார்த்தைகளில் வ்யாமோஹத்தை அடைந்துவிட்டாள். வாக்குகளுக்கு அதிதேவதையான ஸரஸ்வதிதேவியே பரதேவதையினுடைய வாக்கில் இவ்விதம் வ்யாமோஹத்தை அடைந்தாளேயானால், அந்த பரதேவதையினுடைய வாக்கின் மாதூர்யத்தை யாரால்தான் வர்ணிக்கமுடியும்? க்ரந்தகர்த்தா வான பரமாசார்யாள் தேவியினுடைய ப்ரத்யக்ஷ தர்சனத்தை அடைந்த மஹா பாக்யவானானதினால், மஹா ஸபையில், தர்பாரிஸ் தேவியானவள் திவ்ய எரிம்ஹாஸனாருடையாக இருந்துகொண்டு தத்வோபதேசம் செய்து வருக காலத்தில் தான் அனுபவித்து வந்த விஷயத்தை இந்த ச்லோகத்தால் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அத்துடன், அல்ப பாக்யவானான மனிதர்களுக்கு தேவியினுடைய தர்சனத்திற்கு அர்ஹமான மஹா பாக்யம் ஏற்படாமற்போனாலும், தேவி ஸஞ்சாரம் செய்யுமிடங்களில் அதிமதுரமான ஜனத்தார சப்தங்கள் கேட்குமானதினால், அந்த ஸ்தலத்தில் தேவி பரிபூர்ணமான ஸாந்நித்யத்துடன் இருந்துவருகிறாள் என்பதை அறிந்து உபாஸிக்கவேண்டும். இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கிறவர்கள், மதுரமாயும், பரமார்த்தமான தத்வங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்துகின்றதாயும் உள்ளவாக்கிலாஸங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஆவார்கள். ஊமைகளையும் வித்வான்களாகச் செய்யும் வல்லமை உள்ளது என்றதை இந்த ச்லோகத்தில் சொன்ன உபாஸனத்தால் அறியவும்.

தாயுமுள்ள அசௌ அஸௌ = இந்த த்விதீய: ஸ்வீய: த்வதீய:
= உன்னுடைய நாசாவ்ஸ: நாவாவஸ: நாஸாவம்ச: =
முங்கிலைப்போலிருக்கிற முக்கானது அஸமாக் ஸ்வாகம் அஸ்மாகம்
= எங்களுக்கு உசித் உசிதம் = அர்ஹமாயும் நேதீய:
தெயீய: நேதீய: = சேக்கிரம் கிடைக்கக்கூடியதாயும் இருக்கிற
ஈஸ் ஷம் பலம் = ப்ரயோசனத்தை ஈஸு ஷமது பலது =
உண்டுபண்ணட்டும்

தாத்பர்யம் :—

தேவியினுடைய நாளிகையோ (மூக்கோ), வம்சதண்டம் (மூங்கில்)
போல் அடிபெருத்து நுனி சிறுத்ததாக இருந்து வருகிறது. மூங்கில்
களில் நல்முத்துக்கள் விளைவதாக சாஸ்த்ரத்தின் மரியாதையும், லோகா
னுபவமும். மூங்கில்களுடைய கணுவின் உள் பாகத்தில் படும் மழை
ஜலத்தின் துளிகள் முத்துக்களாக ஆகின்றன. மூங்கிலைப்போல் அம்பா
ளுடைய நாளிகையையும் வர்ணிப்பதினால், அம்பாளுடைய மூக்கின்
உள்பாகத்திலும் நல்முத்துக்கள் அதிகமாக இருந்து வருகின்றதென்று
தோன்றுகிறது. மூக்கின் இடது பாகத்தில் விலைமதிக்க முடியாததான
ஒரு நல்முத்து விளங்கிவருகிறது. இதை கவனிக்கும்பொழுது அம்பிகை
யினுடைய நாளிகை என்ற வம்ச தண்டத்திற்குள் முத்துக்கள் நிரம்பி
விட்டபடியால், மூக்கினுடைய இடது பாகத்தில் சந்த்ரநாடி என்ற பிங்
களா நாடி வழியாக வெளிவரும் காரணத்து ஒரு முத்தை வெளியில் தள்
ளிக்கொண்டு வந்த கர்ணத்தால், மூக்கின் இடது பாகத்தில் அந்த
முத்து ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறதோ என்று, மூக்கின் இடது பாகத்தில்
அலங்கரிக்கப்பட்டுவரும் நல்முத்து மூக்குத்தியைப் பார்த்து உத்ப்ரேக்ஷிக்
கப்படுகிறது. லோகத்திலுள்ள வம்சதண்டங்களிலும், உள்பாகத்தில்
முத்துக்கள் நிறைந்துவிட்டால், வாயுவினால் அவைகள் வெளியில்
கொண்டு வரப்பட்டு, மூங்கிலின் வெளிபாகத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்
வழக்கமுண்டு. இதுபோலவே, அம்பாளுடைய மூக்கை கவனிக்கும்
பொழுதும் தோன்றுகிறது. அவ்விதமான தேவியினுடைய நாலாவம்ச
தண்டமானது பக்த ஜனமான தங்களுக்கு உசிதமான பலத்தை சீக்ரத்
தில் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் பரமாசார்யாள் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள்.
மனிதனுடைய சரீரத்தில் இடை, பிங்களை, ஸுஷுமனை என்று மூன்று
விதமான ப்ரதான நாடிகளுண்டு. இடா நாடிக்கு ஸுலர்யன் என்றும்,
பிங்களா நாடிக்கு சந்த்ரனென்றும், ஸுஷுமனா நாடிக்கு அக்னி என்
றும் பெயர்கள் விளங்கி வருகின்றன. நாசிகையினுடைய வலது பக்கத்
தில் இடா நாடி, இடது பக்கத்தில் பிங்களா நாடி, நடுபாகத்தில்
ஸுஷுமனா நாடி என்பதை அறியவும். ஸுஷுமனா நாடியினுடைய
நடுவில் ஹ்ருதயாகாசத்தில் தேவியானவள் திவ்ய முத்தாபரணங்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கி வருகிறாள்: இடா நாடி வழியாக வெளியி
லுள்ள வாயுவை பூரகம்செய்து, ஸுஷுமனா நாடியில் ப்ராண வாயு
வைத் தகைத்து, ஹ்ருதயாகாசத்தில் கொஞ்சகாலம் இந்த ஸ்வரூபத்தை
த்யானம் செய்துவிட்டு, பிங்களாநாடி வழியாக வாயுவை ரேசகம் செய்யும்
பொழுது, யோகிகளுக்கு த்யான யோகம் ஸித்தியாகி விட்டதென்பதை
ஸூசிப்பிக்க, தேவியினுடைய சரீரத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்துக்
களில் ஒரு முத்து வாயுவினால் இழுக்கப்பட்டு வெளியில் வரும். இதுவே

எரித்திக்கு பெரிய அடையாளம் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்தத்தான், தேவீ தன் சரீரத்தில், நாஸிகையினுடைய இடது பாகத்தில் நல்முத்தை தரித் துக்கொண்டிருக்கிறாளோ என்ற த்வனியும் ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய வம்ச தண்டம்போன்ற நாஸிகையை த்யானம் செய்கிற வர்களுக்கு ப்ரான நிரோதம், மனோ ஜயம், லக்ஷ்மீ கடாஷம் முதலானவைகள் அதிச்சீக்ரத்தில் ஏற்படுமென்பது எரித்தமாகிறது.

—: 0 :—

62. அம்பாளுடைய உதடுகளின் வர்ணனை

प्रकृत्या रक्तायास्तव सुदति दन्तच्छदरुचेः

प्रवक्ष्ये सादृश्यं जनयतु फलं विद्रुमलता ।

न विवं तद्विबप्रतिफलनरागात् अरुणितं

तुलं अध्यारोदुं कथमिव विलज्जेत कलया ॥ 62 ॥

புக்ருத்யா ரக்தாயாஸ்தவ ஸுததி தந்தச்சதருசே:

பு.வக்ஷ்யே ஸாஹ்ருச்யம் ஜனயது.பலம் வித்ருமலதா ।

ந விவ்ம் ததவிவ்விபரதிபலநராகாத் அருணிதம்

துலாம் அத்யாரோடும் கதமிவ விலஜ்ஜேத கலயா ॥ 62 ॥

ப்ரக்ருத்யா ரக்தாயாஸ்தவ ஸுததி தந்தச்சதருசே:

ப்ரவக்ஷ்யே ஸாத்ருச்யம் ஜனயது.பலம் வித்ருமலதா।

ந பிம்பம் தத்பிம்ப ப்ரதிபலநராகாத் அருணிதம்

துலாம் அத்யாரோடும் கதமிவ விலஜ்ஜேத கலயா

॥ 62 ॥

பதவுரை :

हे सुदति ~~प्रकृत्या रक्तायास्तव~~ = அழகான பல்வரிசை களுடன் கூடிய ஹே பரதேவதையே! प्रकृत्या ~~प्रवक्ष्ये सादृश्यं~~ = இயற்கையிலேயே रक्ताया: ~~जनयतु फलं~~ = சிவப்பு வர்ணத்தோடு கூடியனவளான तव ~~विद्रुमलता~~ = உன்னுடைய दन्तच्छदरुचे: ~~अरुणितं~~ = பல்வரிசைகளுடைய காந்திக்கு सादृश्यं ~~विबप्रतिफलनरागात्~~ = ஸாம்யத்தை प्रवक्ष्ये ~~विबप्रतिफलनरागात्~~ = சொல்லுகிறேன். विद्रुमलता ~~विबप्रतिफलनरागात्~~ = பவழக்கொடியானது फलं ~~जनयतु~~ = பழத்தை जनयतु ~~फलं~~ =

தாத்தார்யம் :—

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

63. தேவியினுடைய முகத்தை சந்த்ரனாக வர்ணனை

स्मितज्योत्स्नाजालं तव वदनचन्द्रस्य पिबतां
चकोराणां आसीत् अतिरसतया चञ्चुजडिमा ।
अतस्ते शीतांशोः अमृतलहरिं आलरुचयः
पिबन्ति स्वच्छन्दं निशिनिति भृशं काञ्चिकधिया

॥ ६३ ॥

வ்விதஜெத்ஸாக ஸ்மிதஜ்யோத்ஸநாஜாலம் தவ வதநசந்த்ரஸ்ய விஸ்தாம்
அகோராணாம் ஆஸீத் அதிரஸதயா சஞ்சுஜடிமா ।
அதஸ்தே சீதாம்சோ அம்ருதலஹரீம் ஆம்லருசய:
பிபந்தி ஸ்வச்சந்தம் நிசினிதி ப்ருசம் காஞ்சிகத்யா ॥ ६३ ॥

ஸ்மிதஜ்யோத்ஸநாஜாலம் தவ வதநசந்த்ரஸ்ய பிபதாம்
சகோராணாம் ஆஸீத் அதிரஸதயா சஞ்சுஜடிமா ।
அதஸ்தே சீதாம்சோ அம்ருதலஹரீம் ஆம்லருசய:
பிபந்தி ஸ்வச்சந்தம் நிசினிதி ப்ருசம் காஞ்சிகத்யா

॥ 63 ॥

பதவுரை:—

हे भगवति ஹே ஹவதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே
तव தவ = உன்னுடைய वदनचन्द्रस्य வதநசந்த்ரஸ்ய = முகமாகிய சந்த்ரனுடைய स्मितज्योत्स्नाजालं
व्விதஜெத்ஸாக ஸ்மிதஜ்யோத்ஸநாஜாலம் = புன்சிரிப்பாகிற சந்த்ரிகையினுடைய विषतां விஸ்தாம்
पिबतां பிபதாம் = பானம் செய்கிற चकोराणां அகோராணாம் சகோராணாம்
= சகோர பக்ஷிகளுக்கு अतिरसतया அதிரஸதயா அதிரஸதயா
= (உன் முகமாகிய சந்த்ரனுடைய புன்சிரிப்பென்றசந்த்ரிகை)
अति अतिरसतया அதிக தித்திப்பாக இருக்குங் காரணத்தால் चञ्चुजडिमा அஞ்ஞ
जडिमा சஞ்சுஜடிமா = திகட்டல் आसीत् ஆஸீத் =
ஏற்பட்டிருக்கிறது अतः அத: = அக்காரணத்தால் ते
ते தே தே = அந்த சகோரபக்ஷிகள் आलरुचयः ஆம்லருசய: ஆம்
लरुचयः = புளிப்பு ரஸத்தில் रुसिपुள்ளதாகக்கொண்டு

சிதாங்கோ: சீதாங்கோ: = சந்த்ரனுடைய அமृतலஹரி
 சந்த்ரனுடைய அமருதலஹரி = அமருத பெருக்கை காக்ஷிகியா
 காஜிகியா காஜிகியா = புனித்த கழிவுநீர் என்ற எண்ணத்
 துடன் நிஷிநிஷி நிஷிநிஷி நிஷிநிஷி = (சந்த்ரிகை உள்ள) ஒவ்
 வொரு இரவிலும் ஸ்வச்சந்த் ஸ்வச்சந்த் = இஷ்டப்படி
 ஸூரம் ஸூரம் = த்ருப்தியோடு பிவந்தி விவந்தி பிவந்தி =
 பானம் செய்கின்றன.

தாத்தாயம் :—

சகோர பக்ஷிகள், சந்த்ரிகையை பானம் செய்து ஜீவிக்கும் ஸ்வபாவ
 முள்ளவைகள். தேவியினுடைய முகமோ, சந்த்ரனுக்கும் மேலாக
 பாளிக்கின்றபடியால், அந்த முகத்திலுள்ள புன்சிரிப்பென்ற சந்த்ர
 கையை சகோரபக்ஷிகள் பானம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டன. தேவியினு
 டைய முகமாகிய சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகையை பானம் செய்ததிலிருந்து
 சகோர பக்ஷிகளுக்கு திகட்டல் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதாவது மாந்த்யம்
 என்ற தோஷமும் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதற்கு அம்பாளுடைய முகமாகிய
 சந்த்ரனுடைய புன்சிரிப்பென்ற சந்த்ரிகை மிகவும் தித்திப்பாக இருப்பதே
 தான் காரணமாகும். இதைப் பானம் செய்ததினால், சகோர பக்ஷிகளுக்கு
 ஏதாவது புனித்த பதார்த்தத்தை சாப்பிடவேண்டுமென்ற ஆசை ஏற்பட்டு
 விட்டது. தித்திப்பான பதார்த்தத்தை அதிகமாக சாப்பிட்டு, திகட்ட
 லும் வயிற்றில் மந்தமும் ஏற்பட்டால், அதைப் போக்கடிக்க, புளிப்பான
 பதார்த்தம் வல்லமை உள்ளது. அதற்காக சகோர பக்ஷிகளும் புனித்த
 பழய கழிவுநீர் எங்காவது அகப்பட்டால் அதைச் சாப்பிட்டு தங்கள் திகட்
 டலையும், மந்தத்தையும் நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று
 இச்சை உள்ளவைகளாக ஆங்காங்கு அலைந்தன. சக்லபக்ஷ இரவில்
 ப்ரஸித்தமான சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகையைப் பார்த்து 'இது புனித்த
 பழய கழிவுநீர்' என்ற எண்ணத்துடன் மிகவும் த்ருப்தியோடு ஒவ்வொரு
 இரவிலும் அதைப் பானம் செய்கின்றன. அஷ்டாங்க ஹருதயம் முத
 லான வைத்ய சாஸ்த்ரங்களிலும், சிசுக்கள் தாயின் ஸ்தன்யத்தை அதிக
 மாக பானம் செய்தால் மாந்த்ய தோஷம் ஏற்படுகிறதென்றும், அதற்கு
 மாந்த்ரிக, அரிசிகளைந்த பழய புனித்த கழிவுநீர் ஓளவுதம் என்றும் சொல்
 லப்பட்டிருக்கிறது. இதை அனுஸரித்து சகோர பக்ஷிகளும், அம்பாளு
 ளுடைய புன்சிரிப்பு அநிமதுரமானதினால் அதைப் பானம் செய்ததிலிருந்
 தும் பற்களுக்கு கூச்சமும், வயிற்றில் மந்தமும் ஏற்பட்ட காரணத்தைக்
 கொண்டு அதைப் போக்கடித்துக்கொள்ள, லோகத்தில் உள்ள சந்த்ர
 னுடைய சந்த்ரிகையைப் பானம் செய்கின்றன. ஆகையால் சந்த்ரனைக்
 காட்டிலும், தேவியினுடைய முகம் மேலானதென்றும் சந்த்ரிகையைக்
 காட்டிலும் தேவியினுடைய புன்சிரிப்பு அதிமதுரம் என்றும் வர்ணிக்கப்
 படுகிறது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலும், அயோத்யாகாண்டத்தில் चन्द्रकान्तान्तम्
 (அடி-காண்டம்) (சந்த்ரகாந்தாந்தம்) என்று ஸ்ரீராமனுக்கு நி
 விசேஷணம் ஏற்பட்டிருக்கிறதை ஸுமந்தரார், ராமனை தசரதனுடைய

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

அவிச்ராந்தம் பத்யர்குணகண கதாம்ரேடநஜபா
ஜபாபுஷ்பச்சாயா தவ ஜநநி ஜிஹ்வா ஜயதி ஸா ।
யதக்ராஸீநாயா: ஸ்படிகத்ருஷதச்சச்சவிமயீ

ஸரஸ்வத்யா மூர்த்தி: பரிணமதி மாணிக்யவபுஷா

॥ 64 ॥

பதவுரை :—

हे जननि ~~ने कथमि~~ ~~कथमि~~ = வேறு தாயே தவ ~~அவதவ~~
= உன்னுடைய சா ~~வா~~ ~~வா~~ = ப்ரஸித்தமான ஜிஹ்வி ~~கிஹ்வி~~
~~ஜிஹ்வி~~ = நாக்கானது அவிச்ரான் ~~அவிச்ரான்~~ ~~அவிச்ரான்~~ =
எப்பொழுதும் பத்ய: ~~பத்ய:~~ ~~பத்ய:~~ = பர்த்தாவான பரமேச்வர
னுடைய गुणगणकथात्रेडनजपा ~~கணகணகதா~~ ~~கணகணகதா~~ ~~கணகணகதா~~
~~கணகணகதா~~ ~~கணகணகதா~~ = த்ரிபுராஸூர விஜயம் முதலான கல்
யாண குணங்களுடைய ஸமூகத்தின் வருத்தாந்தங்களைத்
திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதையே, மந்த்ர ஜபமாக உடைத்தான
தாகக்கொண்டு जपापुष्पच्छाया ~~ஜபாபுஷ்பச்சாயா~~ ~~ஜபாபுஷ்பச்சாயா~~
= செம்பருத்திப் புஷ்பத்தின் சிவப்பான காந்தியைப்போல்
காந்தியோடு கூடினதாக जयति ~~ஜயதி~~ ~~ஜயதி~~ = விளங்குகிறது
यद्भासीनाया: ~~यद्भासीनाया:~~ ~~यद्भासीनाया:~~ = எந்த நாக்கினு
டைய நுனியில் வளிக்கின்ற सरस्वत्या: ~~सरस्वत्या:~~ ~~सरस्वत्या:~~
= ஸரஸ்வதி தேவியினுடைய स्फटिकहृदच्छाविमयी ~~ஸ்ஃடிகஹ்ருதச்சவிமயி~~
~~ஸ்ஃடிகஹ்ருதச்சவிமயி~~ ~~ஸ்ஃடிகஹ்ருதச்சவிமயி~~ = ஸ்படிகக் கல்
போல் சுத்தமானவரணத்தோடு கூடின मूर्ति: ~~மூர்த்தி:~~ ~~மூர்த்தி:~~
= சரீரமானது माणिक्यवपुषा ~~மாணிக்யவபுஷா~~ ~~மாணிக்யவபுஷா~~
= மாணிக்க ரத்னம்போல் சிவந்த சரீரத்துடன் கூடியதாக
परिणमति ~~परिणमति~~ ~~परिणमति~~ = மாறுகின்றதோ.

தாத்தப்யம் :—

லோகமாதாவான பரதேவதையினுடைய ஜிஹ்வையோ செம்பருத்
திப் புஷ்பம்போல் சிவப்பாக இயற்கையாகவே இருந்துவருகிறது. அத்
துடன் காமேச்வரனு தன் பர்த்தா, த்ரிபுராஸூரனை வதம்செய்த சரித்ரம்
மார்க்கண்டேயனுக்காக யமனை இடது காலால் உதைத்துத் தள்ளிய
சரித்ரம், காமனை எரித்த சரித்ரம் முதலான திவ்ய சரித்ரங்களை அடிக்கடி
தன் ஸகிகளிடம் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதையே ஓர்
மந்த்ர ஜபம்போல் ஆவர்த்தி செய்துகொண்டு ஜபம், செய்கிற காரணத்
தால் ஸர்வோத்ருஷ்டமாக தேவியின் ஜிஹ்வை விளங்கிவருகிறது.
அதனாலும், பகவானுடைய சரித்ரத்தை ஆவர்த்தி செய்துகொண்டிருப்ப
தால் ஜிஹ்வைக்குள்ள சிவப்பு வர்ணம் அதிக சோபையுடனும் விளங்கி

வருகிறது. அந்த ஜிஹ்வையின் அக்ர (முன்) பாகத்தில், ஸரஸ்வதி தேவியானவள் எப்பொழுதும் வளித்து வருகிறாள். ஸரஸ்வதியினுடைய சரீரமோ ஸ்படிகம்போல் தவளமான காத்தியோடு கூடினது. தேவியினுடைய ஜிஹ்வை சிவப்பாக இருக்குங் காரணத்தால், ஜிஹ்வையினுடைய அக்ரபாகத்தில் வளித்துவரும் ஸரஸ்வதியினுடைய சரீரமும் சிவப்பு வர்ணமாக மாறிவிட்டது. வெருப்பான சரீரத்தையும் சிவப்பாக மாற்றிவைக்கக் கூடிய சக்தி தேவியினுடைய ஜிஹ்வைக்கு இயற்கையாகவே இருந்துவருகிறது. தேவியினுடைய ஜிஹ்வை இவ்விதமான வைபவமுள்ளது. ஜிஹ்வையினுடைய அக்ரபாகத்தில் ஸரஸ்வதி தேவியளித்து வருகிறாள் என்பதையும் அறிந்து தேவியை உபாஸிக்கிற வர்கள் மதுரமானவார்த்தைகளைச் சொல்லும் ஜிஹ்வா எரித்தியையும், ஸரஸ்வதி கடாசுத்தால், ஸர்வ வித்யாபாரங்கதத்வத்தையும் அடைவார்கள்.

— : o : —

65. தேவியின் நிர்மால்ய மஹிமை

रणो जित्वा दैत्यान् अपहतशिरस्त्रैः कवचिभिः

निवृत्तैः चण्डांशत्रिपुरहर निर्माल्यविमुखैः ।

विशाखेन्द्रोपेन्द्रैः शशिविशद कर्पूरशकला

विलीयन्ते मातस्तव वदनताम्बूलकबलाः ॥ ६५ ॥

ரணே ஜித்வா டைத்யாந் அபஹ்ருதசிரஸ்த்ரை: கவசிபி:

நிவ்ருத்தை: சண்டாம்சத்ரிபுரஹர நிர்மால்யவிமுகை: ।

விசாகேந்த்ரோபேந்த்ரை: சசிவிசத கர்பூரசகலா

விலீயந்தே மாதஸ்தவ வதநதாம்பூலகபலா: ॥ 65 ॥

ரணே ஜித்வா தைத்யாந் அபஹ்ருதசிரஸ்த்ரை: கவசிபி:

நிவ்ருத்தை: சண்டாம்சத்ரிபுரஹர நிர்மால்யவிமுகை: ।

விசாகேந்த்ரோபேந்த்ரை: சசிவிசத கர்பூரசகலா

விலீயந்தே மாதஸ்தவ வதநதாம்பூலகபலா: ॥ 65 ॥

பதவுரை :—

हे मातः ~~देवता~~ ~~जित्वा~~ ~~दैत्यान्~~ ~~अपहतशिरस्त्रैः~~ ~~कवचिभिः~~ ~~निवृत्तैः~~ ~~चण्डांशत्रिपुरहर~~ ~~निर्माल्यविमुखैः~~ ~~विशाखेन्द्रोपेन्द्रैः~~ ~~शशिविशद~~ ~~कर्पूरशकला~~ ~~विलीयन्ते~~ ~~मातस्तव~~ ~~वदनताम्बूलकबलाः~~ = ஹே தாயே! ரணே ~~ரணே~~ = யுத்தத்தில் ~~दैत्यान्~~ ~~दैत्याந்~~ ~~தைத்யாந்~~ = அஸுரர் ~~जित्वा~~ ~~जित्वा~~ ~~ஜித்வா~~ = ஜயித்துவிட்டு ~~अपहतशिरस्त्रैः~~ ~~अपहतशिरஸ்த்ரை:~~ = உன் ஸமீபம்

வரும்பொழுது தலையில் இருக்கக் கூடாதென்ற எண்ணத்
துடன் கையில் தலைப்பாகையைத்தரித்துக் கொண்டிருப்பவர்
களாயும் ~~கவச்சிமி: கவச்சிமி: கவச்சிமி:~~ = இரும்புக் கவசங்களோடு
கூடினவர்களாயும் ~~நிவூதீ: நிவூதீ: நிவூதீ:~~ = யுத்தத்
திலிருந்து திரும்பினவர்களாயும் ~~சண்டம்சத்திரி: சண்டம்சத்திரி:~~
~~சண்டம்சத்திரி: சண்டம்சத்திரி:~~ = சண்டம்சத்திரி: சண்டம்சத்திரி:
நிர்மால்யபிரஸங்க: = சண்டிகேச்வரனுடைய பாகமாகிய த்ரிபுர
ஸம்ஹார முர்த்தியான பரமேச்வரனுடைய நிர்மால்யத்திலிருந்
தும் விமுகர்களாயும் இருக்கிற விசாசேந்ரோபேந்ர: = விசாசேந்ரோ
பேந்ரோ: விசாசேந்ரோபேந்ரோ: = ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி
தேவேந்தரன், மஹாவிஷ்ணு இவர்களால் ~~சாசிவிசாசுபூரசாகஸ:~~
~~சாசிவிசாசுபூரசாகஸ:~~ = சந்த்ரனைப்
போல் வெளுப்பான பச்சைக் கற்பூரத்தின் கண்டங்களோடு
கூடினதான ~~தவ தவ தவ~~ = உன்னுடைய ~~வதந்தாபூரகவல:~~
~~தாஸவதந்தாபூரகவல:~~ = வாயால் நன்றாய்க்
கடிக்கப்பட்ட கருணையினால் உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட தாம்
பூலத்தின் கபளங்கள் ~~வினியந்தே வினியந்தே~~ = நன்றாக
மென்று பக்கிக்கப்படுகின்றன.

தாத்தர்யம் :—

சூரபத்மா, தாரகாஸுரன், லிம்மவக்தரன் முதலான அஸுரர்கள்
மூலம் இந்தரன் முதலான தேவர்களுக்கு தீராத பீடைகள் ஏற்பட்டு
அதை நிவர்த்தி செய்துகொள்வதற்காக ஷண்முகப்பெருமானை தேவர்கள்
தேவஸேனைக்கு நாயகனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்து அந்த வீரனுடைய
உதவியைக் கொண்டு மேற்சொன்ன அஸுரர்களை ஜயித்து, இந்தரன்
முதலான தேவர்கள் ஸௌக்யத்தை அடைந்தார்கள் என்ற கதை
யானது ஸ்காந்த மஹாபுராணத்தில் ப்ரஸித்தமானது. ஷண்முகப்
பெருமானும் தேவஸேனாதிபதி என்ற பதவியை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு,
சூரபத்மா முதலான அஸுரர்களோடு யுத்தத்திற்குச் செல்வதற்கு
முன், தன் மாதாவான பரதேவதையைப் பூஜித்து பராக்ரமசாலியான
சூரபத்மாவைக் கொல்லக் கூடிய சக்தியைத் தனக்குக் கொடுக்கவேண்டு
மென தானைப் ப்ரார்த்தித்தார். தேவியும் தன் புத்ரனின் ப்ரார்த்தனைக்
கிணங்கி, சக்தி என்ற ஆயுத விசேஷத்தை பரிபூர்ணமான அனுகூலத்
துடன் குமாரஸ்வாமியினிடம் கொடுத்து ஆசீர்வதித்தாள். உடனே
குமாரஸ்வாமியும் ஜயந்திபுரம் (திருச்செந்தூர்) என்ற ஸ்தலத்தை
ஸேனைகளுக்குப் ப்ரதான ஸ்தாபனமாக வைத்துக்கொண்டு இந்தரன்,
விஷ்ணு முதலான தன் ப்ரதான ஸேனைகளோடு ஸமுத்ரத்தினுடைய
நடுவினுள்ள வீரமாவேந்தர பட்டனத்திற்க்கதிபதியான சூரபத்மா
மஹாயுத்தம் புரிந்து அவனை ஜயித்தார். சூரபத்மா, தாரகாஸுரன்,
லிம்மவக்தரன் முதலான அஸுரர்கள், அந்தப் போரில் அடியோடு

அழிந்துவிட்டார்கள். இவ்விதம் அஸுரர்களை ஜயித்து விட்டு தன் தாயான பரதேவையினிடம் இந்த வருத்தாந்தத்தை விக்கிராபனம் செய்வதற்காக, இந்தான், விஷ்ணு முதலான தேவர்களுடன் குமாரஸ்வாமியானவர் ஜீவன்முக்திபுரி என்று விளங்கும் ஹாலாஸ்ய சேஷத்ரத்தில், மூ யீஸூகி என்ற திருநாமத்தால் விளங்கிவருகிற தன் தாயாரின் திருமாளிகைக்கு வந்தார். தாயினிடம் வரும்பொழுது, உத்தியோக தோரணையிலுள்ளவர்கள் தனக்கு பூஜ்யமான பெரியோர்சுனிடம் போகும் பொழுது இருக்கவேண்டிய விநயபாவத்தையும் தன் அனுஷ்டானமூலம் வெளிப்படுத்தினார். குமாரஸ்வாமி யுத்தகளத்திலிருந்து நேரில் வருகிற தனால், சரீரத்தில் தரித்திருந்த கவசங்களை கழட்டவில்லை. தலையிலுள்ள உஷ்ணீஸம் சிரஸ்த்ரம் என்ற சப்தங்களால் சொல்லப்படும் தலைப்பாணையை மாத்தரம் கழட்டி, கையில் வைத்துக்கொண்டு தாயினிடம் சென்றார். அவ்விதமே குமாரஸ்வாமியைப் பார்த்து இந்தானும் விஷ்ணுவும் சென்றார்கள். பரமேச்வரனோ தன் புத்ரன் ஜய வருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல தன்னிடம் வருவான் என்று எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆனால் குமாரஸ்வாமியோ, தன் தந்தையான பரமேச்வரனிடம் செல்லாமல், தாயினிடம்தான் சென்றார். பரமேச்வரனிடம் சென்று ஜய வருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தால், தனக்கு பரமேச்வரன் ஏதாவது ஸன்மானம் செய்வார். அதை தான் தரித்துக்கொள்ளக்கூடாது. சிவ நிர்மால்யம் கூடாதென்று சாஸ்த்ரத்தில் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எண்ணி, தானே சிவநிர்மால்யத்தை தரிக்காததினால் இதைப் பார்த்து மற்ற ஜனங்களும் அனுஷ்டிப்பார்கள் என்று, தர்மத்தை ஸ்தாபனம் செய்யும் உத்தேசத்துடன் தான் பரமேச்வரனிடம் செல்லாமல் குமாரஸ்வாமியானவர் தேவியினிடம் சென்றார் என்ற தாத்பர்யத்தை பரமாசார்யாள் ஸ்பஷ்டமாக चण्डांशत्रिपुरहरनिर्मल्यविमुखैः अङ्गुष्ठांशत्रिपुरहरनिर्मल्यविमुखैः சண்டாம்சத்ரிபுரஹரநிர்மால்யவிமுகை: என்ற பதத்தால் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்கள்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சிவநிர்மால்யத்தை எக்காரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்கலாமா? ஸ்வீகரிக்கக்கூடாதா, என்பதைப் பற்றி விசரிக்கப் படுகிறது.

சிவனுடைய நிர்மால்யம் அசுத்தமானதினால் ஸ்வீகரிக்கத்தகுந்ததில்லையா? அல்லது, மஹா பரிசுத்தமான அந்த நிர்மால்யத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொள்ளக்கூடிய ஆசாரம் ப்ராணிகளிடத்திலேயில்லை என்பதினாலா? அல்லது, சிவநிர்மால்யம் சண்டிகேச்வரருக்கு ஏற்பட்ட தென்பதினாலா?

முதல் பக்ஷம் ஸரியல்ல. यत्कृत्यं तन्न कृतं यदकृत्यं कृत्यवत् तत् आचरितं । तदुभयोः प्रायश्चित्तं शिव तव नाम अक्षरद्वयं उच्चरितं । यत्कृत्यं तन्न कृत्यं यदकृत्यं कृत्यवत् तत् आचरितं । तदुभयोः प्रायश्चित्तं शिव तव नाम अक्षरद्वयं उच्चरितं । यत्कृत्यं तन्न कृत्यं यदकृत्यं कृत्यवत् तत् आचरितं । तदुभयोः प्रायश्चित्तं शिव तव नाम अक्षरद्वयं उच्चरितं । यत्कृत्यं तन्न कृत्यं यदकृत्यं कृत्यवत् तत् आचरितं । तदुभयोः प्रायश्चित्तं शिव तव नाम अक्षरद्वयं उच्चरितம் । யத்க்ருத்யம் தந் க்ருத்யம் யத்க்ருத்யம் க்ருத்யவத் தத் ஆசரிதம் । ததுபயோ: ப்ராயஸ்சித் தம் சிவ தவ நாம அக்ஷரத்வயம் உச்சரிதம் என்ற ஸ்மருதி வசனத்தால்

விஹிதகர்மாவை அனுஷ்டானம் செய்யாததினால் ஏற்படும் மஹா பாபமோ, நிஷித்தகர்மாவைச் செய்ததினால் ஏற்படும் பாபமோ, ஸகலவிதமான பாபங்களும் “சிவ” என்ற இரண்டு அக்ஷரங்களை உச்சரித்த மாத்ரத்தால் நசித்துவிடும் என்று தெரியும்பொழுது பரமேஸ்வரனுடைய நிர்மால்யத்தில் தோஷ சங்கை எப்படி ஏற்படக்கூடும்? தவிரவும்,

शिवप्रसादेन विना न बुद्धिः शिवप्रसादेन विना न युक्तिः ।
शिवप्रसादेन विना न सिद्धिः शिवप्रसादेन विना न मुक्तिः ॥

சிவபு ஸாஷெந விநா ந யுக்தி:

சிவபு ஸாஷெந விநா ந யுக்தி:

சிவபு ஸாஷெந விநா ந ஸித்தி:

சிவபு ஸாஷெந விநா ந மூக்தி: ॥

சிவப்ரஸாதேந விநா ந புத்தி: சிவப்ரஸாதேந விநா ந யுக்தி: ।

சிவப்ரஸாதேந விநா ந ஸித்தி: சிவப்ரஸாதேந விநா ந முக்தி: ॥

என்று ஸூத்ரஸம்ஹிதையில் சொல்லியபடி ஸகலவிதமான ச்ரேயஸ் ஸுக்ரும் சிவப்ரஸாதத்தை முக்ய ஹேதுவாக ஒப்புக்கொண்டே தீர வேண்டியிருக்க, சிவப்ரஸாதருபமான நிர்மால்யத்தில் தோஷ சங்கை எப்படிச் செய்யமுடியும்?

भुक्त्वाचं मुक्तिमामोति भक्त्या शिवनिवेदितम् ।

शिवनिर्माल्यदोषस्तु प्राकृतानां कथेरितः ॥

ஹுக்துவாஹம் மூக்திமாமோதி பக்த்யா சிவநிவேதிதம் ।

சிவநிர்மால்யதோஷஸ்து ப்ராக்ருதானாம் கதேரித: ॥

புக்த்வாநம் முக்திமாப்நோதி பக்த்யா சிவநிவேதிதம் ।

சிவநிர்மால்ய தோஷஸ்து ப்ராக்ருதானாம் கதேரித: ॥

என்ற வாக்யப்படி, சிவனுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட நிர்மால்ய அன்னத்தை புஜித்துக்கொண்டு வருபவனுக்கு ஆயாஸமன்னியிலேயே மோக்யம் கிடைக்கிறது. சிவ நிர்மால்யத்தை பரிஹரிக்கவேண்டுமென்ற தோஷம், அதை க்ரஹித்துக்கொள்ள போதுமான ஆசாரமில்லாத ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்று தெரிகிறபடியால் சிவநிர்மால்யத்திற்கு தோஷப்ரஸக்தியே இல்லை என்று வெளியாகிறது. ஆகையால் சிவ நிர்மால்யம் தோஷமுள்ளதென்ற காரணத்தால் குமாரஸ்வாமி முதலானவர்கள் அந்த நிர்மால்யத்தில் வைமுக்யத்தை அடைந்தார்கள் என்ற அபிப்ராயத்தை வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

இரண்டாவது பக்ஷமோ, ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் ஸகல ஆஸ்திகர் களாலும் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்தது. பரம பரிசுத்தமான சிவ நிர்மால்யத்தை க்ரஹிக்கக்கூடிய ஸம்சுத்தி ஜனங்களுக்கு பெரும்பாலும் ஏற்படுவது துர்லபந்தான். லோகத்திலும் மஹான்களுடைய ஸந்திதியில் சில ஜனங்கள் நிர்ப்பந்தத்தால் அழைக்கப்பட்டாலும் தன்னுடைய

துராசாரத்தால் அங்கு செல்வதற்கு பயந்து, போகாமலே இருக்கிறார்கள். அதனால் மஹான்களுடைய ஸந்நிதிக்கு தோஷம் என்ற அர்த்தத்தைக் க்ரஹித்துக்கொள்வது தவறாகும். விஷ்ணுவிற்கு பாரம்யத்தைக் கொடுக்கும் மூமத் பாகவதத்திலும், நாலாவது ஸகந்தத்தில்,

यद्व्यक्षरं नाम गिरितं नृणां सकृत्प्रसङ्गादधमाशु हन्ति तत् ।
पवित्रकीर्तिं तमलङ्घ्यशासनं भवानहोद्वेष्टि शिवं शिवेतरः ॥

யத்வ்யக்ஷரம் நாம கிரேரிதம் ந்ருணாம்

ஸக்ருதப்ரஸங்காதகமாசுஹந்தி தத் ।

பவித்ரகீர்த்திம் தமலங்க்யசாஸநம்

பவாநஹோத்வேஷ்டி சிவம் சிவேதரஃ ॥

யத்த்வ்யக்ஷரம் நாம கிரேரிதம் ந்ருணாம்

ஸக்ருதப்ரஸங்காதகமாசுஹந்தி தத் ।

பவித்ரகீர்த்திம் தமலங்க்யசாஸநம்

பவாநஹோத்வேஷ்டி சிவம் சிவேதரஃ ॥

என்ற ச்லோகத்தால், 'பரமசிவனுடைய திருநாமமாகிய சிவ என்ற அக்ஷரத்தை பக்தியில்லாமல் யத்ருச்சையாகச் சொன்னாலும் மனிதனுடைய ஸகல பாபங்களையும் அந்த இரண்டு அக்ஷரங்கள் போக்கடித்து விடும். மனிதன் மனதோடு சிவ என்ற அக்ஷரங்களைச் சொல்ல வேண்டாம்; வாக்கினால் வேறு ஏதாவது வருத்தாந்தத்தைப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது சிவ என்ற அக்ஷரங்கள் அவ் விருத்தாந்தத்தின் நடுவில் வந்தாலே போதுமானது. அதற்கே மஹா மஹிமை உண்டு' என்று தெரியும்பொழுது ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனுடைய நிர்மால்யமானது மிகவும் பூஜ்யமான வஸ்துவானதினால் அதைக் க்ரஹிக்கின்ற விஷயத்தில் ப்ராக்ருதமான ஜனங்களுக்கு ஸம்சுத்தி போதாதென்பதை நினைத்துத்தான் சிவ நிர்மால்யத்தை நிஷேதம் செய்திருப்பது என்று அபிப்ராயத்தை அறியவேண்டும். சிசுக்களுக்கு, தனக்கு ஜீர்ணமாகாத தான தின்பண்டங்களிலும் ஆசை ஏற்படலாம். அந்த சமயம், தாய் குழந்தையைத் தடுக்காமல் அந்த தின்பண்டத்தை தூஷிப்பதுபோல் அபிநயம் செய்வதை ஸ்லோகத்தில் பெரும்பாலும் காணலாம். அதற்காக தின்பண்டம் நிஷேதிக்கப்பட்டதாக நினைக்கலாமா? இதுபோலவே ப்ரக்ருதத்திலும் அறியவும்.

अन्नं देवातिथिभ्यो अर्पितं अमृतमिदं

சனம் டெவாதிதிப்யோ அர்பிதம் அம்ருதமிதம்

அந்நம் தேவாதிதிப்யோ அர்பிதம் அம்ருதமிதம்

என்ற பகவத் பாதாநுடைய வாக்யத்தால், தேவதைகளுக்கு நிவேதனம் செய்த நிர்மால்யம் அம்ருதமென்று தெரிகிறது. இந்த வாக்யத்தில் "தேவதை" என்ற பதத்திற்கு சிவனைத் தவிர மற்ற தேவதைகளென்று அர்த்தம் செய்வது குருட்டு புத்தியாகத்தானாகும். தேவதையென்று பொதுவாகப் பதமிருக்கும்பொழுது சிவனை அப்பதத்தில் சேர்க்காமல் தள்ளுவதற்கு காரணம் ஒன்றும் அகப்படாது. சிவனையும் சேர்த்துத்தானாகவேண்டும். ஆகையால் சிவ நிர்மால்யமும் அம்ருதமென்றே கருத

வேண்டும். ஆனால் பர்க்ருதத்தில் குமாரஸ்வாமி முதலானவர்கள், சிவ நிர்மால்யத்தில் விழுத்தர்களாக ஆனார்களே என்பதற்குக் காரணமோ, சிவநிர்மால்யம் அசுத்தமென்பதினால். தற்சமயம் அவர்கள் போர் செய்து திரும்பிவரும் ஸமயம் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது.

கவச்சிமி: கவலிஹி: கவசிபி:

என்ற பதத்தால், கவசங்களைக்கூட கழட்டாமல் வருகிறார்களென்று தெரிகிறது. இதனால் சிவநிர்மால்யத்தை க்ரஹிக்கக்கூடிய ஸம்சுத்தி தங்களுக்கு போதாதென்று நினைத்துத்தான் சிவநிர்மால்யத்தில் வைமுக்யத்தை அடைந்தார்களே அன்னியில் வேறு காரணத்தை அங்கு கற்பிக்கமுடியாது. தாயினுடைய ஸந்திதிக்குச் செல்வதிலோ, தாயாரால் கொடுக்கப்பட்ட உபஹாரங்களை வாங்கிக்கொள்வதிலோ தாயாருக்கு தன்னிடமுள்ள ப்ரேமையை முன்னிட்டே, தன்னிடமுள்ள ஆசாரம், அனாசாரங்களை கவனிக்காமல் குழந்தைகள் தாயினிடம் செல்வதுண்டு. எவ்வளவு குற்றத்தைச் செய்திருந்தாலும் தாயாருக்கு குழந்தைகளிடம் வாத்தலயம் உண்டென்பதில்

पापानां वा शुभानां वा वधार्हानां प्लवंगम् ।

कायं करुणमायैण न कश्चित् नापराध्यति ॥

வாவாநாம் வா ஸுஹாநாம் வா வடாஹாராநாம் ப்லவங்கம் ।

காயம் கருணமாயேண ந கச்சித் நாபராத்யதி ॥

பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா வதார்ஹாநாம் ப்லவங்கம் ।

கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சித் நாபராத்யதி ॥

என்ற பரதேவதையான ஸீதா தேவியினுடைய வார்த்தையே ப்ரமாணமாகும். ஆகையால், சிவநிர்மால்யத்தை நிஷேதித்திருக்கும் சாஸ்த்ரங்கள், அதை க்ரஹிக்கக்கூடிய ஸம்சுத்திப்ராணிகளுக்கு பெரும்பாலும் போதாது என்பதில்தான் தாத்பர்யமுள்ளதென்பதை அறியவும்.

முன்னுவது கஷியை விசாரித்தாலோ, அடியிற்கண்டபடி ஸமானத்தை அறியவும்:—

குமாரஸ்வாமி முதலானவர்கள், 'சண்டிகேச்வரனுடைய பாகம்' என்று அறிந்து பரமேச்வரனுடைய நிர்மால்யத்தில் வைமுக்யத்தை அடைந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,

चण्डांशत्रिपुरहरनिर्मास्यविमुखैः

ஸண்டாஹத்ரிபுரஹரநிர்மால்யவிமுகை:

சண்டாம்சத்ரிபுரஹரநிர்மால்யவிமுகை:

என்ற பதமே அதில் ப்ரமாணமாகும். அதனால்,

निवेदितस्य द्रव्यस्य भागोऽयं प्रथमः स्मृतः ।

चण्डीश्वरस्य देवस्य शिवभक्तस्य नान्यथा ॥

நிவேதிதவஸ்து ஓவஸ்தவஸ்து ஹாமொ஽யம் ப்ரஹ்மஃ ஸ்ருதஃ |
அஸ்பிபுராஸ்து ஷெவஸ்து பரிவஹகஸ்து தாத்யயா ||

நிவேதிதஸ்ய த்ரவ்யஸ்ய பாகோயம் ப்ரதமஃ ஸ்ம்ருதஃ |

சண்டிச்வரஸ்ய தேவஸ்ய சிவபக்தஸ்ய நான்யதா ||

என்ற சிவபுராண வசனத்தை அனுஸரித்து பரமசிவனுக்கு நிவேதனம் செய்த அன்னத்தில் முதன் முதலாக எடுக்கப்பட்ட பாகம் சண்டிகேச்வரரைச் சேர்ந்தது. சண்டிகேச்வரரோ சிவபக்தர்களில் முதன்மையான வரானதினால், அவர்தான் அதைப் புஜிக்க யோக்கியதை உள்ளவர். மற்ற வர்களுக்கு அதிகாரமில்லையென்றும் தெரிகிறது. இதை அனுஸரித்தே பெரியோர்கள் பூஜை செய்த பிற்பாடு, நிவேதனம் செய்த அன்னத்தின் மேல் பாகத்தை சண்டிகேச்வரருடைய பாகம் என்று க்ரஹித்து, அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்வது அனுபவத்தில் இருந்து வருகிறது. ஆகையால் ப்ரக்ருதத்திலும் இவ்விதமென்றே அறியவும்.

குமாரஸ்வாமி முதலியவர்கள் போர் செய்து திரும்பி வருவதற்கு முன்பு சிவபூஜை முதலியவைகள் பார்ஷத கணங்களால் செய்யப்பட்டு, சண்டிகேச்வர பஸியும் போடப்பட்டு நிவேதனம் செய்யப்பட்டு, மீதியுள்ள பதார்த்தங்கள் அம்பாருடைய ஸந்நிதிக்கு போய்விட்டது. சண்டிகேச்வரருடைய பஸி பாகத்தையோ, சண்டிகேச்வரர் மஹா பக்த சிரோமணி யானதினால் 'சூரபத்மாவுடன் யுத்தம் முடிந்துவிட்டது. குமாரஸ்வாமி தகப்பனாரை நமஸ்கரிக்க வரக்கூடும், வந்தால் வேறுபாகம் இல்லாததினால் நமது பாகத்தை பரமேச்வரன் அநுக்ரஹபூர்வமாக குமாரஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கட்டும்' என்ற எண்ணத்தால்தான் அதை புஜிக்காமலே இருந்துவந்தார். இதைக் கவனித்தே குமாரஸ்வாமியும் பாக்கி நிவேதன பாகம் அம்பாளிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது. சண்டிகேச்வரருடைய பாகம் மாத்ரம்தான் சிவஸந்நிதியிலிருக்கிறது; இந்த ஸமயம் நாம் தகப்பனாரிடம் சென்றால், தகப்பனர் நம்மிடமுள்ள வாத்ஸல்யத்தால் அந்த பாகத்தை நம்மிடம் கொடுத்துவிடுவார்; அது தர்மமாகாது; 'சிவபக்த த்ரோஹமாகும்' என்று நினைத்து சிவனிடம் செல்லாமல் தாயினிடம் சென்றார் என்ற அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும். இதைத்தான் பகவத்பாதாள் चण्डेश शरणाय சண்டாம்ச என்ற பதத்தில் अर्घ्यं शरणम् அம்சம் என்ற பதத்தினால் வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். अर्घ्यं शरणम् அம்சம் என்றால் பாகம் என்று அர்த்தம். சிவனுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்டது முழுவதையும் என்று அர்த்தமில்லை. இதனால் சிவனுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட பதார்த்தங்களில் முதலில் க்ரஹிக்கப்படும் பாகம் சண்டிகேச்வரருடைய பாகமானதினால், அதை புசிக்க ப்ராணிகளுக்கு அதிகாரமில்லை என்றுதான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்னியில், சிவனுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட எல்லா பாகமும் தள்ளத்தகுந்தது என்று நினைப்பது சிவபக்தி இல்லாதவர்களுடைய ஸாஹஸந்தான்.

குமாரஸ்வாமி முதலானவர்கள் தாயாருடைய ஸந்நிதிக்குச் சென்று தரைய. நமஸ்கரித்தார்கள். நமஸ்கரித்துவிட்டு, "தாயே! உன் அருளால்

சூரபத்மன் முதலானவர்களை ஜயித்து விட்டேன்” என்று ஜயவார்த்தைகளை உத்தேசித்தார்கள். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அம்பாளும், காமேச்வரனுக்கு நிவேதனம் செய்து சண்டிகேச்வரருடைய பாகம் போகத் தன்னிடம் வந்த மிகுதியை தானும் புசித்து, தாம்பூல தாரணம் செய்து கொண்டிருந்தான். சந்திரனைப்போல் மிகவும் வெளுப்பான பச்சைக்கற்பூர துண்டுகளோடு தன் பற்களால் கடிக்கப்பட்ட திவ்ய கற்பூர தாம்பூலத்தை குமாரஸ்வாமி முதலானவர்களுக்கு பரம அனுக்ரஹத்துடன் உமிழ்ந்து, அதை எடுத்து உட்கொள்ளும்படி ஆக்ஞாபித்தான். குமாரஸ்வாமி முதலானவர்களும் அதை எடுத்து நன்றாக மென்று புசித்து பரமானந்த பரிதர்களாக ஆனார்கள். அக்காரணத்தால் விசேஷமாக குமாரஸ்வாமி ஞானபண்டிதராகவும் ஆனார் என்று மேற்கண்ட ச்லோகத்தின் அபிப்பிராயமானது வெளியாகிறது.

இவ்விதம் தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்தால் ஸகல வித்யாபாரங்கதர்களாக ஆவார்கள்.

— : 0 : —

66. அம்பாளுடைய வாக்விலாஸ வர்ணனை

विपञ्च्या गायन्ती विविधमपदानं पशुपतेः

त्वयारब्धे वक्तुं चलितशिरसा साधुवचने ।

तदीयैर्माधुर्यैरपलपिततन्त्रीकलरवां

निजां वीणां वाणी निचुलयति चोलेन निभृतम्

॥ ६६ ॥

விவஹ்யா மாயந்தீ விவிதமபதாநம் பசுபதே:

சுவயாரஸ்யை வக்தும் அலிதசிரஸா ஸாதுவசநே ।

ததீயையேர்மாதூர்யரபலபிததந்த்ரீகலரவாம்

நிஜாம் வீணாம் வாணீ நிசுலயதி சோலேந நிப்ருதம்

॥ ६६ ॥

விபஞ்ச்யா காயந்தீ விவிதமபதாநம் பசுபதே:

த்வயாரப்தே வக்தும் சலிதசிரஸா ஸாதுவசநே ।

ததீயைர்மாதூர்யரபலபிததந்த்ரீகலரவாம்

நிஜாம் வீணாம் வாணீ நிசுலயதி சோலேந நிப்ருதம்

॥ 66 ॥

புதலுரை :—

ஹே பகவதி ஹே மஹாபகவதி ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே
 பசுபதே: வரூபதே: பசுபதே: = பரமேச்வரனுடைய விவித்
 விவிதம் = நானாவிதமான அபதான் சுவாநாம் அபதாநம் =
 சரித்தரத்தை விபக்ஷ்யா விவக்ஷ்யா விபஞ்ச்யா = வீணையில் गायन्ती
 மாயனீ காயந்தி = கானம் செய்கின்ற வாணி வாணீ வாணீ =
 ஸரஸ்வதிபானவள் चलिताशिरसा அலிதாசிரஸா சலிதசிரஸா =
 மிகவும் ஸந்தோஷத்தால் தலையை அசைக்கின்ற त्वया स्वया
 த்வயா = உன்னால் वक्तुं वक्तुं வக்தும் = சொல்வதற்கு
 साधुवचने ஸாஹுவதெ ஸாதுவசநே = “ஸபாஷ்” என்ற சப்த
 மானது आरब्धे सति श्रुताश्रये ஸகி ஆரப்தே ஸதி = ஆரம்பிக்கப்
 பட்டபொழுது तदीयै: தீயெ: ததியை: = அந்த வார்த்தையின்
 ஸம்பந்தமான माधुर्यै: மாயுமெ: மாதூர்யை: = மதுரமான
 குணங்களால் अपलपिततन्त्रीकलरवां சுவரவிததனீக்ரவா
 அபலபிததந்தீகலரவாம் = பரிஹஸிக்கப்பட்ட தந்தியின் சப்தத்
 தோடு கூடின निजां वीणां நிஜாம் வீணாம் நிஜாம் வீணாம் = தன்
 னுடைய வீணையை चोलेन கொலெந சோலேன = உரைத்துணி
 யால் निभृतं நிஹதம் நிப்ருதம் = சப்தமில்லாமலிருக்கும்படி
 निचुलयति நிசுலயதி நிசுலயதி = மறைக்கின்றாள்.

தாத்தப்யம் :—

தேவியினுடைய தர்பாரில், ஸரஸ்வதீ தேவி ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில்
 வீணைக் கச்சேரி செய்தாள். ஸரஸ்வதீ தேவி மஹா புத்திமதியான
 தினால், “நமது யஜமானியான பரதேவதை தன் பர்த்தாவான பரமேச்
 வரனுடைய சரித்தரத்தைத் தவிர வேறு கதைகளைக் காதல் கேட்கமாட்
 டாள்” என்ற உண்மையை அறிந்து, பசுபதியினுடைய சரித்தரங்களையே
 கீர்த்தனங்களாகச் செய்து வீணையில் வாசித்தாள். தீபுரஸம்ஹார
 சரித்தரம், காலகூட விஷத்தை பானம் செய்து லோகத்தை ரக்ஷித்த புன்ய
 கதை, மார்க்கண்டேயன் என்ற தன் பக்தனுக்காக காலனை இடது
 காலால் உதைத்துத் தள்ளிய கதை, பாண்டியராஜதனையையாக தேவி
 அவதாரம் செய்த ஸமயத்தில் பரமேச்வரன் தேவியை பரிணயம் செய்து
 கொண்ட கதை, பார்வதீ பரிணயம் முதலான சரித்தரங்களை ப்ரகாசப்
 படுத்தக்கூடிய திவ்ய கீர்த்தனைகளை வீணையினுடைய தந்திகளில்
 ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டி, தர்பாரிலுள்ள ஸகல தேவர்களையும், விசேஷமாக
 ஸபாநாயகியான பரதேவதையையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்துவந்தாள்.
 பரதேவதைக்கோ, மனதிற்குள் பரம ஸந்தோஷமேற்பட்டுவிட்டது.
 பர்த்தாவான பசுபதியினுடைய சரித்தரத்தையே ஸரஸ்வதீதேவி வீணை
 யில் கானம் செய்ததே தேவியின் ஸந்தோஷத்திற்கு காரணமாகும்.
 இதிலும், ஸரஸ்வதீதேவியே வீணையை வாசிக்கும்பொழுது, அங்குள்ள

தேவர்கள் ஸந்தோஷப்படவோ, ஸபாநாயகியான பரதேவதை ஆதிக்கம்
யப்படவோ, காரணங்கள் பரிபூர்ணமாக நிறைந்திருக்கின்றன. அதனால்
பரதேவதைக்கு ஸந்தோஷம் பூரித்துப்போய் "ஸபாஷ்" என்ற சப்தத்
தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். இந்த "ஸபாஷ்" என்னும் சப்தத்தி
னின்றும் பெருகிற மதுர ரஸமோ அளவற்ற தித்திப்புள்ளதாக
விளங்கிவந்தது. ஸரஸ்வதீதேவியினுடைய வீணையிலுள்ள தந்திகளின்
நாதத்தைக் காட்டிலும் பரதேவதையினுடைய வாக் விலாஸத்திலுள்ள
மதுர ரஸமானது அதிக ஆனந்தமுள்ளதாக இருக்கின்றது. இதனால்
ஸரஸ்வதீ தேவிக்கு மிகவும் லஜ்ஜை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஸரஸ்வதீ தேவி
யின் வீணை நாதமும் பரதேவதையினுடைய வாக்விலாஸத்தால் பரிஹஸிக்
கப்பட்டதாகவே ஆகிவிட்டது, "இனி நாம் வீணை வாசித்தால் ஸபையோர்
களை ரவிக் கச் செய்யமுடியாது" என்ற எண்ணத்துடன் ஸரஸ்வதீ
தேவீ வீணையை உரையில் போட்டு முடிவைத்துவிட்டு, தேவியினுடைய
வாக் மாதூர்யத்தை பானம் செய்வதிலேயே ச்ரத்தையுள்ளவளாக
ஆனாள். இதனால் வீணைநாதத்தைக்காட்டிலும் தேவியினுடைய வாக்
விலாஸம் மிகவும் மேலானதென்றும், மாதூர்யமுள்ளதென்றும், நவரஸ
கர்ப்பிதமென்றும் வெளியாகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய வாக்
விலாஸத்தை அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டு, தேவியை உபாஸிப்
பவர்கள் மதுரமான வாக்விலாஸத்தால் ஸகல ஜனங்களையும் தன் வச
மாக்கிக்கொள்பவர்களாக ஆவார்கள்.

—: 0 :—

67. தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையின் வாண்னை

कराग्रेण स्पृष्टं तुहिनगिरिणा वत्सलतया
गिरीशेन उदस्तं मुहुः अधरपानाकुलतया ।
करग्राह्यं शंभोः मुखमुकुरवृन्तं गिरिसुते
कथंकारं ब्रूमः तव चुबुकं औपम्यरहितम् ॥ ६७ ॥

கராஅக்ரேண ஸ்ப்ருஷ்டம் துஹிநகிரிணா வத்ஸலதயா

மிரீஸேன உதஸ்தம் முஹு: அதரபாநாகுலதயா ।

கரஅக்ரஹ்யம் ஸம்போ: உவமுகுரவ்ருந்தம் கிரிஸுதே

கயங்காரம் ப்ரூம: தவ சபுகம் ஓபமயரஹிதம் ॥ 67 ॥

கராக்ரேண ஸ்ப்ருஷ்டம் துஹிநகிரிணா வத்ஸலதயா

கிரீசேன உதஸ்தம் முஹு: அதரபாநாகுலதயா ।

கரக்ரஹ்யம் சம்போ: முகமுகுரவ்ருந்தம் கிரிஸுதே

கதம்காரம் ப்ரும:தவ சபுகம் ஓபமயரஹிதம் ॥ 67 ॥

புதவுரை :-

हे गिरिसुते ~~हे गिरिसुते~~ = ஹே பர்வத ராஜனுடைய பெண்ணான பார்வதியே! तुहिनगिरिणा ~~तुहिनगिरिणा~~ = தகப்பனாரான ஹிமவானால் वत्सलतया ~~वत्सलतया~~ = பரீதியுடன் करारेण ~~करारेण~~ = நுனிக்கையினால் स्पृष्टं ~~स्पृष्टं~~ = தொடப்பட்டதாயும் गिरिशेन ~~गिरिशेन~~ = பரமசிவனால் मुहुः ~~मुहुः~~ = அடிக்கடி अधरपानाकुलतया ~~अधरपानाकुलतया~~ = அதரபானம் செய்வதில் ஆசையோடு கூடிக்கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் उदस्तं ~~उदस्तं~~ = உயரத் தூக்கப்பட்டதாயும் शम्भोः ~~शम्भोः~~ = பரமேச்வரனுடைய करग्राहं ~~करग्राहं~~ = கையால் தொடத்தகுந்ததாயும் औपम्यरहितं ~~औपम्यरहितं~~ = உபமானமற்றதாயும் मुखमुकुचुत्तं ~~मुखमुकुचुत्तं~~ = முகமுகுரங்குந்தம் = உன் முகமாகிய கண்ணாடிக்கு பிடிபோல் இருக்கிற तव ~~तव~~ = உன்னுடைய चुचुक् ~~चुचुक्~~ = முகவாய்க்கட்டையை कथंकारं ~~कथंकारं~~ = எப்படித்தான் दूम् ~~दूम्~~ = வர்ணனை செய்வது.

தாத்தார்யம் :-

தேவியினுடைய முகம் நிர்மலமான கண்ணாடிபோல் விளங்கிவருகிறது. இவ்விதமான கண்ணாடிக்கு தேவியின் முகவாய்க்கட்டை என்ற ப்ரதேசமானது கைபிடிபோல் பாஸித்துவருகிறது. இதுனுடைய ஸௌந்தர்யாதிசயத்தை மற்றொரு ப்ரதேசத்தில் பார்க்க முடியாததினால், அதைத் தான் எப்படி வர்ணிப்பதென்று பரமாசார்யாள் கவலையை அடைகிறார்கள்.

ப்ரேமை என்ற விச்வாஸமானது, புத்ரன் புத்ரி இவர்களிடம் ஏற்படும்பொழுது வாத்ஸல்யமென்றும்; பார்யையினிடம் ஏற்படும் பொழுது ப்ரியம் என்றும்; சிஷ்யர்களிடம் ஏற்படும்பொழுது அனுக்ரஹம் என்றும்; தனக்கு மேலானவர்களிடம் ஏற்படும்பொழுது அதேதான் பக்தி என்றும் சொல்லப்படும். ப்ரேமை என்ற ஒரே பொருள், விஷயத்தின் பேதத்தால் வெவ்வேறாக ஆகின்றது. அதிலும் புத்ரர்களில், கௌண புத்ரர்கள் என்றும்; பத்னியிலும் கௌண பத்னி என்றும்; சிஷ்யர்களிலும் கௌண சிஷ்யர்கள் என்றும்; தனக்கு வயதில் பெரியோர்களிலும், கௌணமான பெரியோர்களென்றும் சொல்லுகிற வழக்கமுண்டு. அந்நுனாலும் தன்னுடைய புத்ரனைப்போல் கல்பிக்கப்பட்டு அபிமானத்திற்கு விஷயமாகின்றவன், கௌண புத்ரனாவான். இவ்விதமே, அக்னி முகமாக க்ரஹிக்கப்பட்ட பத்னி. முக்ய பத்னியாவான். அக்னி ஸம்பந்தமில்லாத தன் போகத்திற்காக க்ரஹிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ கௌண

பத்னியாவாள். மந்த்ரோபதேசங்களால் க்ரஹிக்கப்பட்ட சிஷ்யன். முக்ய சிஷ்யனாவான்; மந்த்ரோபதேசங்களில்லாது அபிமானத்தால் க்ரஹிக்கப்பட்ட சிஷ்யன், கௌண சிஷ்யனாவான். இது போலவே, தான் ஜனித்த தாயினிடம் தனக்கு முன்பு உண்டானவன் முக்யமான அக்ரஹனாக ஆவான். தான் ஜனித்த இடத்தில் ஜனிக்காமல், மற்ற இடத்தில் தனக்கு முன் ஜனித்தவர்கள் கௌணமான தமயன்களாக ஆவார்கள். இந்த நான்கு பதார்த்தங்கள் தான் ப்ரேமைக்கு விஷயமான பதார்த்தங்களாகும். இவைகள் கௌணமானாலும், முக்யமானாலும் ஸமம் தான்.

ப்ரக்ருதத்தில், பர்வதராஜனுடைய புத்ரியான தேவியோ பர்வதராஜனுக்கு முக்யமான புத்ரியல்ல. ஹிமவானுடைய கேதத்ரமாகிய மேனீ என்றவனிடம் தேவி ஜனித்தவளல்ல. அயோநிஜையாக ஹிமவானுடைய தபோபலத்தால் உண்டானவள். கௌணத்திலும், முக்யத்திலும் ப்ரேமை, ஸமானமானதென்பதை மேலே சொன்னோம். ஆகையால், பார்வதியானவள் கௌணமான புத்ரியானாலும், முக்யமான புத்ரியைப் போல் ஹிமவானுக்கு பார்வதியினிடம் வாத்ஸல்யமென்ற ப்ரேமை ஏற்பட்டு தன்னுடைய கைகளினுடைய நுனிகளினால் தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையை ஹிமவான் அடிக்கடி தொடுகின்ற வழக்கமுண்டு. வாத்ஸல்யம் எந்தக் குழந்தையினிடம் இருக்கின்றதோ, அந்தக் குழந்தையின் முகவாய்க் கட்டையை தாய், தந்தைகள் தங்கள் விரலினுடைய நுனியினால் தொட்டு வேடிக்கை காட்டிச் சிரிக்கச் செய்கின்ற வழக்கமுண்டு. அதுபோலவே ப்ரக்ருதத்திலும் அறியவும்.

பரமேச்வரனோ தனக்கு முக்ய பத்னியான தேவியினிடம் அகண்டமான ப்ரியத்தை வைத்து, அதராம்ருதபானம் செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையினால் தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையைத் தூக்கித் தூக்கி நிமித்துகிற வழக்கமுண்டு. ப்ரியத்துடன் தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையை கையினால் தொடுவதில் பரமேச்வரனைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. வாத்ஸல்யத்தால் தகப்பனாரான ஹிமவானுடைய கைகளினாலும் ப்ரியத்தால் பரமேச்வரனுடைய கைகளினாலும் தொடப்படும் காரணத்தால், தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டை என்ற ப்ரதேசத்தின் ஸௌபாக்யமானது அபாரமாக விளங்குகிறது.

தேவியினுடைய முகத்தையோ கண்ணாடி என்றும், முகவாய்க்கட்டையைக் கண்ணாடியில் கைப்பிடி என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டது. லோகத்திலுள்ள ஏதாவ்தொரு கண்ணாடியின் கைப்பிடி பரமேச்வரனுடைய கைகளால் நிமித்தப்பட்டதாயும், ஹிமவானுடைய கையால் தொடப்பட்டதாயுமிருந்தால், அதைத் த்ருஷ்டாந்தமாக வைத்துக்கொண்டு தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையை, முகமாகிற கண்ணாடிக்குக் கைப்பிடி என்று வர்ணிக்கலாம். இவ்விதமான த்ருஷ்டாந்தமும் அகப்படாததினால், தான் எப்படி இதை வர்ணிப்பதென்று ஆசார்யாள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் தேவியின் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்து உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸகல வித்யாதத்வங்களும், கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பம் ப்ரகாசிப்பதுபோல் ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்குமென்பதையும் அறியவும்.

68. தேவியின் கண்ட (கழுத்து) பாக வாண்ணை

मुजांशेषानित्यं पुरदमयितुः कण्टकवती
तव ग्रीवा धत्ते सुखकमलनालश्रियं इयम् ।
स्वतः श्वेता कालागुरुबहुलजम्बालमलिना
मृणालीलालित्यं वहति यदधो हारलतिका ॥ ६८ ॥

ஹஜாஸ்பஷா ஐந்திதம் வாஸதபிதா: கண்கவதீ
தவ மீவா யதே உவககருநாநுஸரியம் உயம் ।
ஸ்வத: ஸ்வேதா காலாசுருபஹுஜம்ஜலாமலினா
மருணாலீலாலித்யம் வஹதி யததோ ஹாரலதிகா ॥ 68 ॥

புஜாஸ்வேஷாந்நித்யம் புரதமயிது: கண்டகவதீ
தவ க்ரீவா தத்தே முககமலநாலச்சரியம் இயம் ।
ஸ்வத: ச்வேதா காலாசுருபஹுஜம்பாலமலினா
மருணாலீலாலித்யம் வஹதி யததோ ஹாரலதிகா ॥ 68 ॥

பதவுரை :

हे भगवति ~~हे भगवति~~ ~~हे भगवति~~ = மே பராசக்தியான
தாயே ! நित्यं ~~नित्यं~~ ~~नित्यं~~ = தினந்தோறும். पुरदमयितुः
~~पुरदमयितुः~~ ~~पुरदमयितुः~~ = தரிபுராஸுரனை ஸம்ஹாரம் செய்த
பரமேச்வரனுடைய मुजांशेषात् ~~मुजांशेषात्~~ ~~मुजांशेषात्~~ புஜாஸ்வேஷாத்
= கைகளால் செய்யப்பட்ட ஆலிங்கனத்தால் कण्टकवती
கண்கவதீ கண்டகவதீ = ரோமாஞ்ஜத்தோடு கூடின தவ தவ
~~तव~~ = உன்னுடைய इयं ~~इयं~~ ~~इयं~~ இயம் = இந்த க்ரீவா ~~ग्रीवा~~
~~ग्रीवा~~ = கழுத்தானது सुखकमलनालश्रियं ~~सुखकमलनालश्रियं~~
முககமலநாலச்சரியம் = முகமாகிய தாமரஸப் புஷ்பத்திற்கு
முள்ளோடு கூடிய தாமரை புஷ்பத்தின் காம்புபோல் உள்ள
சோபையை धत्ते ~~धत्ते~~ ~~धत्ते~~ = தரிக்கின்றது. यत् ~~यत्~~ ~~यत्~~
= யாதொரு காரணத்தால் अधः ~~अधः~~ ~~अधः~~ = கீழ் ப்ரதேசத்
திலுள்ளதாயும் स्वतः ~~स्वतः~~ ~~स्वतः~~ = இயற்கையில் श्वेता ~~श्वेता~~
ச்வேதா = வெளுப்பாயும் உள்ள हारलतिका ~~हारलतिका~~
ஹாரலதிகா = முத்துமாலையானது कालागुरुबहुलजम्बालमलिना सति

~~தாயுதம் எவ்வளவு வலி வந்தாலும் வலி காலாருருபவரால்~~
~~பாலமலிநா ஸ்தி~~ = நல்ல வாஸனை உள்ள அகருக்கட்டை
 பொடிகள் அதிகமாகப் போட்டுக் குழைக்கப்பட்ட சந்தனத்
 தால் கருப்பான வர் ணத் தோடு கூடிக்கொண்டதாகக்
 கொண்டு ~~सृणालीलायं~~ ~~ஆனாலிலாதிதம்~~ ~~மருணாலிலாதிதம்~~
 = தாமரைக் கொடியின் ஸௌபாக்கியத்தை ~~वहति~~ ~~வஹதி~~
~~வஹதி~~ = வலுக்கின்றதோ.

தாத்தர்யம்:—

தரிபுரஸம்ஹாரமூர்த்தியான காமேஸ்வரன் தன் கைகளால் அம்பாளு
 டைய கழுத்தை அடிக்கடி கட்டிக்கொண்டு ஆலிங்கனம் செய்வதின்
 காரணத்தால், தேவிக்கு மயிர்கூச்சல் ஏற்பட்டு, புளகாங்கிதமாக தேவி
 யின் கண்டபாகம் விளங்கிவருகிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸலக்ஷ்ம
 மான முள்ளுகள் கண்டபாகத்தில் இருப்பதுபோல் விளங்கிவருகிறது.
 தாமரைப் புஷ்பத்தின் தண்டும் சிறிய முள்ளுகளோடு கூடியதாக இருக்
 கும். தேவியினுடைய முகத்தை கவனித்தாலோ, மலர்ந்த தாமரைப்
 புஷ்பம்போல் பாஸிக்கின்றது. தேவியின் முகமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்
 திற்கு, தேவியின் கண்டமானது நாளம் (தண்டு) போல் சோபையுடன்
 கூடி விளங்கி வருகிறது. தாமரைப் புஷ்பத்தினுடைய அடித்தண்டுக்குக்
 கீழ்பாகத்தில் கருப்பான தாமரைக் கொடிகள் வளர்ந்திருக்கும். இது
 போலவே, தேவியினுடைய கழுத்திற்குக் கீழ்பாகத்தில் அலங்கரிக்கப்
 பட்டிருக்கும் முத்து ஸரங்கள் நாளத்தினுடைய அடிப்பாகத்திலுள்ள
 கொடிகளோ என்றும் தோன்றுகிறது. தாமரைக் கொடிபோல், முத்து
 ஸரங்களும் கருப்பாகவே இருந்துவருகிறது. ஆனால், முத்துமாலைகள்
 இயற்கையில் வெளுப்பானவைகளே. ஆகிலும், அகருக்கட்டையின்
 பொடிகள் நல்ல திவ்ய வாஸனை உள்ளவைகளானதினால், அதை ஸ்வய
 மாயும் குழைத்து மார்பில் பூசிக்கொள்ளும் வழக்கமுண்டு; சந்தனத்திலும்
 கலந்து பூசிக்கொள்ளும் வழக்கமுண்டு. அம்பாள் இவ்விதம் தன் மார்பில்
 காமேஸ்வரனுடைய கைகளால் பூசப்பட்டு, 'விளங்கி வருகிறபடியால்,
 அகருச்சந்தனங்கள் முத்துமாலைகளில் பட்டு முத்துமாலைகளும் கருப்பாக
 ஆகிவிட்டது. அதிலுலக்ஷம்மாக அம்மாலைகளில் அநேக ஸரங்கள்
 தொங்குகின்றபடியால் மேற்சொன்ன அகருச்சந்தன ஸம்பந்தத்தால்
 கருப்பாயுமிருக்கின்றபடியால் தாமரைத் தண்டின் அடிப்பாகத்திலுள்ள
 தாமரைக்கொடி என்றே ஊஹிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. இவ்வித
 மான சௌபாக்யத்துடன் கூடினதாக தேவியின் கண்டபாகம் விளங்கு
 கிறது.

இவ்விதம், மேற்கண்டபடி தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம்
 செய்கிறவர்களுக்கு ஸத்வாஸனை மேலிட்டு க்ருதார்த்ததையும் ஏற்படும்.

अन्तर्यामिनीश्वर्या ~~अन्तर्यामिनी~~ ~~அந்தர்யாகக்ரமா~~
 ராத்யா என்ற நாமாவளியில் சொல்லப்பட்ட अन्तर्यामिनी ~~अन्तर्यामिनी~~
 'அந்தர்யாக ப்ரயோகம் இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்படுகிறது. இது
 மிகவும் ரஹஸ்யமானதினால் குருமுகமாகத் தெரிந்துகொள்ளவும்.

69. தேவியினுடைய கண்டதேசத்தில்
காணப்படும் த்ரிவளீ என்று சொல்லப்படும்
ஸுகுமமான மூன்று ரேகைகளின்
வார்ணனை

गले रेखास्तित्रो गतिगमक गीतैकनिपुणे
विवाहव्यानद्धप्रगुणगुणसंख्या प्रतिभुवः ।
विराजन्ते नानाविधमधुरराग आकरभुवां
त्रयाणां ग्रामाणां स्थितिनियम सीमान इव ते ॥ ६९ ॥

மஞ் ரெவாவூர்ஸெனா மதிமக மீதெகநிபுணெ
விவாஹவ்யாநத்ப்ரகுணகுணஸம்க்யா ப்ரதிபுவ: ।
விராஜந்ந நானாவிதமதுர ராகா ஆகரபுவாம்
த்ரயாணாம் க்ராமாணாம் ஸ்திதிநியம ஸீமான இவ தே ॥ ६९ ॥

கலே ரேகாஸ்திஸ்ரோ கதிகமக கீதைகநிபுணே
விவாஹவ்யாநத்த்ப்ரகுணகுணஸம்க்யா ப்ரதிபுவ: ।
விராஜந்தே நானாவிதமதுர ராகா ஆகரபுவாம்
த்ரயாணாம் க்ராமாணாம் ஸ்திதிநியம ஸீமான இவ தே
॥ 69 ॥

பதவுரை :—

गतिगमकगीतैकनिपुणे ~~மதிமகமீதெகநிபுணெ~~ கதிகமக
~~கீதைகநிபுணெ~~ = गति - மார்க்கம், தேசி என்ற கதிகளுடனும்,
गमक - ஐந்து விதமான ஸ்வரகமங்களுடனும் गीत - பாடு
வதில் एकनिपुणे முக்யமான பாண்டித்யமுள்ள ஹே பரதேவ
தையே । ते ~~தேதெ~~ = உன்னுடைய गले ~~மகிமக~~ கலே = கழுத்தி
லிருக்கிற त्रिः ~~திருத்திர~~ = மூன்று रेखाः ~~ரெவா~~ ரேகா: = (பாக்
கியத்தை ஸுசிப்பிக்கும்) ரேகைகள் विवाहव्यानद्धप्रगुणगुणसंख्या
प्रतिभुवः ~~விவாஹவ்யாநத்ப்ரகுணகுணஸம்க்யா~~ விவா
ஹவ்யாநத்த்ப்ரகுணகுணஸம்க்யாப்ரதிபுவ: = விவாஹ காலத்
தில் மாங்கல்ய ஸுதீர்த்தோடு சேர்த்து பரமேஸ்வரனால் கட்டப்
பட்ட ஸுகுமமான சரடுகளால் முறுக்கப்பட்ட மூன்றுவித
மான கயிறுகளை ரூபகப்படுத்துவதாயும் नानाविधमधुररागाकरभुवां

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

கண்டத்தில் காமேச்வரன் மாங்கல்ய ஸுத்திரத்தைக் கட்டுங் காலத்தில், மாங்கல்ய ஸுத்திரத்துடன் சேர்ந்து சிவ ஸுகூடமான சரடுகளையும் கட்டியிருக்கிறார். இது தேசஸம்பந்தாயத்தை அனுஸரித்தது. இவ்வித ஸரங்கள் கட்டப்பட்ட காரணத்தால் அவைகளுடைய வரம்புதானே என்றும், தேவியின் கண்டத்திலுள்ள ரேகைகளைப் பார்க்கும்பொழுது தோன்றுகிறது.

இவ்விதம் ஸங்கீத சாஸ்திரத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாயும், தீர்க்க ஸௌமாங்கல்ய ஸுசகமாயும் கண்ட ரேகைகள் விளங்கிவருகிறதென்று வர்ணிக்கப்படுகிறபடியால், இவ்விதமான த்யானத்தால் புருஷர்களோ, ஸ்திரீகளோ அவ்வித சாஸ்திரத்தில் பயிற்சி அடைந்து பரமோத்கர்ஷத் துடன் விளங்கிவருவார்கள்.

—:o:—

70. தேவியினுடைய சதுர்புஜங்களின் வர்ணனை

मृणालीमृद्वीनां तव भुजलतानां चतसृणां
चतुर्भिः सौन्दर्यं सरसिजभवः स्तौति वदनैः ।
नखेभ्यः सन्त्रस्यन् प्रथममथनात् अन्धकरिपोः
चतुर्णां शीर्षाणां समं अभयहस्तार्पणधिया ॥ ७० ॥

ஆணாயீஆயீநாம் தவ ஹஜலதாநாம் அதஸுணாம்

அதுஹி: ஸௌந்ரய-சௌரஸிஜஹவ: ஸௌதி வதநை: ।

நவெஹ்ய: ஸந்ரஸ்யந் ப்ரதமமதநாத் அந்தகரிபோ:

அதுண-சாம் சீர்ஷாணாம் ஸமம் அபயஹஸ்தார்பணத்யா ॥ ௭௦ ॥

ம்ருணலீம்ருத்வீநாம் தவ புஜலதாநாம் சதஸ்ருணாம்
சதுர்பி: ஸௌந்தர்யம் ஸரஸிஜபவ: ஸ்தௌதி வதநை: ।
நகேப்ய: ஸந்த்ரஸ்யந் ப்ரதமமதநாத் அந்தகரிபோ:
சதுரணாம் சீர்ஷாணாம் ஸமம் அபயஹஸ்தார்பணத்யா
॥ 70 ॥

பதவுரை:—

हे भगवति हेम ह्रमवति हेम पकवति = हेम परासक्तिये ।
तव तव तव = उन्ननुदय मृणालीमृद्वीनां आणायीआयीनां
म्ருणलौम्ருत्वीनाम् = तामरैकं कोटिकेणं पोल् म्नुत
वान चतसृणां अतसुणाम् सतस्ருणम् = नान्कु भुजलतानां

ஹுஜுதாநாம் புஜலதாநாம் = ஸ்வர்ண லதைகளைப்போல் இருக்கும் கைகளுடைய சौन्दर्य ஸௌந்தரியம் = அழகை सरसिजभव: ஸராஸிஜஹவ: ஸரஸிஜிபவ: = ப்ரும்மாவானவர் चतुर्भि: वदनै: அதுவி-3: வடிவெ: சதுர்பி: வதநை: = தன்னுடைய நான்கு முகங்களால் प्रथममथनात् प्रथमप्रथमाक्ष ப்ரதமமநாத் = ஐந்தாவதான சிரஸ்ஸை முதலில் கிள்ளிய காரணத்தால் अन्धकरिपो: अन्धकालिबो: அந்தகரிபோ: = பரமேச்வரனுடைய नखेभ्य: நவெஹ்ய: நகேப்ய: = நகங்களிலிருந்தும் सन्त्रस्य ஸத்ரஸ்ய ஸந்த்ரஸ்யந் = நடுங்கியவராகக்கொண்டு चतुर्भुज: அதுண-3: சதுர்ணம் = நான்கு शीर्षाणां शीर्ष-3: ஶீர்ஷாணாம் = மீதமான தன் சிரஸ்ஸுகளுக்கு समं ஸமம் = ஏக காலத்தில் अभयहस्तार्पणधिया अलभ्यहस्तार्पणधिया அபயஹஸ்தார்பணத்யா = அபயஹஸ்தங்களை நீ அர்பணம் செய்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் स्तौति ஸ்தோதஸ்தேளதி = ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றார்.

தாத்தார்யம் :—

தேவியினுடைய கைகள் ஸ்வர்ணலதைகளைப்போல், பரமஸௌந்தரயத்துடனும் தாமரைக் கொடிகள்போல் மாந்தவத்துடனும் விளங்கி வருகின்றன. பராசக்தியானவள் நான்கு கைகளுடன் கூடினவளானதினால் அந்த நான்கு கைகளுடைய ஸௌந்தரயத்தையும் ப்ரும்மாவானவர் தன்னுடைய நான்கு முகங்களால் ஒரே காலத்தில் வர்ணிக்கின்றார். இவ்விதம் ப்ரும்மா தேவியினுடைய நான்கு கைகளை வர்ணிப்பதற்குக் காரணத்தை அடியிற்கண்டபடி அறியவும்:—

ஒரு ஸமயம் விஷ்ணுவும், ப்ரும்மாவும் பரமசிவனுடைய பாதத்தையும் சிரஸ்ஸையும் பார்த்து வருவதில் பந்தயம் கூறினார்கள். விஷ்ணு “பரமேச்வரனுடைய பாதத்தைப் பார்த்து வருகிறேன்” என்றார். ப்ரும்மா “பரமேச்வரனுடைய சிரஸ்ஸைப் பார்த்து வருகிறேன்” என்றார். விஷ்ணுவும் தான் சொல்லியபடி பரமசிவன் பாதத்தைப் பார்க்க வராஹாவதாரம் எடுத்துக்கொண்டு மஹா பாதாளலோகம் வரைச் சென்றும் சிவனுடைய பாதத்தைக் காணமுடியாமல் அபஜயத்துடன் திரும்பி வந்துவிட்டார். பரமசிவனிடத்திலும் “ஸ்வாமின் தங்களுடைய பாதத்தை என்னால் காணமுடியவில்லை” என்று உண்மையைச் சொன்னார். ப்ரும்மாவோ, ஹம்ஸ வாஹனத்தில் ஏறிக்கொண்டு இந்த அண்டத்திற்கும் வெளியில் போய் பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸைப் பார்க்கமுடியாமல் அபஜயத்தை அடைந்தும் தன் அபஜயத்தை வெளியில் சொல்லக்கூடாதென்று எண்ணி, தன் லோகம் சென்று ஒரு தாழம்பூவை ஸாக்ஷியாக எடுத்துக்கொண்டு, பரமசிவனிடம் வந்து பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸைப் பார்த்தவர்போல் அதற்கு பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸிலிருந்த தாழம்பூவே ஸாக்ஷி என்றும் பொய் சொன்னார். பரமசிவனும் மந்தஹாஸம் செய்துகொண்டு தன் நகத்தால் ப்ரும்மாவினுடைய பொய் சொன்ன தலையைக் கிள்ளிவிட்டார். இதற்கு

முன்பு ப்ரும்மாவிற் று ஐந்து முகங்களிருந்தன. பொய்சொன்ன முகம் பரமசிவனுடைய நகங்களால் கிள்ளப்பட்ட பிறகுதான் ப்ரும்மா சதுர் முகனாக ஆனார். பொய் சொன்ன முகத்தோடு சேர்ந்த மற்ற நான்கு முகங்களையும் கிள்ளிவிட வேண்டுமென்று பரமசிவன் யத்னம் செய்த காலத்தில் தேவியானவள் ப்ரும்மாவிடம் கருணைபுரிந்து தன் நான்கு கைகளால் ப்ரும்மாவினுடைய நான்கு முகங்களுக்கும் அபயதானம் செய்து, பரமசிவனால் கிள்ளப்படமுடியாமல் ரக்ஷித்தாள். அதற்காக ப்ரும்மாவானவர் எப்பொழுதும் தேவியைப் பார்த்து 'தாயே! உன்னுடைய நான்கு கைகளால் என்னுடைய நான்கு முகங்களுக்கும் அபயதானம் செய்து பரமசிவனுடைய நகத்தால் கிள்ளப்படாமலிருக்கும்படி ரக்ஷிக்க வேண்டும்' என்ற ப்ரார்த்தனையுடன் தேவியினுடைய கைகளின் ஸௌந்தர்யத்தை ப்ரும்மா வர்ணிக்கிறார். தேவியினுடைய அநுக்ரஹம் இல்லாத போனால் மற்ற முகங்களும் பரமசிவனுடைய கை நகங்களால் கிள்ளப் பட்டுவிடும் என்ற பயத்தால் இடைவிடாமல் ப்ரும்மா தேவியை ஸ்துதித்து வருகிறார்.

இதனால் எந்த விதமான சிவாபராதத்திலிருந்தும் தேவியினுடைய க்ருபையால் மீண்டுகொள்ளலாம் என்பது வெளியாகிறது.

— : 0 : —

71. தேவியினுடைய கை விரல்களுடைய நகங்களின் வர்ணனை

नखानां उद्योतैः नवनलिनरागं विहसतां
कराणां ते कान्तिं कथय कथयामः कथमुमे ।
कयाचिद्वा साम्यं भजतु कलया हन्त कमलं
यदि श्रीडलक्ष्मीचरणतल लाक्षारसचणम् ॥ ७१ ॥

நவானாம் உடியோதெ: நவநலினராகம் விஹஸதாம்

கரானாம் தெ காண்திம் கதய கதயாம: கதமுமே ।

கயாசித்வா ஸாம்யம் பஜது கலயா ஹந்த கமலம்

யதி க்ரீடல்லக்ஷ்மீசரணதல லாக்ஷாரஸசணம் ॥ ௭௧ ॥

நகானாமுத்யோதை: நவநலினராகம் விஹஸதாம்

கரானாம் தே காந்திம் கதய கதயாம: கதமுமே ।

கயாசித்வா ஸாம்யம் பஜது கலயா ஹந்த கமலம்

யதி க்ரீடல்லக்ஷ்மீசரணதல லாக்ஷாரஸசணம் ॥ 71 ॥

பதவுரை : -

हे उमे ह्येह एवै धेह उमे = धेह பார்வதியே ! नखानां
 चवात्तां नकानाम् = நகங்களுடைய உயிரை : உத்தேசாதெ : உத்-
 யோதை : = காந்திகளின் ஸமுஹங்களால் नवनलिनराणां चवात्ता
 चरात्तां नवनलिनराकम् = ப்ராதக்காலத்தில் மலர்ந்த தாமரைப்
 புஷ்பத்தின் காந்தியை विहसतां विहसताम् விஹஸதாம் = பரி
 ஹஸிக்கின்ற தெ தே தே = உன்னுடைய கராणां क्राणां கரா
 णम् = கைகளுடைய कान्ति कान्ति காந்திம் = ஸோபையை
 कथं कथम् கதம் = எப்படி कथयामः कथयामः கதயாம : = வர்ணிப்
 போம் कथय कथय கதய = நீயே சொல் हस्त हस्त ஹந்த = கஷ்டம்
 कमलं कमलम् கமலம் செந்தாமரை புஷ்பமானது क्रीडलक्ष्मीचरणत-
 ललक्षारसचणं यदि क्रीडलक्ष्मीचरणतललक्षारसचणं அணலுயி க்ரீ
 டல்லக்ஷ்மீசரணதலலாக்ஷாரஸசணம் யதி = தன்னிடத்தில்
 க்ரீடிக் கிற மஹாலக்ஷ்மீயினுடைய உள்ளங்காலில் பாஸிக்கும்
 மருதாணியின் காந்தியோடு ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டதாக இருக்
 குமேயானால் कयाचिद्वा कलया कयाचिद्वा कथया कयाசித்वा कलया
 = பதினாறில் ஒரு அம்சத்திலாவது सास्यं सास्यं ஸாம்யம் =
 ஸாத்ருச்சயத்தை भजतु भजतु பஜது = அடையட்டும்.

தாத்பர்யம் : -

விரல்களுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள பாகம் கரம் என்று சொல்லப்படும்.
 தேவியின் விரல்களிலுள்ள நகங்கள் இயற்கையிலேயே சிவப்பாக இருக்
 கின்றன. இதன் காந்தியானது கைகளில் பட்டு, கைகள் மிகவும் அழ
 காய் பாஸிக்கின்றன. நகங்களின் காந்தியானது காலைமீல் மலர்ந்த
 செந்தாமரைப் புஷ்பத்தின் சிகப்பைக்கூட பரிஹஸிக்கச் செய்கின்றது.
 அதாவது, மலர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைக்காட்டிலும் தேவியி
 னுடைய கைகளிலுள்ள நகங்கள் மேலான காந்தியோடு கூடியது என்
 பதை அறியவும். “இவ்விதமான தேவியினுடைய கரங்களின் காந்தியை
 நான் எப்படித்தான் வர்ணிக்கமுடியும்: தேவிதான் அதற்குப்பதில் சொல்ல
 வேண்டும்!” செந்தாமரைப் புஷ்பத்தையே உதாஹரணமாகச் சொல்லக்
 கூடாதோ என்றுலோ, அதுவும் ஸரியாகாது. கைகளின் காந்திக்கு
 தேவியின் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது. செந்தாமரைப் புஷ்பத்திற்கு இது
 எவ்விதம் ஸம்பவிக்கும்? ஆனால் மஹாலக்ஷ்மிக்கு பத்மாலயா என்று
 பெயர் இருப்பதனால், அதாவது தாமரைப் புஷ்பங்களில் க்ரீடிக்கின்றவள்
 என்பதினால் மஹாலக்ஷ்மீயினுடைய உள்ளங்காலில் அலங்கரிக்கப்பட்ட
 மருதாணியின் காந்தியானது தாமரைப் புஷ்பங்களில் பட்டு, அதிகமான
 சிவப்பு வர்ணமுள்ள காந்தியோடு கூடியதாக இருந்தால் ஒரு ஸமயம்
 தேவியினுடைய கரங்களுக்கு அதை உதாஹரணமாகச் சொல்லக்கூடும்.
 அப்பொழுதும் தேவியினுடைய கரங்களின் காந்திக்கு லக்ஷ்மீதேவியினு
 டைய பாத ஸ்பர்சத்தால் ஏற்பட்ட தாமரைப் புஷ்பத்தின் காந்தியும்

பூர்ணமான உபமானமாக ஆகாது; ஏகதேச உபமானமாகத்தான் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் பரதேவதையினுடைய கரங்களின் காந்தி உபமானமற்றது, என்றுதான் வர்ணிக்கவேண்டும். வேறு வழியில்லை. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள் லக்ஷ்மீகடாக்ஷத்தால் பரிசுத்தர்களாக ஆகிறார்கள்.

—: 0 :—

72. தேவியினுடைய ஸ்தனங்களின் வார்ணனை

समं देवि स्कन्दद्विपवदनपीतं स्तनयुगं
तवेदं नः खेदं हरतु सततं प्रस्तुतमुखम् ।
यदालोक्य आशङ्काकुलितहृदयो हासजनकः
स्वकुम्भौ हेरम्भः परिमृशति हस्तेन झडिति ॥ ७२ ॥

ஸமம் டேவி ஸ்கந்த்விபவதநபீதம் ஸ்தநயுகம்
தவேதம் ந: கேதம் ஹரது ஸததம் ப்ரஸ்நுதமுகம்
யதாலோக்ய ஆசங்காகுலிதஹ்ருதயோ ஹாஸஜநக:
ஸ்வகும்பௌ ஹேரம்ப: பரிம்ருசதி ஹஸ்தேந ஜடிதி ॥ ௭௨ ॥

ஸமம் தேவி ஸ்கந்தத்விபவதநபீதம் ஸ்தநயுகம்
தவேதம் ந: கேதம் ஹரது ஸததம் ப்ரஸ்நுதமுகம்
யதாலோக்ய ஆசங்காகுலிதஹ்ருதயோ ஹாஸஜநக:
ஸ்வகும்பௌ ஹேரம்ப: பரிம்ருசதி ஹஸ்தேந ஜடிதி
॥ 72 ॥

பதவுரை:—

ஹே தேவி ஹே தேவி = ஹே பரதேவதையே!
प्रस्तुतमुखम् ப்ரஸ்நுதமுகம் = புத்ரர்களைக் கண்ட
வுடன் பால் பெருகுகிற நுனிகளோடு கூடினதாயும் சமம் ஸமம்
ஸமம் = ஒரே காலத்தில் स्कन्दद्विपवदनपीतं ஸ்கந்த்விபவதநபீதம்
ஸ்கந்தத்விபவதநபீதம் = மஹாகணபதி, குமாரஸ்வாமி இவ்
விறுவர்களாலும் பானம் செய்யப்படுகிறதாயும் உள்ள तव தவ
தவ = உன்னுடைய इदं உதம் = இந்த स्तनयुगம் ஸ்தநயுகம்

தாதுபர்யம் :—

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

தாய் தந்தைகளுக்கு ஆளந்தம் உண்டாகும் என்பதும் லோக ப்ரஸித்தமானது. இதனால் தேவியினுடைய ஸ்தன கும்பங்களுக்கு கஜமுகனான மஹாகணபதியினுடைய சிரஸ்ஸிலுள்ள கும்பங்கள் தான் உதாஹரணமாக ஆக்கெடுமன்னியில், வேறு த்ருஷ்டாந்தம் அகப்படாது என்றும் வெளியாகிறது. இவ்வித மஹிமையுள்ள தேவியினுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களும், ஸகலவிதமான கஷ்டங்களையும் போக்கடித்துத் தங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று பகவத்பாதாள் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். இவ்விதமான த்யானத்திற் ஈடுபட்டவர்களுக்கு தேவி ஸ்வப்னத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகி அவர்களை லோகமான்யர்களாக ஆகும்படி க்ருபை செய்வாள் என்பது ஸித்தமாகிறது,

—: 0 :—

73. தேவியினுடைய ஸ்தனங்களின் வர்ணனை

अमू ते वक्षोजौ अमृतरसमाणिक्यकुतुपौ
न संदेहस्पन्दो नगपतिपताके मनसि नः ।
पिबन्तौ तौ यस्मात् अविदितवधूसङ्गरसिकौ
कुमारावद्यापि द्विरदवदन कौश्वदलनौ ॥ ७३ ॥

சஃஸூ தெ வக்ஷஜௌ அமூ தரஸமாணிக்யகூதுபௌ
ந ஸந்தேஹஸ்பந்தோ நகபதிபதாகே மநஸி ந: ।
பிபந்தௌ தெள யஸ்மாத் அவிதிதவதூஸங்கரஸிகௌ
குமாராவத்யாபி த்விரதவதந க்ரௌஞ்சதலநௌ ॥ ௭௩ ॥

அமூ தே வக்ஷஜௌ அம்ருதரஸமாணிக்யகுதுபௌ
ந ஸந்தேஹஸ்பந்தோ நகபதிபதாகே மநஸி ந: ।
பிபந்தௌ தெள யஸ்மாத் அவிதிதவதூஸங்கரஸிகௌ
குமாராவத்யாபி த்விரதவதந க்ரௌஞ்சதலநௌ ॥ 73 ॥

பதவுரை :—

हे नगपतिपताके हे नमवतिवताके हे नगपतिपताके =
பர்வதராஜனான ஹிமவானை ப்ரஸித்தப்படுத்துகிற விஷயத்தில்
த்வஜபடம்போல் உள்ள ஹே பரதேவதையே தெ தெ தே =
உன்னுடைய அமூ சஃஸூ அமூ = இந்த வக்ஷஜௌ வக்ஷஜௌ
வக்ஷஜௌ = இரண்டு ஸ்தனங்களும் அமூதரஸமாணிக்யகுதுபௌ

சுஜாதாஸாணிக்ஞகூதுவள அம்ருதரஸமாணிக்யகுதுபௌ
 = மிகவும் மதுரமான அம்ருதத்தால் நிறப்பப்பட்ட மாணிக்ய
 ரத்னத்தால் செய்யப்பட்ட குடுக்கைகளாக **भवतः खवतः** பவத:
 = ஆகின்றன **नः नः** = எங்களுடைய **मनसि** உதலி மனஸி
 = மனதில் **सन्देशपन्तः** ஸந்தேஹஸ்பந்த: =
 இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சமேனும் ஸந்தேஹத்திற்கு இடமும்
न न न = இல்லை **यसात्** யஸாஸு யஸ்மாத் = யாதொரு காரணத்
 தால் **तौ** தள தெள = அந்த உன்னுடைய இரண்டு ஸ்தனங்
 களையும் **पिवन्तौ** விஸஜ்னா பிபந்தௌ = பானம் செய்கிற
द्विरदवदन कौश्वदलनौ த்விரதவதந கௌஸ்வதலநௌ த்விரதவதந
 க்ரௌஞ்சதலநௌ = யானை முகத்தைப் போன்ற முகத்தோடு
 கூடின மஹாகணபதி, பர்வதாகாரமான க்ரௌஞ்ச அஸு
 ரனைக் கொன்ற ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி, இவ்விருவர்களும்
अविदितवधूसङ्गरसिकौ (सन्तौ) அவிதிதவதுஸங்கரஸிகௌ (ஸந்தௌ) = சிசுவாகவே இருக்குங்
 காரணத்தால் ஸ்த்ரீ, ஸங்கத்தை அறியாதவர்களாகவே இருந்து
 கொண்டு **अद्यापि** அத்யாபி அத்யாபி = இப்பொழுதும் **कुमारौ**
 குமாரௌ குமாரௌ = குழந்தைகளாகவே **भवतः खवतः** பவத:
 = இருக்கிறார்களோ!

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களும் மோகஸாதனமான
 ஞானம்ருதத்தால் நிரப்பப்பட்ட மாணிக்யரத்னத்தால் நிர்மானம் செய்யப்
 பட்ட இரண்டு குடுக்கைகளோ என்று ஊஹிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்
 றன. ஏனென்றால் தேவியினுடைய ஸ்தனங்களை பானம் செய்த மஹா
 கணபதி, ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி என்ற இரு குமாரர்களும் சைசவம்
 என்ற அவஸ்தையிலேயே எப்பொழுதும் இருந்துவருகிறார்கள். ஒரு
 அவஸ்தையிலிருந்து, மற்றொரு அவஸ்தைக்குப் போகாமல், ஒரே ரூபமாக
 எப்பொழுதும் இருந்து வருகிறதென்பது அம்ருதபானம் செய்தவர்
 களுக்குத்தான் ஸித்திக்கும். விக்னேச்வரரும், குமாரஸ்வாமியும் எப்
 பொழுதும் குழந்தைகளாகவே இருக்கின்றார்கள்; யௌவனம் என்ற
 அவஸ்தையை அவர்கள் அடையவேயில்லை. விக்னேச்வரரும் என்றும்
 பால்யாவஸ்தையிலேயே இருந்து வருகிறார் என்பதற்கு,

सदा बालरूपापि विघ्नाद्विहन्त्री

महादन्तिवक्त्रापि पश्चास्यमान्या ।

विधीन्द्रादिमृग्या गणेशाभिधा मे

विघत्तां श्रियं कापि कल्याणमूर्तिः ॥

CC0. In Public Domain. Muthulakshmi Research Academy
 வஹத்யம்ஸம்ஸாரபரிதாபகம்ஸுக்ருதிபி:
 ஸாரஸ்யம்ஸுக்ருதிபி: ஸாரஸ்யம் ஸாரஸ்யகாஸு |
 கூலாஹொமொஸ்யிஸ்யாரஸ்யுதிபி: ஸு: ஸஸ்யுதிதா
 வுதாவஸ்யுதிபி: வுதாவஸ்யுதிதா: கீதி-விவ தெ || எச ||

வஹத்யம்ஸம்ஸாரபரிதாபகம்ஸுக்ருதிபி:
 ஸாரஸ்யம்ஸுக்ருதிபி: அமலாம் ஸாரஸ்யகாஸு |
 குசாபோகோ பிம்பாதரஸ்யுதிபி: அந்த: சபலிதாம்
 ப்ரதாபஸ்யாமிஸ்யாரம் புரதமயிது: கீர்த்திமிவ தெ || 74 ||

பதவுரை :

ஹே அஸ்ய ஹே ஸஸ்ய ஹே அம்ப = ஹே தாயே ! நே தெ தே
 = உன்னுடைய குசாமோக: கூலாஹொம: குசாபோக: =
 ஸ்தனங்களுடைய மத்ய ப்ரதேசமானது ஸஸ்யமத்யுஜகம்ஸு
 ப்ருதிபி: ஸுஸ்யாரபரிதாபகம்ஸுக்ருதிபி: ஸ்தம்ஸாரபரிதாபகம்
 கும்பப்ருதிபி: = யானையினுடைய மதத்தைப்போன்ற மதத்
 தோடு கூடின யானை முகனான கஜாஸ்யாரஸ்யுதிபி: கும்பங்களி
 னின்றும் உத்பத்தியான முகாமணி: ஸுக்ருதிபி: முக்தா
 மணிபி: = உயர்ந்த முத்துக்களால் ஸாமாஸ்யம் ஸாரஸ்யம் ஸமா
 ரப்தாம் = கோர்க்கப்பட்டதாயும் அமலம் ஸாரஸ்யம் =
 நிர்மலமாயும் விஸ்யாபரஸ்யுதிபி: ஸிஸ்யாரஸ்யுதிபி: பிம்பாதர
 ருதிபி: = கோவைப்பழம்போல் இயற்கையில் சிவப்பான அதர
 பிம்பத்தினுடைய காந்திகளால் அந்த: ஸஸ்யுதிதா ஸு: ஸஸ்யுதிதா
 அந்த: சபலிதாம் = உள்பாகத்தில் விசித்திரமான வர்ணங்
 களுடன் கூடியதாக செய்யப்பட்டதாயும் இருக்கிற ஹாரஸ்யுதிபி:
 ஸாரஸ்யுதிபி: ஸாரஸ்யுதிபி: = முத்துமாலையை ஸுதாவஸ்யுதிபி:
 வுதாவஸ்யுதிபி: ப்ரதாபஸ்யாமிஸ்யாரம் = ஸௌர்ய வீர்யத்
 தோடு கலந்திருக்கின்ற புரதமயிது: வுதாவஸ்யுதிபி: புரதமயிது: =
 தீர்புரஸம்ஸார முர்த்தியினுடைய கீர்த்திமிவ கீர்த்திமிவ =
 யசஸ்ஸைப்போல் வஹதி வஹதி = வஹிக்கின்றது.

தாத்தபர்யம்:—

गजकुंभेषु वंशेषु फणासु जलधिष्वपि ।
 शुक्तिकायामिश्रदण्डे षोढा मौक्तिकसंभवः ॥

गजकुंभे कर्बुरामः वंशे रक्तसिताः स्मृताः ।

फणासु वासुकेरेव नीलवर्णाः प्रकीर्तिताः ॥

ज्योतिर्वर्णाश्च जलधौ शुक्तिकायां सिताः स्मृताः ।

इक्षुदण्डे पीतवर्णाः मणयो मौक्तिकाः स्मृताः ॥

மஜகும்பே கர்வராம: வ்ஸே ரக்சஸிதா: ஸ்மூதா: ।

புணாசு வாசுகேரேவ நீலவரணா: ப்ரகீர்திதா: ॥

மஜகும்பே கஸ-ராமா: வம்பெ ரக்தஸிதா: ஸ்மூதா: ।

மணாஸு வாஸுகெரெவ நீலவணா: ப்ரகீதிதா: ॥

ஜெஜாசிவ-ஸ-ராம ஜதௌ புணாசுகாபா-ஸிதா: ஸ்மூதா: ।

இக்சு-தணு லீதவணா: மணயொ மௌகிகா: ஸ்மூதா: ॥

கஜகும்பேஷு வம்சேஷு பணாஸு ஜலதிஷ்வபி ।

சுத்திகாயாம் இக்ஷுதண்டே ஷோடா மௌக்திகஸம்பவ: ॥

கஜகும்பே கர்புராப: வம்சே ரக்தஸிதா: ஸ்ம்ருதா: ।

பணாஸு வாஸுகேரேவ நீலவர்ணா: ப்ரகீர்த்திதா: ॥

ஜ்யோதிர்வர்ணாச்ச ஜலதௌ சுத்திகாயாம் ஸிதா: ஸ்ம்ருதா: ।

இக்ஷுதண்டே பீதவர்ணா: மணயோ மௌக்திகா: ஸ்ம்ருதா: ॥

என்று ஸர்வக்ருணை ஸோமேச்வரனால் சொல்லப்பட்டபடி, யானையினுடைய கும்பங்களில் கற்பூர வர்ணமான முத்துக்களும், முங்கில்களில் சிவப்பாயும் வெளுப்பாயும் உள்ள முத்துக்களும் ஸர்ப்பத்தினுடைய படங்களில் கருப்பான முத்துக்களும் ஸமுத்ரத்தில் ஜ்யோதிஸ்ஸைப்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற முத்துக்களும் சுத்திகையில் வெளுப்பான முத்துக்களும் கரும்பினுடைய நடுவில் மஞ்சளான முத்துக்களும் விளக்கின்றன எனத் தெரிகின்ற படியால் கஜாஸுரனும் யானையைப்போல் உருவமுள்ளவனுதினால், கஜாஸுரனுடைய கும்பங்களில் உத்பத்தியான கற்பூரத்தைப்போல் சுத்த வெளுப்பான வர்ணமுள்ள முத்துக்களை கஜாஸுரனை மஹாகணபதி கொன்ற பிற்பாடு, மஹாகணபதியினால் கொண்டு வரப்பட்டு, அநேக ஸரங்களாக தொடுக்கப்பட்டு தன் தாயாரான பரதேவதையினிடம் மஹாகணபதி நமஸ்காரபூர்வமாகக் கொடுத்து, தேவியும் பரமஸந்தோஷத்துடன், தன் புத்ரனால் கொடுக்கப்பட்ட முத்துமாலையை தன் மார்பில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இது மிகவும் தீர்மலமான வர்ணமுள்ள தாகையால் வெளுப்பாக ப்ரகாசிக்கின்றது. பரதேவதையினுடைய அதரபிம்பம் கோவைப்பழம்போல் இயற்கையிலேயே சிவந்திருப்பதினால், மார்பில் தரித்திருக்கும் வெளுப்பான முத்துமாலையில் தேவியின் அதரபிம்பத்தின் சிவப்பு வர்ணம் ப்ரதிபலித்து, சிவப்பும் வெளுப்பும் கலந்த சித்ர வர்ணமான முத்துக்களால் கட்டப்பட்ட மாலையோ என்று தோன்றுகிறது. இதைப்பார்க்கும்பொழுது, த்ரிபுராஸுரனை ஸம்ஹாரம்செய்த பரமேச்வரனுடைய யசஸ்ஸோ என்று தோன்றுகிறது. கீர்த்தியையோ சுத்தவெளுப்பாகவே வர்ணிக்கின்ற வழக்கம். த்ரிபுராஸுரனைக் கொல்வதற்காக பரமேச்வரன் எடுத்துக்கொண்ட பராக்ரமமோ, கோபத்தால் ஏற்பட்டதானதினால் சிவப்பாகவே சொல்லவேண்டும். சிவப்பான ப்ரதாபத்தோடு கூடின,

வெளுப்பான தன் பர்த்தாவான த்ரிபுர ஸம்ஹார மூர்த்தியின் யசஸ்ஸைத் தான் மாலையாகக் கட்டி ஜகதீச்வரியான பரதேவதை தன் மார்பில் தரிக்கின்றாளோ என்று தோன்றுகிறது. ஜகதீச்வரி விராட்ரூபிணியான தினுல் விராட் என்று சொல்லப்படுகின்ற லோகம் முழுமையும் த்ரிபுர ஸுரனைக் கொன்ற பரமேஸ்வரனுடைய ப்ரதாபமும் கீர்த்தியும் வ்யாபரித் திருக்கிறது என்று தெரிகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்களுடைய யசஸ்ஸும் லோகம் முழுமையும் வ்யா பரிக்கும் என்பதை அறியவும்.

— :0: —

75. லோகமாதாவான பரதேவதையினுடைய
ஸ்தனப் பாலின் வர்ணனை

तव स्तन्यं मन्ये धरणिधरकन्ये हृदयतः

पयः पारावारः परिवहति सारस्वतमिव ।

दयावत्या दत्तं द्रविडशिशुः आखाद्य तव यत्

कवीनां प्रौढानामजनि कमनीयः कवयिता ॥ ७५ ॥

தவ ஸ்தன்யம் மன்யே ஧ரணிதரகந்யே ஹ்ருதயத:

வய: பாராவார: பரிவஹதி ஸாரஸ்வதமிவ ।

தயாவத்யா தத்தம் த்ரவிடசிசு: ஆஸ்வாத்ய தவ யத்

கவீநாம் ப்ரௌடாநாமஜநி கமநீய: கவயிதா ॥ ௭௫ ॥

தவ ஸ்தந்யம் மந்யே தரணிதரகந்யே ஹ்ருதயத:

பய: பாராவார: பரிவஹதி ஸாரஸ்வதமிவ ।

தயாவத்யா தத்தம் த்ரவிடசிசு: ஆஸ்வாத்ய தவ யத்

கவீநாம் ப்ரௌடாநாமஜநி கமநீய: கவயிதா ॥ 75 ॥

பதவுரை:—

हे धरणिधर कन्ये हेम पारणीधर कन्ये हेम तरणीधर कन्ये
= हेम पार्वतिये! तव तव तव = उन्नतुदय स्तन्यं हृदय
स्तन्यम् = स्तनङ्गलिङ्गुन्तु पेरुक्कुम् पालान्तु हृदयतः
हृदयतः हृदयतः = हृदयत्तिलिङ्गुन्तु उत्थितः उत्थितः
= उन्नतान पयः पारावारः इव वयः वारावाराः इव पयः
पारावारः इव = पाण्डकल्पोलवम् सारस्वतमिव वारावृत्तिव

ஸாரஸ்வதமீவ = தீர்மலமாயும் அதி ஸாரமுமானவாக் என்ற
 ஸாரஸ்வத ப்ரவாஹம் போலவும் **परिवहति** **वारीवहति** பரிவஹதி
 = ப்ரவஹிக்கின்றது **इति** **ஊதி** இதி = என்று **मन्ये** **கமே** மன்யே
 = எண்ணுகிறேன் **यत्** **யத்** யத் = யாதொரு காரணத்தால்
दयावत्या **டியாவத்யா** தயாவத்யா = க்ருபையோடுகூடிய த்வயா
त्वया **த்வயா** = உன்னால் **दत्तं** **தத்** தத்தம் = கொடுக்கப்பட்ட
तव **தவ** தவ = உன்னுடைய **स्नयं** **ஸ்நயம்** ஸ்தந்யம் = ஸ்தனங்
 களுடைய **आवाय** **ஆவாய** ஆஸ்வாத்ய = பானம் செய்து
द्रविडशिखः **த்ரவிடசிசு** = தமிழ் நாட்டில் பிறந்த
 குழந்தையாகிய இந்த சங்கரபகவத்பாதாள் **शैवानां** **புளையானா**
 ப்ரௌடானாம் = ப்ரஸீத்தானான **कवीनां** **கவீநாம்** கவீநாம் =
 வித்வான்களுக்குள் **कमनीयः** **கமநீய** கமநீய = மனதை அப
 ஹரிக்கக்கூடிய வைதுஷ்யமுள்ள **कवयिता** **கவயிதா** கவயிதா =
 வித்வானாக **अजनि** **அஜநி** அஜநி = ஆகிவிட்டாரோ!

தாத்தார்யம் :-

தேவியினுடைய ஸ்தனங்களினின்றும் பெருகும் பாலானது, மிகவும்
 மதுரமாக இருக்கக்கூடியதினால் அம்ருதப்ரவாஹமோ என்று உத்ப்ரே
 ஷிக்கப்படுகிறது. தேவியினுடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்தும் பெருகிவரு
 கிற அம்ருதந்தான் என்று அந்தப்பாலைச் சொல்லவேண்டும். ஸாரஸ்வதீ
 தேவி ஸ்படிகம்போல் வெளுப்பான நிறமுள்ளவளானதினால், வாக்கீ
 தேவதையான ஸாரஸ்வதீ தீர்மலமான வாக்ருபமாகவே விளங்கி
 வருகிறாள். இந்தப்பாலும் வெளுப்பாக இருப்பதினால் ஸாரஸ்வத
 ப்ரவாஹமோ என்றும் தோன்றுகிறது. ஸாரஸ்வதீ தேவியே அம்பா
 ளுடைய ஆக்கையை அனுஸரித்து இப்பால் ரூபமாக உருவத்தை எடுத்
 துக்கொண்டு ப்ரவாஹித்து வருகிறாள் என்றே உத்ப்ரேஷிக்கவேண்டும்.
 ஸாக்ஷாத் தேவியோ, பர்வதராஜனுடைய புத்ரியாக அவதாரம் செய்து,
 பர்வதராஜனுள் ஹிமவானுக்கு தத்வ ஞானத்தை உபதேசித்தாள் என்று
 தேவீபாகவதம் முதலான க்ரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த
 ஞானந்தான் இந்தப்பால் என்று ஊஹிக்கவேண்டும். தன் குழந்தை
 களை ஆபாஸமில்லாமல் மஹாவித்வான்களாகச் செய்வதற்குக் கருணை
 யுடன் தேவியானவள் ஞானப்பாலை ஸ்தனயம் என்ற வ்யாஜத்தால்
 வெளியில் ப்ரவாஹிக்கச் செய்கிறாள் என்றுதான் நினைக்கக்கூடியதாக
 இருக்கிறது. இந்த ஸௌந்தர்யலஹரீ என்ற ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்த
 சங்கரபகவத்பாதாள் என்ற வித்வானும் தான் சிசுவாக ஆவிர்பவித்த
 காலத்தில், லோகமாதாவான தேவியினுடைய ஸ்தனயத்தைத்தான்
 பானம் செய்தார்கள் என்று தெரியவருகிறது. அக்காரணத்தைக்கொண்டு
 லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான வித்வான்களுக்குள் ப்ரதானமான வித்வானாக
 விளங்கிவந்தார் என்பது லோகப்ரஸித்தமானது. பரமாசார்யாளுடைய
 அவதாரமும் **द्रविडशिखः** **த்ரவிடசிசு** என்ற பதத்தால்
 தமிழ்நாட்டில்தான் ஏற்பட்டது என்றும் வெளியாகிறது. பாண்டிய

தேசம் தமிழ்நாடு என்பது ப்ரஸித்தமானது. முன்காலத்தில் கேரள தேசமும் பாண்டிய நாடாகவே இருந்த காரணத்தைக்கொண்டு **ஐவிஷிநு: ஐவிஷிநு:** த்ரவிடசிசு: என்பதினால் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவர் என்ற அர்த்தம் வெளியாகிறது. கேரள தேசத்தில் ஆசார்யாளுடைய அவதாரத்தைப் போதிக்கின்ற சங்கர விஜயம் முதலான க்ரந்தங்களுக்கும் தமிழ் நாட்டில் ஆசார்யாளுடைய அவதாரத்தை போதிக்கும் இந்த க்ரந்தத்துக்கும் மேற்சொன்ன காரணத்தைக்கொண்டு கொஞ்சமேனும் விரோதமில்லை என்பதை அறியவும்.

ஐவிஷிநு: ஐவிஷிநு: த்ரவிடசிசு: என்ற பதத்தால் ஞானஸம்பந்தமுர்த்தி என்றும் அர்த்தத்தைக் க்ரஹித்துக்கொள்ளலாம். இவரும் தமிழ்நாட்டில் பிறந்தவரே. வேதம் ப்ரமாணமானால் 'வேதம் ப்ரமாணம்' என்று எழுதி இருக்கும் ஓலையை பூர்ண ப்ரவாஹம் உள்ள வைகையாற்றில் போட்டு இந்த ஓலை மேற்கு முகமாகப் போகவேண்டும் என்று பந்தயம் கூறினார். அவர் கூறியபடியே, அந்த ஓலையானது அதிவேகமுள்ள வைகையாற்றில் கிழக்கு திக்கை நோக்கிச் செல்லாமல், மேற்கு திக்கை நோக்கி வேகமாகச் சென்றது. கைலாஸவாஸியான பரமேஸ்வரன் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆவிர்ப்பவித்து, அந்த ஓலையை நிறுத்தி 'வேதம் ப்ரமாணந்தான்' என்பதையும் நிரூபித்து, தன் பக்தனை ஞானஸம்பந்தமுர்த்தியை ஸமாதானம் செய்தார். அந்த ப்ரதேசத்தைத் தான் திருவேடகம் என்ற க்ஷேத்ரமாகச் சொல்லுவார்கள். இந்த இடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்த பரமேஸ்வரனுக்கு பத்ரிகாபுரேச்வரர் என்ற திருநாமமும் விளங்கிவருகிறது. ஞானஸம்பந்தமுர்த்தி, குமாரஸ்வாமியினுடைய அவதாரம் என்றே சிவபுராணங்கள் மூலம் தெரிகிறது. இந்த மஹானுபாவனையும் த்ரவிடசிசு: என்ற பதத்தால் ப்ரக்ருதத்தில் க்ரஹித்துக் கொள்ளலாம். சங்கரபகவத்பாதாளோ, ஞானஸம்பந்தமுர்த்தியோ, தேவியினுடைய ஸ்தன்யத்தை பானம் செய்த காரணத்தால் தான், மஹாவித்வான்களாக லோகத்தில் விளங்குகிறார்கள் என்பது நிச்சயம்.

இந்த ச்லோகத்தைப் பாராயணம் செய்துகொண்டு தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்துவிட்டு, பசும்பாவில் **ரேஸ் வனா** ஐம் என்ற பீஜாக்ஷரத்தை எழுதி தேவியினுடைய ஸ்தன்யமாக பூஜித்து, சிசுக்களுக்கு அக்ஷராப்யாஸ காலத்தில் பானம் செய்து வைத்தால் அக்குழந்தைகள் சிறுவயதிலேயே மஹாவித்வான்களாக ஆவார்கள் என்பதை அறியவும்.

हरक्रोधज्वालावलिभिः अवलीढेन वपुषा
 गभीरे ते नाभीसरसिं कृतसङ्गो मनसिजः ।
 समुत्तथौ तस्मात् अचलतनये धूमलतिका
 जनस्तां जानीते तव जननि रोमावलिरिति ॥ ७६ ॥

ஹரக்ரோதஜ்வாலாவலிभि: அவலீடேந வபுஷா
 மஹீரே தெ நாபீஸரஸி க்ருதஸங்கோ மனஸிஜ: ।
 ஸமுத்தஸ்தௌ தஸ்மாத் அசலதநயே தூமலதிகா
 ஜநஸ்தாம் ஜாநீதே தவ ஜநநி ரொமாவலிரிதி ॥ ௭௬ ॥

ஹரக்ரோதஜ்வாலாவலிபி: அவலீடேந வபுஷா
 கபீரே தே நாபீஸரஸி க்ருதஸங்கோ மனஸிஜ: ।
 ஸமுத்தஸ்தௌ தஸ்மாத் அசலதநயே தூமலதிகா
 ஜநஸ்தாம் ஜாநீதேதவஜநநிரோமாவலிரிதி ॥ 76 ॥

பதவுரை :-

ஹே அசலதநயே = ஹே அசலதநயே ஹே அசலதநயே = பர்வத
 ராஜனுடைய புத்ரியான ஹே தாயே / மனஸிஜ: உதஸிஜ: மனஸிஜ:
 = மன்மதன் ஹரக்ரோதஜ்வாலாவலிசி: ஹரக்ரோதஜ்வாலாவலிசி: ஹரக்
 ரோதஜ்வாலாவலிபி: = பரமசிவனுடைய கோபாக்கினிஜ்வாலை
 யின் பரம்பரையினால் அவலீடேந அவலீடேந =
 சூழப்பட்ட வபுஷா வபுஷா வபுஷா = சரீரத்தோடு தே தே
 = உன்னுடைய மஹீரே கபீரே = ஆழமான நாபி சரசி
 நாபி ஸரஸி நாபி ஸரஸி = தொப்புள் குழியான தடாகத்தில்
 க்ருதசங்க: க்ருதஸங்க: க்ருதஸங்க: = செய்யப்பட்ட ஸம்பந்தத்
 துடன் கூடினவனாக ஆகிவிட்டான். (அதாவது முழு
 விட்டான்) தஸ்மாத் தஸ்மாத் தஸ்மாத் = அந்த தொப்புள் குழியான
 ஸரஸிலிருந்தும் ஧ூமலதிகா ஧ூமலதிகா தூமலதிகா = கொடி
 போல் இருக்கின்ற ஸலக்ஷ்மமான புகையானது சமுகஸ்யௌ
 ஸலக்ஷ்மமான ஸமுத்தஸ்தௌ = உயரக் கிளம்புகிறது தா் தாம்
 தாம் = அந்தக் கொடிபோலிருக்கும் ஸலக்ஷ்மமான புகையின்

ரேகையை ஜனஜத: ஜந: = லோகமானது ஹே ஜநநி ஹே ஜநநி
 ஹே ஜநநி = ஹே தாபே! तव தவ தவ = உன்னுடைய
 रोमावलि: ரொமாவலி: ரோமாவலி: = தொப்புள் குழியில் ஸலக்ஷ்ண
 மாயும் அழகாயும் விளங்கும் ரோமங்களுடைய வரிசை இந்
 உதி இதி = என்று जानीते ஜானீதே ஜாநீதே = எண்ணுகிறது
 தாத்பர்யம்: —

தகஷ்ப்ரஜாபதியினுடைய பெண்ணான ஸதீ தேவியானவள் தகஷ்ப்ரஜா
 பதி என்ற தன் தகப்பனால் செய்யப்பட்ட யாகத்தில், தனக்கு ஏற்பட்ட அ
 மானத்தால் யோகாக்களியில் தன் சரீரத்தைவிட்ட பிற்பாடு, பரமேச்வரன்
 மஹா கைலாஸத்தில் உள்ள உத்யானவனத்தில் வடவ்ருக்ஷத்தின்
 மூலத்தில் தக்ஷிணமூர்த்தி அவஸரத்துடன் ஸனகாதிகளுக்கு பசு. பத்
 பாசம் என்று முன்று பதார்த்தங்களின் தத்வத்தை உபதேசித்து வருந்
 காலத்தில் யோகாக்களியில் சரீரத்தைவிட்ட ஸதீ தேவியும் மறுபடியு
 பர்வதராஜனுடைய அயோநிஜ புத்ரியாக அவதாரம் செய்து முன்
 தனக்கு பர்த்தாவான பரமேச்வரனையே பர்த்தாவாக அடைய தபஸ்
 செய்துவந்தாள். தேவியினிடம் பரமேச்வரனுடைய மனதைத் திருப்ப
 தேவர்களே காமனை ஏவி முன்சொன்ன ப்ரகாரம் நடந்துவரும் வேதாந்த
 பாடத்தை கலைக்க யத்நம் செய்தார்கள். காமனும் ஸநகாதிகளுக்குப்
 பரமேச்வரன் தத்வோபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கும் மத்தியில், தன்
 னுடைய விகாரத்தை பரமேச்வரனுக்கும் உண்டுபண்ணி பரமேச்வரனை
 ஜயிக்க யத்நம் செய்த காலத்தில் பரமேச்வரன் கோபத்தை அடைந்து,
 நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து மன்மதனை எரிக்கமுயற்சித்தார் என்ற கதை
 ஸ்காந்தமஹாபுராணத்தில் ப்ரஸித்தமானது. இவ்விதம் பரமேச்வரனு
 டைய கோபாக்களியானது ஜ்வாலைகளால் மன்மதனை வளைத்துக்கொண்டு
 புகையால் சூழச்செய்தது. அவ்விதம் கோபாக்கி ஜ்வாலையினால் சூழப்
 பட்ட சரீரத்துடன் கூடிய மன்மதன் தாபம் ஸஹிக்கமுடியாமல் தேவி
 யினுடைய தொப்புள் குழியான அம்ருத தடாகத்தில் மூழ்கிவிட்டானே
 என்று தேவியின் நாபிப்ரதேசம் பாஸித்து வருகிறது. அக்னிஜ்வாலை
 யினால் வ்யாபரிக்கப்பட்ட தேவனுடைய தேவியின் நாபி என்ற ஸரஸில்
 மன்மதன் முழுக்கிக்கொண்டிருக்குங் காரணத்தால் தான் நாபி என்ற
 ஸரஸிலிருந்தும் ஸலக்ஷ்ணமான புகை வெளிக்கிளம்புகிறதோ என்று
 தேவியினுடைய நாபியின் நடுவில் அதிஸலக்ஷ்ணமாகக் காணப்படும்
 ரோமங்களுடைய வரிசையைப் பார்த்து ஜனங்கள் ஊஹிக்கின்றார்கள்.
 இதனால் தேவியினுடைய நாபியை மன்மதனுக்கு இருப்பிடமாக வர்ணிக்
 கப்படுகிறது. அழகான ரோமங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேவியின்
 நாபி ப்ரதேசமானது மன்மதனை எரித்த பரமேச்வரனுக்கு மன்மத
 விகாரத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதான ஸௌபாக்யத்துடன் கூடியது
 என்பதுதான் ப்ரக்ருதத்தில் தாத்பர்யமாகும். பராக்ருதமான ஸதீ
 களுடைய நாபி ப்ரதேசமே புருஷர்களுடைய மோஹத்திற்குக்காரண
 மாகும் என்பது லோகப்ரஸித்தமாகும்.

नारीस्तनभरनाभीदेशं दृष्ट्वा मा गा मोहवेशं ।

நாரீஸ்தந பரநாபீதேசம் த்ருஷ்ட்வா மா கா மோஹாவேசம்

என்ற வசனத்தாலும், ஸ்த்ரீகளுடைய நாபி தேசம் மோஹகாரம் என்ற
 தெரிகிறது. அதிலும் அதிஸுந்தரியான பரதேவியினுடைய நாபி

தேசத்தின் ஸௌபாக்யத்தின் பெருமையை யாரால்தான் வர்ணிக்க முடியும். நாபியை தடாகமாயும் நாபி ப்ரதேசத்தில் ஸுக்ஷ்மமாகக் காணப்படும் ரோமராஜியை அக்னி ஜ்வாலையினால் வ்யாப்தமான தேஹத் துடன் அத்தடாகத்தில் முழுகிக்கொண்டிருக்கிற மன்மதனுடைய தேஹத் தினின்றும் வெளிக்கிளம்பும் புகையாகவும் உத்ப்ரேக்ஷ செய்யப் படுகிறது.

இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள் பரம வைராக்யத்தை அடைந்து மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய ராஜ்யத்தில் ஏகசக்ராதிபதிகளாக ஆவார்கள்.

—: 0 :—

77. தேவியினுடைய இடுப்புப் ப்ரதேசத்தில்
ஸுக்ஷ்மதர்சிகளுக்குப் புலப்படும்
அதிஸுக்ஷ்மமான ரேகையைப்போலொத்த
ரோம வரிசைகளின் வர்ணனை

यदेतत् कालिन्दी तनुतर तरङ्गाकृति शिवे
कृशे मध्ये किञ्चिज्जननि तव यद्भाति सुधियाम् ।
विमर्दात् अन्योन्यं कुचकलशयोः अन्तरगतं
तनूमूतं व्योम प्रविशदिव नाभिं कुहरिणीम् ॥ ७७ ॥

யதேதத் காலிந்தீ தநுதர தரங்காக்ருதி சிவே
க்ருசே மத்யே கிஞ்சிஜ்ஜநநி தவ யத்பாதி ஸுதியாம் ।
விமர்தாத் அந்யோந்யம் குசகலசயோ: அந்தரகதம்
தநூமூதம் வ்யோம ப்ரவிசதிவ நாபிம் குஹரிணீம் ॥ ௭௭ ॥

யதேதத் காலிந்தீ தநுதர தரங்காக்ருதி சிவே
க்ருசே மத்யே கிஞ்சிஜ்ஜநநி தவ யத்பாதி ஸுதியாம் ।
விமர்தாத் அந்யோந்யம் குசகலசயோ: அந்தரகதம்
தநூமூதம் வ்யோம ப்ரவிசதிவ நாபிம் குஹரிணீம் ॥ 77 ॥

பதவுரை:—

हे जननि शैव जगन्नि शैव जगन्नि = லோகமாதாவான ஹே
தாயே हे शिवे शैव शिवे शैव शिवे = பரமேச்வரனுடைய
பத்னியான பரதேவதையே तव तव तव = உன்னுடைய कृशे

கூறெ க்ருசே = மிகவும் க்ருசமான மध्ये உபேத மத்யே இ
 இடுப்பின் மேல் காலிந்திதநுதரதரங்காக்ருதி = காலிந்தி - யமுனா நதியின்
 தநுதர - மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான தரங்க - அலையினுடைய அகூதி -
 ஆகாரம் போல் ஆகாரமுள்ள एतत् ணதக் ஏதத் = இந்த யத்
 கிச்சித் யக் கிச்சித் யத்திகஞ்சித் = ரோமங்களின் வரிசையாகிற
 ஓர் வஸ்துவானது सुधियां ஸுயியாம் ஸுதியாம் = வித்வான்
 களுக்கு மாதி ஹாதி பாதி = எதிரில் ப்ரகாசிக்கின்றதோ தத் தக்
 தத் = அது कुचकलशयो: கூசுகலசயோ: குசகலசயோ: =
 கலசம் போலுள்ள இரண்டு ஸ்தனங்களுடைய अन्तरगतं
 சனாமதம் அந்தரகதம் = நடுவிலிருக்கும் तनुभूतं தனுஹிதம்
 தநுபூதம் = மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான व्योम வ்யோமம் =
 ஆகாசமானது अन्योन्यं சுதேஜாத்யம் அந்யோந்யம் = ஸ்தனங்கள்
 ஒன்றுக்கொன்று विमर्दात् விமர்தாத் விமர்தாத் = உரைகின்றபடி
 யால் कुहरिणिम கூஹரிணீழ் குஹரிணீம் = ரந்த்ரமுள்ள நாரி
 நாஹி நாபிம் = தொப்புள் குழியில் प्रविशदिव ப்ரவிசதிவ
 ப்ரவிசதிவ = ப்ரவேசிக்கிறதுபோல் माति ஹாதி பாதி =
 விளங்குகிறது.

தாத்பர்யம் :---

“ஹே தாயே, நீ பரமேச்வரனுடைய தர்மபத்னியாக இருக்கும்
 காரணத்தால் லோகத்திற்கே தாயாராக ஆகியிருக்காய். நானும் லோகத்
 திற்குள் ஒருவன். ஆகையால் எனக்கும் நீ தாயாரானபடியால் குழந்தை
 களுக்குத் தெரியாத ரஹஸ்யம் ஒன்றும் தாயினிடம் இருக்க ந்யாயமில்லை.
 ஆகையால் நான் குழந்தையாக இருக்கும் காரணத்தைக்கொண்டு உன்
 இடுப்பின் மேல்பாகத்திலுள்ள ரோமாவளியைக் கொஞ்சம் வர்ணிக்கத்
 துணிந்தேன். இந்த அபராதத்தை நீ பொறுத்துக்கொண்டு என்னை
 ரக்ஷிக்கவேண்டுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன்” என்று ப்ரார்த்தித்துவிட்டு,
 ஆசார்யாள் வர்ணிக்கின்றாள். இந்த ரோமாவளியோ யமுனா நதியி
 னுடைய ஸுக்ஷ்மமான அலைகளின் உருவத்தைப்போலுள்ள உருவத்
 தோடு கூடியதாக பாஸிக்கின்றது. இரண்டு ஸ்தனங்களுடைய நடு
 பாகத்திலிருந்து ஆரம்பித்து மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான நீலவர்ணமுள்ள
 ரேகையைப்போல் நடுபாகத்தில் தொப்புள் குழிக்குள் ப்ரவேசிப்பதுபோல்
 அந்த ரோமாவளிகள் காணப்படுகின்றன. இது மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான
 ரேகையைப்போல் காணப்படுகிறது. யமுனா நதியினுடைய ஜலம் கருப்
 பானதினால் அந்த ஜலத்தின் அலையும் மிகவும் ஸுக்ஷ்மமாயும் கருப்பாயும்
 காணப்படும். இது போலவே, இந்த ரோமாவளியும் இருக்கின்றது.
 ஜிதேந்த்ரியர்களாயும், ப்ரும்ம நிஷ்டர்களாயுமுள்ள மஹாவித்வான்
 களுக்குத்தான் இந்த ரோமாவளியானது புலப்படும்மன்னியில், ப்ராக்ருத
 ஜனங்களுக்கு இது புலப்படாது. இதனுடைய மஹிமையை வர்ணிக்கவும்

யாராலும் இயலாது “ஹே தாயே, இந்த ரோமாவளியானது என்னுடைய புத்திக்கு உன்னுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களுக்கும் நடுவிலுள்ள ஸலிஷ்மமான ஆகாசமோ, அதாவது இடை வெளிப்ரதேசமோ என்று தோன்றுகிறது. ஸ்தனங்கள் ஒன்றோடொன்று உரைந்துகொள்ளும் காரணத்தால், அந்த ஸலிஷ்மமான ஆகாசம் நாம் இங்கு வளிக்கக்கூடாதென்று பயந்து, ஸலிஷ்மமான ரேகையைப்போல், அங்கிருந்து உடலின் நடுபாக வழியாக, இடுப்புவரை கீழ்பாகத்தில் இறங்கிவிட்டு நாபியின் சித்ரவழியாக உட்சென்று ஒளிந்துகொள்கிறதோ” என்றும் புலப்படுகிறது. உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு கலசம் போன்ற இரண்டு ஸ்தனங்களுடைய நடுபாகத்திலிருந்து நாபிவரையிலும் நீண்ட ஓர் ரோம ராஜியானது அதி ஸலிஷ்மமாக கவனித்தால் காணப்படும். இது மிகவும் ஸலிஷ்மமாக இருக்கும். இது பரம ஸௌபாக்ய ஸலிசகமாகும். ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்தில் இதை ஓர் முக்ய லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லோகமாதாவான பரதேவதையினிடம் ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி இந்த முக்யமான லக்ஷணம் விளங்கிவருகிறதென்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. இந்த ஸலிஷ்மமான தத்வத்தைத் தான் பரமாமாசார்யாள் ப்ரக்ருதத்தில் போதிக்கின்றார்கள். மேற்சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்துடன் தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் இந்திரியங்களுக்கும் கோசரமாகாததான பதார்த்தங்களை அறிய சக்தி உள்ளவர்களாக ஆவார்கள். அதாவது இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் ஸர்வக்ருர்களாக ஆவார்கள்.

— : o : —

78. தேவியினுடைய நாபியின் வர்ணனை

स्थिरो गङ्गावर्तः स्तन सुकुल रोमावलिलता

कलावालं कुण्डं कुसुमशर तेजो हुतभुजः ।

रतेर्लौलागारं किमपि तव नाभिर्गिरिसुते

विलद्वारं सिद्धेः गिरिशयनानां विजयते ॥ ७८ ॥

ஸ்திரோ மஹாவதஃ ஸ்தன சுகுல ரோமாவலிலதா

கலாவாலம் குண்டம் குஸுமசர தேஜோ ஹுதஹுஜஃ ।

ரதேர்லீலாமாகாரம் கிமபி தவ நாபிர் கிரிஸுதே

விலத்வாரம் சித்தேஃ கிரிசநயநாநாம் விஜயதே ॥ ௭௮ ॥

ஸ்திரோ கங்காவர்தஃ ஸ்தன முகுல ரோமாவலிலதா

கலாவாலம் குண்டம் குஸுமசர தேஜோ ஹுதஹுஜஃ

ரதேர்லீலாகாரம் கிமபி தவ நாபிர்கிரிஸுதே

விலத்வாரம் ஸித்தேஃ கிரிசநயநாநாம் விஜயதே ॥ 77 ॥

பதவுரை :—

பாடலுரை

ஹே நிரிசுதே ஹே நிரிஸுதே ஹே கிரிஸுதே = பர்வத ராஜனின் புத்திரியான பரதேவதையே ! तव தவ தவ = உன்னுடைய நாமி: நாமி: நாபி: = தொப்புளானது स्थिर: ஸ்திர: ஸ்திர: = சலனமில்லாததான गङ्गावर्त: மஹாவத: கங்காவர்த: = கங்கா நதியின் சுழலாகவும் स्तनमुकुलरोमावलिलता கலாவலி ஸ்தனமுக்குலரோமாவலி லதா கலாவாலம் = स्तन - ஸ்தனங்களாகிய முகுல - தாமரை மொட்டுக்களுடைய रोमावलिलता - ரோமாவலி என்ற கொடிகளின் कला - தண்டுகளுக்கு आवाल - பாத்தியாகவும் कुसुमशरतेजोहुतभुज: கூசுமசரதேஜோஹுதஹு: குசுமசரதேஜோஹுதபஜ: = कुसुमशर - மன்மதனுடைய तेज: - காந்தியாகிற हुतभुज: - அந்நிக்கு குண்ட் கூண்டு குண்டம் = ஹோம குண்டமாயும் रते: ரதே: ரதே: = மன்மதனுடைய பத்னியான ரதி தேவிக்கு लीलागारं லீலா, मारणं லீலாகாரம் = விளையாட்டு வீடாகவும் निरिशनयनानां நிரி:நதயநாநா: கிரிசநயநாநாம் = பரமேச்வரனுடைய நேத்ரங்களுடைய सिद्धे: ஸித்தே: ஸித்தே: = தபஸ்ஸித்திக்கு विरद्वारं விதவாரம் பிலத்வாரம் = குஹாத்வாரமாகவும் किमपि கிமபி கிமபி = இவ்விதம் வெகுப்ரகாரமாக வர்ணித்தும் முடிவில்லாத ஸௌந்தர்யத்தோடு கூடினதாக विजयते விஜயதே விஜயதே = விளங்குகின்றது.

தாத்தர்யம்:—

கங்கா நதியின் சுழிகள் ஸ்திரமாக இராது என்பது லோகப்ரஸித்தமானது. சுழிபோன்ற தேவியினுடைய நாபியோ, சலனமில்லாததான கங்கா நதியின் சுழலோ என்றே தோன்றுகிறது. ஸ்திரமில்லாத சுழலோடு கூடின கங்காநதியின் தர்சனமே மஹா பாபங்களைப் போக்கடிக் கக் கூடியது என்றால், ஸ்திரமான சுழியாகிய நாபியோடு கூடின தேவியின் மங்களவிக்ரஹமாகிய கங்கையின் தர்சனம், பார்த்தவர்களுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பது ஸித்தமாகிறது. தவிரவும், தேவியினுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களோ, பலவித தாமரை மொட்டுகளைப்போல் பாஸிக்கின்றன. இந்த இரண்டு ஸ்தனங்களுடைய நடுப்ரதேசத்திலிருந்தும் கிளம்பி நாபிவரையிலும் ஸஞ்சிமமான ரேகைபோல் காணப்படும் ரோமாவளியோ, தாமரைமொட்டுகளுக்கு ஆதாரமான கொடியோ என்றும் தோன்றுகிறது. இக்கொடிகளின் கிழங்குகள் இருக்கும் தாமரைத்தடாகந்தான் என்று நாபியை ஊஹிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதனால், மஹாலக்ஷ்மீதேவியானவள் தாமரைப் புஷ்பத்தில் வாஸம் செய்கிறபடியால் தேவியினுடைய நாபியை தாமரைத் தடாகமாக த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு லக்ஷ்மீ கடாஷம் பொங்கிவரும் என்று

வெளியாகிறது. அத்துடன், மன்மதனுடைய சரீர காந்தியாகிய அக்னி வளிக்கும் ஹோமகுண்டமோ என்றும் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. இதனால் நாபியை ஹோமாதாரமான அக்னி குண்டம் என்று த்யானம் செய்யுங் காரணத்தால் ஞானாக்னியைக்கொண்டு ஸகல பாபங்களையும், பாபத்திற்குக் காரணமான காமத்தையும், காமத்திற்கு காரணமான மூலாக்ஞானத்தையும் எரிக்க சக்தி உள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள். நாபியை மன்மதனுடைய வாஸஸ்தானம் என்று வர்ணித்ததினால், மன்மதனுடைய பத்னியான ரதிதேவியும் உல்லாஸத்துடன் வளிக்கின்ற லீலாக்ரஹம்போலும் தேவியினுடைய நாபி விளங்கி வருகிறது. இவ்வித வைபவத்துடன் நாபியை த்யானம் செய்கிறவர்கள், ஸ்தீர்களானால் ரதிதேவியைப்போலும், புருஷர்களானால் மன்மதனைப்போலும் ஆகிவிடுகிறார்கள். பரமசிவனுடைய நேத்ரங்கள் எப்பொழுதும் தேவியின் நாபியில் ஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டதாக விளங்குகின்றன. நாபிதேசத்தின் ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்த்துப்பார்த்து பரமசிவனுக்கு அலம்புத்திவராமல் எப்பொழுதுமே பரமசிவன் தேவியின் நாபியைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார் என்றே ப்ரக்ருதத்தில் தாத்பர்யத்தை அறியவும். தேவியோ மஹா பதிவ்ரதாசிரோமணியானதினால் எப்பொழுதும் தன்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் பரமசிவனை த்யானம் செய்துவருகிறார். இதைப் பார்க்கும்பொழுது பரமசிவன் தான் தபஸ்ஸைச் செய்தயத்தில் வாஸம் செய்கிறாரோ என்றும் தோன்றுகிறது, இம்மஹிமையினால் தான் அடைந்த கண்களுக்கு அநேகவிதமான ரித்திகள் ஏற்படக்கூடும் என்ற எண்ணத்தைக்கொண்டு தேவியினுடைய ஹ்ருதயத்திற்குள் தபஸ்ஸைச் செய்ததினால் உள்பாகத்தில் ரித்தித்த ரித்திகள், நாபி ரத்ந்ரவழியாக வெளியில் வருமோ என்ற எண்ணத்துடன் பரமேச்வரன் கண்களை இமைக்கொட்டாமலே தேவியினுடைய நாபி கமலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதாவது புருஷன் அதி ஸுந்தரியான ஸ்தீர்களின் ஹ்ருதயமான நாபிப்ரதேசத்திலுள்ள ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்த்து ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதே இல்லற வாழ்க்கையின் பயனாகும் என்பதை பரமேச்வரன் தன் அனுஷ்டானமூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

இவ்விதம் தேவியினுடைய நாபி தேசத்தை வெகு ப்ரகாசமாக வர்ணித்தும், அதிலுள்ள ஸௌந்தர்யாதிசயம் அளவிற்கு அடங்காததினால் வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதது என்று அதை சொல்வதுதான் உசிதமாகும் என்று பரமசார்யாள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இந்தச் ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள் மூன்று லோகங்களையும் தன் வசமாக்கிக் கொள்ளலாம்.

— : 0 : —

79. தேவியினுடைய இடுப்பு ப்ரதேச வார்க்கை

निसर्गक्षीणस्य स्तनतटभरेण क्लमजुषो

नमन्मूर्तेः नारीतिलक शनकैः वृक्ष्यत इव ।

चिरं ते मध्यस्य वुटित तटिनीतीरतरुणा

समावस्थास्थेनो भवतु कुशलं शैलतनये ॥ ७९ ॥

நிஸர்மக்ஷீணஸ்ய ஸ்தநதடபரேண க்லமஜுஷோ

நக்ஷுதெ-: நாரீதிலக ஸநகை: த்ருட்யத இவ ।

சிரம் தெ மத்யஸ்ய த்ருடித தடிநீதீரதருணா

ஸமாவஸ்தாஸ்தேம்நோ பவது குசலம் சைலதநயே ॥ ௭௯ ॥

நிஸர்க்கக்ஷீணஸ்ய ஸ்தநதடபரேண க்லமஜுஷோ

நமந்முர்த்தே: நாரீதிலக சநகை: த்ருட்யத இவ !

சிரம் தே மத்யஸ்ய த்ருடித தடிநீதீரதருணா

ஸமாவஸ்தாஸ்தேம்நோ பவது குசலம் சைலதநயே

॥ 79 ॥

பதவுரை :—

हे नारीतिलक शैलतनये हेम नारीतिलक नरोत्तमनये हेम
नारीतिलक सैलतनये = ஸ்தரீ ரத்னமான பர்வதராஜனின்
புத்ரியான ஹே பரதேவதையே! निसर्गक्षीणस्य நிஸர்மக்ஷீணஸ்ய
நிஸர்க்கக்ஷீணஸ்ய = இயற்கையிலேயே க்ருசமாயும் स्तनतटभरेण
ஸ்தநதடபரேண ஸ்தநதடபரேண = ஸ்தந மண்டலங்களு
டைய பாரத்தால் क्लमजुषः க்லமஜுஷ: க்லமஜுஷ: ச்ரமத்தை
அடைந்ததாயும் नमन्मूर्तेः நமந்முர்த்தே: = அக்
காரணத்தால் வணங்கின உருவமுள்ளதாயும் शनकैः ஸநகை:
ஸநகை: = மெள்ள மெள்ள वृक्ष्यत इव த்ருட்யத இவ த்ருட்யத
இவ = ஓடிந்துபோய்விடுமோ என்று சொல்லக்கூடியதாயும்
वुटिततटिनीतीरतरुणा த்ருடிததடிநீதீரதருணா த்ருடிததடிநீதீர
தருணா = ப்ரவாஹத்தால் இடிந்துபோன நதிக்கரையிலுள்ள
விருக்ஷத்தோடு समावस्थास्थेनः ஸமாவஸ்தாஸ்தேம்நோ ஸமாவஸ்தாஸ்தேம்நோ

ஸ்தேம்ந: = ஸமமான தசையை அடைகிறதாயும் உள்ள தெ தே = உன்னுடைய மய்ய ஸ்ய ஸ்ய மத்யஸ்ய = இடுப்பிற்கு
 சிர் மிரம் = வெருகாலம் குசல் குசலம் =
 கேடிமமானது மவது ஹவது பவது = உண்டாகட்டும்.

தாத்பர்யம் :—

உத்தம ஸ்தீர்களுடைய இடுப்பானது இயற்கையாகவே க்ருசமாக இருக்கும். தேவியினுடைய இடுப்புப் ப்ரதேசம் மிகவும் க்ருசமாக இருக்கிற தென்பதில் ஸந்தேஹம் என்ன ? அத்துடன், ஸ்தனங்களின் பாரத்தால் இடுப்புப் ப்ரதேசம் மிகவும் வணங்கி ச்ரமத்தை அடைந்திருப்பதுபோலும் தோன்றுகிறது. தேவியானவள் பர்வதராஜனுடைய புத்தியாக அவதரித்து ஸ்தீர்களுக்குள் திலகம்போல் முதன்மையாகக் குறிப்பிடத்தகுந்த உத்தம ஸ்தீரியாக இருப்பதினால்தான் ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி மத்ய ப்ரதேசம் என்ற இடுப்பானது மிகவும் க்ருசமாக தேவியினிடம் பாஸித்து வருகிறது. இதை கவனிக்கும்பொழுது, நதிகளில் பூர்ணப்ரவாஹம் வந்து ப்ரவாஹத்தின் ஸம்பந்தத்தால் இடிந்துபோன கரையில் இருந்துவரும் வ்ருக்ஷங்கள் எவ்விதம் நதியில் விழுந்துவிடுமோ என்று தோன்றக்கூடிய ஸ்திதியில் இருந்துவருமோ, அந்த நிலையில் தேவியினுடைய மத்ய ப்ரதேசம் என்ற இடுப்பானது இருந்துவருகிறது. தேவியினுடைய சரீரத்தையே, ஓர் புண்யநதியாக வைத்துக்கொண்டு, ஸௌந்தர்யாதிசயத்தைப் பூர்ணப்ரவாஹமாயும் பாவித்து, இரண்டு பார்ச்வங்களையும் கரைகளாகக் கற்பித்துக்கொண்டு, ஸௌந்தர்யம் என்ற ப்ரவாஹத்தின் ஸம்பந்தத்தால் பார்ச்வங்கள் என்ற கரைகள் இடிந்து, அந்த கரைகளில் ஸம்மந்தப்பட்ட மத்ய ப்ரதேசம் என்கிற இடுப்பாகிய வ்ருக்ஷமும், ஸௌந்தர்யம் என்ற ப்ரவாஹத்தில் ஓடிந்து விழுந்துவிடுமோ என்று தோன்றக்கூடியதாக விளங்கி வருகிறது. இந்த க்ரந்த கர்த்தாவான கவியோ, இவ்விதம் தேவியினுடைய மத்ய ப்ரதேசம் ஓடிந்து கீழே விழாம விருக்க வேண்டுமென்று, நீடித்தகாலம் தேவியின் மத்ய ப்ரதேசத்திற்கு கேடிமத்தைக் கருதுகிறார். இதனால் இடுப்பு ப்ரதேசத்திலுள்ள ஸௌந்தர்யம் அளவிற்கு அடங்காதது என்று கவியினுடைய தாத்பர்யமாகும்.

இவ்விதம் தேவியினுடைய மத்ய ப்ரதேசத்தை அறிந்து தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யும் ஸாதகர்கள், சதுர்தசபுவனத்திலுமுள்ள ப்ராணிகளுடைய மத்ய ஸ்தானத்தில் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகக் கொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் தன்வசப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

— : 0 : —

80. தேவியினுடைய மத்யப்ரதேசமே வாணிக்கப்படுகிறது

कुचौ सद्यः सिचयत् तट घटित कूर्पास मिदुरौ
कषन्तौ दोर्मूले कनककलशाभौ कलयता ।

तव त्रातुं भङ्गात् अलमिति वलग्रं तनुभुवा
त्रिधा नद्वं देवि त्रिवलि लवलीवल्लिमिरिव ॥ ८० ॥

கூகுள ஸத்ய: ஸ்வித்யத் தட வடித கலிவ-சாஸ ஹித-ராஸ
கஷணன் கொடி-உருவோ கனககலசாபுள கலயதா ।

தவ த்ராதும் ஹஜாத் அலமிதி வலக்ரம் தநு-ஹுவா
த்ரிதா நத்வம் தெவி த்ரிவலி லவலீவல்லிமிரிவ ॥ ௮௦ ॥

குசௌ ஸத்ய: ஸ்வித்யத் தட கடித கூர்ப்பாஸபிதுரௌ
கஷந்தௌ தோர்மூலே கனககலசாபௌ கலயதா ।
தவ த்ராதும் பங்காத் அலமிதி வலக்ரம் தநுபுவா
த்ரிதா நத்வம் தேவி த்ரிவலி லவலீவல்லிபிரிவ ॥ 80 ॥

பதவுரை : -

हे देवि ह्ये दैवि हेम देवि = हेम परदेवतैथे ! सद्यः
वृक्षः सद्यः = परमेश्वरनुदय பெருமையை நினைத்த
கடினத்தில் சிவதடவடிதகூர்पासमिदुरौ ஸ்வித்யத் தடவடிதகலிவ-சாஸ
ஹித-ராஸ ஸ்வித்யத்தடகடித கூர்பாஸபிதுரௌ = சிவத் -
வேர்வையோடுகூடிய தட - பார்ச்வ யாகத்தில் வடித-ஸம்பந்தப்
பட்ட கூர்पास - ரவிக்கையை மிதூரீ - கிழியச் செய்கிறதாயும்
दोर्मूले கொடி-உருவோ தோர்மூலே = கஷக ப்ரதேசங்களை கபந்தௌ
கஷணன் கஷந்தௌ = உரைகின்றதாயும் कनककलशाभौ कनककल
शाभौ கனககலசாபௌ = தங்கக்குடத்தின் காந்தியைப்
போன்ற காந்தியோடு கூடினதாயும் இருக்கிற कुचौ கூகுள
குசௌ = ஸ்தனங்களை कलयता கலயதா கலயதா = ஸ்ருஷ்டித்த
तनुभुवा தநு-ஹுவா தநுபுவா = மன்மதனால் भङ्गात् ஹஜாத்
பங்காத் = அப்படிப்பட்ட ஸ்தன பாரத்தால் இடுப்பிற்கு ஒரு
வித பங்கமும் अलं अलम् = வரவேண்டாம் इति உதி இதி
= என்று நினைத்து त्रातुं த்ராதும் த்ராதும் = அந்த இடுப்பை

ரக்ஷிப்பதற்கு त्रिवलि சீவலி த்ரிவலி = மூன்றுவிதமான மடிப்புச் சதையாகிய लवलीवल्लीभिः லவலீவல்லிபி: = வல்லிக் கொடிகளால் तव तव தவ = உன்னுடைய वल्लं வலு_{ம்} வலக்கம் = இடுப்பானது त्रिधा சீயா த்ரிதா = மூன்று சுற்றாக नद्धं इव நலம் உவ நத்தம் இவ = கட்டப்பட்டதுபோல भवति ஹவதி பவதி = ஆகின்றது.

தாத்பர்யம் :—

உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்கு இடுப்பு ப்ரதேசத்தில் ரேகையைப் போல் ஸூக்ஷ்மமான மூன்று மடிப்புகள் காணப்படும். நெற்றி, கண்டம், இடுப்பு இப்பிரதேசங்களில் மூன்று ரேகைகள் காணப்படும் என்று ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்திலுள்ள கண்ட ப்ரதேசத்தை வர்ணிக்கப்பட்ட ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேவியினுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களோ ஸ்வர்ண கலசங்கள்போல் பாஸித்துவருகின்றன. இவைகள் இரண்டு கஷ்ட ப்ரதேசங்களையும் உரைத்துக்கொண்டு காமேச்வரனுடைய த்ரிபுர விஜயம் முதலான சரித்ரங்களை நினைக்குங் காலத்தில் ஸந்தோஷத்தால் பூரித்து, பார்ச்வத்தில் கஞ்சகங்களும் கிழிந்து போய், வேர்வை ஜலத்துடனும் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் பார்த்தால், இந்த ஸந்தர்பத்தில் ஸ்தனங்களுடைய பார்த்தால் மத்யப்ரதேசம் என்ற இடுப்பு ஒடிந்தே போய்விடுமோ என்று சொல்லக்கூடியதாக பாஸிக்கின்றது. ஸ்தனங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனே மன்மதன் : 'நம்மால் ஸ்ருஷ்டிக்குப்பட்ட ஸ்தனபார்த்தால் தேவியினுடைய இடுப்பு ஒடிந்துவிட்டால் நாம் அபராதியாக ஆகிவிடுவோம்' என்ற பயத்தால், தேவியினுடைய இடுப்பில் வல்லிக்கொடிகளால் மூன்று சுற்றாக மன்மதன் சுற்றிவைத்திருக்கிறானே என்று தேவியின் இடுப்பிலுள்ள மூன்று மடிப்புகளையும் பார்த்து உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. இதனாலும் தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யம் மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாதது என்பதை அறியவும், இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்பவர்கள் மனமதனுக்கும் மன்மதனாக ஆவார்கள்.

—: 01 :—

81. தேவியினுடைய கடிபச்சாத் பாக
(பின் பாக) வர்ணனை

गुरुत्वं विस्तारं क्षितिधरपतिः पार्वति निजात्
नितम्बात् आच्छिद्य त्वयि हरणरूपेण निदधे ।
अतस्ते विस्तीर्णो गुरुरयमशेषां वसुमतीं
नितम्बप्राग्भारः स्थगयति लघुत्वं नयति च ॥ ८१ ॥

மூரூக்ஷம் விஷ்ணுராம் ஸ்விதியரவதி: வாவதி நிஜாஸி
 நிதஜாஸி சூஹித்ய ஸ்வயி ஹரணரூபேண நிதஜே ।
 அதஸ்தே விஷ்ணோ-ஹி மூரூராயஸெஷாம் வஸுமதீம்
 நிதஜபூமார: ஸ்மயதி மூக்ஷம் நயதி ௮ || ௮௬ ||

குருத்வம் விஸ்தாரம் ஸ்விதிதரபதி: பார்வதி நிஜாத்
 நிதம்பாத் ஆச்சித்ய த்வயி ஹரணரூபேண நிதஜே ।
 அதஸ்தே விஸ்தீர்ணே குருரயமசேஷாம் வஸுமதீம்
 நிதம்பப்ராக்பார: ஸ்தகயதி லகுத்வம் நயதி ௯ || 81 ||

பதவுரை:—

ஹே பார்வதி ஹே வாவதி ஹே பார்வதி = பர்வதராஜனின்
 புத்திரியான ஹே பரதேவதையே । ஸிதிதரபதி: ஸ்விதியரவதி:
 ஸ்விதிதரபதி: = பர்வதராஜனான ஹிமவான் **गुरुत्वं** மூரூக்ஷம்
 குருத்வம் = கனமாக இருக்கும் தன்மையையும் **विस्तारं**
 விஸ்தாரம் விஸ்தாரம் = விசாலமாக இருக்கும் தன்மையையும்
निजात् நிஜாஸி நிஜாத் = தன்னுடைய **नितम्बात्** நிதஜாஸி நிதம்பாத்
 = பின்பாகத்திலிருந்தும் (தாழ்வரையிலிருந்தும்) **आच्छद्य** சூஹித்ய
 ஆச்சித்ய = எடுத்து **त्वयि** ஸ்வயி த்வயி = உன்னிடத்தில் **हरण-**
रूपेण ஹரணரூபேண ஹரணரூபேண = ஸ்தீர் தனமாக **निदधे**
 நிதஜே நிதஜே = கொடுத்தார் அத: அத: = அக்காரணத்தால்
गुरु: மூரூ: குரு: = பெருந்ததாயும் **विस्तीर्ण:** விஸ்தீர்ண: விஸ்தீர்ண:
 தீர்ண: = விசாலமாயும் இருக்கிற தை தே தே = உன்னுடைய
अयं ஸயம் அயம் = இந்த **नितम्बाभार:** நிதஜபூமார: நிதம்பப்
 ராக்பார: = கடிபச்சாத் பாகமானது (பின்பாகமானது) **अशेषां**
 ஸெஷாம் அசேஷாம் = ஸமஸ்தமான **वसुमतीं** வஸுமதீம்
 வஸுமதீம் = பூமியை **स्थायति** ஸ்தாயதி ஸ்தகயதி = மறைக்
 கின்றது **लघुत्वं च** மூக்ஷம் ௮ லகுத்வம் ௯ = லேசாக இருக்கும்
 தன்மையையும் **नयति** நயதி நயதி = அடையச் செய்கின்றது

தாற்பார்யம்:—

உத்தம ஸ்தீர்களுக்கு, கடிபச்சாத்பாகம் ரொம்பவும் விசாலமாயும்
 கனமுள்ளதாயும், கெட்டியாயும் இருக்கும் என்று ஸாமுத்திரிகாலக்ஷண
 சாஸ்தரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜகதீசுவரியான பரதேவதை
 யினிடம் இந்த லக்ஷணம் பொருந்தியதாக இருக்கின்றது என்பதில்
 ஸந்தேஹமேயில்லை. பர்வதங்களுடைய தாழ்வரை என்ற கீழ்பாகமானது

விசாலமாயும், பெரியதாயும் இருக்கும். ஹிமவானே, பர்வதங்களுக் கெல்லாம் அரசனாக விளங்கிவருபவன். அதனால் பர்வதராஜனான ஹிம வானுடைய தாழ்வரை மிகவும் பெரியதாயும், விசாலமாயும் இருந்து வருகின்றது. பர்வதராஜன், பர்வதத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகின்ற தனது புத்ரியாக அவதரித்த தேவியை பரமேஸ்வரனுக்கு விவாஹம் செய்து கொடுக்கும் ஸமயத்தில், தன் தாழ்வரையிலுள்ள விஸ்தாரத் தையும், கடினத்தையும் ஸ்திரீதனமாக அக்னிக்கு முன்பாகக் கொடுத்தாரோ! அதனால்தான் தேவியினுடைய கடிபச்சாத்பாகம் இரண்டும் பெரிதாயும் விசாலமாயும் காணப்படுகிறதோ என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது.

अध्यस्रं अध्याहवनिक्ं सद्योऽहं सद्योऽहमवदिकम्

அத்யக்ஸம் அத்யாஹவநிகம்

என்று மனுவானவர் ஸ்திரீதனத்தை இரண்டுவிதமாக போதிக்கின்றார். விவாஹ காலத்தில் அக்னியை ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு கொடுக்கப் பட்ட ஸ்திரீதனம் **अध्यस्रं सद्योऽहं** அத்யக்ஸம் என்று சொல்லப்படும். புருஷனுடைய வீட்டிற்கு ஸ்திரீபோல பிற்பாடு, மறுபடியும் தாய் தந்தை களுடைய க்ருஹத்திற்கு வந்து, புருஷனுடைய க்ருஹத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லும்பொழுது கொடுக்கப்பட்ட ஸ்திரீதனமானது

अध्याहवनिक्ं सद्योऽहमवदिकम् அத்யஹவநிகம்

என்று சொல்லப்படும். ஹிமவானான பர்வதராஜனே தன் தாழ்வரையி லிருந்து கனமாக இருக்கும் தன்மையையும் விஸ்தாரத்தையும் எடுத்து பார்வதியினுடைய விவாஹ காலத்தில் அக்னிக்கு எதிரில் கொடுத்த வரானதினால், அந்த விஸ்திரீணத்தையும் பெரிதாக இருக்கும் தன்மை யையும் பார்வதியான்வள் தனது கடிபச்சாத்பாகத்தில் தரிக்கிறாள். அதாவது லோகமாதாவாயும் ஸர்வக்ஞையாயும் ஸர்வசக்திமதியாயும் உள்ள ஜகதீச்வரிக்கு ஹிமவான் ஸ்திரீதனம் கொடுத்து ஆகவேண்டிய துண்டா! ஆகையால் பர்வதராஜனால் கொடுக்கப்பட்டது, புருஷ்டபாகத் திருத்தான் அர்ஹம் என்றதையும் தேவி ஸுசிப்பிக்கின்றாளோ, என்றும் தோன்றுகிறது. கடிபச்சாத்பாகத்திலுள்ள விஸ்தாரமும் பெரு க்ருஹம், 50 கோடி யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள பூமிக்குக்கூட இல்லாமல் ஆகிவிட்டது. அதனால் தேவியானவள் தன் கடிபச்சாத்பாகத்திலுள்ள க்ருமனாலும் விஸ்தாரத்தாலும் பூமியினுடைய பருமனையும் விஸ்தாரத்தை ம் குறைந்ததாகச் செய்து பூமியினுடைய கௌரவத்தையே மறைத்து விடுகிறாள். பூமியை லகுவாகவும் செய்துவிடுகிறாள். இவ்விதம் தேவி யினுடைய கடிபச்சாத் பாகத்தின் பெருமையை அறிந்து தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் விசாலமான பூமிக்கு ஸ்திரீமான பதியாக ஆவார்கள்.

—: 0 :—

82. தேவியினுடைய துடை, முழங்கால்களின் வாண்கை

करीन्द्राणां शुण्डान् कनककदलीकाण्डपटलीम्
उभाभ्यां ऊरुभ्यां उभयमपि निर्जित्य भवती ।
सुवृत्ताभ्यां पत्युः प्रणतिकठिनाभ्यां गिरिसुते
विधिज्ञे जानुभ्यां विबुधकरिकुम्भद्वयमसि ॥ ८२ ॥

கரீந்த்ராணாம் சுண்டாந் கனககதலீகாண்டபடலீம்
உபாப்யாம் ஊருப்யாம் உபயமபி நிர்ஜித்ய பவதீ ।
ஸுவ்ருத்தாப்யாம் பத்யு: ப்ரணதிகடிநாப்யாம் கிரிஸுதே
வியிஜ்ஞே ஜானுப்யாம் விபுதகரிசும்பத்வயமஸி ॥ 82 ॥

கரீந்த்ராணாம் சுண்டாந் கனககதலீகாண்டபடலீம்
உபாப்யாம் ஊருப்யாம் உபயமபி நிர்ஜித்ய பவதீ ।
ஸுவ்ருத்தாப்யாம் பத்யு: ப்ரணதிகடிநாப்யாம் கிரிஸுதே
விதிக்கோ ஜானுப்யாம் விபுதகரிசும்பத்வயமஸி ॥ 82 ॥

பதவுரை :

ஹே விதிஞே ஹே வியிஜ்ஞே ஹே விதிக்கோ = பார்த்தாவிற்கு
சுச்ருஷை செய்யும் விதியை அறிந்தவளே ! ஹே கிரிசுதே
ஹே கிரிஸுதே ஹே கிரிஸுதே = ஹே பார்வதியே கரீந்த்ராணாம்
கரீந்த்ராணாம் கரீந்த்ராணாம் = மதம்பிடித்த யானைகளுடைய
சுண்டாந் சுண்டாந் = துதிக்கைகள் கனககதலீகாண்டபடலீம்
கனககதலீகாண்டபடலீம் = கனககதலீகாண்டபடலீம் = தங்கமய
மான வாழைகளின் கூட்டம் உபயமபி உபயமபி உபயமபி =
இவ்விரண்டையும் உபாப்யாம் உபாப்யாம் உபாப்யாம் உபாப்யாம்
யாம் ஊருப்யாம் = இரண்டு துடைகளால் நிர்ஜித்ய நிர்ஜித்ய
நிர்ஜித்ய = ஜயித்துவிட்டு சுவ்ருத்தாப்யாம் ஸுவ்ருத்தாப்யாம்
தாப்யாம் = நல்ல அழகோடு வர்த்துளமாயும் பத்யு: வத்யு:
பத்யு: = பார்த்தாவான பரமேச்வரனுக்கு ப்ரணதிகடிகாப்யாம்
ப்ரணதிகடிகாப்யாம் = அடிக்கடி நமஸ்கரி
பதினால் கொஞ்சம் கடினமாயும் இருக்கிற ஜானுப்யாம் ஜானுப்யாம்

ஜானுப்பாம் = இரண்டு முழங்கால்களால் விவாகரிகுஸ்மஹ்யமபி
 விஸுயகரிகுஸ்மஹ்யமபி விபுதகரிகுமபத்வயம்பி = விவா -
 இந்த்ரனுடைய கரி யானையாகிய ஐராவதத்தின் குஸ்மஹ்யமபி -
 இரண்டு கும்பங்களையும் (தலையில் கும்பம்போல் பாஸிக்கும்
 ப்ரதேசங்களையும்) நிர்ஜிய நிர்ஜித்ய = ஜயித்துவிட்டு
 மவதி ஹவதி பவதி = தாங்கள் அசி சலி அளி = விளங்கு
 கிறீர்கள்.

தாத்பர்யம்:—

தேவியினுடைய ஊரு (துடை) களோ யானைகளின் துதிக்கைபோல்
 அடிபாகத்தில் பெருத்து வரவர சிறியதாக விளங்கிவருகிறது. தவிர
 தங்கரேக்காகவும் ஜிலுஜிலுப்புடனும் ம்ருதுவாயும் விளங்கிவருகிறது.
 இவ்விதமுள்ள தன் இரண்டு துடைகளின் ஸௌந்தர்யத்தால் தங்கமய
 மான வாழைமரங்களையும் யானையினுடைய துதிக்கைகளையும் தேவி
 கீழாகச் செய்துவிட்டாள். இது மாத்ரமல்ல. தேவியினுடைய முழங்கால்
 பாகமானது, வர்த்துளமாயும் அழகாயும் விளக்கிவருகிறது. தேவியோ
 ஸர்வக்ஞையான காரணத்தால் பர்த்தாவிற்கு நமஸ்காரம் செய்ய
 வேண்டிய விதியையும் அறிந்தவள் என்ற காரணத்தைக்கொண்டு,
 அடிக்கடி பர்த்தாவிற்கு முழங்கால்களை பூமியில் ஊன்றிக்கொண்டு நமஸ்
 காரங்கள் செய்த காரணத்தால் முழங்கால்கள் கொஞ்சம் கடினமாயும்
 இருந்து வருகின்றன. சக்திக்குள் சிவன் அடங்கினதால், சக்தியைக்
 காட்டிலும் சிவன் மேலான வஸ்து என்பதற்காக தேவி சிவனை நமஸ்
 கரிக்கின்றாள் என்று எண்ணக்கூடாது. தனக்கு பர்த்தாவாக ஏற்பட்டு
 விட்டால் அவன் மேலானவன், கீழானவன் என்பதை விசாரிக்காமலே
 அவனை தெய்வமாகவே கருதி ஸ்திரீகள் தினந்தோறும் நமஸ்கரிக்க
 வேண்டும் என்ற ஸதாசாரத்தைத் தன் அனுஷ்டான மூலம் ப்ரகாசப்
 படுத்துகிறாள் என்றே அறியவேண்டும். இவ்விதம் அழகாயும், கொஞ்சம்
 கடினமாயும் வர்த்துளமாயுமுள்ள முழங்கால்களால் ஐராவதத்தின் தலை
 யிலுள்ள இரண்டு கும்பங்களைக்கூட ஜயித்துவிட்டு பரமோத்கர்ஷத்
 துடன் தேவி விளங்கி வருகிறாள்.

இதனால் தேவியினுடைய துடைகளிலும், முழங்கால்களிலும் உள்ள
 ஸௌந்தர்யம் அளவிற்கு அடங்காதது என்பதை அறிந்துகொள்ள
 வேண்டும். இவ்விதம் அறிந்து த்யானம் செய்கிறவர்கள் ஐராவதத்தின்
 மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸவாரி செய்யும் இந்த்ரப் பதவியையும், தங்கம்
 விளையும் பூமிக்கு அதிபதியாகும் தன்மையையும் அடைவார்கள்.

— : 0 : —

83. தேவியினுடைய ஜங்கா என்ற
(முழங்காலுக்குக் கீழ், பாதத்திற்கு
மேல் பாகம்) சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற
ப்ரதேசத்தின் வர்ணனை

पराजितुं रुद्रं द्विगुणशरगर्भौ गिरिसुते
निषङ्गौ जङ्घे ते विषमविशिखो बाढमकृत ।

यदग्रे दृश्यन्ते दशशरफलाः पादयुगली

नखाग्रच्छद्मानः सुरमकुट शार्णिक निशिताः ॥ ८३ ॥

வராஜேதும் ருத்ரம் த்விகுணசரகர்ப்பௌ கிரிஸுதே

நிஷங்கௌ ஜங்கே தே விஷமவிசிவோ பாடமக்ருத ।

யதக்ரே ட்ருச்யந்தே தசசரபலா: பாதயுலீ

நகாக்ரச்சத்மாந: ஸுரமகுட சாணிக நிசிதா: ॥ ௮௩ ॥

பராஜேதும் ருத்ரம் த்விகுணசரகர்ப்பௌ கிரிஸுதே

நிஷங்கௌ ஜங்கே தே விஷமவிசிகோ பாடமக்ருத ।

யதக்ரே த்ருச்யந்தே தசசரபலா: பாதயுலீ

நகாக்ரச்சத்மாந: ஸுரமகுட சாணிக நிசிதா: ॥ 83 ॥

பதவுரை:—

हे गिरिसुते ஹே கிரிஸுதே = ஹே பார்வதியே
विषमविशिखः விஷமவிசிவ: விஷமவிசிக: = மன்மதனாவன் ருத்ர
ருத்ரம் = பரமேஸ்வரனை पराजितुं வராஜேதும் பராஜேதும்
= ஐயிப்பதற்கு ते தே தே = உன்னுடைய जङ्घे ஜங்கே
= முழங்காலுக்குக் கீழ்பாகத்திலுள்ள ப்ரதேசங்களை द्विगुणशर
गर्भौ த்விகுணசரகர்ப்பௌ = தனது ஐந்து
பாணங்கள் போராமல் பத்து பாணங்களாகச் செய்து அதை
உள்பாகத்தில் நிறப்பப்பட்ட निषङ्गौ நிஷங்கௌ நிஷங்கௌ =
இரண்டு அம்பராத்நானிகளாக अकृत ஸகூத அக்ருத = செய்
திருக்கிறான் बाढं பாடம் = இது நீச்சயமே यदग्रे யதக்ரே
யதக்ரே = எந்த அம்பராத் தானிகளுடைய नुनियिल् पादयुगली
खाग्रच्छद्मानः வாடியுமதீ நவாடியுமதீ பாதயுலீநகாக்ரச்சத்
மாந: = இரண்டு பாதங்களிலும் பாஸிக்கின்ற நகங்களின்
அக்பாகம் என்ற विषमविशिखे உடைத்தானதாயும் सुरमकुट

தூத்பர்யம் :—

இவ்விதம் தேவியினுடைய பெருமையை அறிந்து உபாஸிக்கிறவர்களுக்கும் இந்தரன் முதலான தேவர்களைப்போல் ப்ரபலமான அதிகாரத்தையே வஹித்துக்கொண்டு மிகவும் உத்தக்ஷத்துடன் விளங்கிவருவார்கள்.

84. தேவியினுடைய பாதாரவிந்த வர்ணனை

श्रुतीनां मूर्धानो दधति तव यौ शेखरतया

ममाप्येतौ मातः शिरसि दयया धेहि चरणौ ।

ययोः पाद्यं पाथः पशुपतिजटाजूटतटिनी

ययोः लाक्षालक्ष्मीः अरुणहरिचूडामणिरुचिः ॥ ८४ ॥

ஸ்ருதீநாம் மூர்த்தாநோ தததி தவ யௌ ஸேகரதயா

ஜோவெதௌ மாத: ஸிரஸி தயயா டேஹி அரணௌ ।

யயோ: பாத்யம் பாத: பசுபதிஜடாஜூடதடிநீ

யயோ: லாக்ஷாலக்ஷ்மீ: அருணஹரிஅலகாணிரூகி: ॥ ௮௪ ॥

ச்ருதீநாம் மூர்த்தாநோ தததி தவ யௌ ஸேகரதயா

மமாப்யேதௌ மாத: சிரஸி தயயா தேஹி சரணௌ ।

யயோ: பாத்யம் பாத: பசுபதிஜடாஜூடதடிநீ

யயோ: லாக்ஷாலக்ஷ்மீ: அருணஹரிசூடாமணிசூகி:

॥ 84 ॥

பதவுரை :—

हे जननि हेम जन्मि हेम जन्मि = ஹே தாயே ! तव तव तव
= உன்னுடைய यौ யள யௌ = எந்த चरणौ அரணௌ சரணௌ
= பாதங்களை श्रुतीनां ஸ்ருதீநாம் ச்ருதீநாம் = வேதங்களுக்கு
मूर्धानः மூர்தாநா: மூர்த்தாநா: = சிரஸ்ஸுகளாக விளங்கிவரும்
உபரிஷத்துக்கள் शेखरतया ஸேகரதயா ஸேகரதயா = தலையில்
அலங்கரித்துக்கொள்ளும் புஷ்பங்களாக दधति தயதி தததி =
தரிக்கின்றனவோ हे मातः ஹே மாத: ஹே மாத: = ஹே தாயே
एतौ னதௌ ஏதௌ = இந்த உன்னுடைய சரணங்களை ममापि
ஜோவி மமாபி = உன் குழந்தையான என்னுடைய शिरसि ஸிரஸி
சிரஸி = தலையிலும் दयया தயயா தயயா = க்ருபையினால் धेहि
டேஹி = வைத்து அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். ययो: யயோ:
யயோ: = எந்த உன்னுடைய இரண்டு சரணங்களுக்கும்
पाद्यं हि पाथः வாடிம் ஹி வாய: பாத்யம் ஹி பாத: = பாத்ய
க்ஷாளனம் செய்துவைக்கும் ஜலமோ. पशुपतिजटाजूटतटिनी

வ.ருவதிஜடாஜுடதடிநீ பசுபதிஜடாஜுடதடிநீ = पशुपति -
 பர்மேச்வரனுடைய जटाजूट - ஜடாமண்டலத்தில் வளிக்கும்
 तटिनी - கங்கா நதியோ ययौ: யயோ: யயோ: = யாதொரு பாதங்
 களுடைய लाशालसी: லாக்ஷாலக்ஷீ: லாக்ஷாலக்ஷமீ: = மருதாணி
 யின் சோபையானது अरुणहरिचूडामणिरुचि: ஈரூணஹரிஅரூண
 ஈணிர்ரு: அருணஹரிசூடாமணிர்ருசி: = அரூண - சிவந்ததான
 हरि - விஷ்ணுவினுடைய चूडामणि - சிரஸ்ஸில் அலங்கரிக்கப்
 பட்ட கௌஸ்துபமணியினுடைய रुचि: - காந்தியோர் !

தாத்தார்யம்:—

உபநிஷத்துக்கள் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களை சிரோபூஷண
 மாக வஹிக்கின்றன. அதாவது உபநிஷத்துக்கள் தேவியினுடைய
 பாதாரவிந்தங்களைத்தான் பரமதாத்தார்யத்துடன் ப்ரதிபாதனம் செய்
 கின்றன. இவ்விஷயத்தில் नमो देवै महालक्ष्म्यै शिव्यै सिधै नमोनम: ।
 ब्रह्मविष्णुमहेशान वेदकैः पूजिताङ्घ्रये । नमस्त्रिपुरसुन्दर्यै शिवायै विष्णुमूर्तये ।
 நமோ டேவெவ்யை உஹாலக்ஷ்மயை சிவெயை விஷ்ணுமூர்தயை ।
 விஷ்ணு உஹேஸ்வரந வெடகை: வாலிதாங்க்யை । நமஸ்த்ரிபுரஸுந்தர்யை
 ஸாவேயை-3 சிவாவெயை விபூஷிதையே । நமோ தேவ்யை
 மஹாலக்ஷ்மயை சரியை எத்யை நமோநம: । ப்ரஹ்மவிஷ்ணு
 மஹேஸ்வர வேதகை: பூஜிதாங்க்ரயே । நமஸ்த்ரிபுரஸுந்தர்யை
 சிவாவை விச்வமூர்தயே । என்றது முதலான வளிஷ்ட பகவானுடைய
 வாக்யமே ப்ரமாணமாகும். இந்த வாக்யத்தில்வேடகை: வெடகை: வேதகை:
 என்ற பதத்திற்கு वेदानां कैः वेदकैः வெடாநாஂகை: வெடகை: வேதா
 நாம் கை: வேதகை: என்று அர்த்தத்தைக் க்ரஹித்துக்கொள்ள

வேண்டியபடியினாலும் க க க என்ற அக்ஷரத்திற்கு சிரஸ்ஸு என்று
 அர்த்தமானதினாலும், “வேதங்களுக்கு சிரஸ்ஸான உபநிஷத்துக்களுக்கு
 ஆராதிக்கப்பட்ட சரணாவிந்தத்தோடு கூடின ஹே பரதேவதையே !”
 என்ற அர்த்தம் த்வளிக்கின்றபடியால் ஸகல உபநிஷத்துக்களுக்கும்
 தேவியினுடைய பாதாரவிந்தம் சிரோபூஷணமாக விளங்கிவருகிறது
 என்று வெளியாகிறபடியால், மேற்கண்ட வளிஷ்ட வாக்யத்தை ப்ரமாண
 மாக வைத்துக்கொண்டு, ப்ரக்ருதத்தில் பரமாசார்யானும், தேவியினுடைய
 பாதாரவிந்தங்களை உபநிஷத்துக்களுக்கு சிரோபூஷணமாக வர்ணிக்கிறார்
 கள். இதனால், தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களுக்கு ச்ருதிகளுடைய
 சிரஸ்ஸுக்களில் ஸஞ்சாரம் அதிகமாக ஏற்படுகிறது என்று தெரிகிறது.

सर्वोपनिषदुद्घुष्टा ஸர்வோபநிஷதுஷ்டு ஸர்வோபநிஷதுத்

குஷ்டா என்ற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள நாமாவளியினாலும் ப்ரக்
 ருதமான அர்த்தத்தான் போதிக்கப்படுகிறது.

அத்துடன் பரமேச்வரன் தேவிக்கு ப்ரணயகோபம் வரும் ஸந்தர்ப்பத்தில் நமஸ்கரிக்கும் வழக்கமுண்டு. ஸ்தீரியும் புமானும் கீரீடிக்கும் காலத்தில், ஸ்தீரிகளுக்கு ஏற்படும் கோபமானது ப்ரணயகோபம் என்று சொல்லப்படும். இந்த ஸமயம் புருஷன் ஸ்தீரியை நமஸ்கரிப்பதும் உண்டு. அதுபோல் பரமேச்வரன் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களை சிரஸ்ஸால் தொட்டு நமஸ்கரிக்கும்பொழுது பரமேச்வரனுடைய ஜடாமண்டலத்தில் வளிக்கும் கங்காதேவியானவள் தேவியினுடைய பாதங்களில் விழும்படி நேரிடுகிறது. அதனால் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை ப்ரக்ஷானம் செய்யும் ஜலம் கங்காதீர்த்தம் என்றே சொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே, தினந்தோறும் மஹாவிஷ்ணுவானவர் தனது அதிகார பதவி ஸ்திரமாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் காலை யில் தேவியை நமஸ்கரிக்கின்ற வழக்கமுண்டு. மஹாவிஷ்ணு கீரீடத்துடன் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களை நமஸ்கரிக்கின்றபடியால் விஷ்ணுவினுடைய கீரீடத்தில் இழைக்கப்பட்ட சிவப்பான கௌஸ்துப மணியினுடைய சிவப்பான காந்தி, தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் சம்பந்தப்பட்டு தேவியினுடைய பாதங்களும் சிவப்பாக ஆகிவிடுகிறது. அதனால் தேவி தன் பாதங்களை மருதாணியினால் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கின்றாளோ என்றும் தோன்றுகிறது. தேவியின் பாதங்களில் காணப்படுகின்ற சிவப்பு வர்ணம் தினந்தோறும் காலையில் கீரீடத்துடன் மஹாவிஷ்ணுவானவர் தேவியினுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கின்றார் என்ற தத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது. ஸர்வ ஜகத்திற்கும் தாயாரான साक्षां वराक्षी साता என்ற கலையாகிய பரதேவதையினுடைய பாதாரவிந்தங்களில், ஜகத்திற்குள் அகப்பட்ட விஷ்ணுவோ, ப்ரம்மாவோ பசுபதியோ, உபநிஷத்துக்களோ நமஸ்கரிக்கின்றார்கள்; தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களை சிரஸ்ஸுக்களில் தரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட நிர்மால்ய ஜலத்தாலும் பரிசுத்தர்களாக ஆகி தேவியினுடைய அனுக்ரஹ மஹிமையினால் அந்தந்த அதிகாரங்களை நீடித்தகாலம் வஹிக்கின்றார்கள் என்பது உசிதம் தான். தாய்க்கு குழந்தைகள் அடங்கி இருப்பது என்பது ந்யாயமல்லவா. இவ்விதம் ச்ருதிகளுடைய தலைகளிலும் விஷ்ணுவினுடைய சிரஸ்ஸிலும், ப்ரும்மா, பசுபதி முதலியவர்களுடைய சிரஸ்ஸிலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவத்தை இந்த க்ரந்த கர்த்தாவான பரமாசார்யாள் அறிந்து 'ஹே தாயே! உன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்தில், நானும் ஒருவன் அடங்கியவனே. ஆகையால் உன் குழந்தையான என்னுடைய சிரஸ்ஸிலும் உன் திருப்பாதங்களை வைத்து என்னுடைய ஜன்மா ஸபலமாகும்படி பரிபூர்ணமாக அனுக்ரஹிக்கவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். இதனால் பூரிசக்ர ரூபமாகவோ அல்லது உபாஸர்களான ப்ராமணர்கள் முலமாகவோ, தேவியை ஆராதித்து தேவியின் பாதாரவிந்தத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தை ப்ரோக்ஷணம் செய்துகொண்டு உட்கொள்ளுகிறவர்களும், ஒவ்வொரு தினமும் முன்று ஸந்தியிலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் நமஸ்காரத்தைச் செய்கிறவர்களும் ஸ்வப்னாவஸ்தையில் தன் தாயைப்போல் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தைக்கண்டு, தனது சிந்ஸை தேவிபாதத்தால் தொடுவது போலவும்கண்டு, ஸகல வ்யாதிகளிலிருந்தும் விமுக்தர்களாக ஆகி, ஜீவன்முக்தர்களாக ஆவார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

85. தேவியின் பாதாரவிந்தங்களின் வர்ணனை

नमोवाकं ब्रूमो नयनरमणीयाय पदयोः

तवासमै द्वन्द्वाय स्फुटरुचि रसालक्तकवते ।

असूयति अत्यन्तं यदभिहननाय स्पृहयते

पशूनामीशानः प्रमदवन कङ्कलितरवे ॥ ८५ ॥

நமோவாகம் ப்ருமோ நயநரமணீயாய பதயோ:

தவாஸமேத்வந்த்வாய ஸ்புட்ருசி ரஸாலக்தகவதே ।

அஸூயதி அத்யந்தம் யதபிஹநநாய ஸ்ப்ருஹயதே

பசுநாமீசாந: ப்ரமதவந கங்கேலிதரவே ॥ 85 ॥

நமோவாகம் ப்ருமோ நயநரமணீயாய பதயோ:

தவாஸமேத்வந்த்வாய ஸ்புட்ருசி ரஸாலக்தகவதே ।

அஸூயதி அத்யந்தம் யதபிஹநநாய ஸ்ப்ருஹயதே

பசுநாமீசாந: ப்ரமதவந கங்கேலிதரவே ॥ 85 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति क्षेम लभवति हेतु पकवति = हेतु प्रतेवतये।
तव तव तव = உன்னுடைய நயநரமணீயாய நயநரமணீயாய = கண்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிற
தாயும் ஸ்புட்ருசி ரஸாலக்தகவதே ஸ்புட்ருசி ரஸாலக்தகவதே ஸ்புட்ரு
சிரஸாலக்தகவதே = ஸ்புட்ருசி - மிகவும் ப்ரகாசமுள்ளதாயும்,
ரஸாலக்தகவதே - ஈரமான மருதாணியோடு கூடியதாயுமிருக்கிற
पदयोः पदयोः பதயோ: = கால்களுடைய अस्मै द्वन्द्वाय अस्मै
द्वन्द्वाय அஸ்மைத்வந்த்வாய = இந்த இரண்டின் பொருட்டு
नमोवाकं நமோவாகம் நமோவாகம் = நமஸ்கார வார்த்தை
அதாவது நமோ நம: என்று ब्रूमो: ப்ரும: = சொல்லு
கிறோம். पशूनां पशूनां பசுநாம் = பசுக்களுக்கு ईशानः ஈசாந:
ஈசாந: = பதியான பரமேச்வரன் यदभिहननाय यदभिहननाय
यदभिहननाय = யத் - யாதொரு தேவியினுடைய பாதார
விந்தங்களால் अभिहननाय - உதைத்து தன்னிடம் ஏற்படக்
கூடிய ஸம்பந்தத்தின் பொருட்டு स्पृहयते स्पृहयते ஸ்ப்ருஹ
யதே = ஆசைப்படுகிற प्रमदवन कङ्कलितरवे प्रमदवनकङ्कलितरवे

ப்ரமதவநகங்கேலீதரவே = प्रमदवन - உத்யானவனத்திலுள்ள
 कङ्कलितरवे - அசோக வ்ருக்ஷத்தின் பொருட்டு अत्यन्तं சுதூண்
 அத்யந்தம் = மிகவும் असूयति சுஸூயதி அஸூயதி =
 பொருமைப்படுகிருரோ.

தாத்பர்யம் :—

தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களோ, தர்சனம் செய்கிற பக்தஜனங்
 களுடைய நேத்ரங்களுக்கு பரமாத்மத்தையும் ஜன்மஸாபல்யத்தையும்
 கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றன. அத்துடன், மிகவும் ப்ரகாசமுள்ள
 தாயும் மருதாணி ரஸத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆர்த்ரபாவத்துடனும்
 கூடியதாக இருந்துவருகிறது. இவ்விதமான பராசக்தியினுடைய பாதா
 ரவிந்தங்களை காமேச்வரனைத் தவிர மற்ற எவர்களும் வெகுதூரத்திற்கு
 அப்பால் நின்றுகொண்டு, “தேவியினுடைய இரண்டு பாதங்களுக்கும்
 நமஸ்காரம்” என்று உயர்ந்த ஸ்வரத்துடன் சொல்லி பூஜிக்கவேண்டு
 மன்னியில், பாதங்களுக்கு ஸமீபத்தில் சென்று நமஸ்கரிக்க அதிகார
 மில்லை. தேவியை மாதாவாகவும், மற்ற ஜனங்களைக் குழந்தைகளாகவும்,
 மாத்திர புத்ரபாவத்தை அனுஸரித்து, முன் ச்லோகத்தில் நமஸ்கா
 ரியை சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்திலோ, ச்ருங்கார ரஸத்தை
 ப்ரதானமாகவைத்து காமேச்வரனைத் தவிர மற்ற எவர்களுக்கும் தேவி
 யினுடைய அருகில் அண்டாமல் வெகுதூரத்தில் நின்றுகொண்டு நமஸ்
 கார வசனத்தால் தேவியைப் பூஜிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படு
 கிறது. ஆகையால் பூர்வாபர விரோதத்திற்கு அவகாசமேயில்லை.

भूयिष्ठां ते नम उक्तिं विधेम ஹூயிஷ்டாம் தெ நம உக்திம் விதேம

பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம

என்ற ச்ருதியினால், நமஸ்கார வசனத்தினாலேயே ஸகல புருஷார்த்
 தத்தையும் அடையலாம் என்று தெரிகிறது. ப்ரணய கோப காலத்தில்
 பசுபதியானவர், ச்ருங்கார ரஸத்தில் ஈடுபட்டு தேவியினுடைய பாதா
 ரவிந்தத்தைத் தன் சிரஸ்ஸில் தொட்டு நமஸ்கரிக்கும் காலத்தில், பசுபதி
 யினுடைய சிரஸ்ஸில் பரதேவதையினுடைய ரமணியமான பாதங்கள்
 ஸம்பந்தப்படுமன்னியில், ச்ருங்கார ரஸத்திற்கு ப்ராதான்யம் கொடுக்கும்
 ஸமயத்தில், மற்ற எவர்களுக்கும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்த ஸபர்சம்
 ஏற்பட நியாயமில்லை. ஸ்த்ரீகள் வினையாடும் உத்யானவனத்தில் அசோக
 வ்ருக்ஷங்கள் அதிகமாக இருக்கும். மஹாகைலாஸத்திலும், உத்யான்
 வனத்தில் அசோகவ்ருக்ஷங்கள் இருக்கக் கேட்கவேண்டுமா! அசோகவ்ரு
 க்ஷங்கள் ஸ்த்ரீகளுடைய பாதம் பட்டால்தான் புஷ்பிக்கும். யுவதியான
 ஸ்த்ரீகளுடைய கால்களால் உதைக்கப்படாதபோதில் அசோகவ்ருக்ஷங்
 கள் பூக்கள் இல்லாதவைகளாகவேதான் இருக்கும். தினந்தோறும்
 ஸாயங்காலங்களில் உத்யானவனத்தில் ஸகிகளுடன் தேவி வினையாடப்
 போகும்பொழுது, தேவியுடன் பரமேச்வரனும் சென்று, தேவியினுடைய
 அழகான இரு பாதங்கள் அசோக வ்ருக்ஷத்தை தொடர்புபடுத்தும்படி
 ஜாகருகை ரக்ஷித்து வருவார். அசோகவ்ருக்ஷங்களோ தேவியினுடைய
 பாதஸபர்சம் ஏற்பட்டு புஷ்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையுடன், தேவி தன்
 காலால் தங்களை உதைக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றன. பர
 மேச்வரனுக்கு இவ்விஷயத்தில் ஸஹிக்க முடியாத அஸூயை ஏற்படு

கிறது. வருஷங்களோ பேச சக்தியற்றவைகள். தேவியானவள் அவை களைக் காலால் உதைத்தால் என்ன? இதனால் தேவியின் பாதிவரத்யம் கெட்டுவிடுமா? இந்த விஷயத்தில் கூட பரமேஸ்வரனுக்கு பொறுக்கமுடியாத அஸூயை ஏற்படுகிறது. மற்ற தேவர்கள் தேவியின் பாதத்தை தொட்டு நமஸ்காரம் செய்யச் சொன்னால், பரமேஸ்வரன் பேசாமலா இருந்துவிடுவார்! ஆகையால் மற்றவர்கள் வெகுதூரத்திலிருந்து கொண்டு நமஸ்கார வசனத்தால்தான் தேவியைப் பூஜிக்கவேண்டும். இதனால் தேவி மஹாபதிவ்ரதா சிரோமணி என்று வெளியாகிறது. இவ்விதமான தேவியின் பாதிவரத்யத்தை அறிந்து தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் தேவியின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைய முக்யமான அதிகாரிகளாக ஆவார்கள்.

— : o : —

86. தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களின்
மஹிமையின் வர்ணனை

सृषा कृत्वा गोत्रस्वलनं अथ वैलक्ष्यनमितं

ललाटे भर्तारं चरणकमले ताडयति ते।

चिरादन्तः शल्यं दहनकृतं उन्मूलितवता

तुलाकोटिकाणैः किलिकिलितं ईशानरिपुणा ॥ ८६ ॥

சூஷா கருவா மொதவூறுநம் ஸூர வெவருஷ்யநமிதம்

லலாடே பர்தாரம் சரணகமலே தாடயதி தே ।

சிராத்தந்த: சல்யம் தஹநக்ருதம் உந்முலிதவதா

துலாகோடிகுவாணை: கிலிகிலிதம் ஈசாநரிபுணா

॥ அக ॥

ம்ருஷா க்ருத்வா கோத்ரஸ்கலநம் அத வைலக்ஷ்யநமிதம்
லலாடே பர்தாரம் சரணகமலே தாடயதி தே ।

சிராதந்த: சல்யம் தஹநக்ருதம் உந்முலிதவதா

துலாகோடிகுவாணை: கிலிகிலிதம் ஈசாநரிபுணா ॥ 86 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति ஹை மஹதி ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியான
தாயே! சூஷா ம்ருஷா = பொய்யாக கோத்ரஸ்வலனம் மொதவூறுநம்
கோத்ரஸ்கலநம் = தனது ப்ரியையான பத்னிக்கு எதிரில் வேறு
ஸ்த்ரீயினிடம் தான் ரொம்பவும் ப்ரியத்தை அடைந்தவன்

போல் அபிநயம் செய்துகொண்டு அந்த ஸ்திரீயினுடைய பெயரால் தன் ஸ்திரீயை அழைப்பது என்பதை க்ருத்வா = க்ருத்வா = செய்துவிட்டு அய க்ய அத = பிறகு வைஷ்ணவமீதம் வெவகூத்யதீதம் வைவகூத்யநமிதம் = எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் வெட்கத்தால் தலை வணங்கின பதாரி ஹதாரம் பர்தாரம் = பரமசிவனை நே தெ தே = உன்னுடைய சரணகபலே அரணகபலே சரணகமலே = தாமரைப் புஷ்பம்போல் மருதுவான காலானது லலாடே மலாடே லலாடே = நெற்றிக் கண்ணில் தாடியதி சதி தாடியதி லலி தாடியதிஸதி = உதைக்கும்பொழுது சிராத் = பஹுகாலமாக தஹநகூதம் தஹநக்ருதம் = நெற்றிக்கண்ணால் தன்னைச் சாம்பலாகச் செய்ததால் ஏற்பட்ட அந்த:சல்யம் = மனதிற்குள் இருக்கும் த்வேஷத்தை உம்மூலிதவதா உம்மூலிதவதா = அடியோடு விட்ட இசானரிபுணா ஸாநாதரீவாணா ஸாநாபிபுணா = மன்மதனால் துலாகோடிகாண: துலாகோடிகாண: துலாகோடிக வாண: = கால்தண்டையினுடைய சப்தங்களால் கிலிகிலித் சிலிசிலிதம் கிலிகிலிதம் = 'கிலி' 'கிலி' என்று மன்மதனுடைய ஜயத்தை ஸுசிப்பிக்கும் சப்தமானது செய்யப்படுகிறது.

தாத்பர்யம்:—

இந்த ச்லோகத்தாலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்கள் வர்ணிக் கப்படுகின்றன. மஹாகவியான பரமாசார்யாள் அவர்கள் அதிபால்யத் திலேயே ஸந்யாஸத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொண்ட மஹானுபாவனுதால் வைஷ்ணவ சாஸ்த்ர மர்யாதையை எவ்விதம் அறிந்தவராக ஆவார் என்று நினைக்கக்கூடாது. மஹான்களுக்கு வைஷ்ணவமான சாஸ்த்ர மர்யாதையை சாஸ்த்ரம் மூலம் அறிந்துகொள்ள சக்தியுண்டு. அநுபவத்தை மாத்ரம் வெறுத்தவர்கள் என்பதை ப்ரக்ருதத்தில் அறியவும். அந்த சாஸ்த்ர மர்யாதையை அறிந்தவர்களானதால் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிய படி பரமாசார்யாள் ப்ரக்ருதத்தில் வர்ணிக்கிறார்கள். அதாவது, சயனக்ருஹத்தில் பர்யங்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஸ்திரீபுமான்கள் சில ஸௌரத காஷ்டையில் பரஸ்பரம் மாறி ஸ்திரீயினுடைய பாதங்களின் ஸம்பத்தில் தன் சிரஸ்சையும்க ஸ்திரீயினுடைய சிரஸ் ஸம்பத்தில் தன் பாதங்களையும் வைத்துக்கொண்டு சயனம் செய்யும் வழக்கமுண்டு. ஸௌரதாவஸ்தையில் இது ஒரு கலையாகும். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்திரீகளுடைய பாதம் புருஷனுடைய நெற்றியில் ஸம்பந்தப்பட அவ ஸரமும் உண்டு. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஞானத்ருஷ்டியால் அறிந்து, தேவியினுடைய பாதங்கள் பரமசிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணில் பட்டு காலில் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் தண்டையினுடைய சலங்கைசப்தங்களை மன்மதனுடைய ஜயகோஷமாக வர்ணிக்கிறார்கள். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் தன்னுடைய நாயகியினிடம் தனக்கு மிகவும் அளவற்ற ப்ரேமை இருக்

கிறதென்பதை ஸூசிப்பிக்க, மற்றொரு ஸ்திரீயை, தன்னுடைய நாயகிக்கு எதிரில் ரொம்பவும் அழகுள்ளவள்போல் வர்ணித்துவிட்டு, அவளுக்குத் தனக்கும் ரொம்பவும் மனோபாவம் பொருத்தமுள்ளதுபோல் நடனம்செய்து, அவளுடைய பெயரால் தன் நாயகியையும் அழைப்பது போல் பாவனையும் செய்து, இவ்விதம் தன்னுடைய நாயகியை அளவற்ற ஆசையினால் பரிஹாஸம் செய்வது கோத்ரஸ்கலனம் என்று சொல்லப்படும். இவ்விதம் பேசிக்கொண்டு, தேவிக்குக் கோபம் வந்தவுடன், பரமசிவன் மேலே பேசுவதற்கு ஒன்றும் தோன்றாமல், வணங்கின தலையுடன் தேவியினுடைய பாத ஸ்பர்சம் படும்படி தலையைவைத்துக்கொண்டு பர்யங்கத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் தேவியினுடைய பாதங்களும் பரமேச்வரனுடைய நெற்றியில் ஸம்பந்தப்பட்டதைப் பார்த்து விட்டு, மன்மதன் “இந்த சிவன் நம்மை நெற்றிக்கண்ணால் எரித்தா ரல்லவா! அந்த துக்கமானது எவ்வளவோ காலமாக நமது மனதைப் புண்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. எப்பொழுது, எந்த உபாயத்தால் இவரை ஜயித்து நாம் ஸந்தோஷப்படப் போகிறோம் என்று மனதில் நினைத் தோம். ப்ரக்ருதத்தில் ஸந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நெற்றிக் கண்ணால் நம்மை எரித்த பரமேச்வரனுக்கு, அதே நெற்றிக் கண்ணில் ஸ்திரீ யினுடைய காலால் உதை ஏற்பட்டது; இதைவிட நாம் ஜயித்தோம் என் பதற்கு வேறு என்ன அடையாளம் வேண்டும்?” என்று பரமேச்வரன் தன்னைத் தோற்கடித்தார் என்ற துக்கத்தை விட்டுவிட்டு, அவரை ஜயித்தோம் என்ற ஸந்தோஷத்தை, தேவியினுடைய கால் தண்டை யினுடைய சலங்கைகளின் சப்தத்தால் மன்மதன் ப்ரகாசப்படுத்தினான். இவ்விதமான நிலையில் தேவியின் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள் பரமேச்வரனையும் மன்மதன் ஜயித்ததுபோல், சத்ருவினால் அப ஜயத்தை அடைந்தவர்களாக இருந்தாலும், மீண்டும் அதே சத்ருவைத் தாங்கள் ஜயித்தவர்களாக ஆவார்கள்.

—:o:—

87. தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களுடைய வர்ணனை

हिमानीहन्तव्यं हिमगिरिनिवासैकचतुरौ
निशायां निद्राणं निशि चरमभगो च विशदौ
वरं लक्ष्मीपात्रं श्रियमति रुजन्तौ समयिनां
सरोजं त्वत्पादौ जननि जयतश्चित्रमिह किम् ॥ ८७ ॥

ஹிமான்ஹந்தவ்யம் ஹிமகிரிநிவாஸைகசத்ரௌ

நிஸாயாம் நித்ராணம் நிசி சரமபகோ ச விஸதௌ |

வரம் லக்ஷ்மீபாத்ரம் ஸ்ரியமதி ருஜந்தௌ ஸமயிநாம்

ஸரோஜம் த்வத்பாதௌ ஜநநி ஜயதஸ்சத்ரமிஹ கிம் || 87 ||

ஹிமாநீஹந்தவ்யம் ஹிமகிரிநிவாஸைகசதுரௌ
 நிசாயாம் நித்ராணம் நிசி சரமபாகே ச விசுரௌ
 வரம் லக்ஷ்மீபாத்ரம் ச்ரியமதி ஸ்ருஜந்தௌ ஸமயிநாம்
 ஸரோஜம் த்வத்பாதௌ ஜநநி ஜயதச்சித்ரமிஹ கிம்

॥ 87 ॥

பதவுரை :—

हे जननि ஹே ஜநநி ஹே ஜநநி = லோகமாதாவான ஹே
 பரதேவதையே ! हिमगिरिनिवासैकचतुरौ ஹிமகிரிநிவாஸைகசது
 ரௌ ஹிமகிரிநிவாஸைகசதுரௌ = ஹிமாலயத்தில் எப்
 பொழுதும் வாஸம் செய்வதில் முக்யமான ஸாமர்த்யம் உள்ள
 தாயும் निशि शिरी निசி = ராத்ரியிலும் चरमभागे च அரஹாமே அ
 சரமபாகேச = ப்ராதக்காலத்திலும் विशदौ விசுரௌ விசுதௌ =
 மலர்ந்தவைகளாகவும் समयिनां ஸமயிநாம் ஸமய
 மதத்தை அநுஸரித்துத் தன்னை பக்தி செய்கிறவர்களுக்கு श्रियं
 ச்ரியம் = ச்ரியம் = லக்ஷ்மியை अतिसुजन्तौ அதிஸுஜநௌ
 ஜந்தௌ = கொடுக்கிறவைகளாகவும் (இருக்கிற) स्वप्ना
 த்வத்பாதௌ = உன்னுடைய பாதங்கள் हिमानि
 ஹிமான் ஹிமாநீஹந்தவ்யம் = பனியால் உதிர்ந்துபோ
 தளங்களோடு கூடினதாயும் निशायां शिष्यायां நிசாயாம்
 ராத்ரியில் निद्राणं निद्रாணம் நித்ராணம் = தூங்குகிறதாயும்
 (அதாவது முடின தளங்களோடு கூடினதாயும்) वरं वारं வரம்
 = ச்ரேஷ்டமான लक्ष्मीपात्रं லக்ஷ்மீபாத்ரம் லக்ஷ்மீபாத்ரம் =
 மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தலமாயுமிருக்கிற सरोजं ஸரோஜம்
 ஸரோஜம் = தாமரைப் புஷ்பத்தை जयतः ஜயத: ஜயத: =
 ஜயிக்கின்றது इह एव இஹ = இந்த விஷயத்தில் किं चिद्
 கிம் சித்ரம் = ஆச்சர்யமேயில்லை!

தாத்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தாலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களே வர்ணிக்
 கப்படுகின்றன. லோகப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பங்கள், பனிகாலங்
 களில் அவைகளில் பனி ஸம்பந்தப்பட்டவுடன் உதிர்ந்துபோன தளங்
 களோடு கூடினவைகளாகக் காணப்படும். தேவியினுடைய பாத கமலங்
 களோ ஓரே பனிமயமான ஹிமமலையில் எப்பொழுதும் ஸஞ்சாரம் செய்
 யும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாக இருக்கின்றன. ஆகிலும் பாதாரவிந்தங்
 களுக்குக் கொஞ்சமும் விகாஸம் குறையவில்லை. இந்தக் காரணத்தால்
 லோகப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் தேவியினுடைய
 சரணாரவிந்தம் மேலான தாமரைப்புஷ்பம் எனப்படு வெளியாகிறது.

அத்துடன், லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பங்களோ, இரவுகளில் முடின தளங்களோடு கூடினவைகளாக இருந்துகொண்டு, விடியற்காலையில் ஸூரியன் உதித்தவுடன் மலர்த்த தளங்களோடு விகளிகின்றன. தேவியினுடைய சரணுரவிந்தமோ இரவோ, பகலோ, விடியற்காலையோ எப்பொழுதும் விகாஸத்துடன் விளங்குகின்றது. தவிரவும், லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பம் மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானம் என்று சொல்லப்படும். ஆகிலும் அன்யர்களுக்கு அந்த தாமரைப் புஷ்பம் லக்ஷ்மி கடாஷுத்தை உண்டுபண்ணுது. தேவியினுடைய சரணங்களாகிய அரவிந்தமோ, தன்னை அந்தர்முகர்களாக இருந்து உபாஸிக்கும் பக்தர்களுடைய க்ரஹங்களில் அஷ்ட லக்ஷ்மிக்களையும் ஸ்திரவாஸம் செய்யும்படிச் செய்யும். இக்காரணத்தாலும் லோக ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் தேவியினுடைய சரணுரவிந்தம் மேலானது என்பது ஏற்படுகிறது. பரதேவதையினுடைய சரணகமலங்களை மேலானவை என்று சொல்வது ஓர் ஆச்சர்யத்தில் சேர்ந்ததல்ல. கீமானவஸ்துவை மேலானது என்று சொல்வதல்லவா ஆச்சர்யமாகும்! மேலானவஸ்துவை மேலானது என்று சொல்வது ஆச்சர்யமாகுமா? இதனால்தான் உபநிஷத்துக்களாகிற ஸ்தீர்களும் தேவியினுடைய பாதங்களாகிற புஷ்பங்களைத் தங்களுடைய சிரஸ்ஸில் அலங்கரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று முன்பு முன்பு சொல்லப்பட்டது. இதனால் தேவியினுடைய பாதங்கள் செந்தாமரைப் புஷ்பத்தையும் ஜயித்த மேலான புஷ்பவிசேஷமானதால், பரமசிவனுடைய நெற்றிக் கண்ணில் தேவியினுடைய பாதஸ்பர்சம் ஏற்படுகிறது என்ற கதையினால் உத்க்ருஷ்டமான புஷ்பங்களால் பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸு பூஜிக்கப்படுகிறது என்ற ரஹஸ்யத்தை க்ரஹித்துக்கொள்ளுவதே சாஸ்த்ரத்தை அறிந்தவர்களுடைய புத்தி சாதூர்யமாகும். அன்னியில், 'பரமசிவனே தன்னுடைய பத்னியான தேவியினுடைய பாதங்கள் தன்னுடைய நெற்றியில் பட' ஸம்மதித்தாரே அதுபோல் நமக்கும் நம் ஸ்தீரியின் பாதங்கள் நம் நெற்றியில் பட்டால் என்ன' என்று ப்ராக்ருத ஜனங்கள் விபீத க்ரஹணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. முன் ச்லோகத்தில் ஏற்பட்ட ப்ரமத்தை நிவருத்தி செய்வதற்காகவே இந்த ச்லோகம் ஏற்பட்டது என்பதையும் அறியவும். தேவியினுடைய பாதங்களை வர்ணிக்க மற்ற புஷ்பங்களை க்ரஹித்துக்கொள்ளாமல் தாமரைப் புஷ்பத்தை க்ரஹித்துக்கொண்டு, அதைவிட தேவியினுடைய பாதங்களாகிற புஷ்பங்கள் மேலானது என்று வர்ணித்ததால் முழுத்தாமரைப் புஷ்பத்தால் சிவாராதனம் செய்யும் புண்யவான் தாம்பத்ய ஸுகத்தை நீடித்து அனுபவிக்கும்படியான பாக்க்யவாங்க ஆவான். காமவிகாரத்தை அடைந்த மனிதன் தன் நாயகியினுடைய பாதஸ்பர்சம் ஏற்பட்டால் எவ்வளவு ஸந்தோஷத்தை அடைவானோ, அதுபோல் தாமரைப் புஷ்பத்தால் சிவாராதனம் செய்பவனிடத்தில் பரமசிவனுக்கு ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது என்பதில் பாதஸ்பர்சம் என்பதைத் த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டிய தத்வமோ, தேவியினுடைய சரணுரவிந்த பஜனம் ஸகல புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது என்றும் சிவபூஜைக்குத் தாமரைப் புஷ்பம் முக்யம் என்றும், அவ்விதம் பூஜிக்கின்றவர்கள் லோகத்தையே ஜயித்த மன்மதனையும் ஜயித்தவர்களாக ஆக்கக்கூடுமானதால் மற்ற ப்ராக்ருத சத்ருக்களை ஜயிக்க அவர்களுக்கு யாதொருவிதமான ச்ரமமும் இராது என்பது மாத்ரமே. இவ்விதம் தேவியினுடைய பெருமையை அறிந்து உபாஸிக்கிறவர்கள் குபேரனுக்கு ஸமானமாக ஆவார்கள்.

पदं ते कीर्तिनां प्रपदमपदं देवि विपदां
 कथं नीतं सद्भिः कठिनकमटीकर्पर तुलाम् ।
 कथं वा बाहुभ्यां उपयमनकाले पुरभिदा
 यदादाय न्यस्तं हृषदि दयमानेन मनसा ॥ ८८ ॥

வடம் தெ கீதீ-நாம் புவபுவபவம் தெவி விவபா
கயம் நீதம் ஸத்தி! கடுதகலீகவ-நா துநாடி |
கயம் வா ஸாஹுஹா உவயதகாடு வுநாவிபா
யபாபாய நதலம் பதலதி பயலாதெத தலலா || அது ||

பதம் தே கீர்த்தீநாம் ப்ரபதமபதம் தேவி விபதாம்
கதம் நீதம் ஸத்தி: கடிநகமடிகர்பரதுலாம் |
கதம் வா.பாஹுப்யாமுபயமநகாலே புரபிதா
யதாதாய ந்யஸ்தம் த்ருஷதி தயமானேந மநஸா || 88 ||

பதவுரை :—

ஹே தேவி ஹே தேவி ஹே தேவி = ஹே பரதேவதையே !
 கிரீர்நா கிரீர்நா கிரீர்நா = பக்த ஸம்ரக்ஷணத்தால் உண்
 டாகும் கிரீர்த்திக்கு பத் வஃ பதம் = ஸ்தானமாயும் விபத் விவத்
 விபதாம் = ஆபத்துகளுக்கு அபத் அவத் அபதம் = ஸ்தான
 மாகாததாயும் இருக்கிற தெ தே = உன்னுடைய பத் வஃ
 ப்ரபதம் = பாதங்களின் அக்ரபாகமானது சத்: ஸத்: ஸத்: =
 கவிர்களால் கரீநகமரீகரீர்துல் கரீநகரீகரீர்துலா கடிநக
 மடகர்பரதுலாம் = கரீந - கடினமான கமரீகரீ - ஆமையின்
 முதுகு ஓட்டினுடைய துல் - ஸாம்யத்தை கத் கத் கத் =
 எப்படித்தான் நீத நீதம் = நயிப்பிவிக்கப்பட்டது தயமான
 தயமான தயமான = கருணையோடு கூடின மனசா உதவா
 மனஸா = மனதினால் புரமிதா வுரமிதா புரமிதா = பரமேச்
 வரனால் உபயமனகாலே உபயமனகாலே உபயமனகாலே = விவாஹ
 காலத்தில் வாஹ்யா வாஹ்யா பாஹ்யாயாம் = கைகளால் யத்

யக் யத் = யாதொரு பாதாக்ரமானது **आदाय** குடிய ஆதாய
 = எடுத்து **इषदि** **इषदि** திருஷதி = அம்மிக்கல்லில் **कथं वा**
कथं வா கதம் வா = எப்படித்தான் **न्यस्तं** **न्यस्तं** ந்யஸ்தம் =
 வைக்கப்பட்டதோ !

தாத்பர்யம் :—

தேவியினுடைய பாதத்தின் அக்ரபாகமானது வர்ணிக்கப்படுகிறது. தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை உபாஸிப்பவர்களுக்கு, தேவியின் பாதாக்ரமானது அளவற்ற ஸம்பத்தையும், கர்மவசத்தால் ஏற்படும் விபத்துகளையும் நீக்கிவிடுகிறது. இதனால், தேவியினுடைய பாதாக்ரத்திற்குள்ள மஹிமையை லோகத்தில் யாராலும் நிர்ணயமாகச் சொல்ல முடியாது என்று தெரிகிறது. லோகத்தில் ஆங்காங்கு தேவியின் பாதாக்ரத்தின் கீர்த்தியோ, அதிகமாகப் பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. எந்த ஜனமாலும் ஒரு தடவை தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தில் தண்டம் போல் விழுந்து நமஸ்கரித்தால் போதும். அவனுடைய குடும்பத்தில் அதிலிருந்தும் ஸம்பத்து அபிவ்ருத்தி அடையும்ன்னியில், விபத்திற்குக் கொஞ்சமேனும் அவகாசமே ஏற்படாது. இவ்விதம் பக்தனை ஸம்ரக்ஷிக்கின்ற சக்தி தேவியினுடைய பாதாக்ரத்திற்கு இருந்துவருகிறது என்ற கீர்த்திக்கு தேவியின் பாதாக்ரமானது இருப்பிடமாகவும் இருந்துவருகிறது. இவ்வித மஹிமையுள்ள தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தைக் கவிகள் வர்ணிக்கும்பொழுது, மிகவும் கடினமான ஆமையினுடைய முதகு ஒட்டிற்கு ஸமானம் என்று வர்ணிக்கின்றார்கள். அந்த கவிகள், மிகவும் ம்ருதுவான பாதத்தை, முன்சொன்னபடி எப்படித்தான் வர்ணித்தார்களோ! அவர்களைத்தான் கேட்கவேண்டும்! கவிகள் வர்ணித்தது ஆச்சர்யமல்ல, பசுபதியான பரமேச்வரனோ 'க்ருபைக்குக் கடல்' என்று ஆங்காங்கு ப்ரஸித்தி அடைந்தவர். அவரும் இந்த தேவியை பரிணயம் செய்துகொள்ளும் காலத்தில், மிகவும் ம்ருதுவான தேவியினுடைய பாதத்தை தனது இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக் தூக்கிக் கடினமான அம்மிக்கல்லில் வைத்தார்; அவர்தான் எவ்விதம் வைத்தாரோ! அல்லது தேவியை பரமேச்வரன் பரிணயம் செய்துகொள்ளும் காலத்தில், தயை என்ற ஸ்திரீதான் பரமேச்வரனிடம், "இனி உன்னிடம் நான் இருக்க மாட்டேன்" என்று சொல்லிச் சென்றுவிட்டாளோ! இதையும் பரமேச்வரனைத்தான் கேட்கவேண்டும். கவிகள் வர்ணித்ததையும், பரமேச்வரன் தேவியினுடைய பாதத்தைத் தூக்கி அம்மிக்கல்லில் வைத்ததையும், 'எப்படியோ' என்று ப்ரக்ருதத்தில் வர்ணிப்பதிலிருந்து தேவியினுடைய பாதாக்ரம் மிகவும் ம்ருதுவானது என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

அத்துடன், தேவியானவள் மஹா பதிவ்ரதா சிரோமணி என்று முன்பு சொல்லப்பட்டதினால் பரமேச்வரன் வளிக்கும் இடத்திலேயே தேவியும் வளிக்கக்கூடுமானதினால், பரமேச்வரன் பக்த ஜனங்களுடைய கடினமான மனதில் வளிக்கின்றவருளதினால் அக்கடினமான மனதில் ம்ருதுவான தேவியினுடைய பாதாரவிந்தம் ஸம்பந்தப்படவேண்டுமே என்று நினைத்துக் கவிகள், 'ஆமையின் முதகு ஒட்டிற்கும் ஸமானமாக தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தை வர்ணித்தார்களோ அவ்வது பரமேச்வரன்தான் கடினமான அம்மிக்கல்லில் தேவியின் பாதத்தைவைத்துப்

பழக்கினுரே' என்று ஊஹிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதனால் தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தை மேற்கண்டபடி அறிந்து உபாஸிக்கிற வர்கள் ஸகலவிதமான துக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகி, ஸகலவிதமான ஸம்பத்தோடு கூடினவர்களாகி மேன் மேலும் அபிவ்ருத்தி அடைவார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

—: 0 :—

89. தேவியினுடைய பாதாக்ரபாக வர்ணனை

नखैर्नाकस्त्रीणां करकमल संकोचशशिभिः

तरूणां दिव्यानां हसत इव ते चण्डि चरणौ ।

फलानि स्वःस्थेभ्यः किसलय कराग्रेण ददतां

दरिद्रेभ्यो भद्रां श्रियं अनिशमहाय ददतौ ॥ ८९ ॥

நகவெந-நாகஸ்த்ரீணாம் கரகமல ஸங்கோசசசிபி:

தரூணாம் திவ்யாநாம் ஹஸத இவ தே சண்டி சரணௌ ।

ஹநாநி ஸ்வ:ஸ்தேப்ய: கிஸலய கராக்கரேண டததாம்

தரிதரேப்யோ பத்ராம் ச்ரியம் அநிசமஹ்நாய தததௌ ॥ 89 ॥

நகைர்நாகஸ்த்ரீணாம் கரகமல ஸங்கோசசசிபி:

தருணாம் திவ்யாநாம் ஹஸத இவ தே சண்டி சரணௌ
பலாநி ஸ்வ: ஸ்தேப்ய: கிஸலய கராக்கரேண தததாம்

தரித்ரேப்யோ பத்ராம் ச்ரியம் அநிசமஹ்நாய தததௌ
॥ 89 ॥

பதவுரை :—

हे चण्डि हेम अण्णौ हेम सण्णौ = சும்ப நிகம்பனை ஸம்
ஹரித்த ஹே பரதேவதையே கிசலயகராగ्रेण கிஸலயகராக்கரேண
கிஸலயகராக்கரேண = கிசலய - துளிர்களாகிய கராग्रेण -
கைகளின் நுணியால் ஸ்வ:ஸ்தேப்ய: (एव) ஸ்வ:ஸ்தேப்ய: (ஹவ)ஸ்வ:
ஸ்தேப்ய: ஏவ = ஸ்வர்கலோகத்தில் இருக்கும் தேவர்களுக்கு
மாத்ரம் ஫லानि ஹநாநி பலாநி = (அவர்கள் கோரும்)பலன்களை
ददतां டததாம் தததாம் = கொடுக்கின்ற दिव्यानां திவ்யாநாம்
திவ்யாநாம் = ஸ்வர்கலோகத்திலுள்ள तरूणां தரூணாம் தருணாம்
= கல்பகவ்ருக்ஷங்களையும் दरिद्रेभ्यश्च தரிதரேப்யஸ்ச
= (தேவர்களுக்கும்). தரித்ரர்களுக்கும், (எல்லா ஜனங்

களுக்கும்) **भद्रं धृष्टं** பத்ரம் = ஸம்பூர்ணமான **अयं शुभं** சரியம் = ஸம்பத்தை **अनिशं सन्निभं** அநிசம் = எப்பொழுதும் **अहयं सन्नाय** அஹநாய = கோரியவுடனேயே **ददौ १२** தள தததெள = கொடுக்கின்ற **ते ते ते** தே = உன்னுடைய **चरणौ** அரணள சரணெள = பாதங்கள் **नाकस्त्रीणां नाकध्विणां** நாகஸ் த்ரீணம் = இந்த்ராணி முதலிய தேவஸ்த்ரீகளுடைய **करकमल संकोचशशिभिः** கரககமலம் கொகாமலி: கரகமலஸங்கோச ச்சிபி: = **कर** - கைகளாகிய **कमल** - தாமரைப் புஷ்பங்களை **संकोच** - முடச்செய்வதில் **शशिभिः** - அநேக சந்த்ரன்கள் போல் விளங்குகிற **नखैः नखैः** நகை: = நகங்களால் **हसत इव** ஹஸத இவ = பரிஹஸிக்கின்றது போல் இருக்கின்றன.

தாத்பர்யம்:—

இந்த ச்லோகமும் தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தையே போதிக்கின்றது. தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தில் விளங்கிவரும் நகங்களின் காந்தியோ அநேக சந்த்ர கிரணங்கள்போல் விளங்கிவருகின்றன. சந்த்ரனைக் கண்டால் தாமரைப் புஷ்பங்கள் முடிக்கொண்டுவிடும். இந்த்ராணி முதலான தேவஸ்த்ரீகள் தேவியினுடைய பாதாக்ரங்களைக் கண்டவுடன் தங்களுடைய கைகளாகிய தாமரைப் புஷ்பங்களைச் சேர்த்து முடிக்கொள்கிறார்கள். அதாவது தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தைக் கண்டவுடன் தேவஸ்த்ரீகள் அஞ்ஜலிபந்தம் செய்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும் பொழுது தேவஸ்த்ரீகளுடைய கரங்கள் பத்மங்கள்போலவும், தேவியினுடைய பாதாக்ரத்திலுள்ள நகங்களின் காந்தி சந்த்ரன்போலவும். நககாந்தியாகிய சந்த்ரனைக் கண்டவுடன், தேவஸ்த்ரீகளுடைய கைகளாகிய பத்மங்கள் முடிக்கொண்டுவிட்டதோ என்றும் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. இதனால் ஸகல தேவஸ்த்ரீகளும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தப்ரியையில் ஈடுபட்டவர்கள் என்பதை அறியவும். அத்துடன், தேவியினுடைய பாதாக்ரங்களில் விளங்கிவரும் நகங்களின் காந்தி தேவலோகத்திலுள்ள கல்பக வ்ருக்ஷங்களைக் காட்டிலும் மேலானதாக விளங்கி வருகிறது. கல்பக வ்ருக்ஷமோ தன்னுடைய துளிகளாகிய கைகளால் தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு மாத்ரம் அவர்கள் விரும்பும் பலன்களைக் கொடுக்கின்றது. தேவியினுடைய பாதங்களோ தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கும்; பூலோகத்திலுள்ள தரித்ர ஜனங்களுக்கும், அவரவர்கள் கோரும் பலத்தை உடன் கொடுத்து ரக்ஷிக்கின்றபடியால், கல்பக வ்ருக்ஷங்களையும் தேவியினுடைய இரு சரணங்கள் பரிஹஸிப்பது களாக விளங்குகின்றன. இதனால், தேவியினுடைய பாதாரவிந்தம் கல்பக வ்ருக்ஷத்திற்கும் மேலான மஹிமையோடு விளங்கிவரும் காரணத்தால் ஆச்ரயித்த பக்த ஜனங்களுக்கு ஸகலவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்க சக்தி உள்ளது என்பது வெளியாகிறது.

இவ்விதம் தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் அகண்டமான பூயோடு விளங்கிவருவார்கள்.

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

க்ரானேந்த்ரியம் ரஸனேந்த்ரியம், ச்ரோத் ரேந்த்ரியம், த்வகிந்த்ரியம் என்ற ஆறு இந்த்ரியங்களைப் பாதங்களாக உடைத்தான मज्जीवः मज्जीवः मज्जीवः = நான் ஆகிய ஜீவன் निमज्जनं सन् निमज्जन् ஸந நிமஜ்ஜந் ஸந் = உள்ளே நுழைந்ததாய்க் கொண்டு पटचरणताम् पटचरणताम् = ஆறு கால்களோடு ஓடியிருக்கும் வண்டாக ஆகும் தன்மையை यातु यातु यातु = அடையட்டும்.

தாத்பர்யம்:—

இந்த ச்லோகத்தாலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்த வர்ணனையே சொல்லப்படுகிறது. தாரித்ரியத்தால் கஷ்டப்படும் ஜனங்கள் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தில் நமஸ்காரம் செய்த மாத்ரத்தில், அந்த தரித்ரர்களுடைய இச்சையை அனுஸரித்தும், அதற்கு மேலாகவும் ஸம்பத்தைக் கொடுக்கும் சக்தியுள்ளதே தேவியினுடைய பாதாரவிந்தமாகும். அந்த பாதாரவிந்தங்கள், ஸௌந்தர்யமாகிய அம்ருதப் பெருக்கையும் ப்ரவாஹிக்கச் செய்கின்றது. தேவலோகத்திலுள்ள கல்பவ்ருக்ஷங்களின் புஷ்பக் கொத்துகளைப்போல் மிகவும் அழகாகவும் தேவியினுடைய சரணங்கள் விளங்கிவருகின்றன. புஷ்பங்களில் ஆறுகால் வண்டுகள், உள் பாகத்தில் நுழைந்து ரஸத்தை அபஹரிப்பதுபோல், தேவியினுடைய சரணங்களும் ஸௌந்தர்யம் என்ற ரஸத்தால் நிரப்பப்பட்ட புஷ்ப விசேஷமாக பாளிக்கின்றபடியால், அந்த சரணங்களில் ஆசார்யாள் தான் ஆறுகால் வண்டுபோல ப்ரவேசித்து மோக்ஷத்திற்கு அந்தரங்க ஸாதனமான ரஸத்தை அனுபவிக்க தேவியினிடம் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். இதனால் ஜீவகோடிகள் தன் சக்ஷுரிந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய பாதாரவிந்த தர்சனத்தையும்; க்ரானேந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் பூஜிக்கப்பட்ட நிர்மால்ய புஷ்பங்களின் வாஸனையையும்; ரஸனேந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய பாதங்களுக்கு நிவேதனம் செய்கப்பட்ட அன்னதிகளின் ரஸத்தையும்; த்வகிந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய திருபாதங்களில் ஸம்பந்தப்பட்ட புழுதிகளின் ஸ்பர்சத்தையும் ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய பாத மஹிமையை வர்ணிக்கும் தையையும், மனதினால் தேவியினுடைய பாதாரவிந்த த்யானத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு; ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடையவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது, வெளியிலுள்ள ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும், மனது என்ற அந்தக்கரணத்திற்கும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஏற்படும் ஸஞ்சாரமே முக்திக்கு அந்தரங்க ஸாதனமாகுமென்று இந்த ச்லோகத்தால் தாத்பர்யம் வெளியாகிறது. இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியினுடைய சரணங்களில் தனது இந்த்ரியங்களை ஸ்யப்படுத்தி மனதினால் தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் தாரித்ரியாவஸ்தையிலிருந்தும் விமுக்தர்களாக ஆகி குபேரனுக்கு ஸமமாக ஆவார்கள்.

— : 0 : —

91. தேவியினுடைய நடையின் வர்ணனை

पदन्यासक्रीडापरिचयं इवारब्धुमनसः

स्खलन्तस्ते खेलं भवनकलहंसा न जहति ।

अतस्तेषां शिक्षां सुभगमणि मञ्जीर रणित-

च्छलात् आचक्षाणं चरणकमलं चारुचरिते ॥ ९१ ॥

வடிநதூலகீர்வாவரிஅயம் ஐவாஸ்புமநஸ:

ஸ்வஹந்தஸ்தே வெலம் பவநகலஹம்ஸா ந ஜஹதி ।

அதஸ்தேஷாம் சிக்ஷாம் ஸுபகமணி மஞ்ஜீர ரணித-

ஹிதாஸ்சக்ஷாணம் சரணகமலம் சாருசரிதே ॥ ௯௧ ॥

பதந்யாஸகீர்டாபரிசயம் இவராப்துமநஸ:

ஸ்கலந்தஸ்தே கேலம் பவநகலஹம்ஸா ந ஜஹதி ।

அதஸ்தேஷாம் சிக்ஷாம் ஸுபகமணி மஞ்ஜீர ரணித-

ச்சலாத் ஆசக்ஷாணம் சரணகமலம் சாருசரிதே

பதவுரை:—

॥ 91 ॥

हे चारुचरिते हेम आरुअरिति हेम सारुसरीते = पुण्य
 सरीरत्तुடன் கூடிய மே பரதேவதையே । पदऱ्यासक्रीडापरिचय
 वडिन्तूலक्रीवாவरीअयम् पतन्यारसक्रीडापरीसयम् =
 உன்னுடைய இரண்டு கால்களின் அடிவைப்பதினுடைய
 அழகை आरब्धु मनसः इव आरुअमनसः ஐவ ஆரப்துமநஸ: இவ
 = அப்யஸித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற ஸங்கல்பம் உள்ள
 மனதோடு கூடியது போல் भवनकलहंसा: ஹவநகலஹம்ஸா:
 பவநகலஹம்ஸா: = பரமேஸ்வரனுடைய க்ருஹத்தில் வளர்க
 கப்பட்ட அன்னபக்ஷிகள் स्खलन्तः सन्तः ஸ்ஹந்த: ஸ்கலந்த:
 ஸந்த: = துள்ளித்துள்ளிக் குதிக்கின்ற வைகளாய்க்கொண்டு
 ते ते தே = உன்னுடைய खेलं வெலம் கேலம் = அழகான
 நடையை न जहति न ஜஹதி ந ஜஹதி = விடாமல் அனுஸரித்து
 நடக்கின்றன अतः अतः அத: = அக்காரணத்தால் चरणकमल
 आरणकमलम् சரணகமலம் = உன்னுடைய சரணரவிந்தமானது
 सुभगमणिमञ्जीररणितच्छलात् ஸுபகமணிமஞ்ஜீரரணிதஹிதாஸ்சக்ஷாணம் ஸுபகமணி

மணிமஞ்ஜீரணிதச்சலாத் = சுபமணி - பத்மராகக் கல்கள்
 இழைத்த மஜீர - காலில் போடப்பட்ட பாதஸரத்தின் ரணி -
 சப்தம் என்ற ச்ஞாத் - வ்யாஜத்தால் தெய்வம் தேஷாம் =
 அந்த அன்னபக்ஷிகளுக்கு ஸிஷ்யா ஸிஷ்யாம் = அப்பா
 ஸத்தை அக்ஷணமिव குக்ஷணாவிவ ஆக்ஷணயிவ = உபதேசிப்
 பதுபோல் भवति ஹவதி பவதி = ஆகின்றது.

தாத்தார்யம் :-

உத்தம ஸ்திரீகளுடைய கால்நடையை ஹம்ஸம் என்ற அன்னபக்ஷி
 யினுடைய நடைபோல் இருப்பதாகக் கவிகள் வர்ணிப்பதுண்டு. அன்ன
 பக்ஷிகளோ தேவியினுடைய கால் நடையைப் பார்த்துத் தாங்களும் அது
 போல் நடக்கவேண்டுமென்று அப்பயஸித்துக்கொண்டன. பரமேஸ்வர
 னுடைய க்ரஹமாகிய மஹாகைலாஸத்திலோ, குமாரஸ்வாமியும் கணபதி
 யும் விளையாடுவதற்காக அன்னபக்ஷிகள் வளர்க்கப்படுகின்றன. தேவி
 நடக்கும் பொழுதெல்லாம், தேவியினுடைய நடையின் அழகைப் பார்த்து,
 தேவியைப்போல் தாங்களும் நடக்கவேண்டுமென்ற ஆசையையும்
 அடைந்து அன்னபக்ஷிகள் தேவியைப் பின்தொடர்ந்து, தேவி அடி
 வைப்பது போலவே தாங்களும் அடிவைத்துப் பழிக்கொள்கின்றன.
 தேவியினுடைய கால்களிலோ பத்மராகங்கள் இழைத்த தங்கச் சலங்கை
 களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு தங்கமயமான பாதஸரமானது விளங்கிவரு
 கின்றது. தேவி தன் கால்களைத் தூக்கி வைக்கும்பொழுது அந்த பாத
 ஸரத்தில் தொங்குகிற சலங்கைகள் சப்திக்கின்றன. இந்த சப்தத்தைக்
 கவனித்தால், தன் நடையைப்போல் நடக்க எண்ணங்கொண்டு, தன்னை
 அனுஸரித்து வருகிற அன்னபக்ஷிகளுக்குத்தான் தேவி கருணையுடன்
 பாதஸர சப்தம் என்ற வ்யாஜத்தால் கால் அடியை வைக்கவேண்டிய ப்ர
 காரத்தை உபதேசம் செய்கிறாளோ என்றும் தோன்றுகிறது. ஆகை
 யால் உத்தம ஸ்திரீகளுடைய கால் நடைக்கு உதாஹரணமாகச் சொல்
 லக்கூடிய ஹம்ஸபக்ஷிகளுடைய நடடைகளுக்கும் தேவியினுடைய
 கால்நடை ஆசார்ய ஸ்தானத்தில் இருந்துவருகிறபடியால், தேவியி
 னுடைய கால்நடையின் பெருமையை யாராலும் வர்ணிக்கமுடியாது.
 இவ்விதம் தேவியினுடைய பாதார விந்யாஸத்தின் மஹிமையை அறிந்து
 தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் ஆகாசத்திலும் ஸஞ்சரிக்கும் சக்தி உள்ள
 வர்களாக ஆவார்கள்.

—:o:—

92. அகண்டமான தேவியினுடைய ஸ்வரூப வர்ணனை

गतास्ते मञ्चत्वं द्रुहिण हरि रुद्रेश्वर भृतः

शिवः स्वच्छ च्छाया घटित कपटप्रच्छदपटः।

त्वदीयानां भासां प्रतिफलन रागारुणतया

शरीरी शृङ्गारो रस इव हृशां दोग्धि कुतुकम् ॥ ९२ ॥

மதாவெ ஹைகூம் ஐ ஹிண ஹரி ருத்ரேஸ்வர ஸ்ரூத:

ஸிவ: ஸ்வச் ச்சாயா வடித கபடப்ரச்சதபட: |

த்வதீயாநாம் பாஸாம் ப்ரதிபலந ராகாருணதயா

சரீரீ ச்ருங்காரோ ரஸ இவ த்ருசாம் தோக்தி குதுகம்

॥ 92 ॥

கதாஸ்தே மஞ்சத்வம் த்ருஹிண ஹரி ருத்ரேச்வர ப்ருத:

சிவ: ஸ்வச் ச்சாயா கடித கபடப்ரச்சதபட: |

த்வதீயாநாம் பாஸாம் ப்ரதிபலந ராகாருணதயா

சரீரீ ச்ருங்காரோ ரஸ இவ த்ருசாம் தோக்தி குதுகம்

॥ 92 ॥

பதவுரை:—

हे भगवति हेम ममवति हेम पक्वति = हेम தேவியே !
द्रुहिणहरिरुद्रेश्वरभृतः ஐ ஹிண ஹரி ருத்ரேஸ்வர ஸ்ரூத: த்ருஹிண
ஹரிருத்ரேச்வரப்ருத: = ட்ருஹி - ப்ரும்மா என்ன ஹி - விஷ்ணு
என்ன ருத்ர - ருத்ரன் என்ன ஸ்வர - ஸ்வரன் என்ன ஸ்ரூத: - இந்த
நான்கு பேர்களாகிய உன்னுடைய ப்ருத்பர்கள் தெ தே =
உன்னுடைய மஞ்சத்வம் மஞ்சத்வம் = ஸ்வரமான தங்கள்
சக்தியினால் கட்டில் கால்களாகும் தன்மையை गता: மதா: கதா:
= அடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு எப்பொழுதும் உன் ஸமீபத்
திலேயே இருந்து கொண்டு உன்னை ஸேவிக்கிறார்கள் शिव:
ஸிவ: சிவ: = ஸதாசிவன் என்ற புருஷன் स्वच्छच्छायाघटित
कपटप्रच्छदपटः सन् ஸ்வச் ச்சாயாவடிதகபடப்ரச்சதபட: ஸந் ஸ்வச்
ச்ச்சாயாகடித கபடப்ரச்சதபட: ஸந் = स्वच्छ-வெளுப்பான च्छाया

- காந்தியினால் **घटित** - செய்யப்பட்ட **कपटप्रच्छदपटः सन्** - படுக்கையில் விரித்து போற்றிக்கொள்ளும் வஸ்துர்த்துடன் கூடிய வராய்க் கொண்டு **त्वदीयानां स्वधियात्मानो** த்வதியாநாம் = உன்னுடைய **भासां** ஹாஸாம் பாஸாம் = சிவப்பு காந்திகளுடைய **प्रतिफलनरागारुणतया** ப்ரதிபலநராகாருணதயா = **प्रतिफलन** - ப்ரதிபலித்ததின் காரணமாக ஏற்பட்ட **रागा** - சிவப்பினால் **अरुणतया** - சிவப்பான வர்ணத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் **शरीरी शरीरी सरीरी** = உருவமெடுத்துக்கொண்ட **शृङ्गारः रसश्च शृङ्गारः** ரஸ உவச்ருங்கார: ரஸஇவ =ச்ருங்கார ரஸம்போல் **इहां** ிஹாம் த்ருசாம் = கண்களுக்கு **कुतूहं कूतूहं** குதுகம் = ஆனந்தத்தை **दोषि** டோஷி தோக்தி = உண்டுபண்ணுகிறார்.

தாத்பர்யம்:—

இதற்குமுன் தேவியினுடைய கேசம் முதல் பாதாரவிந்தம் வரையிலும் க்ரமமாக வர்ணித்துவிட்டு இந்த ச்லோகத்தால் அகண்டமான தேவியின் ஸ்வரூபத்தை பரமாசார்யாள் ஸ்துதிக்கின்றார்கள்.

அம்ருதக் கடலினுடைய நடுவில் கல்பவ்ருஷங்கனால் சூழப்பட்ட மணிதீபம் என்ற தீவில் சிந்தாமணி ரத்னத்தால் அமைக்கப்பட்ட க்ருஹமே தேவியினுடைய க்ருஹமாகும். இதைத்தான் ஸ்ரீசக்ரத்திலுள்ள பிந்து ஸ்தானமாகவும் சொல்லுவார்கள். இந்த ஸ்தானத்தில் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரும்மாவும், பரிபாலன கர்த்தாவான விஷ்ணுவும், ஸம்ஹார கர்த்தாவான ருத்ரனும், துரியமான நிலையில் உள்ள மாயையை உபாதியாக உடைய ஈச்வரனும், எப்பொழுதும் தேவியினுடைய அருகில் நின்றுகொண்டு ஸேவிக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் உள்ளவர்களானதிலும், தேவியினுடைய அருகில் செல்லத் தங்களுக்கு சக்தி இல்லை என்பதை அறிந்துகொண்டு தங்களுடைய தபஸ் சக்தியினால் வேத ஸ்வரூபமாகிய தேவியினுடைய கட்டிலுக்கு (மஞ்சத்திற்கு) நான்கு கால்களாக ஆகும் தன்மையை எடுத்துக் கொண்டு, மேற்சொன்ன நான்கு தேவர்களும் கட்டில் கால்களாக இருந்துகொண்டு தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை எப்பொழுதும் உபாஸித்து வருகிறார்கள். அந்த மஞ்சத்தில் ஸதாசிவன் என்ற துரியாதீதமான மூர்த்தி பாஸித்து வருகின்றது. அந்த மூர்த்தியினுடைய சரீரகாந்தியோ ஸபடிகம்போல் மிகவும் நிர்மலமானது. அதைப் பார்க்கும் பொழுது, ஸதாசிவ புருஷன் வெண்ப்பான காந்தி என்ற வ்யாஜத்தால், போர்வையை போர்த்திக்கொண்டிருக்கிறோ என்று தோன்றுகிறது. தேவி, ஸதாசிவனாகிய தன் பர்த்தாவினுடைய ஸமீபத்தில் அமர்ந்திருக்கும் காலத்தில், தேவியினுடைய சரீரம் சிவப்பு வர்ணமானதினால் ஸதாசிவனுடைய வெண்ப்பான காந்தியில் தேவியினுடைய சரீரத்தின் சிவப்பு வர்ணம் ப்ரதிபலித்து ஒரே சிவப்பு வர்ணமாக ஆகிவிட்டது. ஸதாசிவ மூர்த்தியினுடைய சரீரகாந்தி தேவியினுடைய ஸமபந்தத்தால் சிவப்பாக

மாறியிருப்பதைப் பார்த்தால் சிவப்பான ச்ருங்கார ரஸம்தான் உருவம் எடுத்துக்கொண்டு தேவியினுடைய கண்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க சிவமயமான பர்யங்கத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றதோ என்று பாஸிக்கின்றது. இவ்விதமான நிலையில் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிய ஜிதேந்த்ரியர்களான அந்தர்முகர்களே அதிகாரிகளாக ஆவார்கள்.

மனிதனுடைய சரீரத்திற்குள், மூலாதாரம் ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை, என்ற ஆறு சக்ரங்கள் தேவியினுடைய வாஸஸ்தானமாக மந்திர சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மூலாதாரத்தில் ப்ருதிவீ தத்வமும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி தத்வமும், மணிபூரகத்தில் ஜலதத்வமும், அனாஹதத்தில் வாயுதத்வமும், விசுத்தியில் ஆகாசதத்வமும், ஆக்ஷையில் மனஸ்தத்வமும் பாஸித்து வருகின்றன. சக்ஷுரிந்த்ரியம், க்ராணேந்த்ரியம், ரஸநேந்த்ரியம், த்வகிந்த்ரியம், ச்ரோத்திரேந்த்ரியம் என்ற ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்கள் என்ன; வாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்தம், என்ற ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள் என்ன; அந்தக் கரணம் என்ற உள் இந்த்ரியம் என்ன; இவ்விதம் சேர்ந்த இந்த்ரியங்கள் எல்லாம் ஆக்ஞாசக்ரத்தில் விளங்கிவருகின்றன. அதற்கு மேல்பாகத்தில் மாயாதத்வம், சுத்த வித்யாதத்வம், மஹேச்வர தத்வம், ஸதாசிவதத்வம் என்ற நான்கு தத்வங்கள் விளங்கி வருகின்றன. ப்ரும்மக்ரந்திக்குள் விளங்கிவருகிறதாயும், நான்குவிதமான த்வாரங்களுடன் கூடியதாயும், மூன்று விதமான த்விபுரங்களோடு கூடியதாயும் உள்ள ப்ரீசக்ரத்தின் நான்குவிதமான த்வாரத்தில் மாயாதத்வம் முதலான நான்கு தத்வங்களும் தேவியினுடைய மஞ்சத்தின் பாதபாகங்களாக ஆகின்றன. சுத்தவித்யைக்கு ஸதாசிவ தத்வத்தில் அபிநிவேசம் அதிகமாக இருப்பதினால், ஸஹஸ்ரகமலம் என்ற ப்ரும்மரந்த்ரத்தில் ஸதாசிவ தத்வமாகிய சிவன், சுத்திவித்யையோடு சேர்ந்து ஒரே தத்வமாக விளங்கிவருகிறது. ஸஹஸ்ர கமலம் என்ற ப்ரும்மரந்த்ரத்தின் நடுவில் உள்ள நான்கு த்வாரங்களுடன் கூடிக்கொண்டு தாமரைப் புஷ்பத்தின் கர்ணிகையைப்போல் விளங்கிவருகிற ப்ரீசக்ரத்தினுடைய நடுவில் மஹாபிந்து என்ற சப்தத்தாலும், ஸரஹ்வா என்ற சப்தத்தாலும் சொல்லத் தகுந்த ஸுதாஸிந்து என்ற ஸ்தானத்தில், சிவனுக்கும் சக்திக்கும் தாதாதம்யம் ஏற்படுகிறது என்ற தத்வத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி அறிந்து த்யானம் செய்கிற புண்ய ஜனங்கள் தேவியினுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்து ஸர்வக்ஞர்களாக ஆகிறார்கள்.

— : 0 : —

Sri Vedachalam Sastri Collection, Karaikudi

= மிகவும் த்வி தத் தத் = க்ருசமாயும் **उरसिजारोहि**
 உரஸிஜாரொஹவிஷயே உரஸிஜாரோஹ விஷயே = ஸ்த
 ப்ரதேசமென்ன, கடி பச்சாத்தபாகமென்ன இவைகளின் ப்ரதே
 சத்தில் **पृथुः सती** பூதூ: ஸதீ ப்ருது: ஸதீ = ஸ்தூலமாயும் இருந்து
 கொண்டு **जगत्** ஜகத் ஜகத் = லோகத்தை **वातुं** வாது
 த்ராதும் = ரக்ஷிப்பதற்கு **जयति** ஜயதி ஜயதி = விளங்குகிறது.

தாத்தபாயம் :—

தேவியினுடைய சரீரம் சிவப்பு வர்ணமுள்ளது. க்ருபையும் சிவப்பு வர்ணமுள்ளதுதான். அதனால் பரமசிவனுடைய க்ருபைதான் தேவியோ என்று தோன்றுகிறது. தேவியினுடைய தலையிலுள்ள மயிர்கள் சுருண்டு விளங்குகின்றன. சுருட்டை மயிரோடு கூடின கேசபாசத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ப்ரதேவதைதான் என்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. அத்துடன் தேவியின் புன்சிரிப்போ இயற்கையிலேயே மிகவும் ஸரளமாயும் அழகாகவும் இருந்துகொண்டு பக்தகோடிகளுக்கு ஸகல புருஷார்த்தத் தையும் அளிக்க வல்லமை உள்ளதாக இருக்கின்றது. இதுவே தேவி ஸகல வேதாந்தங்களிலும் முறையிடப்படுகிற பரம்பொருள் என்பதற்கு அடையாளமாகும். தேவியினுடைய மனதோ மிகவும் ம்ருதுவானது. காட்டிலுள்ள வாகைப்பூவை ம்ருதுவானது என்று கவிகள் வர்ணிப்பதுண்டு. இதைக் காட்டிலும் ம்ருதுவாக தேவியினுடைய சித்தம் விளங்கி வருகிறது. ஸ்தனங்களோ கல்லுக்குள் இருக்கும் கல்லைப்போல் மிகவும் கடினமாக இருந்துவருகிறது. இடைபாகமோ, ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி மிகவும் க்ருசமாக இருந்துவருகிறது. கடி பச்சாத்தபாகமோ, மார்பிலுள்ள குசகும்பமோ வர்துளமாயும் பெரிதாகவும் இருந்து வருகிறது. இவ்விதமான லக்ஷணங்கள் ஸாமான்யமான ஸ்த்ரீகளுக்கு ஏற்படாது. இதனால் கருணாமூர்த்தியான பரமசிவனுடைய க்ருபைதான் மேற்சொன்ன லக்ஷணமுள்ள உருவத்துடன் தேவி என்ற பெயரால் ஜகத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு விளங்கிவருகிறது என்று ஊஹிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆகையால் 'சிவக்ருபைதான் தேவி' என்று உபாஸிக்கின்றவர்கள், மஹா பாக்யத்தோடு கூடியவர்களாக ஆகிறார்கள்.

— : o : —

94. தேவியின் ஸ்ரோண மஹிமையின்
 வர்ணனை

कलङ्कः कस्तूरी रजनिकरचिम्बं जलमयं

कलाभिः कर्पूरैर्मरकतकरण्डं निविडितम् ।

अतस्त्वद्भोगेन प्रतिदिनमिदं रिक्तकुहरं

विधिर्भूयो भूयो निविडयति नूनं तव कृते ॥ ९४ ॥

கருஷ்: கஸ்தூரி ரஜநிகரஸிம்ஸம் ஜலமயம்

கருஷ்: கவ-உரெ-உரகதகரணம் நிபிடிதம் ।

சுதஸ்தொமெத ப்ரதிதிநிதம் ரிகதகுஹரம்

நியி-உயொ ஹுயொ நிபிடியதி நூநம் தவ க்ருதே

॥ 94 ॥

கலங்க: கஸ்தூரி ரஜநிகரபிம்பம் ஜலமயம்

கலாபி: கர்பூரைம்ரகதகரணம் நிபிடிதம் ।

அதஸ்தவத்போகேந ப்ரதிதிநிதம் ரிகதகுஹரம்

விதிர்பூயோ பூயோ நிபிடியதி நூநம் தவ க்ருதே ॥ 94 ॥

பதவுரை :—

ஹே தேவி ஹே தேவி = ஹே பராசக்தியே கலங்க: கருஷ்: கலங்க: = சந்த்ரமண்டலத்தின் மத்தியில் காணப்படும் கருப்பான களங்கமோ கஸ்தூரி கஸ்தூரி = கருப்பு வர்ணமான கஸ்தூரி என்னும் வாஸனை தர்வயம் தான் ரஜநிகர விஸ்த்ர ரஜநிகரஸிம்ஸம் ரஜநிகரபிம்பம் = சந்த்ர பிம்பமோ ஜலமயம் ஜலமயம் = நிர்மலமான ஜலமே கலாபி: கருஷ்: கலாபி: = கிரணங்களாகிய கர்பூர: கவ-உரெ- கர்பூரை: = பச்சக் கற்பூர கொடிகளால் நிவிடித் திவ்யிதம் நிபிடிதம் = நிறப்பப் பட்ட சந்த்ரமண்டலமானது மரகதகரணம் மரகதகரணம் = மரகத ரத்னத்தால் செய்யப்பட்ட பாண்டமாகும் அத: சுத: அத: = ஆகையினால் இத் உத: இதம் = இந்த ஜல பாண்டத்தை நிபிடித் ப்ரதிதிநிதம் = தினந்தோறும் த்வஜோந் சுதஸ்தொமெத த்வத்போகேந = நீ ஸ்நானம் செய்வதினால் ரிகதகுஹரம் ரிகதகுஹரம் = ஜலமில்லாமல் குன்யமாக இருப்பதை த்வஜோந் த்ருஷ்ட்வா = பார்த்து விதி: விதி: = ப்ரம்மாவானவர் மூயோ மூய: ஹுயொ ஹுய: பூயோ பூய: = அடிக்கடி தவக்ருதே தவக்ருதே = உன்னுடைய ஸ்நானத்திற்காக நிவிடியதி நிபிடியதி நிபிடியதி = கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பூர்த்தி செய்கிறார் நூந் நூநம் = நிச்சயம்,

தாத்பர்யம்:—

தேவியினுடைய பூஜாவிதியில், பெளர்ணமி கழிந்த ப்ரதமை யிலிருந்து ஆரம்பித்து அமாவாஸ்யை முடிய தேவி திருமஞ்சன விளையாட்டைச் செய்கிறாள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அமாவாஸ்யைக்குப் பிறகு ப்ரதமை முதல் பெளர்ணமை முடிய பஹிரங்கமாக பக்த

கோடிகளை அனுக்ரஹம் செய்வதற்கு தர்பாரில் திவ்யாலங்கார பூஷிதை விளங்கிவருகிறார். இதனால், க்ருஷ்ணபக்சுத்தில் தேவியினுடைய மரகத காலமானதினால் யாரும் தேவியினுடைய அருகில் போகத் து; சுக்லபக்சுத்தில் தேவி தர்பாரில் விளங்கிவருகின்றபடியால், பக்த ஜனங்கள் அருகில் சென்று பூஜிக்கலாம் என்றது வெளியாகிறது. இதைத்தான் प्रतिपन्मुखराकास्त तिथिमण्डल पूजिता । प्रक्षिप्तवस्तुवराकास्त क्षिप्रैश्च वलिजिता ப்ரதிபன்முகராகாந்த திதிமண்டல

பூஜிதா என்ற லலிதா ஸஹஸ்ர நாமாவளியினால், ப்ரதிபத் என்ற ப்ரதமை முதல் ராகா என்ற பெளர்ணமை முடிய பூஜிக்கப்படுகிற தேவதையே பரதேவதை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் சுக்லபக்சுத்தில் பூஜையை விஸ்தரிக்க வேண்டும்; க்ருஷ்ணபக்சுத்தில் ஸங்கோசம் செய்யவேண்டும் என்று தெரிகிறது. க்ருஷ்ணபக்சும் முழுமையும் தேவியினுடைய ஸ்ரான தினங்கள்.

நிர்மலமான ஆகாசத்தில் தெரியும் சந்த்ரமண்டலமோ சந்த்ர மண்டலமல்ல, தேவியினுடைய ஸ்ரானத்திற்காக மரகத ரத்னத்தால் செய்யப்பட்ட பெரிய பாண்டமாக ஆகும். அந்த மண்டலத்தில் தெரியும் சந்த்ரபிம்பமோ சந்த்ரபிம்பமல்ல, அம்ருதக் கடலிலிருந்தும் ப்ரும்மா வினால் கொண்டுவந்து நிறப்ப்பட்ட திருமஞ்சன தீர்த்தமாகும். சந்த்ர பிம்பத்தின் நடுவில் தெரியும் கருப்பான களங்கமோ களங்கமல்ல; ம்ருகநாபி என்றும் கஸ்தூரி என்றும் சொல்லப்படும் வாஸனா த்ரவ்யமாகும். சந்த்ரனுடைய கிரணங்களோ, பச்சைக்கற்பூர பொடிகளோ. இவ்விதம் ப்ரும்மாவானவர் பரதேவதையினுடைய ஸ்ரானத்திற்கு திவ்ய தீர்த்தத்தை நிறப்பி வாஸனா த்ரவ்யங்களையும் கலந்து ஸித்தமாக வைத்திருக்கிறார். தேவியும், பெளர்ணமி கழிந்த மறுதினம் முதல், தர்பாரைவிட்டு அந்தப்புரம் சென்று ஸ்ரான ஸ்தலத்தில் ஒவ்வொரு திதியிலும் வாஸனா த்ரவ்யத்தால் நல்ல வாஸனா உள்ளதான ஜலத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரானம் செய்கிறார். அதனாலேயே க்ருஷ்ணபக்சுத்தில் ஒவ்வொரு தினத்திலும் ஒவ்வொரு கலயாகக் குறைவதை ஸர்வஜனங்களும் பார்க்கலாம். அமாவாஸ்யை தினம், மரகத பாண்டத்தில் ஜலம் கொஞ்சம்கூட இல்லாமலாகிவிடுகிறது. மறுதினம் தேவியோ தர்பாருக்கு வந்து விடுகிறார். மறுபடியும் க்ருஷ்ண பக்சும் வருவதற்குள், ப்ரும்மா ஒவ்வொரு திதியிலும், அம்ருதக் கடலிலிருந்து ஒவ்வொரு குடமாக ஜலம் கொண்டுவந்து மரகத பாண்டத்தில் கொட்டி பெளர்ணமி தினத்தில் பூர்த்தி செய்கிறார். க்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரும்மாவே தேவியினுடைய திருமஞ்சன தீர்த்தத்தை நிரப்பி வைக்கிறவர் என்றால் தேவியினுடைய உத்கர்ஷம் எவ்வளவுதான் என்பதை விவேகிகள் அறியக்கூடும். இந்த ச்லோகத்தால் சுக்லபக்சுத்தில் தேவியினுடைய பூஜையோ, மந்த்ர ஜபமோ, ஸஹஸ்ரநாமம் முதலிய பாராயணங்களோ செய்யவேண்டியது அவச்யம் என்பதை அறிந்து, அவ்விதம் அனுஷ்டிக்கிறவர்கள் தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்தால் அமரர்களாக ஆகிறார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

95. தேவியை ஆராதிப்பதில் அதிகாரியின் லக்ஷணம்

புராராதேரந்த: புரமஸி ததஸ்த்வச்சரணயோ:

ஸபர்யாமர்யாடா தரலகரணாநாம் அஸுலபா |

ததா ஹேதே நீதா: ஸதமக்ஸுக்ஸா: சித்திமதுலா

தவ த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி: அணிமாத்த்யாபி: அமரா: || 95 ||

புராராதேரந்த: புரமஸி ததஸ்த்வச்சரணயோ:

ஸபர்யாமர்யாடா தரலகரணாநாம் அஸுலபா |

ததா ஹேதே நீதா: ஸதமக்ஸுக்ஸா: சித்திமதுலா

தவ த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி: அணிமாத்த்யாபி: அமரா: || 95 ||

புராராதேரந்த: புரமஸி ததஸ்த்வச்சரணயோ:

ஸபர்யாமர்யாடா தரலகரணாநாம் அஸுலபா |

ததா ஹேதே நீதா: ஸதமக்ஸுக்ஸா: சித்திமதுலா

தவ த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி: அணிமாத்த்யாபி: அமரா:

|| 95 ||

பதவுரை : -

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே |
त्वं ஸம் த்வம் = நீ புராராதே: புராராதே: = த்ரிபுர
ஸம்ஹாரம் செய்த பரமேச்வரனுடைய அந்த: புரம் கண:புரம்
அந்த: புரம் = அந்தப்புரத்திலுள்ள பட்டமஹிஷியாக அசி அஸி
அஸி = இருக்கிறாய் தத: தத: தத: = அந்தக்காரணத்தால்
त्वचरणयो: ஸபர்யாமர்யா: த்வச்சரணயோ: = உன்னுடைய
சரணூர்விந்தங்களில் ஸபர்யாமர்யா ஸபர்யாமர்
யாதா = ஸம்பத்தில் வந்து பூஜைசெய்வதென்ற ப்ரகாரமானது
तरलकरणानां தரலகரணாநாம் தரலகரணாநாம் = இந்த்ரிய
நிக்ரஹம் செய்யாதவர்களுக்கு அஸுலபா அஸுலபா
= கிடைக்கக்கூடியதல்ல ததாஹி ததாஹி = அது உசிதமே
एते ஹதே ஏதே = இந்த ஸதமக்ஸுக்ஸா: ஸதமக்
ஸுக்ஸா: = இந்த்ரன் முதலான அமரா: அமரா: அமரா: = தேவர்கள்
तव தவ = உன்னுடைய த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி: த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி:

த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி: = த்வாரபாலகிகளாக இருக்கிற
 அணிமாச்சி: சுண்ணாம்பு: அணிமாத்தபாபி: = அணிமா
 முதலான எட்டு எரித்திகளோடும் அநுலம் சித்தி: சுதாநாம் வலி:
 அதுலாம் எரித்திம் = ஈடில்லாத மனோரத்ததை நீதா: நீதா:
 நீதா: = அடையும்படி நயிப்பிவிக்கப்பட்டார்கள்.

தாத்பர்யம்:—

தேவியினுடைய பூஜையில் இந்த்ரிய நிக்ரஹம் செய்து காமனை
 ஜயித்த அந்தர்முகானுக்குத்தான் அதிகாரம் என்று இந்த ச்லோகத்தால்
 சொல்லப்படுகிறது. தேவியினுடைய பூசகர் ரூபமான திருமாளிகையின்
 வாசலிலோ, அணிமா, கரிமா, லகிமா, மஹிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாமம்யம்,
 வசித்வம், ஈசித்வம் என்கிற எட்டுவிதமான ஸ்தீர் ரூபமான எரித்திகளும்
 ஆயுதபாணிகளாக த்வார பாலகிகள் என்ற நிலையில் ஜாக்ருகர்களாக
 நின்றுவருகிறார்கள். தேவியோ பரமசிவனுடைய அந்தப்புர மஹிஷியாகச்
 சொல்லப்படுகிறாள். இயற்கையிலேயே தேவி இருக்குமிடத்தில் பசு-
 பதியைத் தவிர மற்ற வேறு ஒரு புருஷனும் செல்லமுடியாது. அதிலும்
 அணிமை முதலான எரித்திகளோ வாசலில் நின்றுகொண்டு பாதுகாத்து
 வருகிறார்கள். இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்குக்கூட தேவியினுடைய
 ஸமீபம் சென்று தேவியினுடைய பாதாரசித்தங்களில் நேரில் பூஜை
 செய்யவேண்டும் என்று மனோரதம் இருந்தும் அது பூர்த்தி அடைய
 வில்லை. அணிமை முதலான தேவர்களும் த்வாரபாலகர்களாக இருக்கக்கூடிய
 இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்கும் த்வாரபாலகர்களாக இருக்கக்கூடிய
 பதியை, அணிமை முதலான எரித்திகளுக்கு ஸமானமாக அடைந்து
 வாசலிலேயே ஆயுதபாணிகளாக நின்றுகொண்டு தேவியைப் பாதுகாத்து
 வருகிறார்களே தவிர, அவர்களுக்கும் இன்னும் தேவியினுடைய அருகில்
 செல்ல அதிகாரம் ஏற்படவில்லை, தேவர்களுடைய விஷயத்திலேயே
 இவ்விதம் இருக்கும்பொழுது, சஞ்சலமான சித்தத்துடன் கூடின மனிதர்
 களுக்கு த்ரிபுர ஸம்ஹாரமூர்த்தியினுடைய அந்தப்புரமஹிஷியான தேவி
 யினுடைய அருகில் போக அதிகாரமே இல்லை என்பதைச் சொல்லவும்
 வேண்டுமா! ஆகையால் மனது ஒரு நிலையில் ஏற்பட்டு அந்தர் முகாளாக
 ஆகும் வரையிலும் வெகுதூரத்திலிருந்து கொண்டே மந்த்ரஜப மூல
 மாகவோ இந்த ஸௌந்தர்யலஹி முதலான ஸ்துதிகள் மூலமாகவோ
 தேவியை ஆரத்தித்தால் தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தால் ஸகல புருஷார்த்
 தத்தையும் ப்ராணிகள் அடையலாம் என்பது எரித்தமாகிறது. இந்த்ரன்
 முதலான தேவர்களே தேவியினுடைய அருகில் செல்ல அதிகாரம்
 இல்லாமல் வெளிப்ரதேசத்திலேயே நின்றுகொண்டு உபாஸிக்கிறார்கள்
 என்றால், குலத்தாலும் பிறப்பாலும் நடத்தையினாலும், ஆசாரம் என்பதே
 தெரியாத ப்ராக்ருதஜனங்களுக்கு அம்பாளுடைய ஸமீபம் செல்ல அச்
 காரமே கிடையாது. அப்படி ஸாஹஸத்தால் செய்யக்கூடாததான
 கார்யத்தைச் செய்தால் அவர்கள் பரிஹரிக்க முடியாததான ஆபத்தை
 அடைவார்கள் என்பதையும் அறியவும்.

—: 0 :—

96. தேவியினுடைய பாதிவ்ரத்ய மஹிமையின் வர்ணனை

कलत्रं वैधात्रं कतिकति भजन्ते न कवयः

श्रियो देव्याः को वा न भवति पतिः कैरपि धनैः ।

महादेवं हित्वा तव सति सतीनामचरमे

कुचाभ्यामासङ्गः कुरवकतरोरपि असुलभः ॥ ९६ ॥

கலத்ரம் வெயாத்ரம் கதிகதி ஹஜ்ஜெ ந கவய:

ஸ்ரியோ ஷெவ்யா: கோ வா ந ஹவதி பதி: கைரபி தநை: ।

மஹாஷெவம் ஹித்வா தவ ஸதி ஸதீநாமசரமே

குகாப்யாமாஸங்: குரவகதரோரபி அஸுலப: ॥ 96 ॥

கலத்ரம் வைதாத்ரம் கதிகதி பஜந்தே ந கவய:

சரியோ தேவ்யா: கோ வா ந பவதி பதி: கைரபி தநை: ।

மஹாதேவம் ஹித்வா தவ ஸதி ஸதீநாமசரமே

குசாப்யாமாஸங்க: குரவகதரோரபி அஸுலப: 96 ॥

பதவுரை:—

ஹே சதி ஹே ஸதி = பதிவ்ரதாசிரோமணியான
ஹே பரதேவதையே! வைத்ரம் வெயாத்ரம் வைதாத்ரம் =
ப்ரும்மாவினுடைய கலத்ரம் கலத்ரம் = பத்னியான
ஸரஸ்வதி தேவியை கதிகதி கவய: கதிகதி கவய: கதிகதி
= எந்தெந்த வித்வான்கள் ந பஜந்தே ந ஹஜ்ஜெ ந பஜந்தே =
அடையாமல் இருக்கின்றார்கள்! ஷ்ரிய: ஷெவ்யா: சரிய:
தேவ்யா: = லக்ஷ்மீதேவிக்கு கைரபி: கைரபி: கைரபி
தநை: = பூமியினாலோ பணத்தாலோ யானை, குதிரை
முதலானவைகளாலோ கோவா கொவா கோவா = எவன்தான்
பதி: பதி: பதி: = பர்த்தாவாக ந பவதி ந பவதி ந பவதி =
ஆகவில்லை! ஹே சதீநாமசரமே ஹே ஸதீநாம
சரமே = பதிவ்ரதாஸ்தீகளுக்குள் முதன்மையானவளான
ஹே தாயே! மஹாஷெவம் மஹாதேவம் = பரமேஸ்வரனை
ஹித்வா ஹித்வா ஹித்வா = விட்டு தவ தவ = உன்னுடைய குசாப்ய:

கூலாஹா குசாப்யாம் = ஸ்தனங்களோடு அசுஃ: சூலாஹு:
 ஆஸங்க: = ஸம்பந்தமானது கர்வகதரோபி கூலவகதரோபி
 குரவகதரோபி = மருதாணி மரத்துக்குக் கூட அசுஃ:
 சலாஹ: அஸுலப: = கிடைப்பது துர்லபம்!

தாத்பர்யம்:—

ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகிற ஜகன்மாதாவான பராசக்தி ஒருவனைத் தவிர தேவ ஜாதியில்கூட ஒரு ஸ்திரீயும் பதிவ்ரதை அல்ல என்று பரமாசார்யாள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். ப்ரும்மாவினுடைய பத்னியான ஸரஸ்வதியோ மந்த்ர ஜபங்களால் ஸரஸ்வதீகடாஷும் பெற்ற வித்வான்களிடம் உல்லாஸத்துடன் விளங்கி வருகிறாள் என்பது லோக ப்ரஸித்தமானது. எவ்வளவோ வித்வான்கள் ஸரஸ்வதியோடு கீரீடிப்பதை லோகம் முழுமையும் அறியக்கூடும். அவ்விதமே அளவற்ற பூமியாகவோ, பணமாகவோ, யானை உற்பத்தியாகும் காடு மலைகளாகவோ, குதிரை உற்பத்தியாகக்கூடிய தேசமர்கவோ, தங்கம் வெள்ளி முதலானவைகள் வினையும் ப்ரதேசங்களாகவோ, இந்த ஐச்வர்யமானது எந்த புருஷர்களிடம் இருந்துவருகிறதோ, அவர்கள் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கீரீடிக்கிறார்கள் என்பதும் லோக ப்ரஸித்தமானது. இதுபோல் ப்ரக்ருத ஸ்தோத்ரத்தில் ஸ்துதிக்கப்படுகிறவளாக பாஸிக்கும் ப்ரதேவதையோ, ப்ரமேச்வரன் ஒருவனைத் தவிர மற்ற யாரிடமும் வஸிப்பதாகத் தெரியவில்லை. பக்த கோடிகளுக்குத் தாயாருடைய ஸ்தானத்திலிருந்து தர்சனம் கொடுக்கிறாள், அன்னியில் ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மி இவர்களைப்போல் உல்லாஸத்துடன் இருக்கிறதில்லை. ஆகையால் தேவியினுடைய பாதிவ்ரத்யமே வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத மஹிமை உள்ளது என்பது ஸித்தமாகிறது. இதனால் ஸரஸ்வதீ தேவியையும், லக்ஷ்மிதேவியையும் குறைவாக வர்ணித்ததாக நினைக்கக்கூடாது. தேவியை உபாஸிப்பவர்களிடம் ஸரஸ்வதீ கடாஷுமும் லக்ஷ்மி கடாஷுமும் பொருந்தி அவர்கள் மஹா வித்வான்களாகவும், அஷ்டைச்வர்ய ஸம்பந்தர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்பதை மட்டும் அறியவும்.

— . o : —

97. தேவியினுடைய ஸ்வரூப வர்ணனை

गिरामाहुर्देवीं हृदिगृहिणीं आगमविदो

हरेः पत्नीं पद्मां हरसहचरीं अद्रितनयाम् ।

तुरिया कापि त्वं दुरधिगम निस्सीम महिमा

महामाया विश्वं भ्रमयसि परब्रह्ममहिषि ॥ ९७ ॥

பிராஜாஹுச்சேவீம் சூரஹிணமூஹிணீம் சூரஹிணே
ஹரோ வத்நீம் வத்நாம் ஹரஸஹசரீம் சுசூரததயாஸு ।
தூரீயா காவி க்ஷம் சூரபிமநிஸீமமஹிமா
மஹாமாயா விஸ்வம் ப்ரமயஸி பரப்ரஹ்மமஹிஷி ॥ 97 ॥

கிராமாஹுர்தேவீம் த்ருஹிணக்ருஹிணீம் ஆகமவிதோ
ஹரே: பத்நீம் பத்நாம் ஹரஸஹசரீம் அத்ரிதநயாம் ।
தூரீயா காபி த்வம் துரதிகம நிஸ்ஸீம மஹிமா
மஹாமாயா விச்வம் ப்ரமயஸி பரப்ரஹ்மமஹிஷி ॥ 97 ॥

பதவுரை :—

ஹே பரப்ரஹ்மமஹிஷி ஹே வரப்ரஹ்மமஹிஷி
= ஸதாசிவனுடைய பட்டமஹிஷியான ஹே தாயே அகாமவித:
சூரஹிணே: ஆகமவித: = வேத ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்கள்
த்வமேவ க்ஷாவமேவ = உன்னையே துஹிணஹிணீம் சூரஹிண
மூஹிணீம் த்ருஹிணக்ருஹிணீம் = ப்ரும்மாவினுடைய பத்நி
யான கிராஹிணீம் கிராம் தேவீம் = ஸரஸ்வதீ தேவி
யாகவும் ஆஹு: சூஹு: ஆஹு: = சொல்கிறார்கள் த்வமேவ க்ஷாவமேவ
த்வாமேவ = உன்னையே ஹே: ஹரோ: ஹரே: = விஷ்ணுவின்
டைய பத்நீம் வத்நீம் பத்நாம் = மனைவியான பத்நாம் வத்நாம் =
லக்ஷ்மீதேவியாகவும் ஆஹு: சூஹு: ஆஹு: = சொல்லுகிறார்கள்
த்வமேவ க்ஷாவமேவ த்வாமேவ = உன்னையே ஹரஸஹசரீம் ஹரஸ
ஹசரீம்: ஹரஸஹசரீம் = சிவனுடைய பத்நியான அத்ரிதநயா
சுசூரததயாஸு அத்ரிதநயாம் = பார்வதீ தேவியாகவும் ஆஹு: சூஹு:
ஆஹு: = சொல்கிறார்கள் த்வம் = நீயோ தூரீயா தூரீயா
தூரீயா = நான்காவது தத்வமாகவும் காபி காவி காபி =
மனதிற்கும், வாக்கிற்கும் எட்டாத மஹிமைபுள்ளவளாயும்
துரபிமநிஸீமமஹிமா சூரபிமநிஸீமமஹிமா துரதிகமநிஸ்ஸீம
மஹிமா = துரபிம - கஷ்டப்படும் அடைய முடியாததாயும்,
நிஸீம - எல்லை இல்லாததாயும் இருக்கும் மஹிமா - மஹாத்மயத்
தோடு கூடியவளாயும் இருக்கிற மஹாமாயாஸ்தீ
மஹாமாயாஸ்தீ = மஹாமாயை என்ற ஸ்வரூபத்தோடு கூடிய
வளாய்க் கொண்டு (யோகமாயையையும் ஆட்டிவைக்கும்
வித்யாதத்வ ரூபினியாக இருந்து கொண்டு) விஷ்ணுவின்
விச்வம் = ப்ரபஞ்சத்தை அமயஸி ப்ரமயஸி ப்ரமயஸி = ப்ரமய
கச் செய்கிறாய்.

தாத்தார்யம் :—

வேதாந்த ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்கள் கூட தேவியினுடைய ஸ்வ ரூபத்தை அறியமுடியாமல், ஒருவர் சொல்லியபடி மற்றொருவர் சொல் லாமல் வெவ்வேறுகவே தேவியை வர்ணிக்கிறார்கள். சிலர் ஸரஸ்வதீ தான் பராசக்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் மஹாலக்ஷ்மீ தான் பராசக்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் பார்வதீ தான் பராசக்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த க்ரந்த கர்த்தாவான பரமாசார்யாளுக்கோ ப்ரும்மாவினுடைய பத்னியான ஸரஸ்வதியாகவோ, விஷ்ணுவினுடைய பத்னியான லக்ஷ்மியாகவோ, சிவனுடைய பத்னியான பார்வதியாகவோ ப்ரக்ருத ஸ்தோத்ரத்தில் ஸ்துதிக்கப்படும் பரதேவதையைச் சொல்ல இஷ்டமில்லை.

ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் என்ற மூன்று குணங் களும் வைஷ்ணவத்தை அடையாமல், அதாவது ஒரு குணம் மேல், ஒரு குணம் கீழ் என்பது இல்லாமல் மூன்று குணங்களும் ஸமமாக இருக்கும் பொழுது, குண ஸாம்யத்தை அடைந்த மாயையை உபாதியாக உடைத் தான ஸத் சித் ஆனந்தமான ப்ரும்மமே தேவியானதினால், நான்காவது தத்வமாக தேவியை ஒப்புக்கொள்வதில்தான் ப்ரக்ருதமான க்ரந்த கர்த் தாவின் அபிப்ராயமாகும். அந்த துரீய தத்வமோ வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத மஹிமையோடு கூடியது. மற்ற தேவர்களால் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் அடைய முடியாததான மஹிமையே துரீய தத்வத்தின் மஹிமையாகும். இந்த துரீய நிலையிலுள்ள ஸ்வரூபத்தைத்தான்

सर्ववैतन्यरूपां लोकोन्मोक्षप्रदायिनीं सर्वलोकेश्वरीं
என்ற ச்லோகத்தாலும் अस्तु वः श्रयसे नित्यं सख्यं वा प्रपूजयेन्
நித்யம் அஸ்து வ: ச்ரேயஸே நித்யம் என்ற ச்லோகத்தாலும் வித்
வான்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். அந்தக்கரணத்தை பரிமாணமாகிய
வ்ருத்தியானது ஸச்சிதானந்தரூபமான ப்ரும்மத்தை விஷயீகரித்து அந்த
ப்ரும்மத்தை ஆத்மாவிற்கு வேறுபடுத்தாமல் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே
அவகாணித்துக்கொண்டு அந்தர்முகமாயும் பிம்பப்ரதிபிம்பத்தோடு
கூடினதாயும் விளங்கும் பக்ஷத்தில் இதைத்தான் அகண்டாகாரவ்ருத்தி
என்றும் வித்யாதத்வம் என்றும் ப்ரும்மவித்யைக்கு அதிதேவதை
என்றும் ராஜவித்யை என்றும் வேதாந்திகளும் சொல்லுவார்கள். மாயா
ஸம்பந்தமில்லாமல் சுத்தமான ப்ரும்மத்தைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரத்தை
வேதாந்த சாஸ்த்ரம் என்றும் மாயையையும் ப்ரும்மத்தையும் ஸம்பந்தப்
படுத்திச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்த சாஸ்த்ரத்தை சக்திதந்த்ரம் என்றும்
வ்யவஹாரத்திற்குச் சொல்லப்படும் ஸ்ரீமயில் உண்மையில் ப்ரும்மத்தைக்
காட்டிலும் தேவி வேறு தத்வமல்ல; தேவியைக் காட்டிலும் ப்ரும்மம் வேறு
தத்வம் அல்ல. இரண்டும் ஒரே அகண்ட தத்வம்தான். மாயையும்
ப்ரும்மத்தினிடத்தில் கல்பிதமானதினால் மாயைக்கு ப்ரும்மத்தைத்
தவிர வேறு ஸ்வரூபமில்லை. ஆகையால் அத்வைதத்திலேயே
ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் பார்வஸானம் ஏற்படுகிறது. இந்த
ரஹஸ்யத்தை தேவிபாகவதத்தில் பர்வதராஜனுக்கு பரதேவதை
யானவள் தத்வோபதேசம் செய்யும் பாகமாகிய தேவிகீதையில் अहं देवि
नचाभ्योस्मि ब्रह्मैवाहं नशोकभाक् सख्यं देवि नशाभ्योऽस्मि
வாஹம் ந சொகஹாக் அஹம் தேவி நசாஹ்யோஸ்யமி ப்ரஹ்மை

வாஹம் நசோகபாக் என்ற வாக்யத்தால் தேவியே உபதேசிக்கிறாள். இதை இந்த க்ரந்தகர்த்தாவும் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள परब्रह्म महिषि வாஸுதேவியிஷி பரப்ரஹ்மமஹிஷி என்ற பதத்தால் ஸுசிப்பிக்கின்றார்கள். ஆனால் இந்த பதத்தால் ப்ரும்மம் வேறு போலவும் தேவி ப்ரும்மத்தினுடைய பத்னிபோலவும் இரண்டுதத்வம்போல் தோன்றுகிறதே என்ற சங்கையை அடையவேண்டாம். अर्धोवात्मनः एषः यत्पत्नी स्येति-1 வாத்தநஃ வஹஷி பதத் அர்தோவாத்மநஃ ஏஷ: யத்பத்நீ என்ற சாஸ்த்ரத்தால் சரீரத்தால் ஸ்திரீக்கும் புமானுக்கும் பேதம் தோன்றினாலும் ஸ்வரூபம் ஒன்றுதான் என்று தெரிகிறபடியால் வ்யவஹாரத்தில் வேறு போல் இருப்பதை அனுஸரித்து ஸம்போதனம் செய்யப்பட்டிருக்கிற தன்னியில் தத்வம் ஒன்றுதான் என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேண்டும்.

இவ்விதமாக தேவியினுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்காததினால்தான் ப்ராணிகள் பிறப்பு இறப்பு என்ற ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றிக்கொண்டு கஷ்டப் படுகிறார்கள். ஆசார்யானும் தேவியினிடம், ஹே தாயே! இவ்விதம் நீ ப்ராணிகளை ப்ரமிக்கச் செய்வது ந்யாயமில்லை. உன் ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்தி எல்லா ப்ராணிகளையும் முக்தர்களாகச் செய்யவேண்டும் என்று ப்ராந்தித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். சக்தி தத்வத்திலேயே அநேக சக்திகளுண்டு என்று ப்ரமிக்கவேண்டாம். ஒரே தேவி தான் ஸரஸ்வதீ, லக்ஷ்மீ, பார்வதீ, பரப்ரும்ப மஹிஷி, ஸ்ரீவித்யை, சந்த்ரகலை, சதாஷி, சாகம்பரீ என்ற அநேக திருநாமங்களால் சொல்லப்படுகிறாள் என்று அறிவதைத் தவிர, தத்வத்தை வேறுபடுத்தக்கூடாது. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம் செய்கிறவர்கள் ஜீவன் முக்தி ஸுகத்தை அனுபவிப்பார்கள்.

— :0: —

98. தேவியினுடைய க்ருபையின் வர்ணனை

कदा काले मातः कथय कलित आलक्तकरसं
पिवेयं विद्यार्थी तव चरणनिर्णेजन जलम् ।
प्रकृत्या सूकानामपि च कविताकारणतया
कदा धत्ते वाणीमुखकमलताम्बूलरसताम् ॥ ९८ ॥

உதா: காலே கவித குருதகரஸம்

பிவேய வித்யார்தீ தவ ஹரணநிணேஜன ஜலம் ।

ப்ரகூத்யா சூகானாமிபி ச கவிதா காரணதயா

கதா த்தே வாணீமுககமலதாம்பூலரஸதாம் ॥ 98 ॥

கதா காலே மாத: கதய கலித ஆலக்தகரஸம்
 பிபேயம் வித்யார்த்தீ தவ சரணநிர்ணேஜந ஜலம் ।
 ப்ரக்ருத்யா முகாநாமபி ச கவிதாகரணதயா
 கதா தத்தே வாணீ முககமஸ்தாம்பூரஸதாம் ॥ 98 ॥

பதவுரை :—

ஹே மாத: ஹே மாத: ஹே மாத: = ஹே தாயே! கலிதாலக்தகரஸம் = கலிதாலக்தகரஸம் = கலித - சேர்க்கப்பட்ட
 அலக்த கரஸம் - மருதாணி ரஸத்தோடு கூடிய தவ தவ தவ =
 உன்னுடைய சரணநிர்ணேஜநஜலம் உரணநிர்ணேஜநஜலம் சரண
 நிர்ணேஜநஜலம் = திருப்பாதங்களை ப்ரக்ஷாளனம் செய்த
 ஜலத்தை வித்யா^ய வித்யா^ய வித்யா^ய = கல்வியை எதிர்பார்க்க
 கும் நான் கதா காலே கதா காலே கதா காலே = எப்பொழுது
 பிபேயம் விபேயம் பிபேயம் = பானம் செய்வேன் கதய கதய கதய
 = சொல்லு தத் தத் தத் = மருதாணி ரஸத்துடன் கூடிய உன்
 பாத்ய ஜலமானது ப்ரக்ருத்யா ப்ரக்ருத்யா ப்ரக்ருத்யா = இயற்கை
 யிலேயே மூகாநாமபி மூகாநாமபி முகாநாமபி = ஊமைகளுக்கும்
 கூட கவிதாகரணதயா கவிதாகரணதயா கவிதாகரணதயா =
 கவனம் செப்பும் சக்தியைக் கொடுப்பதில் காரணமாக இருக்க
 கிறபடியால் கதா கதா கதா = எப்பொழுது வாணிமுகமஸ்தாம்பூல
 ரஸதாம் வாணிமுகமஸ்தாம்பூல ரஸதாம் வாணிமுகமஸ்தாம்பூல
 தாம்பூல ரஸதாம் ச = வாணி - ஸரஸ்வதியின் முகமஸ்தாம்பூல
 ரஸதாம் ச - தாமரஸ புஷ்பம்போலுள்ள வாயால் மெல்லப்பட்ட
 வெற்றிலைச் சாரோ என்று ஊஹிக்கும் தன்மையையும் தத்
 தத் தத் தத் = அடையப்போகிறது.

தாத்பர்யம் :—

கோகர்ண கேஷத்ரத்திற்கு ஸம்பத்திலுள்ள முகாம்பிகா கேஷத்ரத்
 தில், ஊமையை தேவி தனது க்ருபையால், மஹாவித்வானாகச் செய்த
 மஹிமையை இந்த ச்லோகத்தால் ஆசார்யாள் வெளிப்படுத்துகிறாள்.

முகாம்பிகா கேஷத்ரத்தில், ஓர் ப்ராம்மண குமாரன் பிறப்பிலேயே
 ஊமையாக இருந்தான். சுமார் பதினாறு வயதிருக்கும் காலத்தில் “இவ்
 விதம் ஊமையாக இருக்கின்றேமே” என்ற மனோவருத்தத்துடன் அ
 பானுடைய ஸந்நிதிக்குச் சென்று, இரண்டு கைகளையும் சிரஸ்னி
 வைத்துக்கொண்டு அம்பாளை தன்னுடைய தைன்யத்தைப்
 வேண்டிமென்று மனதினால் ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு

பெருவூதிட்டுக்கொண்டும் தபித்தான். உடனே அம்பாள் திவ்யமான அலங்காரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகிக்கொண்டு தன்னுடைய திருபாதங்களில் புதிதாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஈரம் காயாமல் விளங்கும் மருதாணியோடு பரத்யக்ஷமாகி, தன் திருபாதங்களை ஜலத்தால் மருதாணியை அலம்புகிறது என்ற வ்யாஜம்போல் நடித்துவிட்டு அந்த ஊமைக்குத் தன் காலை அலம்பின ஜலத்தைக் கொடுத்து உள்ளே சாப்பிடும்படி உத்தரவளித்தான். அந்த ஊமையான ப்ராம்மண குமாரனும் அம்பாளுடைய உத்தரவை அனுஸரித்து அந்த தீர்த்தத்தை சாப்பிட்டான். தன் காலிலுள்ள மருதாணியை அலம்பிய ஜலத்தை அந்த ப்ராம்மண குமாரனிடம் தேவி கொடுத்ததினால் அவனுடைய உதடு, நாக்கு முதலியவைகள் சிவந்து விட்டன. இதை அருகிலிருந்து பார்த்த வித்வான்கள் அந்த ப்ராம்மண குமாரனுடைய வாய் சிவப்பாக இருப்பது எந்த காரணத்தால் என்பதை ஊஹித்து “ஏதோ, இந்தக் குமாரன் தான் ஊமையாக இருக்கின்றேமே என்ற கவலையினால், வாக்கிற்கு அதிதேவதையான ஸரஸ்வதியை உபாஸித்திருக்கிறான். அதனால் ஸரஸ்வதி தேவியானவள், இக்குமாரனிடம் பரம கருணை வைத்து தன்னுடைய முகாரவிந்தத்தில் பற்களால் கடித்து மெல்லப்பட்ட வெற்றிலைச்சாரை இவன் மஹாவித்வானாக ஆகவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், இவனுடைய வாயில் தேவி உமிழ்ந்திருக்கிறாள்” என்று தீர்மானித்தார்கள். பரதேவதையினுடைய மருதாணி ரஸத்துடன் கூடியதால் சிவந்த பாத்ய ஜலத்தை, ஸரஸ்வதி தேவியினுடைய முகத்திலுள்ள தாம்பூல ரஸத்தின் சிவப்பாகச் சொல்லப்படுகிறது. உடனே அந்த ஊமை வாக்கால் பேச ஆரம்பித்து, அம்பாளை திவ்ய வாக்குகளால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டான். இந்த க்ரந்தத்தை முகபஞ்சசதீ என்று வித்வான்கள் சொல்லுவார்கள். இதனால் தேவியினுடைய பாத்யதீர்த்தமானது, உட்கொண்டவர்களை மஹாகவிகளாகச் செய்யும் சக்தி உள்ளதாகையால், “அந்த பாத்ய தீர்த்தத்தை, நான் எப்பொழுது பானம் செய்யப் போகிறேன்” என்று இந்த க்ரந்தகர்த்தாவான சங்கர பகவத் பாதாள் தேவியை ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸ்வப்னத்தில் தேவி தர்சனம் அளித்து மருதாணி ரஸத்தோடு கூடின தன்னுடைய பாததீர்த்தத்தை தன் பக்தனுக்குக் கொடுத்து, அதன்மூலம் அவனுடைய ஜிஹ்வையில் ஸரஸ்வதி தேவியை ஸ்திரவாஸம் செய்யும்படி செய்கிறார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

—: 0 :—

99. தேவியினுடைய உபாஸனா மஹிமையின்
வார்ணனை

सरस्वत्या लक्ष्म्या विधिहरिसप्तो विहरते
रतेः पातिव्रत्यं शिथिलयति रम्येण वपुषा ।
चिरं जीवन्नेव क्षपितपशुपाशव्यतिकरः
परानन्दाभिख्यं रसयति रसं त्वद्भजनवान् ॥ ९९ ॥

ஸரஸ்வத்யா ஸக்ஷ்மாயா வியிஹரிஸவதோ விஹரதே
 ரதே: வாசிவ்ரத்யம் ஸிதிலயதி ரஜேண வபுஷா ।
 சிரம் ஜீவநேவ க்ஷபிதபசுபாசவ்யதிகர:

வராநந்தாபிக்யம் ரஸயதி ரஸம் த்வத்பஐநவாந் ॥ 99 ॥

ஸரஸ்வத்யா ஸக்ஷ்மாயா விதிஹரிஸபத்நோ விஹரதே
 ரதே: பாதிவ்ரத்யம் சிதிலயதி ரம்யேண வபுஷா ।
 சிரம் ஜீவநேவ க்ஷபிதபசுபாசவ்யதிகர:

பராநந்தாபிக்யம் ரஸயதி ரஸம் த்வத்பஐநவாந் ॥ 99 ॥

பதவுரை:—

हे भगवति ஹே ஹமவதி ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே ।

त्वद्भजनवान् க்ஷஜ்ஜநவாநு த்வத்பஐநவாந் = உன்னைப் பூஜி
 கின்றவன் सरस्वत्या ஸரஸ்வத்யா ஸரஸ்வத்யா = வாக்தேவதை
 யான ஸரஸ்வதீயோடும் लक्ष्म्या ஸக்ஷ்மாயா ஸம்பத்
 திற்கு அதிஷ்டான தேவதையான ஸக்ஷ்மீதேவியோடும் विधि
 हरिसप्तः सन् வியிஹரிஸவத: ஸநு விதிஹரிஸபத்ந: ஸந் =
 ப்ரும்மா விஷ்ணு இவ்விருவர்களுக்கும் சத்ருவாக இருந்து
 கொண்டு विहरे विஹரதே விஹரதே = கரீடிகின்றான் रम्येण
 ரஜேண ரம்யேண = அழகான वपुषा வபுஷா வபுஷா =
 சரீரத்தால் रते: ரதே: ரதே: = மன்மதனின் பத்னியான ரதி
 தேவியினுடைய पातिव्रत्य வாசிவ்ரத்யம் பாதிவ்ரத்யம் = பதிவ்ரதாத்
 தன்மையை शिथिलयति ஸிதிலயதி = நாசம் செய்கிறான்
 क्षपितपशुपाशव्यतिकरः க்ஷபிதபசுபாசவ்யதிகர: க்ஷபிதபசுபா
 சவ்யதிகர: = நாசம்செய்யப்பட்ட அவித்யையில் கட்டப்பட்ட
 ஜீவன் என்ன, அவித்யை என்ன இவர்களுடைய ஸம்பந்தத்
 தோடு கூடினவனாகக் கொண்டு चिरं சிரம் = வெகு
 காலம் जीवन्नेव ஜீவநேவ ஜீவநேவ = ஜீவித்துக்கொண்டே
 (திர்க்கமான ஆயுளுடன்) परानन्दाभिर्यं வராநந்தாபிக்யம்
 பராநந்தாபிக்யம் = பராநந்தம் என்ற பெயருள்ள (பேரின்பத்தின்)
 रसं ரஸம் ரஸம் = ரஸத்தை रसयति ரஸயதி = அநு
 பவிக்கிறான்.

தாத்பர்யம்:—

सादा ஸாதா ஸாதா என்ற கலையாகிய தேவியை உபாஸிக்கின்ற
 வர்கள் ஐஹிகம், ஆமுஷ்மிகம் என்ற இரண்டுவிதமான ஸுகத்தையும்
 அனுபவிக்கிறார்கள். தேவியின் உபாஸனத்தின் மஹிமையால் ப்ரும்மா

வினுடைய பத்னியான ஸரஸ்வதிதேவியும் விஷ்ணுவினுடைய பத்னியான லக்ஷ்மி தேவியும், இந்த உபாஸகர்களிடமே வாஸம் செய்வதினால் ப்ரும்மாவிற்கும், விஷ்ணு விற்கும், இந்த உபாஸகர்களிடத்தில் அஸுதியை மேலிட்டு, இவர்களை சத்ருக்களாக அவர்கள் பாவிக்கும்படி, இந்த உபாஸகர்கள் ஆகிறார்கள். அதாவது தேவியை உபாஸிக்கின்றவர்களிடம் காணப்படும் விதையையோ ஐஸ்வர்யமோ, ப்ரும்மா, விஷ்ணு இவர்களிடம் கூட இவ்விதையில்லை என்று சொல்லும்படியாக ஏற்படுகிறது.

அத்துடன், இந்த உபாஸகனுடைய சரீரம் மன்மதனைப் போல் ஸௌந்தர்யத்திற்கு இருப்பிடமாக ஆகிவிடுகிறது. ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய த்ருஷ்டிக்கு இவன் குருபியாகத் தோன்றினாலும் மன்மதனுடைய பத்னியான ரதிதேவிக்கு, இவன் சரீரத்தைப் பார்த்த மாத்ரத்தில் 'தன்னுடைய பர்த்தாவான மன்மதனே இவன்' என்று ப்ரமை ஏற்படுகிறது. ப்ரமிப்பது மாத்ரமல்ல; ரதிதேவிக்கு இவனிடம் ஸம்போகம் செய்ய வேண்டுமென்ற இச்சையும் உண்டாகிறது. இதனால் ரதிதேவியினுடைய பாதிவ்ரத்யத்தையும் இவன் அழித்தவகை ஆகிறான். இவ்விதம் தேவியை உபாஸிக்கின்றவர்களுக்கு, ஸரஸ்வதி கடாஷும், லக்ஷ்மி கடாஷும் ரதி தேவியும் மோஹிக்கக்கூடிய ஸௌந்தர்ய விசேஷம் என்ற ஐஹிகமான பலன்கள் எரித்திக்கின்றது. இத்துடன் ஆமுஷ்மிக பலன்களும் அவர்களுக்கு நிச்சயமாக ஏற்படும்.

அதாவது தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் வெகு காலம் ஜீவிப்பார்கள். கல்பத்திற்கு முடிவு ஏற்பட்டாலும் அவர்களுடைய ஆயுளுக்கு முடிவு இல்லை. கல்பஜீவிகள் என்றே அவர்களைச் சொல்லவேண்டும். ஆனால் உருவமுள்ள பதார்த்தமானால் அது அழியக்கூடும். உபாஸகர்களோ சரீரம் என்ற உருவத்துடன் கூடினவர்களானாலும், இவர்கள் மாத்ரம் அழிவதில்லை. இதன் காரணத்தையோ क्षपितपशुपाशव्यतिकरः கூஷபித பரஸுவாஸஸூதிகரः கூஷபிதபசுபாசவ்யதிகரः என்ற பதத்தால் பகவத்பாதான் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். पशु बरु पशु என்றால் "ஜீவன்" என்று அர்த்தத்தை அறியவும். அக்ஞானத்தால் கட்டப்பட்டு, சகூரிந்த்ரியம் முதலான இந்த்ரியங்களால் ரூபம் முதலான வியாதிகளை அனுபவிக்கும் காலத்தில் த்ருஷ்டா ச்ரோதா என்று ப்ரஸரித்தமாக விளங்கும் ஆத்மாவே ஜீவன் என்று சொல்லப்படும். पाशं बरु पशु என்றால் ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸத்தாயும், சித்தாயும், ஆனந்தமாயும்; அத்விதீயமாயும் விளங்கும் ப்ரும்மன்தான் என்று அறியாமலிருக்கும் தன்மையே; அதாவது அவித்யை என்று சொல்லப்படும். தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்தால் "தான் ப்ரும்மம்" என்ற ஞானமேற்பட்டு, உபாஸகர்களிடம் இந்த இரண்டுக்ளின் ஸம்பந்தமும் அழிந்துவிடுகிறது. தான் ப்ரும்மம் என்ற ஞானத்தால் அவித்யை என்ற பாசம் நாசத்தை அடையுமானதினால் அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்ட ஜீவபாவமும் நாசத்தை அடைந்து, உபாஸகர்கள் ப்ரமார்த்தமான ப்ரும்மமாகவே தாங்கள் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு ஜீவன் முக்தர்களாக விளங்கிவருகிறார்கள். இந்த மஹிமையினால், ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய த்ருஷ்டிக்கு இந்த உபாஸகர்கள் சரீரியாகத் தோன்றினாலும்

அதாவது ஸாவயவத்ரவ்யமாகத் தோன்றினாலும் உருவத்தோடு கூடிய பதார்த்தம் போல் தோன்றினாலும் கட படங்கள்போல் அழியாமல், சிரகால் ஜீவிகளாக இருந்துகொண்டு ஜீவன் முக்தி ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

श्रीमातृचरणारविन्दोपासकाः सावयवा अपि नित्यजीविनो भवन्ति - निरस्त-
पशुपाशसंबन्धत्वात् यदित्यं तत्तथा यथा सावयवा अपिमार्कण्डेयादयः
यदित्यं न भवति तन्नित्यं न भवति यथा पश्वदयः श्रीभारतु-
வினொடாவாவகா: ஸாவயவா சவபி நித்யஜீவினொ ஹவணி —
நிரஸ்தபஸுவாபாஸஸம்ஸாஸவாஸி யதித்யம் ததததா யதா ஸாவயவா
சவபி பாக-3-னெய்யாடிய: யதித்யம் த ஹவதி த ஹி தத்யம் த
ஹவதி யதா வஸூடிய: ஸ்ரீமாத்ருசரணரவிந்தோ பாஸகா:
ஸாவயவா அபி நித்யஜீவினோ பவந்தி—நிரஸ்த பசுபாச
ஸம்பந்தத்வாத் யதித்தம் தத்ததா யதா ஸாவயவா அபி
மாரக்கண்டேயாதய: யதித்தம் ந பவதி தந்நித்யம் ந பவதி
யதா பச்வாதய: என்ற அந்வய வ்யதிரேகியான அனுமானம் உபாஸ
கர்கள் நித்யஜீவிகள் என்பதில் ப்ரமாணமாகும். अदितिः पाशं प्रमुमुक्त्वेत्
नमः पशुभ्यः पशुपतये करोमि சுபிதி: வாஸம் ப்ரஹ்மோக்தேதம் நம:
வஸுஹ்ய: வஸுவதயே கரொமி அதிதி: பாசம் ப்ரமுமோக்தவே
தம் நம: பசுப்ய: பசுபதயே கரோமி “ஸூர்ய மண்டலத்தின் நடு
வில் பாஸிக்கும் மஹாபிந்து ரூபமான சக்தியானவள், அவித்யையினால்
ஏற்பட்ட என்னுடைய பாசத்தை அவிழ்த்து விட்டும். எனக்கு பசு
பாவத்திலிருந்து நிவர்த்தி ஏற்பட வேண்டியதின்பொருட்டு நான் பசு
பதிக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். பசுபதி என்ற ஸதாசிவனோடு கூடின
பரதேவதையானவள் என்னைப் பாசங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாகச்
செய்துவைக்கட்டும்” என்ற அர்த்தமுள்ள மேற்கண்ட ச்ருதியே உபாஸ
கர்கள் அவித்யையாகிய பாசத்திலிருந்து விடுபட்டு, ஜீவாபாவத்தையும்
விட்டுவிட்டு, ப்ரும்மபாவத்துடன் ப்ரகாசிக்கிறார்கள் என்பதற்கும் ப்ரமாண
மாகிறது. இவ்விதமான மஹிமை உள்ள உபாஸகர்கள் ஸதாசிவப்ரும்ம
ரூபமாகவே இருந்துகொண்டு பரானந்தம் என்ற பெயருடன் கூடின
பரஞ்ஜயோதிஸ்வரூபமான ஜீவன் முக்தி ஸுகத்தையும் ஆஸ்வாதனம்
செய்கிறார்கள். இது ஆமுஷ்மிகமான பலனாகும்.

இவ்விதம் தேவியை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஐஹிக ஸுகமும்
ஆமுஷ்மிக ஸுகமும் ஸித்திக்கின்றபடியால் सादा ஸாடா ஸாதா
என்ற தேவியினுடைய உபாஸனம் மிகவும் அவச்யமானது என்பது
வெளியாகிறது.

இந்த ச்லோகத்தில் தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் ஜீவன்முக்தர்களாக
ஆகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. ஜீவன்முக்தர்களுக்கு வித்யை
யினால் அவித்யா நிவ்ருத்தி ஏற்பட்ட காரணத்தால் சரீரத்தை தரிப்பதற்கு

காரணமின் பார்ப்பத்கர்மாவிற் று ஆசிரயமான அக்ஞானம் இல்லாது போனாலும் ஜீவன்முத்தர்களுடைய சரீரம் குலாலசக்ரப்ரமண ந்யாயத் தால் பாபிக்கின்றது. குயவனுடைய சூனியில் குடம் முதலானவைகளை நிர்மானம்செய்வதற்கு வண்டிகளின் சக்ரம்போல் ஓர் சக்ரம் காணப்படும். அதற்கு குலாலசக்ரம் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. இந்த சக்ரத்தை குயவன் ஆரம்பத்தில் கையால் சுற்றிவிட்டாலும் பிறகு முன்சுற்றிவிடப் பட்ட வேகத்தால் வெகுகாலம்வரைத் தானாகவே சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். இதுபோலவே ஜீவன் முத்தர்களுடைய சரீரமும் ஆசிரயமான அக்ஞான நாசம் வந்த பிறகும், முன் உள்ள வேகத்தால் பாஸித்து வரும் என்ப தற்கே மேற்சொன்ன ந்யாயம் உதாஹரணமாகும்.

सम्यक्ज्ञानाधिगमात् धर्मादीनां अकरणप्राप्तौ ।

तिष्ठतिसंस्कारवशात् चक्रप्रमृद्वतशरीरः ॥

ஸம்யக்ஞானாதி஑மாத் தர்மாதினாம் அகரணப்ராப்தௌ ।

திஷ்டதிஸம்ஸ்காரவசாத் சக்ரப்ரமத்ருதசரீரஃ ॥

ஸம்யக்ஞானாதிகமாத் தர்மாதீநாம் அகரணப்ராப்தௌ ।

திஷ்டதிஸம்ஸ்காரவசாத் சக்ரப்ரமத்ருதசரீரஃ ॥

ஆத்ம ஞானம் வந்த பிற்பாடு, கர்ம ஸந்யாஸம் ஏற்பட்டாலும், முன் உள்ள வாஸனாபலத்தால், குலாலசக்ரப்ரமணம்போல், ஜீவன்முத்தர் களுடைய சரீரம் பாஸிக்கின்றது, என்ற அர்த்தமுள்ள ஷஷ்டிதந்த்ரத் தில் ஸப்தசதீயில் காணப்படும். மேற்கண்ட ச்லோகமே ஜீவன் முத்தர் களுக்கு அக்ஞான நாசம் வந்த பிற்பாடும் சரீரம் இருக்கலாம் என்பதில் ப்ரமாணமாகும். ஆகையால் தேவியை பஜிக்கிறவர்கள் கல்ப ஜீவிகளாக ஆகிறார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

தேவியினுடைய பஜனமும், ஆறுசக்ரத்தை ஸேவிப்பது என்பது ஒருவகையும்; தாரீண என்பது ஒரு வகையுமாக இரண்டுவிதமாகப் பிரிக் கப்பட்டிருக்கிறது. மூலாதாரமும் ஸ்வாதிஷ்டானமும் அக்ஞானத்தால் சூழப்பட்டிருக்கும் லோகம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் காரணத்தால் இந்த இரண்டு சக்ரமும் உபாஸ்ய கோடியில் சேராதென்று சிலர்களு டைய ஸிந்தாந்தமாகும். இதைக் கவனிக்கும்பொழுது, மணியூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை, ப்ரும்மரந்த்ரம் என்ற ஐந்து சக்ரங்களே பூஜிக்கத்தகுந்ததாக ஆகின்றது. அதில், மணியூரக சக்ரத்தில் தேவியை உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸார்ஷ்ணீ என்ற முத்தியைப் பலனாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. தேவியினுடைய ப்ரதான ராஜதானியான ஸ்ரீபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் தன்னுடைய பூஜாமஹிமையினால் மற்றொரு அழகான நகரத்தை நிர்மானம் செய்துகொண்டு, அந்த நகரத்தில் வாஸம் செய்து கொண்டு, தேவியை த்யானம் செய்துகொண்டு வருபவர்களின் ஸ்திதி யானது ஸார்ஷ்ணீ முத்தி என்று சொல்லப்படும். அவர்களுக்கு தேவி யினுடைய ப்ரத்யக்ஷ தர்சனம் ஏதாவது ஒரு ஸமயத்தில் ஏற்படும்.

அனாஹதசக்ரத்தில் தேவியை உபாஸிப்பவர்களுக்கு, ஸாலோக்ய மோக்ஷம் வலன் என்பதை அறியவும். தேவியினுடைய நகரமான ஸ்ரீபுரத்திலேயே தான் வஸிப்பது ஸாலோக்ய மோக்ஷம்கும்.

விசுத்தி சக்ரத்தில் உபாஸிப்பவர்களுக்கு, ஸாமீப்ய முக்தியும் ஆக்ஞா சக்ரத்தில் உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸாரூப்ய முக்தியும் யல்மரகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, ஸாமீப்ய முக்தி என்றால் தேவியினுடைய ஸமீபத்தில் அந்தரங்கமாகப் பழகுகின்ற அங்கபூதாளான தேவதைகளுக்குள் தானும் ஒரு அங்க பூதமான தன்மையை அடைந்து தேவியை ஸ்தாகாலமும் பஜித்துவரும் தன்மையாகும், ஸாரூப்யம் என்றால் தேவியினுடைய தேஹத்திற்கு வேருள தேஹத்துடன் இருந்தாலும், தேவிக்கு ஸமானமான ரூபத்துடன் இருக்கும் தன்மையே இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட, ஸார்ஷ்ணீ, ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம் என்ற நான்கு விதமான மோக்ஷமும், முக்யமான மோக்ஷமாக ஆகாது—கௌணமாகத் தான் சொல்லப்படும். ஸகல துக்கங்களும் நிவ்ருத்தியாகி விடுகிறது என்ற மஹிமை மேற்சொன்ன நான்குவிதமான மோக்ஷங்களில் இருந்தாலும், ஆனந்தானுபவம் என்பது மிகவும் குறைவானதினால், அந்த நான்குவிதமான மோக்ஷங்களையும் கௌணமான மோக்ஷம் என்றே வித்வான்கள் வ்யவஹரிக்கின்றார்கள். ஸாயுஜ்யம் என்ற மோக்ஷந்தான் முக்யமான மோக்ஷமாகும். அதில் சிவன் சக்தி என்ற இரண்டு தத்வமும் ஒரே அகண்ட தத்வமாக விளங்கும். மஹாபிந்து ரூபினியான பரதேவதையினிடத்தில் அத்தந்த தாதாத்மம் ஏற்பட்டு அந்த ரூபமாகவே முக்தர்கள் ஆகிவிடுகிறபடியால், அந்த அவஸ்தையில் ஸகல துக்க நிவ்ருத்தியும், பரமானந்தாவாப்தியும் ஏற்படும் காரணத்தைக்கொண்டு அந்த முக்தியை முக்யமான முக்தி என்றும், சாச்வதமான முக்தி என்றும் ஆனந்த ஸ்வரூபமான முக்தி என்றும், வித்வான்களால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த முக்தியோ ஸஹஸ்ரகமலத்தில் (ப்ரம்மரந்தரத்தில்) தேவியை உபாஸிப்பவர்களுக்குத்தான் ஏற்படும். இதைத்தான்

परानन्दामित्यं रसयतिरसं त्वद्भजनवान्

வாராந்தாஹிவ்யம் ரஸயதிரஸம் த்வத்ஸஹஜனவாந்

பரானந்தாபிக்யம் ரஸயதி ரஸம் த்வத்பஹஜனவான்

என்ற வாக்யத்தால், இந்த ச்லோகத்தில், பரமாசார்யாள் வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள்.

இவ்விதம், அந்தர்முகாள் ஆந்த்ரமான உபாஸனம் செய்யச் சக்தி உள்ளவர்களாக இருந்தாலும், பஹிர்முகாளுக்கு ஆந்த்ரமான உபாஸனம் செய்யச் சக்தி இல்லாததினால், இந்த உபாஸனத்தின் பலத்தை பஹிர்முகானும் அடையவேண்டுமானால் பாஹ்யத்தில் மணியூரகத்தை ஜம்புகேச்வரக்ஷேத்ரமாகவும், அனாஹதத்தை சிதம்பரக்ஷேத்ரமாகவும்; விசுத்தியை ஸ்ரீசைலக்ஷேத்ரமாகவும்; ஆக்ஞையை வாரணாஸிக்ஷேத்ரமாகவும்; ஸஹஸ்ர கமலத்தை ஹாலாஸ்யக்ஷேத்ரமோ அல்லது ஸ்ரீ காஞ்சியோ, இரண்டிற்குள் ஒன்றாகவும்; பாவித்து அந்தந்தக்ஷேத்ரத்தில் வாஸம் செய்துகொண்டு தேவியை உபாஸிக்கின்றவர்களும் க்ரமமாக அந்தர்முகானுடைய பதவியை அடையலாம்.

மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், என்ற இரண்டு சக்ரங்களையும் சேர்த்தால் மூலாதாரம் முதல் ஆக்ஞா சக்ரம் வரையிலும், ஆறு சக்ரங்களாக ஆகின்றபடியால் இந்த ஆறு சக்ரங்களையும் பிந்து என்ற சப்தத்தால் பாவித்துக்கொண்டு, நாதத்தையும் பிந்துவையும் ஐக்யம் செய்துகொண்டு

நாதத்தில் விளங்கிவரும் ஸாதா என்ற கலையாகிய தேவியை அந்தர் முகாளாக இருந்து உபாஸிப்பவர்கள் மஹோபாஸகர்களாக ஆகிறார்கள். அதுகளின் மூலாதாரம் என்ற சக்ரமோ, நான்கு தளமுள்ள தாமரைப் புஷ்பம்போல் விளங்கிவருகிறது. தாமரைப் புஷ்பத்தின் நடுவில் கர்ணிகை பாஸித்து வரும். அதுபோல் மூலாதாரத்தில் த்ரிகோண காரமாக கர்ணிகை பாஸித்து வருகிறது. இதனால் மூலாதாரம், நான்கு தளம், கர்ணிகை மூன்று கோணம் என்பதை அறியவும். ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரம் ஆறுதளம்; அதிலுள்ள கர்ணிகை எட்டு கோணம். மணிபூரக சக்ரம் பத்துதளம் இதிலுள்ள கர்ணிகை பத்துகோணம்; அனுவாத சக்ரம் பன்னிரண்டு தளம்; இதிலுள்ள கர்ணிகை பத்துகோணம்; விசுத்தி சக்ரம் பதினாறு தளம்; இதிலுள்ள கர்ணிகை பதினாறு கோணம். ஆக்ஞா சக்ரம் இரண்டு தளம் இதிலுள்ள கர்ணிகை எட்டு கோணம்; ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தின் கடைசிபாகத்தில், வர்துளமான ஓர் பாகம் காணப்படும். இதை ருத்ரக்ரந்தி என்று சொல்வார்கள். இவ்விதமே, அனுவாத சக்ரத்தின் கடைசியிலும் காணப்படும் வர்துளமான பாகத்தை விஷ்ணுக்ரந்தி என்றும், ஆக்ஞா சக்ரத்தினுடைய கடைசியில் காணப்படும் வர்துளமான பாகத்தை, பரம்மக்ரந்தி, என்றும் அறியவேண்டும்.

இதற்கு மேல்பாகத்தில் ஸஹஸ்ரகமலம் என்ற சக்ரமானது விளங்கி வருகிறது. ஆயிரம் தளமுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போல் இந்த சக்ரம் பாஸித்துவரும். இந்த ஸஹஸ்ரகமலம் என்ற தேவியினுடைய ஸ்தானமானது நான்கு துவாரங்களுடன் கூடியது. நடுவில் மஹாபிந்துவினுடைய ஸ்தானம் என்பதையும் அறியவும். உபாஸகர்கள், மூலாதாரம் முதல், ஆக்ஞாசக்ரம் வரையிலுள்ள ஆறு சக்ரங்களையும் உபாஸனத்தின் ஹிமையினால் பேதித்துக்கொண்டு அந்தந்த சக்ரத்திலுள்ள சக்தி ஸ்வரூபத்தை ஸஹஸ்ரகமலத்திலுள்ள பரதேவதையினிடம் ஐக்யம் செய்து, அந்த தேவியினுடைய தாதாதம்யத்தைத் தானும் அடைந்து ஸ்வரூபத்தானம் செய்கிறவர்கள் நாதபிந்துவினுடைய ஐக்யத்தை ஸம் பாதித்தவர்களாக ஆகிறார்கள். இது மிகவும் ஹஸ்யமான விஷயமாகும். குருமுகமாகத்தான் இதை அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

தாரணை என்று தேவியின் பஜனத்தில் மற்றொரு ப்ரகாரம் சொல்லப் பட்டது. धारणापरिज्ञानात् मुक्ति: யாரணாவ்ரிஜ்ஞாநாஃ ௪௦௮: தாரணாபரிசு ஞானாத் முக்தி: என்ற சாஸ்த்ரமே அதில் ப்ரமாணமாகும். தாரணை என்றால் ப்ராணவாயுவை மூலாதாரம் முதல் ஆறு சக்ரங்களிலும் திரோதம் செய்வதேயாகும். 360 ப்ரகாரமாக தாரணை சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு சக்ரங்களிலும் ஐம்பது ஐம்பதாக ஆறு சக்ரங்களிலும்; ப்ரம்ம ரத்தம் என்ற ஏழாவது சக்ரத்தில் அறுபதாகவும், ஒவ்வொரு சக்ரத்திலும் 50 விதமான மாத்ருகாக்ஷரங்களைக் கலைகளை பாவித்துக்கொள்ள வேண்டும். நாத, பிந்து, கலை இம் மூன்றுகளோடு, ப்ராணவாயுவைச் சேர்த்து ஸம்மேளனம் செய்வதினால், கலைகள் அநந்தங்களாக ஆகிவிடுகின்றது. மூலாதாரத்தில் ப்ராணவாயுவை நாத, பிந்து, கலை இவைகளுடன் சேர்த்து தாரணை செய்வதினால் புத்திக்கு அபூர்வமான தத்வங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் சக்தியும் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் இவ்விதம் செய்வ த்ருபதி ஸம்மாந்தரத்தில் நடந்தவைகளைக் கண்டுபிடிக்கும் சக்தியும்; மணி கிருர்களில் இவ்விதம் செய்வதினால் தூரதேசத்திலுள்ள தத்வங்களை வைபவங்களும்; அனுவாதத்தில் இவ்விதம் செய்வதினால் புதிது

—, 0:—

11 200 11

11 100 11

हे वाचां जननि हेम वा०॥०॥ जन्मि हेम वा०॥०॥ जन्मि =
वाक्तेवतयान हेम तायै यथा यथा यथा = एत्पदि
स्वीयाभिः स्वकीयाभिः स्वकीयाभिः = तन्ननुदय प्रदीपज्वालभिः
प्रदीपज्वालभिः प्रदीपज्वालभिः = कर्तृप्रदीपज्वालभिः
दिवसकरनीराजनविधिः दिवसकरनीराजनविधिः = दिवसकरनीराजनविधिः
विधिः = सुविरच्यमानाङ्गुली च स्यात् मङ्गलहाराङ्गुली
स्वीयाभिः स्वकीयाभिः स्वकीयाभिः = तन्ननुदयताम्
जल्लवैः अत्रापि वक्तव्यमेवेति सन्तीत्येवमिति

சந்த்ரகாந்த கல்லிலிருந்து பெருகுகிற ஜலங்களால் சுயா
 ஸுயாஸுதே: ஸுதாஸுதே: = சந்த்ரனுக்கு அஷ்வரவ:
 சுவ-ஜ்ஜாஅநா அர்க்யரசநா = அர்க்யம் கொடுப்பதோ அம்மோசி:
 அம்மோசி: அம்போபி: = ஸமுத்ர ஜலங்களால் சலிலநிधि:
 सौहित्यकरणं ஸுவிதூநியஸௌஹித்யகரணம் ஸலிலநிதிஸௌஹித்ய
 கரணம் = ஸமுத்ரத்தைத் த்ருப்தி செய்துவைப்பதோ तथा तथा
 ததா = அப்படியே त्वदीयाभि: स्वदीयाभि: த்வதீயாபி: = உன்னு
 டையதான चाग्नि: வாஹி: வாக்பி = வாக்குகளால் तव तव
 தவ = உன்னுடைய इयं உயம் இயம் = இந்த स्तुति: ஸ்துதி:
 ஸ்துதி: = ஸ்தோத்ரம்.

தாத்பர்யம் :-

ஸ்ரீ ஜகத்குருவான பகவத்பாதாள், தான் செய்த பரதேவதையின்
 ஸ்தோத்ரமாகிய ஸௌந்தர்யலஹரீ என்ற இந்த க்ரந்தத்தை, இந்த
 ச்லோகத்துடன் முடித்துவிட்டு, தான் இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் கர்த்தா
 வாக ஆகமுடியாது; தேவியேதான் இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்குப் பரிபாத்ய
 மான தேவதையும், கர்த்தாவும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளு

அதாவது, “ஹே வாக் தேவதையே! ஸ்லோகத்தில், உத்தராய
 புண்ய காலத்திலோ, மற்ற தினங்களிலோ, -ஸுதர்ய நாராயணமூர்,
 யைப் பூஜிக்கின்ற வழக்கமுண்டு. பூஜா காலத்தில் ஸுதர்யபகவானு
 நீராஜனம் என்ற உபசாரத்தையும் செய்வார்கள். அந்தக் காலத்
 த்பூரம் எரியும்பொழுது, அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸுக்குள்ளுள் ப்ரகாசம் ஸு
 னுடையது என்று அறியவேண்டும். இரவில் அக்னியினிடம் ஸுதர்ய
 ப்ரவேசித்துவிடுகிறார் என்றும், பகலில் அக்னிபக்ஷான் ஸுதர்யனி
 ப்ரவேசிக்கின்றார் என்றும் ஸுதர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் தாதாத்மயமான
 ச்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அக்னியினுடைய
 காசமும், ஸுதர்யனுடைய ப்ரகாசமும் ஒன்றானதினால், கை தீவட்டியி
 ப்ரகாசமோ கற்பூர ஜ்யோதிஸ்ஸின் ப்ரகாசமோ, இவைகள் எல்லா
 ஸுதர்யனுடைய ப்ரகாசத்தைச் சேர்ந்ததுதான். இதனால், ஸுதர்யனை,
 ஸுதர்ய ப்ரகாசத்தினாலேயே பூஜிக்கப்பட்டது என்று ஏற்படுகிறது. இது
 போலவே சந்த்ர க்ரஹணம் ஏற்படும் புண்ய காலங்களில் க்ரஹணம்
 விட்டபிறகு மோசன ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு சந்த்ரனுக்கு அர்க்யபாத்யாதி
 களான பூஜையைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
 அர்க்யபாத்யாதிகளான பூஜைக்கோ, சந்த்ரகாந்தக் கல்லில் சந்த்ரகிரணம்
 பட்டு, அக்கல்லிலிருந்தும் ஸரவிக்கின்ற ஜலத்தைக்கொண்டு அர்க்யம்
 கொடுக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்த்ர சம்பிரதாயமும், முன்னோர்களுடைய
 ஆசாரமுமாகும். அம்ருத கிரணான சந்த்ரனுக்கு அந்த அம்ருதத்தினு
 லேயே அர்க்யம் கொடுக்கிறார்கள். அதுபோலவே மஹோதயம் முதலான
 புண்ய காலங்களில் ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, ஸமுத்ர ராஜனை
 த்ருப்தி செய்து வைக்க ஸமுத்ர ஜலத்தைக்கொண்டே அர்க்யம் கொடுக்
 கிறார்கள் இந்த த்ருஷ்டாந்தங்களைப் போல் தான் நான் உன்னை

நதுதித்தது ஆகின்றது. வாக்குகளுக்கு நீயே அதிதேவதை: உன்னு
கைய அருள் இல்லாதபோனால் யாருக்குத்தான் வாக்விலாஸம் எரித்திக்
கைய ஆகையால் உன்னுடைய வாக்குகளாலேயே, நான் உன்னை
வது வித்ததாக ஆகுமன்னியில் நான் ஸ்வதந்தராக உன்னை ஸ்தோத்ரம்
செய்வனிலே. நீ தான் இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு ப்ரதிபாத்யமான
தேவதையைப்போல் கர்த்தாவாகவும் ஆகியும். ஆகையால் இதில் எவ்வித
நான் செய்யுங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அதை நீ பாராட்டாமல் என்னை
நினைந்தே நிரவேண்டும்" என்று பரமாசார்யாள் ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ளு

॥ श्रीलहरीमुख्यस्तोत्रं सर्वार्थदायकम् ।

॥ सर्वपादसंकुप्तं पठन्मुक्तो भवेन्नरः ॥

॥ ஸ்ரீலஹரிமுக்யஸ்தோத்ரம் ஸர்வார்த்ததாயகம் ।

॥ ஸர்வபாடஸங்குப்தம் பட்ந்முக்தோ பவேந்நரஃ ॥

॥ ஸ்ரீலஹரிமுக்யஸ்தோத்ரம் ஸர்வார்த்ததாயகம் ।

॥ ஸர்வபாடஸங்குப்தம் பட்ந்முக்தோ பவேந்நரஃ ॥

॥ श्री तत्सत् ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ मीनाक्षीपञ्चरत्नम् ॥

उद्यद्गानुसहस्रकोटिसदृशां केयूरहारोज्ज्वलां
विम्बोष्ठीं स्मितदन्तपङ्क्तिरुचिरां पीताम्बरालङ्किताम् ।
विष्णुब्रह्मसुरेन्द्रसेवितपदां तत्त्वस्वरूपां शिवां
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ १ ॥

मुक्ताहारलसत्किरीटरुचिरां पूर्णेन्दुवक्त्रप्रभां
शिञ्जन्नूपुरकिंकिणीमणिधरां पद्मप्रभाभासुरासु ।
सर्वाभीष्टफलप्रदां गिरिसुतां वाणीरमासेवितां
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ २ ॥

श्रीविद्यां शिववामभागनिलयां ह्रींकारमन्त्रोज्ज्वलां
श्रीचक्राङ्कितविन्दुमध्यवसर्तिं श्रीमत्सभानायकीम् ।
श्रीमत्षण्मुखविघ्नराजजननीं श्रीमज्जगन्मोहिनीं
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ ३ ॥

श्रीमत्सुन्दरनायकीं भयहरां ज्ञानप्रदां निर्मलां
श्यामाभां कमलासनार्चितपदां नारायणस्यानुजाम् ।
वीणावेणुमृदङ्गवाद्यरसिकां नानाविधाडम्बिकां
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ ४ ॥

नानायोगिमुनीन्द्रहृन्निवसर्तिं नानार्थसिद्धिप्रदां
नानापुष्पविराजिताङ्घ्रियुगलां नारायणेनार्चिताम् ।
नादब्रह्ममयीं परात्परतरां नानार्थतात्वात्मिकां
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ ५ ॥

ति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
श्रीमच्छंकरभगवतः कृतौ मीनाक्षीपञ्चरत्नं संपूर्णम् ।

ஸ்ரீ:

மீனாக்ஷீபஞ்சரத்னம்

உத்யத்பானுஸஹஸ்ரகோடிஸத்ருசாம் கேயூரஹாரோஜ்ஜ்வலாம்
பிம்போஷ்டம் ஸ்மிததந்தபங்க்திருசிராம் பீதாம்பராலங்க்ருதாம் |
விஷ்ணுப்ரஹ்மஸுரேந்த்ரஸேவிதபதாம் தத்த்வஸ்வரூபாம் சிவாம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம் || 1 ||

முக்தாஹாரஸத்கிரீடருசிராம் பூர்ணேந்துவக்த்ரப்ரபாம்
சிஞ்ஜந்நாபுரகிங்கிணீமணிதராம் பத்மப்ரபாபாஸுராம் |
ஸர்வாபீஷ்டபலப்ரதாம் கிரிஸுதாம் வாணீரமாலேவிதாம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம் || 2 ||

ஸ்ரீவித்யாம் சிவவாமபாகநிலயாம் ஹ்ரீங்காரமந்த்ரோஜ்ஜ்வலாம்
ஸ்ரீசக்ராங்கிதபிந்துமத்யவஸதிம் ஸ்ரீமத்ஸபாநாயகீம் |
ஸ்ரீமத்ஷண்முகவிக்கிராஜஜனனீம் ஸ்ரீமஜ்ஜகந்மோஹிநீம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம் || 3 ||

ஸ்ரீமத்ஸுந்தரநாயகீம் பயஹராம் ஞானப்ரதாம் நிர்மலாம்
ச்யாமாபாம் கமலாஸநார்சிதபதாம் நாராயணஸ்யானுஜாம் |
வீணவேணும்ருதங்கவாத்யரஸிகாம் நானாவிதாடம்பிகாம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம் || 4 ||

நானாயோகிமுநீந்த்ரஹ்ருந்நிவஸதீம் நானார்தஸித்திப்ரதாம்
நாநாபுஷ்பவிராஜிதாங்கரியுகலாம் நாராயணேநார்சிதாம் |
நாதப்ரஹ்மமயீம் பராத்பரதராம் நானார்த்ததாத்வாத்தமிகாம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம் || 5 ||

இதி ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யஸ்ய ஸ்ரீகோவிந்தபகவத்
பூஜ்யபாத சிஷ்யஸ்ய ஸ்ரீமச்சங்கரபகவத: க்ருதௌ
மீனாக்ஷீபஞ்சரத்னம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ ஸௌந்தர்யலஹரியில்
ஸ்ரீமத் ஆசார்யான் பராசக்தியின் மஹிமையை
வெளிப்படுத்தியதில் அந்த அம்பாளுடைய முக்ய
வாஸஸ்தலமான ஸ்ரீஹாலாஸ்யக்ஷேத்ரமான
ச்யாமளா பீடத்தில் விளங்கிவரும்

ஸ்ரீ மீனாக்ஷியின் அஷ்டோத்ர நாமாவளி

ஸ்ரீப்ரஹ்மவித்யாயை நம:

ओं मातङ्ग्यै नमः

„ विजयायै „

„ श्यामायै „

„ सचिवेश्यै „

„ शुक्रप्रियायै „

„ नीलप्रियायै „

„ कदंबेश्यै „

„ मदाधूर्णित -

- लोचनायै „

„ भक्तानु -

- रक्तायै „

„ मन्त्रेश्यै „

„ पुष्पिण्यै „

„ मन्त्रिण्यै „

„ शिवायै „

ஓம் மாதங்க்யை நம்:

„ விஜயாயை „

„ ச்யாமாயை „

„ ஸசிவேச்யை „

„ சுக்ப்ரியாயை „

„ நீப்ப்ரியாயை „

„ கதம்பேச்யை „

„ மதாகூர்ணித -

- லோசனூயை „

„ பக்தாநு -

- ரக்தாயை „

१० „ மந்த்ரச்யை ————— 10

„ புஷ்பிண்யை „

„ மந்த்ரிண்யை „

„ சிவாயை „

ओं कलावत्यै नमः	ஓம் கலாவத்யை நம:	
॥ रक्तवस्त्रायै ॥	॥ ரக்தவஸ்த்ராயை ॥	
॥ अमिरामायै ॥	॥ அபிராமாயை ॥	
॥ सुमध्यमायै ॥	॥ ஸுமத்யமாயை ॥	
॥ त्रिकोणमध्य -	॥ த்ரிகோணமத்ய -	
॥ - निलयायै ॥	॥ - நிலயாயை ॥	
॥ चारुचन्द्रा -	॥ சாருசந்த்ரா -	
॥ - वतंसिन्यै ॥	॥ - வதம்ஸிந்யை ॥	
॥ रहःपूज्यायै ॥	॥ २௦ रहःபூஜ்யாயை ॥	20
॥ रहःकेळ्यै ॥	॥ रहःகேள்யை ॥	
॥ योनिरूपायै ॥	॥ யோமிரூபாயை ॥	
॥ महेश्वर्यै ॥	॥ மஹேச்வர்யை ॥	
॥ भगप्रियायै ॥	॥ பகப்ரியாயை ॥	
॥ भगाराध्यायै ॥	॥ பகாராத்யாயை ॥	
॥ सुभगायै ॥	॥ ஸுபகாயை ॥	
॥ भगमालिन्यै ॥	॥ பகமாலின்யை ॥	
॥ रतिप्रियायै ॥	॥ ரதிப்ரியாயை ॥	
॥ चतुर्वाहवे ॥	॥ சதுர்பாஹவே ॥	
॥ सुवेण्यै ॥	॥ ३௦ ஸுவேண்யை ॥	30
॥ चारुहासिन्यै ॥	॥ சாருஹாஸின்யை ॥	
॥ मधुप्रियायै ॥	॥ மதுப்ரியாயை ॥	
॥ धीजनन्यै ॥	॥ ஸ்ரீஜநந்யை ॥	
॥ शर्वाण्यै ॥	॥ சர்வாண்யை ॥	
॥ शिवात्मिकायै ॥	॥ சிவாத்மிகாயை ॥	
॥ राज्यलक्ष्मी -	॥ ராஜ்யலக்ஷ்மீ -	
॥ - प्रदायै ॥	॥ - ப்ரதாயை ॥	
॥ नित्यायै ॥	॥ நித்யாயை ॥	
॥ नीपोद्यान -	॥ நீபோத்யாந -	
॥ - निवासिन्यै ॥	॥ - நிவாஸிந்யை ॥	
॥ वीणावत्यै ॥	॥ வீணாவத்யை ॥	
॥ कवुकण्ठ्यै ॥	॥ ४௦ கம்புகண்ட்யை ॥	40
॥ कामेश्वर्यै ॥	॥ காமேச்வர்யை ॥	

ओं यज्ञरूपिण्यै नमः	ஓம் யக்ஞரூபிண்யை நம:
„ सैगीत -	„ ஸங்கீத -
— रसिकायै „	— ரஸிகாயை „
„ नादप्रियायै „	„ நாதப்ரியாயை „
„ नीलैत्पल -	„ நீலோத்தபல -
— धृत्यै „	— த்யுத்தயை „
„ मातङ्ग —	„ மாதங்க -
— तनयायै „	— தனயாயை „
„ लक्ष्म्यै „	„ லக்ஷ்மியை „
„ व्यापिण्यै „	„ வ்யாபிண்யை „
„ सर्वरञ्जयै „	„ ஸர்வரஞ்ஜன்யை „
„ दिव्यचन्दन -	„ தீவ்யசந்தன -
— दिग्धंगै „	— திக்தாங்கை „ 50
„ यावकाद्रिपदां -	„ யாவகார்த்ரபதாம் -
— वुजायै „	— புஜாயை „
„ कस्तूरी -	„ கஸ்தூரீ -
— तिलकायै „	— திலகாயை „
„ सुभ्रुवे „	„ ஸுப்ருவே „
„ विवोष्मै „	„ பிம்போஷ்ட்யை „
„ मदालसायै „	„ மதாலஸாயை „
„ विद्याराक्षै „	„ வித்யாராக்ஷை „
„ भगवत्यै „	„ பகவத்யை „
„ सुधापनानु -	„ ஸுதாபநாநு -
— मोदिन्यै „	— மோதிந்யை „
„ शंखताडकिन्यै „	„ சங்கதாடங்கிந்யை „
„ गुह्यायै „	„ குஹ்யாயை „ 60
„ योषित्पुरुष -	„ யோஷித்புருஷ -
— मोहिन्यै „	— மோஹிந்யை „
„ किंकरीभूत -	„ கிங்கரீபூத -
— गीर्वाण्यै „	— கிர்வாண்யை „
„ कौटिल्यै „	„ கௌலிந்யை „
„ अक्षररूपिण्यै „	„ அக்ஷரரூபிண்யை „

ओं विद्युत्कपोल—

—फलकायै नमः

” मुक्तारत्न—

—विभूषितायै ”

” सुनासायै ”

” तनुमध्यायै ”

” श्रीविद्यायै ”

” भुवनेश्वर्यै ”

” प्रथुस्तन्यै ”

” ब्रह्मविद्यायै ”

” सुधासागर—

—वासिन्यै ”

” अनवद्याङ्ग्यै ”

” यान्त्रिण्यै ”

” रतिलेलुपायै ”

” वैलोक्य—

—सुन्दर्यै ”

” रम्यायै ”

” स्रग्विण्यै ”

” कीरधारिण्यै ”

” आत्मैकसुमुखी—

—भूतजगदाह्लाद—

—कारिण्यै ”

” कल्पातीतायै ”

” कुण्डलिन्यै ”

” कलाधरायै ”

” मनस्विन्यै ”

” अचिन्त्या—

—नन्दविभक्तायै ”

” रत्नसिंहा—

—सनेश्वर्यै ”

” पद्मासनायै ”

ஓம் வித்யுத்கபோல—

—பலகாயை நமः

” முக்தாரத்ன—

—விபூஷிதாயை ”

” ஸுநாஸாயை ”

” தருமத்பாயை ”

” ஸ்ரீவித்பாயை ”

” புவனேசுவர்யை ” 70

” ப்ரதுஸ்தந்யை ”

” ப்ரஹ்மவித்பாயை ”

” ஸுதாஸாகர—

—வாஸிந்யை ”

” அநவத்பாங்க்யை ”

” யந்த்ரிண்யை ”

” ரதிலோலுபாயை ”

” த்ரைலோக்ய—

—ஸுந்தர்யை ”

” ரம்யாயை ”

” ஸ்ரக்விண்யை ” 80

” கீரதாரிண்யை ”

” ஆத்மைகஸுமுகீ—

—பூதஜகதாஹ்லாத—

—காரிண்யை ”

” கல்பாதீதாயை ”

” குண்டலிந்யை ”

” கலாதராயை ”

” மநஸ்விந்யை ”

” அசிந்த்யா—

—நந்தவிபவாயை ”

” ரத்னஸிஹ்மா—

—ஸநேசுவர்யை ”

” பத்மாஸநாயை ”

அஃ காமகலாயை நம:	௨௦ ஓம் காமகலாயை நம: 90	
„ ஸ்வயம்பூசும —	„ ஸ்வயம்பூசும —	
— ப்ரியாயை „	— ப்ரியாயை „	
„ கல்யாணை „	„ கல்யாணை „	
„ நியபுஷ்பாயை „	„ நித்யபுஷ்பாயை „	
„ ஶாம்பவ்யை „	„ சாம்பவ்யை „	
„ வரதாயின்யை „	„ வரதாயின்யை „	
„ சர்வவித்யாபிரதாயை „	„ ஸர்வவித்யாபிரதாயை „	
„ வாச்யாயை „	„ வாச்யாயை „	
„ குஹோபநிஷ —	„ குஹோபநிஷ —	
— துத்தமாயை „	— துத்தமாயை „	
„ நுபவச்யகர்யை „	„ நுபவச்யகர்யை „	
„ ஶோக்யை „	„ ஶோக்யை „	
„ ஜகத்ப்ரத்யக்ஷ —	„ ஜகத்ப்ரத்யக்ஷ —	100
— ஶாக்ஷின்யை „	— ஶாக்ஷின்யை „	
„ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவிஷ —	„ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவிஷ —	
— ஜநந்யை „	— ஜநந்யை „	
„ சர்வஸௌமய —	„ ஸர்வஸௌமய —	
— தாயின்யை „	— தாயின்யை „	
„ குஹாதிஶுஶ —	„ குஹாதிஶுஶ —	
— கோப்தர்யை „	— கோப்தர்யை „	
„ நியத்யக்ஷின்யை „	„ நித்யக்ஷின்யை „	
„ அம்ருதோத்பவாயை „	„ அம்ருதோத்பவாயை „	
„ கைவல்யதாதர்யை „	„ கைவல்யதாதர்யை „	
„ வசின்யை „	„ வசின்யை „	
„ ஸர்வஸம்பத் —	„ ஸர்வஸம்பத் —	
— ப்ரதாயின்யை „	— ப்ரதாயின்யை „	
„ ஶ்ரீப்ரஹ்மவித்யை „	„ ஶ்ரீப்ரஹ்மவித்யை „	
„ ஶ்யாமளாம்பிகாயை „	„ ச்யாமளாம்பிகாயை „	
„ ஶ்வஸ்யதேவஸ்ய —	„ பவஸ்யதேவஸ்ய —	
— பத்ந்யை „	— பத்ந்யை „	
„ ஶர்வஸ்யதேவஸ்ய —	„ ஶர்வஸ்யதேவஸ்ய —	
— பத்ந்யை „	— பத்ந்யை „	

ओ ईशानस्य —
 - देवस्य पत्न्यै नमः
 ,, पशुपतेर्देवस्य —
 - पत्न्यै ,,
 ,, उग्रस्यदेवस्य —
 - पत्न्यै ,,
 ,, रुद्रस्यदेवस्य —
 - पत्न्यै ,,
 ,, भीमस्यदेवस्य —
 - पत्न्यै ,,
 ,, महतोदेवस्य —
 - पत्न्यै ,,

ஓம் ஈசானஸ்ய —
 - தேவஸ்ய பத்ந்யை நம
 ,, பசுபதோர் தேவஸ்ய —
 - பத்ந்யை ,,
 ,, உக்ரஸ்யதேவஸ்ய —
 - பத்ந்யை ,,
 ,, ருத்ரஸ்யதேவஸ்ய —
 - பத்ந்யை ,,
 ,, பீமஸ்யதேவஸ்ய —
 - பத்ந்யை ,,
 ,, மஹதோ தேவஸ்ய —
 - பத்ந்யை ,,

ओ श्री ललितामहात्रिपुरसुन्दरी स्वरूप श्रीमीनाक्षी परमेश्वरी
 परदेवतांविकायै नमः

ஓம் ஸ்ரீ லலிதாமஹாத்ரிபுரசுந்தரீ ஸ்வரூப ஸ்ரீமீனாக்ஷீபரமேச்வரீ
 பரதேவதாம்பிகாயை நம:

—: o :—

